

MODRÁ SFÉRA

JEFFERY DEAVER

Copyright © 2001 by Jeffery Deaver

Translation © 2001 by Jiří Kobělka

Když tvrdím, že mozek je stroj, není to myšleno jako urážka lidské mysli, nýbrž jako uznání schopností stroje. Nedomnívám se, že lidská mysl dokáže méně, než si představujeme, ale spíše že stroj může dokázat mnohem, mnohem více.

W. Daniel Hillis, Ornament na kameni

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE BLUE NOWHERE,
vydaného nakladatelstvím Hodder&Stoughton, Londýn 2001,
přeložil Jiří Kobělka

Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný

Technický redaktor: Martin Pech

Sazba: Jan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání první

Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v roce 2001

ISBN 80-7303-047-0

SLOVNÍČEK POJMŮ

Bot (od slova robot): Softwarový program, který funguje samostatně a pomáhá uživatelům nebo jiným programům. Viz také agent.

Bug: Softwarová chyba, která brání nebo narušuje fungování programu.

Civilisté: Jedinci, kteří se neangažují v oblasti počítačů.

Crackovat, cracknout: Nezákonně se vloupat do počítače, obvykle za účelem zcizení či zničení dat, případné zamezení přístupu k systému ostatním uživatelům.

Čipžokej: Počítačový pracovník, který se specializuje na vývoj nebo prodej hardwaru.

Démon: Nenápadný a často skrytý softwarový program, který se neaktivuje na příkaz uživatele, ale funguje autonomně. Obvykle se aktivuje v okamžiku, kdy uvnitř hostitelského počítače nastanou určité předem definované podmínky.

Drtič kódu: Nenápaditý programátor, který provádí jednoduché nebo přízemní programátorské úkony.

Firewall: Počítačový bezpečnostní systém, který brání nežádoucím datům ve vstupu do hlídaného počítače.

Freeware: Software, který autoři bezplatně zpřístupnili uživatelům.

Guru: Geniální počítačový expert, viz také WIZARD.

Háčkovat, háčkování: Původně tento pojem znamenal rychlé napsání počítačového programu k určitému omezenému účelu, avšak jeho význam se postupem času vyvíjel a dnes znamená studium a psaní novátorských softwarových programů. CIVILISTÉ tímto pojmem stále častěji označují vloupávání se do počítačových systémů s nekalými úmysly - této činnosti lépe odpovídají pojmy CRACKOVAT, CRACKOVÁNÍ. Rovněž znamená bystrou programátorskou činnost.

ICQ (I seek you): Dílčí síť internetu. Podobá se IRC, ale slouží k soukromým rozhovorům. Pracuje na principu okamžitého zasílání vzkazů.

IRC (Internet Relay Chat): Populární dílčí síť Internetu, na níž může velký počet účastníků vést v reálném čase rozhovory v onlinových "chatovacích místnostech" rozdělených podle zájmových skupin.

• Jpg (nebo .jpeg čili "joint photographers experts group"):

Formát pro digitalizaci, kompresi a archivaci obrázků v počítači.

Snímky v tomto formátu se označují příponou .jpg za názvem souboru.

Kludge: Rychle napsaný a mnohdy improvizovaný softwarový program, který slouží určitému účelu - často má za cíl odstranit BUGy nebo jiné závady v počítačových operacích.

Kód: Software.

Metač kódu: Talentovaný programátor, jehož práce je pokládána za novátorskou. Též samuraj.

MUD (Multiuser Domain, Multiuser Dimension nebo Multiuser Dungeons): Dílčí síť IRC, jejíž účastníci hrají v reálném čase hry nebo provádějí simulované činnosti.

MUDhead: Účastník MUDů.

Paket: Malý řetězec digitalizovaných dat. Veškeré informace přenášené přes internet - e-maily, text, hudba, obrázky, grafika, zvuky - se rozdělují do paketů, které se u příjemce následně skládají do použitelného tvaru.

Packet-sniffer: Program zavedený do počítačového SMĚROVAČE, SERVERU nebo koncového počítače za účelem přesměrovávání PAKETŮ do počítače třetí strany, obvykle s cílem nezákonně číst uživatelské vzkazy nebo zjišťovat přístupové kódy a další informace.

Phishing: Prohledávání internetu za účelem získání informací o určité osobě.

Phreak: Osoba provádějící PHREAKOVÁNÍ

Phreakování: Vloupávání se do telefonních systémů, převážně za účelem vedení bezplatných rozhovorů, odposlouchávání nebo narušování telefonních služeb.

Root: V operačním systému UNIX se tento výraz používá pro SYSADMINa nebo jiného jednotlivce, který má na starosti správu počítače nebo sítě. Může jít také o označení samotné této správy výraz "dobýt root" znamená zmocnit se kořenového adresáře, a tím i celého počítače.

Server: Velký a výkonný počítač na určité síti - například na internetu -, na němž jsou uložena data, webové stránky i soubory a k němuž mají uživatelé přístup.

Shareware: Software propůjčovaný tvůrcem za jednorázový poplatek nebo k omezenému použití.

Skript: Software

Směrovač: Počítač, který nasměrovává PAKETY po internetu k žádanému místu určení.

Stanice: Počítač

Sysadmin (neboli systémový administrátor): Osoba, která spravuje počítačové operace nebo počítačovou síť pro určitou organizaci. Též správce sítě.

Unix: Důmyslný počítačový operační systém, obdoba Windows. Tento operační systém využívá většina počítačů provozovaných na internetu.

Warez: Nezákonně okopírovaný komerční software.

wav (neboli waveform): Formát pro digitalizaci a archivaci zvuků v počítači. Zvuky v tomto formátu se označují příponou .wav za názvem souboru.

Wizard: Geniální počítačový expert, viz také G UK Li.

Zdrojový kód: Soubor písmen, číslic a typografických symbolů, který programátor využívá k psaní softwaru v jednom nebo několika programovacích jazycích. Zdrojový kód se následně konvertuje ve strojový kód, s nímž počítač skutečně pracuje. Zdrojový kód je obvykle tajný a jeho tvůrce nebo vlastník ho bedlivě střeží.

\N\2t\W)

8 9

DÍL I.

WIZARD

Za pomoci počítače je možné spáchat téměř jakýkoliv zločin. S počítačem můžete dokonce i zabít člověka.

důstojník losangeleské policie

10 11

00000001 /1

Ta otlučená bílá dodávka v ní vzbuzovala neklid.

Lara Gibsonová seděla v baru Vesta's Grill na De Anza v kalifornském Cupertinu, křečovitě svírala chladnou stopku sklenice martini a snažila se nevěnovat pozornost dvěma mladým čipžokejům, kteří stáli opodál a vrhali po ní vyzývavé pohledy.

Znovu vykoukla z okna do mrholivého dne, ale dodávka tam již nestála. Lara byla přesvědčena, že ji bílá dodávka Econoline se zatřenými zadními okny sledovala z jejího domu až do této restaurace vzdálené několik kilometrů od něj. Sklouzla z barové stoličky, přešla k oknu a podívala se pořádně. Dodávka již na parkovišti před restaurací nestála a nebyla ani na druhé straně ulice - na parkovišti firmy Apple Computer nebo na vedlejší parkovišti Sun Microsystems. Pokud ji řidič skutečně sledoval, pak by bylo logické, aby na ni čekal právě zde.

Kdepak, byla to jen shoda okolností, usoudila Lara. Shoda okolností okořeněná špetkou stihomamu.

Vrátila se k baru a pohlédla na dvojici mladíků, kteří si jí střídavě nevšímali a střídavě jí věnovali mlsné úsměvy.

Stejně jako téměř všichni mladí muži, kteří se sem slétli na "zlevněnou hodinku", měli i tito dva na sobě pohodlné kalhoty a košile bez kravaty a na krku jim visely nepostradatelné symboly Silicon Valley - firemní průkazy na tenké látkové tkanici. Oba se honosili modrými kartičkami firmy Sun Microsystems, zatímco ostatní hosté v restauraci kopali za Compaq, Hewlett-Packard nebo Apple, nemluvě o hromadě čerstvých nadějí ze začínajících internetových společností, na které ostřílení mazáci z Valley pohlíželi s neskrývaným despektem. Dvaatřicetiletá Lara Gibsonová mohla být o dobrých pět let starší než její dva obdivovatelé. A jako podnikatelka na volné noze, která nepracuje pro počítačovou společnost, vydělávala nejméně pětkrát méně. Těmto dvěma mužům to však nevadilo - uchvacovala je její náruživě exotická tvář, husté prameny havraních vlasů,

12 13

kotníčkové boty, červenooranžová cikánská sukně a černá halenka bez rukávů, která odhalovala tvrdě vydřené bicepsy. Lara odhadovala, že potrvá maximálně dvě minuty, než ji některý z těch kluků osloví, a ve svém odhadu se spletla o pouhých deset vteřin.

Mladší z nich k ní přistoupil a vychrlil na ni jednu z mnoha variant kouzelné formulky, kterou slyšela už tisíckrát předtím: Promiňte nerad vás vyrušuji ale nechcete abych zlomil vašemu příteli nohu za to že nechá tak nádhernou ženu jako vy čekat samotnou v baru a než se rozhodnete do kterého kolena ho mám trefit co kdybych vás zatím pozval na skleničku?

Jiná žena by se možná zbláznila radostí, jiná žena by možná začala koktat, zčervenala by, zneklidněla nebo by možná mužův flirt opětovala a nechala si objednat nevyžádaný drink, protože by neměla prostředky, jak podobnou situaci zvládnout. Všechny tyto ženy by však byly slabší než Lara Gibsonová, "královna městské sebezáchovy", jak ji kdysi označili v San Francisco Chronicle. Upřela na muže oči, věnovala mu strojený úsměv a řekla: "Momentálně nemám o společnost zájem."

Jednoduché jako facka. Konec konverzace.

Muž vytřeštil oči nad její otevřeností, vyhnul se jejímu pevnému pohledu a vrátil se k příteli.

Síla... Je to všechno v síle.

Lara usrkla martini.

Ta zatracená bílá dodávka ji donutila zopakovat si všechna pravidla, která kdysi sama vymyslela, když učila ženy, jak se mají v dnešní společnosti chránit. Cestou do restaurace několikrát mrkla do zpětného zrcátka a všimla si, že se dodávka drží deset až patnáct metrů za ní. Řídil ji nějaký kluk. Byl to běloch, ale vlasy měl spletené do špinavých hnědých dredů. Měl na sobě maskáče, a i když bylo zataženo a jemně mrholilo, neodpustil si sluneční brýle. Koneckonců se Lara pohybovala v Silicon Valley, domovém hackerů a povalečů, kde nebylo nic neobvyklého, že ji ve Starbucks u kávy s mlékem zdvořile oslovil teenager s desítkou piercingů, vyholenou hlavou a ohozem na způsob velkoměstských

gangů. Řidič dodávky jako by však na ni civěl s podivným nepřátelstvím. Lara se přistihla, že si nepřítomně pohrává se slzným plynem ve spreji, který nosila v kabelce.

Další pohled z okna. Dodávka nikde. Pouze luxusní auta pořízená za příjmy z internetu.

Pohled do místnosti. Samí neškodní čipžokejové.

Uklidni se, řekla si Lara v duchu a upila doušek silného martini.

Podívala se na hodiny na stěně. Čtvrt na osm. Sandy měla už čtvrt hodiny zpoždění. To nebyl její styl. Lara vytáhla mobilní telefon, ale na displeji svítilo hlášení MIMO SIGNÁL.

Právě když zvedla hlavu, aby někde našla automat, vešel do baru mladý muž a zamával na ni. Lara ho odněkud znala, ale nedokázala ho okamžitě zařadit. Jeho dlouhé, ale upravené světlé

vlasý i jeho koží bradka jí někoho připomínaly. Měl na sobě bílé džínsy a zmačkanou modrou košili. Jeho příslušnost k americké firemní kultuře prozrazovala kravata, ale jak se na byznysmena ze Silicon Valley slušelo, neměl na ní proužky ani květinčky á la Jerry Garcia, nýbrž komiksovou postavičku Tweety Birda.

"Ahoj, Laro." Mladý muž přistoupil k Laře, podal jí ruku a opřel se o bar. "Vzpomínáš si na mě? Jsem Will Randolph. Sandyin bratranec. Já a Cheryl jsme se s tebou seznámili na Nantucket - na svatbě Freda a Mary."

Jasně, takže odtud ho znám, pomyslela si Lara. Seděl se svou těhotnou manželkou u stejného stolu jako ona s přítelem Hankem.

"Jasně. Jak se máš?"

"Dobře. Mám moc práce. Ale kdo ji tady nemá?"

Na jeho plastické kartičce stál nápis Xerox Corporation, VCPA.

Lara užasla. Dokonce i počítačová civilizace znala legendami výzkumné centrum firmy Xerox v Palo Alto, osm až deset kilometrů odtud.

Will mávl na číšníka a objednal si nealkoholické pivo. "Jak se má Hank?" zeptal se. "Sandy říkala, že se snaží získat práci ve Wells Fargo."

"Jo, jo, už se mu to povedlo. Momentálně je na zaškolení v L. A."

Číšník přinesl pivo a Will z něj upil. "Tak blahopřeji."

Na parkovišti se zablesklo cosi bílého.

Lara se zděšeně ohlédla. Naštěstí se ukázalo, že je to bílý ford Explorer s mladým párem uvnitř.

Zaostřila pohled za ford, znovu prohlédla celou ulici i přilehlá parkoviště a vzpomněla si, že když odbočovala na parkoviště před restaurací, bílá dodávka projela kolem ní a ona si všimla čehosi na jejím boku. Byla to tmavě červená rozmazaná šmouha. Nejspíš bláto, ale Lara si v tu chvíli pomyslela, že to vypadá skoro jako krev.

14 15

"Není ti nic?" zeptal se Will.

"Ne. Promiň." Lara se otočila zpátky k Willovi a byla ráda, že má vedle sebe spojence. Toto bylo další z jejích sebezáchovných pravidel: Dva lidé jsou na tom vždy lépe než jeden. Lara nyní ke svému pravidlu v duchu přidala dovětek: Byť by byl jeden z nich vyzáblý počítačový suchar, který neměří víc než metr sedmdesát

pět a má na sobě kravatu s komiksovou postavičkou.

"Cestou domů mi volala Sandy," pokračoval Will, "a požádala mě, jestli bych se tady nestavil a nevyřídil ti vzkaz. Nemohla se ti dovolat na mobil, i když se o to několikrát pokoušela. Trochu se zdržela, a tak tě prosí, jestli bys na ni nepočkala v restauraci vedle její práce, kde jste spolu byly minulý měsíc. Ciro's. V Mountain View. Objednala tam na osm sníl."

"Kvůli tomu ses sem nemusel obtěžovat. Mohla zavolat barmanovi."

"Chtěla, abych ti předal fotky, které jsem pořídil na svatbě.

Můžete si je večer prohlídnout a říct mi, jestli budete chtít nějaké přidělat."

Will si na druhé straně baru všiml nějakého přítele a zamával na něj - Silicon Valley se sice rozkládá na ploše stovek čtverečních kilometrů, ale ve skutečnosti je to pouhé maloměsto. "Původně jsme chtěli s Cheryl přinést ty fotky o víkendu k Sandy do Santa Barbary," pokračoval.

"Jo, v pátek se tam chystáme."

Will se odmlčel a usmál se, jako by chtěl Laře sdělit ohromné tajemství. Nakonec vytáhl peněženku, otevřel ji a ukázal na jednu fotografii. Byl na ní on, jeho manželka a mrňavé červené dítě. "Narodila se minulý týden," řekl pyšně. "Jmenuje se Claire."

"O, ta je rozkošná," zašeptala Lara.

"Takže teď budeme nějakou dobu trávit hodně času doma."

"A jak se má vůbec Cheryl?"

"Dobře. A malá taky. Tomuhle pocitu se nic nevyrovná... Ale řeknu ti, že otcovství člověku totálně změní život."

"To určitě jo."

Lara znovu pohlédla na hodinky. Půl osmé. Cesta do Ciro's trvala v tuhle denní dobu dobrou půl hodinu. "Radši už pojedu."

Ale pak si v návalu hrůzy opět vzpomněla na dodávku a jejího řidiče. Na dredy.

Na zarudlou šmouhu na oprýskaných dveřích...

Will mávl na číšníka a zaplatil účet.

"To nemusíš," řekla Lara. "Já to zatáhnu."

Will se zasmál. "Už se stalo."

"Cože?"

"Ten podílový fond, o kterém jsi mi říkala na svatbě. Ten, do kterého jsi těsně předtím investovala..."

Lara si vzpomněla, jak se na svatbě nestydatě vychloubala nákupem akcií jednoho biotechnologického fondu, který se za poslední rok zhodnotil o 60 procent.

"Když jsem se vrátil z Nantucket, nakoupil jsem mraky jeho akcií... Takže... díky." Kývl pivem směrem k Laře a postavil se.

"Můžeme?"

"Jasně." Zamířili ke dveřím a Lara se na ně nejistě zadívala.

Byl to jenom stihomam, utvrzovala se v duchu. Na okamžik ji napadlo - tak jako v poslední době několikrát -, že by si měla sehnat normální práci jako všichni ostatní lidé v baru. Neměla by se tolik zaobírat světem násilí.

Jasně, pouhý stihomam...

Jenže jestli to byl stihomam, proč ten kluk s dredy přidal tak rychle plyn, když odbočila na parkoviště a podívala se mu do obličeje? Will vyšel ven, rozevřel deštník a přidržel ho tak, aby se pod něj vešli oba.

Lara si vzpomněla na další pravidlo sebezáchovy ve městě: Nikdy se nerozpakujte požádat o pomoc.

Avšak právě když se Lara chystala požádat Willa Randolpha, aby ji po předání fotek doprovodil k autu, napadlo ji, že jestli ten kluk v dodávce skutečně představuje nějakou hrozbu, pak by od ní možná bylo sobecké žádat Willa, aby vystavoval riziku i sebe. Koneckonců je to manžel a novopečený otec, na něhož jsou odkázáni další lidé. Bylo by nefér ho...

"Děje se něco?" zeptal se Will.

"Vůbec ne."

"Opravdu?" naléhal Will.

"Vlastně ano. Myslím, že mě cestou do restaurace někdo sledoval. Nějaký kluk."

Will se rozhlédl kolem sebe. "Vidíš ho tady někde?"

"Teď ne."

16 17

"Ty máš webovou stránku, vid'?" O tom, jak se ženy mohou ve městech chránit."

"To jo."

"Třeba o ní ten kluk ví. Třeba se tě jen snaží obtěžovat."

"To je možné. Nevěřil bys, kolik mi chodí nenávisných mailů."

Will se natáhl pro telefon. "Nemám zavolat policii?"

Lara to zvažovala.

Nikdy se nerozpakujte požádat o pomoc.

"Ne, ne. Jen... nevadilo by ti, kdybys mi předal ty fotky a pak mě doprovodil k autu?"

Will se usmál. "Jasně že ne. Karatista zrovna nejsem, ale ve řvaní o pomoc se mi nikdo nevyrovná."

Lara se zasmála. "Dík."

Kráčeli po chodníku před restaurací a Lara si prohlížela jednotlivá auta.

Stejně jako na každém parkovišti v Silicon Valley stály i tady desítky saabů, BMW a lexusů. Ovšem žádné dodávky. Žádní kluci. Žádné krvavé šmouhy.

Will kývl k zadnímu parkovišti, kde stálo jeho auto. "Vidíš ho tu někde?" zeptal se.

"Ne."

Prošli kolem květináče s jalovcem až k jeho autu - nablýskanému stříbrnému jaguáru.

Prokrista, copak mají v Silicon Valley prachy všichni kromě mě?

Will vytáhl z kapsy klíčky a společně přešli ke kufru. "Nafotil jsem na svatbě jen dva filmy. Ale některé fotky se vážně povedly."

Otevřel kufr, na chvíli se zarazil a rozhlédl se po parkovišti. Lara ho následovala. Parkovací plocha byla naprosto opuštěná. Stálo zde jen Willovo auto.

Will na ni pohlédl. "Zřejmě teď přemýšlíš o těch dredech."

"O dredech?"

"Jo," řekl Will. "O tom klukovi s dredy." Jeho hlas zněl nyní jinak, podbízivě a rozrušeně. Will se stále usmíval, ale obličej se mu proměnil. Vypadal hladově.

"Jak to myslíš?" zeptala se Lara klidně, ale uvnitř jí vybuchovaly záblesky strachu. Všimla si, že vjezd na zadní parkoviště blokuje řetěz, a dovtípila se, že ho za sebou po příjezdu na parkoviště zahákl Will - aby měl jistotu, že zde nikdo další nezaparkuje.

"Byla to jen paruka."

Ježíši, můj Pane, pomyslela si Lara Gibsonová, která se naposledy modlila před dvaceti lety.

Will jí pohlédl do očí a spatřil v nich strach. "Před nějakou dobou jsem tady zaparkoval jaguára, pak jsem ukradl dodávku a sledoval tě při cestě z domu. Ve vojenské kombinéze a s parukou na hlavě. Prostě proto, abys začala být nervózní a paranoidní a chtěla, abych se držel u tebe... Zním všechna tvoje pravidla - o sebezáchově ve městech. Nikdy nechoďte s mužem na opuštěné parkoviště. Ženatí muži s dětmi představují menší riziko než svobodní.

A můj rodinný portrét v peněžence? Ten jsem uhackoval z jedné fotky v časopise Parents."

"Takže ty nejsi...?" zašeptala Lara odevzdaně.

"Sandyin bratranec? Toho vůbec neznám. Vybral jsem si Willa Randolpha, protože je to člověk, kterého trochu znáš a který trochu vypadá jako já. Kdybys mě neznala - nebo si to aspoň nemyslela -, nikdy v životě bych tě nedokázal vylákat samotnou na parkoviště. Jo, a tu ruku můžeš klidně zas vytáhnout z kabelky." Will zvedl sprej se slzným plynem. "Vytáhl jsem ti ho, když jsme vycházeli ven."

"Ale..." Lara se rozvzlykala a ramena se jí svěsila beznadějí.

"Kdo vlastně jsi! Vždyť mě vůbec neznáš..."

"Mýlíš se, Laro," zašeptal Will a zadíval se na její úzkost, jako když si pánovitý šachový velmistr prohlíží obličej poraženého soupeře. "Vím o tobě všechno. Všechno na světě."

18 19

00000010 / 2

Pomalů, pomalů...

Neznič je, nezlom je.

Drobné šroubky se jeden po druhém vysouvaly z černého plastického krytu malého rádia a padaly do dlouhých a nadměrně svalnatých prstů tohoto mladého muže. V jednom okamžiku se mu málem podařilo strhnout miniaturní závit šroubku a musel na chvíli přestat - opřel se o židli a díval se z malého okénka na zatažené nebe nad okresem Santa Clara tak dlouho, až se trochu uvolnil. Bylo osm hodin ráno a on se svému pracovnímu úkolu věnoval již více než dvě hodiny.

Wyatt Gillette nakonec vyšrouboval všech dvanáct šroubků, které chránily kryt rádia, a položil je na lepkavou stranu žlutého lístečku na poznámky.

Odstranil kryt a začal zkoumat útroby rozhlasového přijímače Samsung. Jeho zvědavost se jako vždy drala kupředu jako závodní kuň. Přemýšlel, proč konstruktéři zvolili právě tuto vzdálenost mezi obvodovými deskami, proč je v tuneru použit právě takto široký drátek, jaké je zastoupení kovů v pájedlu.

Možná je toto optimální konstrukce, a možná ne.

Možná byli konstruktéři líní nebo rozptýlení.

Existuje nějaký lepší způsob, jak postavit rádio?

Wyatt Gillette pokračoval v rozebírání přístroje a po chvíli začal vyšroubovávat samotné obvodové desky.

Pomalou, pomalu...

Devětadvacetiletý Wyatt Gillette měl propadlou tvář člověka, který při více než stoosmdesáticentimetrové výšce váží šedesát devět kilogramů. Člověka, o němž si všichni lidé myslí, že by měl přibrat. Vlasy měl tmavé, téměř černé a v poslední době si je nestříhal ani nemyl. Na pravé paži se mu vyjímal kostrbatě vytetovaný racek, jak přelétá nad palmou. Seprané modré džínsy a šedá pracovní košile na něm volně plandaly.

Zachvěl se v chladném jarním vzduchu. Zimou se mu roztřáslly ruce, a tak strhl zářez v hlavičce jednoho drobného šroubku. Zklamaně si povzdechl. Ani tak mechanicky zručný člověk, jako byl Gillette, nedokázal bez pořádného náradí zázraky a právě nyní používal šroubovák vyrobený z kancelářské sponky. Kromě ní a svých rukou neměl žádné jiné pomůcky. Dokonce i žiletka by byla na tomto místě vhodnější, ovšem žiletky se zde jednoduše nevyskytovaly.

Dočasným domovem Wyatta Gillettea bylo totiž federální nápravné zařízení druhého stupně v kalifornském San Jose.

Pomalou, pomalu...

Když byla obvodová deska konečně rozebrána, objevil Gillette svatý grál, po kterém celou dobu prahl - malý šedý tranzistor -, a ohýbal jeho tenké drátky tak dlouho, až se únavou zlomily. Nato připevnil tranzistor k malé obvodové desce, na níž pracoval už celé měsíce, a pečlivě propletl přívodní drátky.

Právě když svou práci dokončoval, bouchly o podál dveře a na chodbě se rozlehly kroky. Gillette zděšeně vzhlédl.

Někdo jde k němu do cely. Panebože ne, pomyslel si.

Kroky se nyní ozývaly asi ze šesti metrů. Gillette zastrčil drahocennou obvodovou desku do časopisu Wired, rozebrané součástky vrátil do krytu rádia a postavil přístroj proti zdi.

Lehl si na palandu a začal listovat hackerským časopisem 2600.

Modlil se přitom k všeobecně použitelnému Bohu, se kterým začnou po příchodu do vězení dříve či později rozmlouvat i nevěřící vězni. Prosím, nedopust', aby mě vytáhli z postele. A když, nedopust', aby našli tu obvodovou desku.

Dozorce nakoukl přes průzor a řekl: "Do pozor, Gillette."

Gillette vstal, položil si ruce na hlavu a postavil se do zadní části místnosti.

Dozorce vešel do malé a tmavé cely. Nebyl zde však proto, aby Gillettea buzeroval. Dokonce se ani nerozhlížel po cele; pouze Gilletteovi nasadil pouta a vyvedl ho ze dveří.

Na styku dvou chodeb, kde se křídlo s izolovanými celami spojovalo s normálním vězeňským křídlem, dozorce odbočil a zamířil na chodbu, kterou Gillette neznal. Hudba a křik ozývající se z vězeňského dvora postupně utichly a po několika minutách se Gillette ocitl v malé místnosti vybavené stolem a dvěma lavicemi, oběma přišroubovanými k podlaze. Na stole byly připevněny kroužky pro pouta, ale dozorce do nich Gillettea nezamkl.

20 21

"Sedni si."

Gillette poslechl.

Dozorce odešel a zabouchl za sebou dveře. Gillette tak zůstal sám se svou zvědavostí a neodbytnou touhou vrátit se zpátky k drahocenné obvodové desce. Seděl a třásl se zimou v místnosti bez oken, která vypadala spíše jako scéna z nějaké počítačové hry zasazené do středověku než jako místo v reálném světě. Právě v takových kobkách, pomyslel si, očekávali kacíři s těly zlomenými na skřipci poslední dopadnutí sekery mistra popravčeho.

Thomas Frederick Anderson byl mužem mnoha jmen.

Na základní škole mu říkali Tom nebo Tommy.

Na střední škole v kalifornském Menlo Parku si vysloužil dobrých dvanáct přezdivek, například Stealth nebo CryptO - v té době provozoval diskusní stránky a háčkoval na trash-80kách, commodorech a applech.

Později se mu říkalo "T. F." To když pracoval pro bezpečnostní oddělení firem AT&T, Sprint a Cellular One, kde stopoval hackery, telefonní phreaky a nejrůznější vykrádače. Přezdívka sice vznikla z jeho iniciál, ale podle kolegů znamenala spíše "Totální fanatik" vzhledem k Andersenově devadesátisedmiprocentní úspěšnosti při chytání pachatelů ve spolupráci s policií.

Jako policejní detektiv v San Jose pak dostal řadu dalších přizvisek - pod jmény Courtney 334, Lonelygirl nebo BrittanyT ho znali v chatovacích místnostech, kde se vydával za čtrnáctileté dívky a psal neohrabané vzkazy pedofilům, kteří pak těmto fiktivním vysněným láskám zasílali e-mailem svůdné návrhy a jezdili za nimi do předměstských nákupních center na romantické schůzky, aby ke své hrůze zjistili, že jejich protějškem je ve skutečnosti pultucet policistů vyzbrojených pistolemi a zatykačem.

V současné době se Andersenovi říkalo buďto dr. Anderson - to když byl představován na počítačových konferencích -, anebo prostě Andy. V jeho oficiálních záznamech však stálo: "poručík Thomas F. Anderson, ředitel oddělení počítačové kriminality kalifornské státní policie".

Vychrtlý pětáctiřetiletý muž s řídnoucími hnědými vlnitými vlasy nyní kráčel po chladné a vlhké chodbě vedle zavalitého ředitele nápravného zařízení v San Jose - San Ho, jak mu svorně říkali padouši i policisté. Doprovázel je statný hispánský dozorce.

Trojice mužů se zastavila u jedné dveří. Ředitel kývl, dozorce otevřel dveře, Anderson vešel dovnitř a začal si prohlížet odsouzeného.

Wyatt Gillette byl nesmírně bledý - měl "hackerský bronz", jak se sinale pleti žertem říkalo - a docela vyzáblý. Vlasy i nehty měl značně zanedbané. Očividně se několik dní nesprchoval a neholil. Policista si všiml, že se v Gilletteových tmavě hnědých očích zablesklo poznání. "Vy jste...", začal, "vy jste Andy Anderson?" "Detektiv Anderson," opravil ho ředitel věznice a hlas mu zněl jako práskání bičem.

"Vy šéfuje oddělení počítačové kriminality na státním," pokračoval Gillette.

"Vy mě znáte?"

"Předloni jsem poslouchal vaši přednášku na Comsecu."

Na konferenci "Comsec" o bezpečnosti počítačů a počítačových sítí měli přístup pouze profesionální pracovníci tohoto oboru a příslušníci bezpečnostních složek; pro veřejnost byla konference uzavřena. Anderson ovšem věděl, že pro mladé hackery z celé Ameriky se stalo oblíbenou kratochvílí pokusit se vloupat do registračního počítače a vystavit si vlastní pozvánku. V historii konference se to nicméně povedlo pouhým dvěma či třem jedincům.

"Jak jste se na ni dostal?"

Gillette pokrčil rameny. "Našel jsem pozvánku, kterou někdo ztratil."

Anderson skepticky přikývl. "A co si myslíte o mé přednášce?"

"Souhlasím s vámi: křemíkové čipy začnou být zastaralé dříve, než si většina lidí myslí. Počítače budou v budoucnu pracovat na bázi molekulární elektroniky. Což znamená, že uživatelé budou muset začít hledat úplně nový způsob, jak se chránit proti hackerům."

"Na té konferenci si to nikdo jiný nemyslel."

"Skákali vám do řeči," připomněl Gillette.

"A vy ne?"

"Ne. Já si dělal poznámky."

Ředitel věznice se opřel o zeď, zatímco policista se posadil naproti Gilletteovi a řekl: "Z tříletého trestu za počítačové podvody a zneužívání informací vám zbývá ještě jeden rok. Vloupal jste se do počítačů Western Software a ukradl zdrojové kódy k většině jejich programů, říkám to správně?"

22 23

Gillette přikývl.

Zdrojový kód je mozkiem i srdcem softwaru a jeho majitel se ho snaží za každou cenu ochránit. Pokud ho zloděj odcizí, dokáže snadno překonat identifikační a bezpečnostní kódy, opatřit software novým hávem a prodávat ho pod vlastním jménem. Zdrojové kódy pro počítačové hry, kancelářské aplikace a uživatelské programy představovaly hlavní majetek společnosti Western Software. Pokud by nějaký bezskrupulózní hacker tyto kódy ukradl, mohl by vyřadit firmu s miliardovým obrátem z trhu.

"Já s těmi kódy nic neprovedl," poznamenal Gillette. "Když jsem si je stáhl, jednoduše jsem je zase smazal."

"Tak proč jste se do jejich systémů nabourával?"

Hacker pokrčil rameny. "Viděl jsem šéfa jejich společnosti na

CNN nebo někde. Říkal, že do jejich sítě nikdo nepronikne. Že jsou jejich bezpečnostní systémy absolutně neprůstřelné. Chtěl jsem vyzkoušet, jestli je to pravda."

"A byla?"

"Vlastně jo, byly neprůstřelné. Problém je v tom, že byly chráněny jen před lidmi, kteří je chtěli prostřelit. Ne před lidmi jako já, kteří je jednoduše obešli."

"Ale když už jste se do nich naboural, proč jste společnost neupozornil, že má v bezpečnostních systémech mezery? Proč jste nechtěl být bílým kloboukem?"

Bílí klobouci byli hackeři, kteří se vloupávali do počítačových systémů a pak své oběti upozorňovali na mezery v bezpečnostním zajištění. Někdy to dělali pro slávu, jindy pro peníze. A někdy dokonce proto, že to pokládali za správné.

Gillette pokrčil rameny. "Tohle je jejich problém. Ten chlap říkal, že je to nemožné. Chtěl jsem jen vědět, jestli se neplete."

"Ale proč?"

Další pokrčení ramenou. "Prostě jsem byl zvědavý."

"A proč se na vás federálové tak zběsile vrhli?" zeptal se Anderson. Pokud hacker nenaruší chod společností nebo se nepokusí svou kořist prodat, FBI podobné případy zřídka kdy vůbec vyšetřuje, natož aby je předávala státnímu zastupitelství.

Místo Gillettea však odpověděl ředitel věznice: "Důvodem je MO."

"Ministerstvo obrany?" zeptal se Anderson a zadíval se na nevkusné tetování na Gilletteově paži. Je to letadlo? Ne, spíš nějaký pták.

"Je to všechno bouda," zamumlal Gillette. "Absolutní nesmysl."

Policista pohlédl na ředitele, který mu vše vysvětlil: "Pentagon se domnívá, že Gillette napsal nějaký program nebo něco takového, který prolomil nejnovější šifrovací software ministerstva obrany."

"Jejich Standard 12?" Anderson se zasmál. "K rozluštění jediného jejich e-mailu by bylo zapotřebí dvanáct superpočítačů, které by nepřetržitě běžely plných šest měsíců."

Standard 12 v nedávné době nahradil DĚS - Obranný šifrovací standard. Jednalo se o nejmodernější šifrovací software pro americkou vládu, který se používal k šifrování tajných dat a hlášení. Pro národní bezpečnost byl natolik důležitý, že měl podle exportního zákona stejný status jako střelivo a jeho vývoz byl povolen pouze se souhlasem armády.

"A i kdyby někdo skutečně rozluštil data šifrovaná ve Standardu 12, tak co má být?" pokračoval Anderson. "Každý se snaží rozkódovat šifry." Na této činnosti nebylo samo o sobě nic nezákonného, pokud nebyl šifrovaný dokument tajný nebo odcizený. Mnoho výrobců softwaru dokonce vybízelo lidi, aby se pokusili rozluštit dokumenty šifrované pomocí jejich programů, a nabízelo odměnu každému, kdo to dokáže.

"Ne," vysvětlil Gillette. "MO tvrdí, že jsem cracknul jejich počítač, našel informace o tom, jak Standard 12 funguje, a pak napsal skript, který ten dokument rozšifrovává. Dokáže to prý za pár vteřin."

"To není možné," řekl Anderson a rozesmál se. "To prostě nejde."

"Taky jsem jim to říkal," přidal se Gillette. "Nevěřili mi."

Když se však Anderson zadíval do věžňových vyhýbavých prázdných očí pod tmavým obočím a prohlédl si jeho ruce, které se bez ustání neklidně ošívaly, napadlo ho, že tento hacker by možná skutečně dokázal napsat podobně kouzelný program. Anderson sám by to nikdy nedokázal a neznal ani nikoho, kdo by to svedl. Avšak ne nadarmo tady teď stál s kloboukem v ruce - Gillette byl opravdový wizzard, jak hackeři označují ty ze svého středu, kteří dosáhli nejvyšší úrovně znalostí a dovedností v opojném světě počítačů.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dozorce vpustil dovnitř další dva muže. První z nich byl čtyřicátník se štíhlým obličejem, špinavě blondatými vlasy vyčesanými dozadu a vyztuženými sprejem

24 25

a s nefalšovanými kotletami. Muž měl na sobě laciný šedý oblek a jeho sepraná bílá košile byla příliš veliká a napůl vykasaná z kalhot. Pohlédl na Gillettea beze stopy zájmu. "Pane/" řekl řediteli věznice suše, "jsem detektiv Frank Bishop z oddělení vražd kalifornské policie." Bezkrvně kývl na Andersena a zmlkl.

Druhý muž byl o něco mladší a podstatně těžší. Nejprve si potřásl rukou s ředitelem a pak i s Andersenem. "Detektiv Bob Shelton." Obličej měl podobaný dětským akné.

O Sheltonovi nevěděl Anderson zhola nic, ale s Bishopem měl tu čest již dříve hovořit a jeho účast na případu, kvůli kterému sem Anderson přijel, přivítal se smíšenými pocity. Také Bishop byl ve svém oboru wizzardem, ovšem jeho sférou zájmu bylo lapání vrahů a násilníků v chudinských čtvrtích, mezi něž patřilo oaklandské nábřeží, Haight-Ashbury nebo nechvalně proslulý sanfranciský Tenderloin. Oddělení počítačové kriminality nemělo oprávnění - ani vybavení - vyšetřovat podobnou vraždu bez přítomnosti policisty z oddělení násilné trestné činnosti, ovšem po několika stručných telefonních rozhovorech s Bishopem si Anderson nedělal žádné iluze. Nejenže byl tenhle odborník na vraždy roztržitý a podle všeho zcela postrádal smysl pro humor, ale hlavně a především neměl téměř žádné znalosti o počítačích.

Anderson se rovněž doslechl, že ani Bishop nechtěl pracovat s lidmi z počítačového. V zákulisí usilovně lobboval za případ MARINKILL, který lidé z FBI pojmenovali podle místa činu: Před několika dny zavraždili tři bankovní lupiči před pobočkou Bank of America v Sausalitu v okrese Marin dva náhodné kolemjdoucí a jednoho policistu, načež podle očitých svědectví zamířili na východ, takže mohli s velkou pravděpodobností skončit v Bishopově současném rajónu, jímž byla oblast San Jose.

Také nyní se Bishop ze všeho nejdříve podíval na displej svého mobilního telefonu - zřejmě aby zjistil, jestli mu někdo neposlal zprávu o přeřazení k jinému případu.

"Nechcete se posadit, pánové?" řekl Anderson detektivům a ukázal na lavice kolem kovového stolku.

Bishop zavrtěl hlavou a zůstal stát. Zastrčil si košili a zkrřížil ruce na prsou. Shelton se nejprve posadil vedle Gillettea, ale pak se na něj znechuceně podíval, vstal a posadil se na opačnou stranu stolu. "Taky byste se mohl někdy umýt," zamumlal směrem k Gilletteovi. "A vy byste se mohl zeptat ředitele, proč mám sprchu jen jednou týdně," opáčil odsouzenec.

"Protože jste porušil vězeňský řád, Wyatte," řekl ředitel trpělivě. "A za to jste byl umístěn na izolaci."

Anderson neměl čas ani trpělivost na hašteření. Otočil se k Gilletteovi a řekl: "Máme určitý problém a doufáme, že nám s ním pomůžete." Pohlédl na Bishopa. "Chcete ho vyslechnout?" Podle protokolu státní policie byl oficiálním vrchním vyšetřovatelem případu Frank Bishop. Detektiv ovšem zavrtěl hlavou. "Ne, pane, můžete pokračovat."

"Včera večer někdo unesl z restaurace v Cupertino ženu. Zavraždil ji a její tělo pohodil v Portola Valley. Byla ubodána k smrti.

Nebyla pohlavně zneužita a vražda neměla žádný zjevný motiv.

Oběť se jmenovala Lara Gibsonová a provozovala webovou stránku s informacemi, jak se ženy mohou chránit, a pořádala na toto téma přednášky po celé zemi. Hodně se o ní psalo v tisku, a dokonce se objevila i v pořadu Larryho Kinga. A pak včera seděla v jednom baru, když ji oslovil chlápek, který ji podle všeho znal. Podle barmana se představil jako Will Randolph. Tak se jmenuje bratranec ženy, s níž měla jít oběť včera večer na večeři. Skutečný Randolph o ničem nevěděl - byl právě na týden v New Yorku -, ale v počítači oběti jsme našli jeho digitální fotografii a pachatel se mu podobá. Domníváme se, že právě proto se vydával zrovna ;ia něj.

| Ten člověk měl o oběti kompletní informace. Znal její přátele, jvěděl, kam cestovala, čím se živí, jaké akcie vlastní, s kým chodí.

•Ipokonce se zdálo, že přímo v baru na někoho mával, ale lidi z odJdělení vražd vyslechli většinu hostů, kteří tam včera večer byli,

'• á nenašli nikoho, kdo by pachatele znal. Takže si myslíme, že prostě rblafoval - aby ji uklidnil a aby to vypadalo, že do toho podniku Vchodí pravidelně."

';•• "Provedl na ní sociální inženýrství," nadhodil Gillette.

"Cože?" zeptal se Shelton.

< Anderson ten výraz znal, ale přenechal odpověď Gilletteovi,

ii který řekl: "To znamená naučit se nějakého člověka nazpaměť a pak

• .se za něj vydávat. Hackeři tak získávají přístup k databázím, tele\$

*fonním linkám a přístupovým kódům. Čím více skutečností o něja; kém

člověku uvedete, tím více vám ostatní uvěří a tím spíše pak

udělají, co po nich chcete."

26 27

Anderson pokračoval: "Sandra Hardwicková - to je ta dívka, se kterou se měla Lara setkat -, uvedla, že jí volal někdo, kdo se vydával za Lařina přítele, a tu schůzku zrušil. Sandra se pak pokoušela Laře zavolat, ale nefungoval jí telefon."

Gillette přikývl. "Vyřadil jí mobil." Po chvíli se zamračil. "Ba ne, nejspíš celou buňku."

Anderson přitakal. "Společnost Mobile America zaznamenala výpadek buňky 850 na přesně pětáctyřicet minut. Někdo jí zadal kód, který vypnul spínač, a pak ho opět zapnul."

Gillette přimhouřil oči. Detektiv viděl, že ho případ stále více zajímá. "Takže," řekl hacker zadumaně, "se vydával za někoho, komu věřila, a pak ji zabil. Přičemž využil informací, které získal z jejího počítače."

"Přesně tak."

"Měla onlinové připojení?"

"Horizon On-Line."

Gillette se rozesmál. "Ježíšikriste, víte, jak je tehle provider nezajištěný? Pachatel se prostě navěsil na jejich směrovač a četl její e-mail." Gillette se zarazil, zavrtěl hlavou a zkoumavě se podíval do Andersenova obličej. "Jenže to je úkol pro mateřskou školku. To mohl udělat kdokoliv. Je v tom něco dalšího, vidíte?"

"Přesně tak," souhlasil Anderson a pokračoval: "Mluvili jsme s jejím přítelem a prohlédli její počítač. Polovina informací, které barman zaslechl pachatele říkat, nepocházela z jejích e-mailů. Byly přímo na harddisku."

"Možná se jí pachatel potápěl v koši a sehnal ty informace takhle."

Anderson to Bishopovi s Sheltonem vysvětlil: "Chce říct, že pachatel probíral obsah jejích odpadkových košů, aby získal informace, které mu mohly pomoci při háčkování - odhozené firemní příručky, sjetiny z tiskárny, účtenky, stvrzenky a podobné věci." Otočil se však k Gilletteovi a řekl: "O tom pochybuji - všechno, co věděl, bylo uloženo v jejím počítači."

"A co tvrdý přístup?" zeptal se Gillette. Tvrdý přístup znamená, že se hacker vloupá oběti do domu nebo do kanceláře a fyzicky prohledá její počítač. Naopak měkkým přístupem se rozumí vloupání do počítače po síti ze vzdálené stanice.

"Musel to být měkký přístup," odpověděl Anderson. "Mluvil jsem s přítelkyní, se kterou se měla Lara setkat - se Sandrou. Prohlásila, že si spolu tu schůzku domlouvaly až včera odpoledne přes e-mail a Lara byla celý den doma. Vrah se musel nacházet na jiném místě."

"To je zajímavé," zašeptal Gillette.

"Taky si myslím," přitakal Anderson. "V podstatě se domníváme, že pachatel použil nějaký nový virus, aby jí pronikl do počítače. Problém je, že ho naše počítačové oddělení nedokáže odhalit."

Doufali jsme, že byste se na to mrkl vy."

Gillette přikývl, přimhouřil oči a zadíval se na špinavý strop.

Anderson si všiml, že se jeho prsty nepatrně a rychle pohybují. Nejprve se domníval, že Wyatt chytíla třesavka nebo nějaký nervový tik. Pak si ovšem uvědomil, co hacker dělá. Podvědomě cosi psal na neviditelné klávesnici - zdálo se, že je to jeho zlozvyk.

Po chvíli Gillette sklopil oči k Andersenovi. "Čím jste jí prohlíželi disk?"

"Měli jsme Norton Commander, Vi-Scan 5.0, forenzní detekční package FBI, Restore8, partition od ministerstva obrany a Filé Allocation

Analyzer 6.2. Dokonce jsme zkoušeli i Surface-Scour."
Gillette se zmateně zasmál. "Tohle všechno a vůbec nic jste nenašli?"
"Ne."
"A jak mám já najít něco, co jste vy nenašli?"
"Prohlížel jsem si nějaký software, který jste napsal - existují jen tři nebo čtyři lidé na světě, kteří by dokázali napsat podobný skript. Určitě máte kód, který je lepší než náš - nebo ho dokážete nahackovat."
"A co z toho budu mít?" zeptal se Gillette Andersena.
"Cože?" řekl Bob Shelton, zakabonil podřobané čelo a upřeně se zadíval na hackera.
"Jestli vám pomůžu, co mi za to dáte?"
"Ty malý sráči!" obořil se na něj Shelton. "Tady zavraždili ženu. Tobě je to úplně fuk?"
"Je mi jí líto," odsekl Gillette. "Ale dohoda zní, že když vám pomůžu, budu za to něco chtít."
"Co třeba?" zeptal se Anderson.
"Chci stanici."

28 29

"Žádné počítače," prohlásil rezolutně ředitel. "Ani nápad." Otočil se k Andersenovi a řekl: "Právě proto je na izolaci. Přistihli jsme ho u počítače v knihovně - byl na internetu. Součástí jeho rozsudku byl přitom soudní příkaz, že se nesmí připojovat na síť."
"Nebudu se připojovat na síť," řekl Gillette. "Klidně zůstanu v křídle E, kde jsem teď. Nebudu mít přístup k telefonní lince." Ředitel se zašklebil. "Vy byste raději zůstal na administrativní izolaci..."
"V samovazbě," opravil ho Gillette.
"...jen abyste mohl mít počítač?"
"Ano."
"A kdyby zůstal na izolaci," zeptal se Anderson, "takže by neměl možnost připojit se na síť, dalo by se jeho požadavku vyhovět?"
"Snad ano," odpověděl ředitel.
Policista se otočil k Gilletteovi. "Tak platí. Opatříme vám notebook."
"Vy s ním hodláte vyjednávat?" zeptal se Shelton Andersena nevěřičně. Pohlédl na Bishopa, aby u něj našel zastání, ale štíhlý detektiv si pouze hladil staromódní kotlety a znovu si prohlížel mobilní telefon v naději, že bude brzy vysvobozen.
Anderson Sheltonovi neodpověděl. Otočil se k Gilletteovi a dodal: "Ovšem ten přístroj dostanete až poté, co analyzujete počítač Lary Gibsonové a předložíte nám úplnou zprávu."
"Samozřejmě," odpověděl vězeň a oči mu zažhnuly vzrušením.
"Používala klon IBM, řadové zboží. Za hodinu vám ho sem dovezeme. Máme všechny její diskety i software a..."
"Ne, ne, ne," řekl Gillette rozhodně. "Tady to dělat nemůžu."
"Proč ne?"
"Budu potřebovat přístup k serveru - a možná i k superpočítači. Budu potřebovat technické manuály a software."
Anderson pohlédl na Bishopa, který jako by tohle všechno neposlouchal.

"Ani náhodou, kurva," prohlásil Shelton, který byl z obou detektivů hovornější, přestože měl poněkud omezenou slovní zásobu. Anderson chvíli přemýšlel a pak se ředitel věznice zeptal: "Mohli byste jít na chvíli na chodbu, pánové?"

00000011 / 3

Byl to docela zábavný hack.

I když ne tak náročný, jak by bylo záhodno.

Phate - tento elektronický přídomek se podle nejlepších hackerských tradic psal s ph, a nikoliv s / - nyní mířil ke svému domu v Los Altos v samotném srdci Silicon Valley.

Dnes ráno měl pěkně napilno: Nejprve se zbavil bílé dodávky s krvavými šmouhami, pomocí níž včera vyvolal v Laře Gibsonové návaly panické hrůzy. A pak odhodil i ostatní rekvizity - nejen paruku s dredy, vojenskou kombinézu a sluneční brýle, ale i křiklavě čist'ouneký čipžokejský ohoz Willa Randolpha, úslužného bratrance Sandy Hardwickové.

Nyní byl někým úplně jiným. Pochopitelně nevystupoval pod svým pravým jménem či totožností - jako Jon Patrick Holloway, který se narodil před sedmadvaceti lety v Upper Saddle River ve státě New Jersey. Kdepak, momentálně představoval pouze jednu ze šesti či sedmi fiktivních osob, které v poslední době vytvořil. Byly pro něj něčím jako skupinkou přátel a všechny byly vybaveny řidičskými průkazy, zaměstnaneckými průkazy, kartičkami se sociálním pojištěním a veškerými udavačskými doklady, které jsou v dnešní době tak nepostradatelné. Phate svůj ansámbl dokonce obdařil i rozmanitými přízvuky a manýry, které si nacvičil s až obřadnou pečlivostí. Kým bys chtěl být?

Na tuto otázku měl Phate jedinou odpověď: úplně kýmkoliv na světě.

Když nyní přemýšlel o háčkování Lary Gibsonové, dospěl k názoru, že dostat se na kobylku ženě, která se honosila titulem královny městské sebezáchovy, bylo až příliš snadné.

Nastal čas zvednout laťku o stupínek výše.

Phateův jaguár se pomalu sunul ranní špičkou po mezistátní dálnici 280. Na západě se pohoří Santa Cruz nořilo do chuchvalců mlhy, která se majestátně převalovala směrem k Sanfranciskému

30 31

zálivu. V posledních letech sužovala celé údolí sucha, ale velká část letošního jara - včetně dneška - byla deštivá, takže všude rostla bujná vegetace. Phate ovšem nevěnoval divukrásné krajině pozornost.

Poslouchal právě na CD přehrávači hru - Smrt obchodního cestujícího.

Byla to jedna z jeho oblíbených. Čas od času se jeho rty pohybovaly přesně podle pronášených dialogů, neboť Phate znal celou hru nazpaměť.

O deset minut později, v 8.45, již jaguár vjížděl do garáže velkého osamělého domu ve stonecrestske zástavbě u silnice El Monte

Road v Los Altos.

Phate v garáži zaparkoval a zavřel dveře. Na jinak neposkvrněné podlaze si všiml kapky Lařiny krve ve tvaru rozmazané čárky.

Jak mi mohla předtím uniknout? vyplísnil se v duchu. Otřel skvrnu, vešel dovnitř a zamkl za sebou dveře.

Dům byl pouhých šest měsíců starý a voněl kobercovým lepidlem a sladkým malířským nátěrem.

Pokud by přišli na uvítací návštěvu sousedé, postavili se do chodby a nakoukli do obývacího pokoje, spatřili by veškeré známky přítomnosti rodiny vyšší střední třídy, která žije pohodlným životem, jež počítačové peníze umožňují vést zde v Silicon Valley tolika různým lidem. Ahoj, rád vás poznávám... Jo, přesně tak, přestěhoval jsem se teprve minulý měsíc... Pracuju pro jednu začínající dotcomovou firmu tady v Palo Alto. Přijel jsem napřed s polovinou nábytku z Austinu - Kathy s dětmi se sem nastěhuje v červnu, až skončí škola... To jsou oni. Tuhle fotku jsem pořídil v lednu na dovolené na Floridě. Troy a Brittany. Jemu je sedm a jí bude příští měsíc pět.

Na římsě krbu a na drahých konferenčních a odkládacích stolcích stály desítky fotografií, na nichž Phate pózoval se světlovlasou ženou na pláži, jel s ní na koni, objímal se s ní na svahu lyžařského střediska, tančil s ní na svatbě. Další snímky zachycovaly manželský pár se dvěma dětmi. Dovolené, fotbalový trénink, Vánoce, Velikonoce. Víte, pozval bych vás na večeři nebo tak něco, ale ta nová firma mi dává pěkně zabrat... Asi bude lepší počkat, až dorazí i zbytek rodiny. U nás je stejně hlavou rodiny Kathy... A navíc umí mnohem lépe vařit. Prima, vy se taky mějte.

A sousedé mu předají víno, cukroví nebo begonie na uvítanou a vrátí se domů, aniž by je byl jen ve snu napadlo, že jejich soused je dokonalým výplodem tvůrčího sociálního inženýrství a celý dům je stejně falešný jako filmová kulisa.

Podobně jako snímky, které ukazoval Laře Gibsonové, byly i tyto momentky vytvořeny na Phateově počítači. Jeho tvář nahradila obličej mužského manekýna a jeho manželku Kathy představovala tuctová ženská vytvarovaná podle jedné modelky v časopise Šelf. Děti pak měly původ v magazínu Vogue Bambini. Rovněž samotný dům nebyl ničím jiným než pouhou fasádou: jedinými plně zařízenými místnostmi byly obývací pokoj a vstupní hala, a i to pouze za účelem zmatení lidí, kteří by se objevili přede dveřmi. V ložnici se nenacházelo nic jiného než postel a lampa. Jídelna, která zároveň sloužila jako Phateova pracovna, pak byla vybavena stolem, lampou, dvěma notebooky a kancelářskou židlí. A ve sklepě..., inu, ve sklepě se nacházelo pár dalších věcíček, ale ty rozhodně nebyly určeny pro oko sousedů.

V případě potřeby - a Phate věděl, že i to je možné - mohl okamžitě opustit dům a zanechat všechno zde. Všechny jeho důležité osobní věci - opravdový hardware, počítačové starožitnosti, které sbíral, stroj na výrobu identifikačních průkazů, součástky do superpočítačů, jejichž nákupem a prodejem si vydělával na živobytí -, to všechno leželo v jednom skladu několik kilometrů odtud.

A neexistovalo nic, co by mohlo přivést policisty na tuto stopu.

Phate vešel do jídelny, posadil se za stůl a zapnul notebook.

Obrazovka se probudila k životu, na příkazovém řádku se objevilo hlášení C: a spolu s blikáním kurzoru vedle něj povstal Phate

znovu z mrtvých.
Kým bys chtěl být?

V tomto okamžiku již Phate nebyl Jonem Patrickem Hollowayem ani Willem Randolphem ani Warrenem Greggem ani Jamesem L. Seymourem ani žádnou z dalších několika postav, které vytvořil. Nyní byl prostě a jednoduše Phatem. Nikoliv světlovlasou stopětasedmdesáticentimetrovou figurkou křehké konstituce, která bezcílně bloumá mezi trojrozměrnými domy, kancelářskými budovami, prodejny, letadly, betonovými svodidly dálnic, hnědými trávníky drátěnými ploty továrnami na polovodiče nákupními centry zvířaty lidmi lidmi lidmi lidmi stejně početnými jako hejno much...

Toto byla jeho realita - svět uvnitř monitoru.

32 33

Zadal několik povelů a se vzrušeným chvěním ve slabínách se zaposlouchal do kolísajícího pískotu, kterým mu jeho modem elektronicky podával ruku. (Většina skutečných hackerů by tak zoufale pomalé modemy a telefonní linky nikdy nepoužila a raději se připojovala na síť pomocí přímé linky, ovšem Phate musel volit kompromis. Rychlost byla nyní mnohem méně důležitá než schopnost udržet si mobilitu a skrývat své stopy ve změti milionů kilometrů běžných telefonních linek po celém světě.

Jakmile se připojil na síť, zkontroloval si e-maily. Vzkazy od Shawna by si přečetl ihned, ale žádné zde neměl; ostatní si může přečíst později. Opustil čtečku elektronické pošty a zadal další povel. Na obrazovce vyskočila nabídka.

Když spolu s Shawnem psali loni software pro Trapdoor, rozhodl se, že přestože tento program nebude používat nikdo jiný, dá si záležet, aby byla hlavní nabídka uživatelsky příjemná - jednoduše proto, že tak se to prostě dělá, když je člověk geniální metač kódu, když je člověk wizard.

Trapdoor

Hlavní nabídka

1. Chcete pokračovat v předchozí činnosti?
- *2. Chcete vytvořit/otevřít/editovat pozadový soubor?
3. Chcete vyhledat nový cíl?
4. Chcete dekodovat/dešifrovat heslo nebo text?
5. Chcete upustit systém?

Phate sjel kurzorem na nabídku 3 a stiskl klávesu ENTER.

O chvíli později jej program Trapdoor zdvořile požádal:

Prosím, zadejte e-mailovou adresu cíle.

Phate z paměti vyťukal adresu a stiskl ENTER. Za deset vteřin již byl napojen na stanici někoho jiného - v podstatě se díval nic netušícímu uživateli přes rameno. Chvíli si pročetl obsah obrazovky a pak si začal zapisovat poznámky.

Lara Gibsonová byla zábavný hack, ale tenhle bude ještě lepší.

"Vytvořil si toto," oznámil jim ředitel věznice.

Policisté stáli ve skladu nápravného zařízení v San Ho. Na regálech podél stěn ležely nejrůznější narkomanské pomůcky, nacistické ozdoby, vlaječky hnutí Islámský národ a podomácku vyrobené zbraně - klacky, nože, boxery a dokonce i několik střelných zbraní. Policisté se nacházeli ve skladu zabavených předmětů a všechny tyto zlověstné položky byly v průběhu let konfiskovány problémovým chovancům káznice.

Předmět, na který nyní ředitel ukazoval, však nebyl pobuřující ani vražedný. Jednalo se o dřevěnou bedýnku o rozměrech asi šedesát krát devadesát centimetrů, vyplněnou stovkami drátků, které propojovaly desítky elektronických součástí.

"Co to je?" dotázal se Bob Shelton chraplavým hlasem.

Andy Anderson se rozesmál a zašeptal: "Prokrista, vždyť je to počítač. Podomácku vyrobený počítač." Předklonil se a začal zkoumat jednoduchost propojení, dokonale navázané nepájené spoje a efektivní využití prostoru. Výtvar byl primitivní, a přesto úžasně elegantní.

"Nevěděl jsem, že si člověk může vyrobit počítač," nadhodil Shelton. Frank Bishop neříkal nic.

"Gillette je nejhorší oběť závislosti, jakou jsem kdy viděl," prohlásil ředitel, "a to nám sem chodí chlapi, kteří berou už celá léta. Jenže on je závislý na tomhle - na počítačích. Zaručuji vám, že udělá všechno možné, aby se mohl připojit na síť. Je schopen jít přes mrtvoly, aby toho dosáhl. Je schopen ublížit lidem. Tohle si postavil jen proto, aby se dostal na internet."

"Má to vestavěný modem?" zeptal se Anderson a stále žasl nad dokonalostí výtvaru. "Počkejte, tady je, jo."

"Takže bych si dobře rozmyslel, jestli ho odtud pustím."

"Však my ho zvládneme," řekl Anderson a neochotně odhlédl od Gilletteova díla.

"To si myslíte vy," opáčil ředitel a pokrčil rameny. "Lidé jako on vám naslibují cokoli, aby se dostali na síť. Jsou stejní jako alkoholici. Slyšel jste o jeho ženě?"

"On je ženatý?" zeptal se Anderson.

"Byl. Když se oženil, zkoušel s háčkováním přestat, ale nemohl. Pak ho zatkli a oba přišli o veškerý majetek, aby mohli zaplatit

34 35

advokáta a soudní výlohy. Předloni se s ním rozvedla. Byl jsem u toho, když mu ty papíry přišly. Vůbec jim nevěnoval pozornost."

Otevřely se dveře a do skladu vstoupil dozorce se zmačkanou obálkou z hnědého recyklovaného papíru. Podal obálku řediteli, který ji obratem předal Andersonovi. "Tady je jeho spis. Možná vám pomůže rozhodnout, jestli ho opravdu chcete, nebo ne."

Anderson začal listovat spisem. První záznam do rejstříku dostal vězeň již před mnoha lety. Pobyt v nápravném zařízení pro mladistvé se však netýkal ničeho vážného: Gillette tehdy zavolal na centrálu společnosti Pacific Bell z telefonního automatu - kterým hackeři říkají pevnostní telefony - a naprogramoval ho tak, aby

poskytoval bezplatné dálkové hovory. Pevnostní telefony jsou pokládány za základní školu pro mladé hackery, kteří je využívají k pronikání do telefonních ústředěn, jež nejsou ničím jiným než obrovskými počítačovými systémy. Pro umění vlamovat se do ústředěn telefonních společností za účelem bezplatných hovorů nebo jen tak pro zábavu se vžil název phreakování. Záznamy ve spise naznačovaly, že Gillette zdarma telefonoval na čísla s přesným časem a meteorologickou předpovědí v Paříži, Aténách, Frankfurtu, Tokiu a Ankaře. Což naznačovalo, že se naboural do systému pouze proto, že byl zvědav, zda něco takového dokáže. Nešlo mu o peníze. Anderson dál listoval stránkami hackerova spisu. Ředitel věznice měl pravdu - Gilletteovo chování bylo projevem závislosti. Za posledních osm let ho vyšetřovali v souvislosti se dvanácti velkými hackerskými incidenty. Během závěrečné řeči při soudním procesu v případě Western Software si státní zástupce vypůjčil výrok soudce, který odsoudil slavného hackera Kevina Mitnicka, a prohlásil, že Gillette je "nebezpečný, kdykoliv je vyzbrojen klávesnicí". Jak se však Anderson dočetl, hackerovo chování ve vztahu k počítačům nebylo bezvýhradně zločinné. Gillette pracoval pro celou řadu společností ze Silicon Valley a za své programátorské schopnosti sklízel pouze uznání - tedy až do doby, než dostal výpověď za neomluvené absence nebo usínání v práci, když předtím strávil celou noc háčkováním. Kromě toho napsal rovněž řadu geniálního freewaru a sharewaru - softwarových programů poskytovaných každému, kdo o ně má zájem - a přednášel na konferencích o nových trendech v počítačových programovacích jazycích a bezpečnosti. U jedné informace se Anderson zarazil a pak se překvapeně zasmál. Díval se na kopii článku, který Wyatt Gillette napsal před několika lety do časopisu On-Line. Článek vzbudil ve své době velkou pozornost a Anderson si vzpomínal, že ho četl, ale nezabýval se tehdy otázkou, kdo je jeho autorem. Titulek zněl: "Život v modré sféře" a autor v článku nastiňoval tezi, že počítače jsou prvním technickým vynálezem v dějinách, který se dotýká všech aspektů lidského života, od psychologie přes zábavu, zpravodajskou činnost, materiální blahobyt až po zlo, a že vzhledem k této skutečnosti se budou lidé a počítače v budoucnu ještě více sbližovat. Tento proces přitom skýtá mnoho výhod, ale také řadu nástrah. Pojem "modrá sféra", který měl nahradit výraz "kybernetický prostor", podle autora lépe vystihuje svět počítačů. Slovo "modrá" vyjadřovalo v Gilletteově nově zavedeném pojmu elektřinu, díky níž počítače fungují. Slovo "sféra" pak symbolizovalo jejich neuchopitelnou podstatu. Andy Anderson rovněž našel několik fotokopíí dokumentů z Gilletteova posledního soudního procesu. Všiml si desítek dopisů, které lidé zaslali soudci a v nichž ho žádali o shovívavost při stanovení výše trestu. Hackerova matka již zemřela - krátce po padesátce ji postihl nenadálý infarkt -, ale zdálo se, že Gilletteův vztah s otcem je přímo záviděníhodný. Otec Wyatta Gillettea, americký inženýr pracující v Saudské Arábii, zaslal e-mailem soudci několik srdceryvných prosb o mírný trest pro syna. Také hackerův bratr Rick, který pracoval jako státní zaměstnanec v Montaně, přispěchal svému sourozenci na pomoc ve formě několika faxovaných dopisů k soudu, v nichž rovněž

žádal o shovívavost. Rick Gillette dokonce dojemně navrhl, že by bratr mohl žít s ním a jeho ženou "v drsném a panenském hornatém prostředí", jako by čistý vzduch a fyzická práce mohly vyléčit mladého hackera ze zločinného chování.

Andersena toto úsilí dojalo, ale také překvapilo - většina hackerů, které kdy zatýkal, pocházela z rozvrácených rodin.

Zavřel spis a podal ho Bishopovi, který si ho nepřítomně přečetl a očividně byl zmaten z nejrůznějších technických odkazů a zkratek.

"Modrá sféra?" zamumlal. Po chvíli to vzdal a předal spis kolegovi.

"Jaký je časový plán propuštění?" zeptal se Shelton a listoval přítom spisem.

36 37

"Momentálně jsou příslušné papíry u soudu," odpověděl Anderson. "Jakmile je federální smírčí soudce podepíše, je Gillette náš."

"Ještě jednou vás varuji," řekl ředitel věznice zlověstně a kývl na podomácku vyrobený počítač. "Jestli na tom propuštění trváte, klidně si poslužte. Akorát ho musíte pokládat za feťáka, který si už dva týdny nešlehl."

"Myslím, že bychom měli zavolat na FBI," prohlásil Shelton.

"Stejně by se nám v tomhle případě pár federálů šiklo. A aspoň by ho hlídalo víc lidí."

Anderson ovšem zavrtěl hlavou. "Pokud jim to řekneme, doslechnou se o tom na ministerstvu obrany a dostanou psotník, že jsme propustili člověka, který prolomil jejich Standard 12. A Gillette bude do půl hodiny zpátky ve vězení. Ne, musíme to držet v tajnosti. Příkaz k propuštění bude znít na cizí jméno."

Anderson se podíval Bishopovým směrem a opět detektiva přistihl při prohlížení zoufale tichého mobilního telefonu. "Co myslíte vy, Franku?"

Štíhlý detektiv si znovu zastrčil košili a nakonec se mu podařilo vypravit ze sebe několik souvislých vět. "No, pane, myslím, že bysme ho měli dostat ven a čím dřív, tím lip. Vrah nejspíš nesedí a nemele hubou tak jako my."

00000100 / 4

Wyatt Gillette strávil příšerných třicet minut ve studené středověké kobce a odmítal spekulovat, jestli se to opravdu stane - jestli ho odtud pustí. Nepřipouštěl si ani sebemenší špetku naděje; ve vězení umírá naděje jako první.

A pak se s tichým cvaknutím otevřely dveře a policisté se vrátili.

Gillette zvedl hlavu a náhodou zahlédl v Andersenově levém lalůčku drobnou hnědou tečku - díрку pro náušnici, která už dávno zarostla. "Smírčí soudce podepsal příkaz k dočasnému propuštění," oznámil mu policista.

Gillette si uvědomil, že až dosud seděl se zaťatými zuby a rameny zkroucenými do napjatého uzlu. Při Andersonově zprávě si oddechl úlevou.

"Děkuji vám, děkuji vám..."

"A teď si můžete vybrat. Buď to budete celou dobu spoután, nebo

vám nasadíme elektronický sledovací nákotník."

Hacker chvíli uvažoval. "Nákotník."

"Je to nový model," dodal Anderson. "Z titanu. Nasazuje se a sundává pomocí speciálního klíče. Ještě nikdo z něj nikdy nevyklouzl."

"No, jeden chlap ano," namítl Bob Shelton zvesela. "Ale musel si uříznout nohu. Urazil kilometr a půl a potom vykrvácel."

Gilletteovi byl tělnatý Shelton již nyní nesympatický a cítil k němu stejnou zášť jako on očividně k němu.

"Dokážeme vás vystopovat do okruhu sta kilometrů a signál prochází i přes kov," pokračoval Anderson.

"Beru na vědomí," řekl Gillette, obrátil se k řediteli a řekl: "Potřebuju pár věcí z cely."

"Jakých věcí?" zamumlal ředitel. "Tak dlouho zas venku nebudete, Gillette. Nemusíte se balit."

Gillette se otočil k Andersenovi. "Potřebuju nějaké knížky a poznámky. A taky mám spoustu vytištěných věcí, které by nám mohly pomoci - z magazínů Wired a 2600."

"To je v pořádku," řekl Anderson řediteli.

38 39

Opodál se ozvalo hlasité elektronické cvrlikání. Gillette při zvuku vyskočil. Chvíli mu trvalo, než ho dokázal lokalizovat, neboť ho za zdmi San Ho ještě nikdy neslyšel. Frank Bishop zvedl mobilní telefon, chvíli poslouchal, podrbal se na kotletě a řekl: "Ano, kapitáne... A...?"

Nastala dlouhá pauza, během níž mu nepatrně ztuhl koutek.

"Nemůžete nic dělat...? Dobře, pane."

Ukončil hovor.

Anderson na něj povytáhl obočí. "To byl kapitán Bernstein," řekl klidně detektiv. "Přišla další zpráva o případu MARINKILL. Pachatele někdo zahlédl nedaleko Walnut Creek. Pravděpodobně měli

namířeno tímto směrem." Rychle pohlédl na Gillettea, jako by to byla jen skvrna na lavici, a řekl Andersenovi: "Asi bych vám to měl říct - požádal jsem o odvolání z tohoto případu a přidělení na tamten.

Odmítli mě. Kapitán Bernstein si myslí, že budu užitečnější tady."

"Díky, že jste mi to řekl," odpověděl Anderson. Gilletteovi však připadalo, že policista z oddělení počítačové kriminality není příliš nadšen z utvrzení, že jeho kolega přistupuje k případu poněkud vlažně. Anderson se obrátil k Sheltonovi. "Vy jste taky chtěl dělat MARINKILL?"

"Ne. Já chtěl tenhle případ. Tu holku zavraždili prakticky u mě na dvorku. Chci se postarat, aby se to už nikdy nestalo."

Anderson se podíval na hodinky. Čtvrt na deset. "Měli bychom se vrátit k nám na oddělení."

Ředitel si zavolal urostlého dozorce a vydal mu příslušné pokyny. Dozorce pak odvedl Gillettea chodbou do jeho cely. Během následujících pěti minut si Gillette sbalil vše potřebné, použil toaletu a oblékl si sako.

V doprovodu dozorce poté zamířil do hlavního křídla věznice San Ho.

Vyšli ze dveří, pak ze druhých, minuli návštěvní místnost, kde se Gillette zhruba jedenkrát za měsíc setkával s jedním přítelem, a

prošli kolem místností pro styk s advokáty, kde strávil mnoho hodin sepisováním bezvýsledné odvolací žádosti s mužem, který si vzal do posledního centu vše, co Gillette a Ellie měli.

Nakonec vešel Gillette - zadýchaný vzrušením, jež se mu rychle vlévalo do těla - do předposledních dveří a ocitl se v sektoru kanceláří a převlékáren dozorců. Policisté tam na něj již čekali.

Anderson kývl na dozorce, který Gilletteovi odemkl pouta. Poprvé po dvou letech neúpěl Gillette pod fyzickou nadvládou vězeňského systému. Dostalo se mu jakés takés svobody.

Protřel si kůži na zápěstích a zamířil k východu představovanému dvojicí dřevěných dveří s mřížovaným neprůstřelným sklem, skrz něž byla vidět šedivá obloha. "Nákotník vám nasadíme venku," řekl Anderson.

Shelton rázně přistoupil k hackerovi a zašeptal: "Chci ti říct jednu věc, Gillette. Možná si myslíš, že když teď máš volné ruce, podaří se ti zmocnit se nějaké zbraně nebo něčeho takového. Takže si pamatuj, že stačí jediný křivý pohled a budeš toho šeredně litovat. Rozumíš mi? Nebudu ani chvílku váhat, abych tě sejmul."

"Já se jen naboural do počítače," prohlásil hacker rozhořčeně.

"Nic horšího jsem neudělal. Nikdy jsem nikomu neublížil."

"Prostě si pamatuj, co jsem ti řekl."

Gillette lehce přidal do kroku, aby mohl kráčet vedle Andersena.

"Kam to jdeme?"

"Oddělení počítačové kriminality kalifornské policie je v San Jose. Sídlí ve zvláštní budově. My se..."

V tom okamžiku se rozezvučelo poplašné zařízení a na kovovém detekčním rámu, kterým právě procházeli, začalo blikat červené světlo. Jelikož však policisté do vězení nevcházeli, nýbrž z něj vycházeli, vypnul dozorce u bezpečnostního zařízení signalizaci a kývl na skupinu, aby pokračovala.

Když ovšem Anderson položil ruku na hlavní dveře a chtěl je otevřít, ozval se ze zadu hlas: "Malý moment." Byl to Frank Bishop a ukazoval na Gillettea. "Prohledejte ho."

Gillette se rozesmál. "To je absurdní. Vždyť jdu ven, nevcházím dovnitř. Kdo by chtěl něco propašovat z vězení?"

Anderson neřekl nic, ale Bishop kývl na dozorce, aby hackera přesto prohledal. Dozorce přešel Gilletteovo tělo detektorem kovů.

U pravé kapsy hackerových kalhot začal detektor vydávat pronikavé pištění. Dozorce hmátl Gilletteovi do kapsy a vytáhl obvodovou desku, z níž trčely drátky.

"Co je, kurva, tohle?" vybuchl Shelton.

Anderson si desku pozorně prohlédl. "Redbox?" zeptal se Gillettea, který odevzdaně zvedl oči ke stropu.

"Jo."

Detektiv se otočil k Bishopovi se Sheltonem. "Existují tucty obvodových boxů, které telefonní phreakové používali k podvádění telefonních společností - aby získali bezplatné služby, aby se někomu

boxů se rozlišovaly podle barev. Dneska už se jich moc nevidí, až na tenhle jeden - redbox. Napodobuje zvuk mincí v telefonním automatu. Stačí, když opakovaně tisknete tlačítko pro tón padající mince, abyste za hovor zaplatili, a můžete volat kamkoliv na světě." Pohlédl na Gillettea. "Co jste s tím chtěl dělat?"

"Říkal jsem si, že bych se třeba mohl ztratit a potřeboval se někam dovolat."

"A taky jste mohl ten redbox prodat někomu na ulici. Co já vím, třeba za dvě stě babek nějakému telefonnímu phreakovi. Kdybyste chtěl například uprchnout a potřeboval peníze."

"Myslím, že někdo by to takhle udělat mohl. Ale mně o to nejde." Anderson si prohlédl obvodovou desku. "Hezké zapojení."

"Dík."

"Asi vám tady hodně chybí pájedlo, co?"

Gillette přikývl. "To teda jo."

"Ještě jednou se o něco takového pokusíte a budete zpátky v base s takovou rychlostí, s jakou se mi podaří sehnat policejní auto. Jasně?"

"Jasně."

"Zkoušíš to hezky," zašeptal Bob Shelton. "Ale život je jedno velké zklamání, že jo?"

Ne, pomyslel si Wyatt Gillette. Život je jeden velký hack.

Ve východním, cípu Silicon Valley ťukal podsaditý patnáctiletý student zběsile do klávesnice a zíral přes silné brýle na monitor v počítačové místnosti Saintfranciské akademie - tradičního soukromého chlapeckého internátu se sídlem v San Jose.

Označení "počítačová místnost" však bylo lehce zavádějící. Počítače zde sice skutečně stály, avšak výraz "místnost" byl podle mínění studentů poněkud nadnesený. Sklepní prostor s mřížemi na oknech totiž připomínal spíše celu. Bylo dost možné, že místnost k tomuto účelu kdysi skutečně sloužila - tato část budovy byla 250 let stará a podle legendy šířil otec Junípero Serra, slavný misionář v dobách staré Kalifornie, právě v této kobce slovo Boží tím, že nechal svléknout domorodé Američany do pasu a pak je mrskal tak dlouho, až přijali Ježíše.

Starší studenti s oblibou vyprávěli mladším, že někteří z těchto nešťastníků obracení na pravou víru nepřežili a jejich duchové ve zdejších celách - tedy místnostech straší dodnes.

Tmavovlasý a lehce nemotorný Jamie Turner, který momentálně kašlal na duchy a rychlostí světla klepal do klávesnice, byl studentem druhého ročníku.

Nikdy nedostal horší známku než jedna minus, a přestože do konce ročníku chyběly ještě dva měsíce, absolvoval již veškerou povinnou četbu a většinu ročníkových prací z jednotlivých předmětů.

Vlastnil více knih než kterákoliv dvojice saintfranciských studentů, přečetl všechny knihy s Harry Potterem pětkrát, Pána prstenů osmkrát a veškerá díla počítačového a vědeckofantastického vizionáře Williama Gibsona vícekrát, než si vůbec dokázal vybavit.

Zvuk vyťukávaných kláves se v malé místnosti rozléhal jako střelba ze samopalů. Vtom za sebou Jamie zaslechl zavržení. Rychle se ohlédl. Nic.

A pak prasknutí. Opět ticho. A nakonec svištění větru.

Zatracení duchové... Do prdele s nimi. Zpátky do práce.

Jamie Turner si posunul na nose silné brýle a vrátil se ke svému

úkolu. Přes zamřížovaná okna prosakovalo do místnosti matné světlo mlhavého dne. Jeho spolužáci venku na fotbalovém hřišti křičeli, smáli se, stříleli branky a pobíhali sem a tam. O půl desáté jim začala hodina tělocviku. Jamie měl být s nimi a Bootymu by se pranic nelíbilo, že se jeho student ukrývá tady.

Jenže Booty to nevěděl.

Ne že by Jamie neměl ředitele internátu vůbec v lásce. To opravdu ne. Bylo těžké nemít v lásce někoho, kdo o něj jevil zájem. (Na rozdíl, řekněme, od Jamieho rodičů. "Uvidíme se třiadvacátého, hochu.. .

Počkej, vlastně ne. To budem s mámou mimo město. Vracíme se až prvního nebo sedmého. Takže pak. Milujem tě, zatím čau.")

Problémem však byla Bootyho paranoia. Ředitel své studenty zamykal přes noc, nechal instalovat ty zatracené alarmy a bezpečnostní zařízení a neustále každého kontroloval.

A také například odmítal pouštět chlapce na neškodné rockové koncerty se staršími a nesmírně zodpovědnými bratry, pokud neměl podepsaný souhlas od rodičů. Člověk přitom vůbec netušil, kde

jeho rodiče jsou, natož aby je bez ohledu na důležitost situace dokázal přimět, aby mu věnovali pár minut, podepsali nějaký papír a odfaxovali jej zpátky.

Milujem tě, zatím čau...

42 43

Nyní však bral Jamie věci do vlastních rukou. Jeho bratr Mark, který pracoval jako zvukař v oaklandské koncertní hale, mu totiž slíbil, že pokud se mu večer podaří uprchnout z internátu, vezme ho na Santanův koncert, a pravděpodobně se mu dokonce podaří sehnat dvě propustky do zákulisí s neomezeným přístupem. Jestli ovšem Jamie do půl sedmé ze školy nevypadne, Mark bude muset odjet, aby přijel včas do práce. A právě tato lhůta představovala největší problém. Vypařit se z internátu totiž nebylo jako sešplhat po provaze z prostěradel, jak to dělávali výrostci ve starých filmech. Saintfranciský internát možná vypadal jako starý španělský hrad, ale byl prošpikován nejmodernějšími bezpečnostními zařízeními. Jamie se samozřejmě mohl vypařit z pokoje, který se nezamykal ani v noci (internát zas tak úplným vězením nebyl). Dokonce by se mu mohlo podařit proklouznout přes požární východ z budovy - za předpokladu, že dokáže vyřadit z činnosti požární signalizaci. Tím by se však dostal pouze na školní pozemek. A ten byl obehnán třiapůlmetrovou kamennou zdí s ostnatým drátem navrch. Přelézt se zeď rozhodně nedala - tedy přinejmenším by to nesvedl on, baculatý šprt, který se děsil výšek. Jedinou možností bylo prolomit přístupové heslo k jedné z bran, které se otevíraly na ulici. Právě proto se nyní Jamie snažil cracknout heslový soubor, jež vytvořil Herr Mein Führer Booty - pardon, dr. Willem C. Boethe, doktor věd a promováný pedagog.

Zatím se Jamie snadno nahackoval do Bootyho počítače a stáhl si soubor obsahující přístupové heslo (bezelstně pojmenovaný jako "bezpečnostní hesla" - opravdu důvtipné, Booty!). V souboru byla

pochopitelně uložena pouze šifrovaná verze hesla, která se musela dešifrovat, než ji Jamie mohl použít. Jamieho ubohoučkému klonu by však trvalo celé dny, než by dokázal kód prolomit, a tak se Jamie musel nahackovat na nějakou blízkou počítačovou síť a najít na ní stanici, která bude dostatečně výkonná, aby heslo rozlouskla před vypršením magické lhůty.

Jamie dobře věděl, že internet původně sloužil jako jakási univerzitní síť, která měla usnadnit výměnu výzkumných poznatků, nikoliv uchovávat informace v tajnosti. Organizace, které byly jako první propojeny přes internet - to znamená univerzity -, byly tudíž chráněny daleko hůře než vládní instituce a firmy, jež se na síť připojily až později.

* Jamie tedy obrazně zaklepal na dveře počítačové učebny Severokaliifornské techniky, kde ho přivítalo následující hlášení:
Jméno uživatele?

Jamie odvětil: Uživatel.

Přístupové heslo?

Jamieho odpověď: Uživatel.

A na obrazovce vyskočilo hlášení:

Vítejte, Uživateli.

Hm, takže za bezpečnost mají pět minus, pomyslel si Jamie škodolibě a začal brouzdat po hlavním kořenovém adresáři, až našel

na školní síti velmi výkonný superpočítač - pravděpodobně starý Cray. V tuto chvíli právě stanice počítala stáří vesmíru. Zajímavé, ale rozhodně ne tolik jako Santana. Jamie odsunul astronomický projekt stranou a natáhl do počítače program, který kdysi sám napsal a dal mu jméno Crack-er. Program se vzápětí pustil do úmorného dobývání anglického hesla z Bootyho souborů. To se...

"Á, do prdele," ulevil si Jamie velice nebootyovským jazykem.

Jeho počítač opět zamrzl.

Stejná věc se mu v poslední době přihodila několikrát a Jamieho nesmírně štvalo, že nedokáže zjistit proč. Znal počítače jako své boty a nemohl najít žádný důvod, proč mu počítač podobným způsobem padá. Na padání však dnes nebyl čas, protože o půl sedmé končila lhůta.

Přesto si Jamie jako správný metač kódu zapsal incident do hackerského deníku, restartoval stanici a znovu se zalogoval na síť.

Mrkl se na zoubek Crayovi a zjistil, že univerzitní počítač mezitím pracoval dál - projížděl Crack-erem Bootyho heslový soubor, i když byl Jamie na chvíli offline.

Mohl by to...

"Pane Turnere, pane Turnere," ozval se poblíž povědomý hlas.

"Copak to tady děláme?"

V Jamiem by se krve nedořezal. Naštěstí nebyl zas tak vyděšený, aby nestihl zmáčknout ALT-F6, než se ředitel Booty v botách s gumovou podrážkou přišourá k jeho počítači.

Místo hlášení pokoutně vytvořeného crackovacího programu se nyní na obrazovce objevil esej o neradostném osudu deštných pralesů.

"Dobrý den, pane Boethe," řekl Jamie.

"A." Vysoký a štíhlý ředitel se předklonil a zadíval se na obrazovku.

"Myslel jsem, že si prohlížíte nějaké necudné obrázky, pane Turnere."

"Ne, pane," odpověděl Jamie. "To bych neudělal."

"Studujete životní prostředí, děláte si starosti, co jsme to provedli s nebohou matkou přírodou, vidíte? To je chvályhodné, velmi chvályhodné. Ovšem nemohu se ubránit dojmu, že nyní máte mít hodinu tělesné výchovy. Že byste měl nyní zakoušet matku přírodu takříkajíc z první ruky. Na sportovním kolbišti. Že byste měl dýchat čerstvý kalifornský vzduch, běhat po hřišti a střílet branky."

"Copak venku neprší?" zeptal se Jamie.

"Mží, tak bych to nazval. Navíc fotbal v dešti posiluje charakter. Tak šup hezky ven, pane Turnere. Zelení postrádají jednoho hráče. Pan Lochnell chtěl odbočit doleva a jeho kotník odbočil doprava. Běžte jim na pomoc. Váš tým vás potřebuje."

"Jen co zavřu systém, pane. Za pár minut jsem tam."

Ředitel odešel ke dveřím a řekl: "Za patnáct minut vás očekávám převlečeného na hřišti."

"Ano, pane," odvětil Jamie Turner a snažil se nedat najevo nesmírné zklamání, že bude muset vyměnit počítač za zablácené hřiště a jedenáctku připitomělych studentů.

Když pomocí Alt-F6ky zavřel okno s deštnými pralesy, požádal program Crack-er o stavové hlášení, aby viděl, jak to vypadá s heslovým souborem. Po chvíli se zarazil a zamžoural na obrazovku, neboť si všiml něčeho podivného. Písmena na monitoru vypadala malinko roztřepeněji než obvykle. Navíc jako by lehce blikala.

A pak si Jamie uvědomil ještě něco dalšího: klávesy reagovaly na jeho prsty s nepatrnou prodlevou.

Tohle už bylo velice zvláštní. Jamie úporně přemýšlel, v čem může být problém. V minulosti napsal několik diagnostických programů, a tak se rozhodl, že jakmile konečně získá heslo, projede jimi celý počítač. Snad mu prozradí, v čem je chyba.

Prozatím usuzoval, že příčinou podivného chování počítače je vir v systémovém adresáři, případně problém s grafickým akcelerátorem. Tohle ověří ze všeho nejdřív.

Poté ho však na krátký okamžik přepadla absurdní myšlenka: totiž že nezřetelná písmena a pomalá reakční doba klávesnice vůbec nemají příčinu v jeho operačním systému. Že zde spíše řádí duch nějakého dávno mrtvého indiána, který poletuje mezi Jamiem a jeho počítačem, vzteká se nad lidskou přítomností a jeho chladné přízračné prsty vyťukávají na klávesnici zoufalou prosbu o pomoc.

ÍX

46 47

00000101 / 5

V levém horním rohu Phateovy obrazovky se nacházelo malé dialogové okno s hlášením:

Trapdoor - Lovecký mód

Cíl: JamieTTdhol.com

Online: Ano

Operační systém: MS-DOS/Windows

Antivirový software: Neaktivován

Na samotné obrazovce se pak Phate díval přesně na totéž, co student jménem Jamie Turner viděl několik kilometrů od něj na monitoru počítače saintfranciské akademie.

Tato postava jeho hry fascinovala Phatea již měsíc - od okamžiku, kdy se chlapci poprvé naboural do počítače.

Od té doby strávil spoustu času brouzdáním po Jamieho souborech a dozvěděl se toho o chlapci stejně mnoho jako předtím o zesnulé Laře Gibsonové.

Například:

Jamie Turner nenáviděl sport a dějepis a vynikal v matematice a přírodních vědách. Hltal četbu a byl to čítankový MUDhead - celé hodiny trávil na internetu v chatovacích místnostech nejrůznějších MUDů, kde exceloval zejména ve hrách s předem přidělenou rolí a aktivně vytvářel a rozvíjel fantaskní společenstva, která jsou v MUDovské říši tolik populární. Kromě toho byl Jamie geniálním metačem kódu - programátorem-samoukem. Vytvořil si vlastní webovou stránku, která získala druhou cenu magazínu Web Sítě Revue

Online. Přišel s nápadem na novou počítačovou hru, kterou Phate pokládal za fascinující a jednoznačně v ní spatřoval obrovský komerční potenciál.

Ze všeho nejvíce chlapce trápily obavy ze ztráty zraku - dokonce si od jednoho optika objednal přes internet speciální nerozbitné brýle.

* Jediným členem rodiny, s nímž Jamie trávil mnoho času komunikací přes e-maily, byl jeho starší bratr Mark. Rodiče obou bratrů byli zámožní a zaneprázdnění a obvykle reagovali zhruba na každý pátý či šestý e-mail, který jim syn zaslal.

Phate dospěl k závěru, že Jamie Turner je geniální a vynalézavý a zranitelný.

A také je to chlapec, který by ho jako hacker někdy mohl překonat. Stejně jako mnoho velkých počítačových wizardů měl v sobě i Phate mystickou stránku. Připomínal fyzika, který nadšeně přijímá Boha, nebo zatvrzelého politika, jenž je bezmezně oddán zednářské mystice. Phate zkrátka věřil, že počítače obsahují jakousi nepopsatelnou duchovní podstatu a pouze lidé s omezeným viděním mohou tuto skutečnost popírat.

Nikoho tedy nemohlo překvapit, že byl Phate značně pověřivý.

A jednou z věcí, které uvěřil, když se pomocí programu Trapdoor potuloval v minulých týdnech po počítači Jamieho Turnéra, byla skutečnost, že tento student má v sobě potenciál vystřídat jej v budoucnu v roli největšího metače kódu všech dob.

Právě proto musel Phate zastavit další dobrodružné výpravy Jamieho T. Turnéra do světa počítačů. A hodlal je zastavit mimořádně účinným způsobem.

Ještě předtím si však prošel několik dalších souborů. Ty mu zaslal e-mailem Shawn a obsahovaly podrobné informace o chlapcově škole - saintfranciské akademii.

Z čistě akademického hlediska měl internát značné renomé, ale pro Phatea bylo důležitější, že jeho zdi představovaly skutečnou taktickou překážku. Pokud by zabíjení postav ve hře neobsahovalo žádné těžkosti - a také riziko pro něj osobně -, pak by nemělo smysl tuto hru hrát. Saintfranciská akademie naštěstí nabízela několik vážných překážek. Bezpečnostní zařízení zde byla velice rozsáhlá, neboť škola se stala před několika lety dějištěm vážného vloupání, při němž byl zabit jeden student a jeden učitel utrpěl těžké zranění. Ředitel Willem Boethe se tehdy zařekl, že se nic podobného již nikdy nesmí opakovat. Aby si znovu získal důvěru rodičů, nechal celou školu renovovat a fakticky ji proměnil v pevnost. Chodby se v noci zamykaly, pozemky chránil dvojí systém bran, v oknech a ve dveřích bylo instalováno signalizační zařízení. Pokud se chtěl člověk

48 49

dostat za vysokou zeď s ostnatým drátem, která obklopovala areál internátu, musel znát přístupové heslo. Stručně řečeno byl úkol proniknout do školy jako stvořený pro Phatea. Oproti Laře Gibsonové to byl krok o stupínek vpřed - posun do vyšší a obtížnější úrovně hry. Mohl by...

Phate zamžoural na obrazovku. Ach ne, to snad ne. Jamieho počítač - a tedy i jeho vlastní - zamrzl. Sotva před deseti minutami se stalo totéž. Toto byla jediná slabina programu Trapdoor. Tu a tam jeho stanice i napadený počítač jednoduše přestaly fungovat. Oba postižení pak museli rebootovat - restartovat - počítač a vrátit se zpátky na síť. Výsledkem bylo sotva minutové zdržení, ale pro Phatea to byl hrozitánský kaz. Software musel být dokonalý, musel být elegantní. Spolu se Shawnem se celé měsíce snažili tuhle mouchu odstranit, ale zatím jim nepřálo štěstí.

O chvíli později se on i jeho mladý přítel vrátili na síť a Phate znovu začal brouzdat po chlapcově počítači.

Na monitoru se objevilo malé okno a program Trapdoor se dotázal: Cílový subjekt obdržel zprávu od MarkTheMan.

Chcete ji monitorovat?

To by mohl být Jamieho bratr Mark. Phate zmáčkl klávesu Y a na obrazovce se objevil dialog obou bratrů.

MarkTheMan: Můžeš okamžitě odpovídat?

JamieTT: Musím jít hrát fuckbal, totiž fotbal.

MarkTheMan: Blbý. Platí ten dnešek?

JamieTT: Že váháš. Ať žije SANTANA!!!

MarkTheMan: Nemůžu čekat. O půl sedmé tě počkám na ulici u severní brány.

Seš připravenej to rozjet?

To si piš, že jo, pomyslel si Phate.

Wyatt Gillette se ve dveřích zastavil a měl pocit, jako by se vrátil zpátky v čase.

Rozhlédl se po oddělení počítačové kriminality kalifornské státní policie, která sídlila ve staré jednopodlažní budově několik kilometrů od ústředí

státní policie v San Jose. "Tohle je dinosauří výběh," neubráníl se poznámce.

"Ale patří jenom nám," opáčil Andy Anderson. A přestože Bishop se Sheltonem podle všeho neměli o tuto informaci zájem, vysvětlil jim, že v dřevních dobách výpočetní techniky byly velké sálové počítače firem IBM a Control Data Corporation umístovány ve speciálních místnostech, jako je tato, a že se těmto místnostem říkalo dinosauří výběhy.

V takových výběžích bývaly vyvýšené podlahy, pod nimiž se táhly mohutné kabely přezdívané "hroznější". (Kabely totiž tyto hady připomínaly nejen vzhledem, ale také se čas od času prudce zkroutily a dokázaly zranit počítačové techniky.) Kromě toho byla místnost protkána desítkami větracích a klimatizačních potrubí aby se mohutné sálové počítače nepřehřály a nevžňaly, musely být neustále ochlazovány.

Oddělení počítačové kriminality se nacházelo nedaleko West San Carlos, v obchodní zóně s nízkými nájmami poblíž městečka Santa Clara. Aby se sem člověk dostal, musel projet kolem několika autosalonů - **SKVĚLÉ PODMÍNKY! SE HABLA ESPAÑOL** - a přes sérii železničních přejezdů. Ušmudlaná jednopodlažní budova, která zoufale potřebovala opravit a omítnout, ostře kontrastovala například se sídlem firmy Apple Computer asi kilometr odtud - se svěží futuristickou budovou ozdobenou dvanáctimetrovým portrétem spoluzakladatele firmy Stevea Wozniaka. Jediným uměleckým artefaktem na oddělení počítačové kriminality byl porouchaný a rezavý automat na pepsi, který se krčil vedle hlavních dveří.

Uvnitř rozlehlé budovy se nacházely desítky tmavých chodeb a prázdných kanceláří. Policie využívala pouze malou část prostor střední pracovní plochu, do které vtěsnila asi dvanáct unifikovaných buněk. Bylo zde několik pracovních stanic Sun Microsystems, několik IBMek a Appleů a zhruba desítka notebooků. Všude se táhly kabely - některé byly přilepeny páskou k podlaze, jiné visely pod stropem jako liány v džungli.

"Tyhle staré sály na zpracování dat se dají pronajmout za hubičku," vysvětlil Anderson Gilletteovi. Rozesmál se. "Oddělení počítačové kriminality je konečně uznáváno jako legitimní součást

50 51

státní policie, a přitom nám dávají stroje, které jsou už dvacet let zastaralé."

"Hele, poslední zhasne." Gillette kývl na červenou páčku na stěně. Na zaprášené cedulce stál nápis **POUŽÍVAT JEN V PŘÍPADĚ NOUZE**. "Tohle jsem nikdy neviděl."

"Co to je?" zeptal se Bob Shelton.

Anderson mu to vysvětlil: "Staré sálové počítače se tak zahřívaly, že když selhal chladicí systém, mohly se přehřát a během pár vteřin chytout plamenem. Vzhledem k tomu, že je tu spousta pryskyřice, plastů a gumy, usmrtily by výpary z hořícího počítače člověka daleko dříve než plameny. A tak se všechny dinosauří výběhy

opatrovaly vypínači, kterým se říkalo ‚poslední zhasne‘ - původně se používaly pro nouzové odstavení jaderných reaktorů. Pokud nastal požár, zmáčkl člověk tlačítko, které vypnulo počítač, zavolalo na hasičskou stanici a postříkalo stanici halonovým plynem, aby udusilo plameny."

Andy Anderson představil Gillettea, Bishopa a Sheltona členům oddělení. Nejprve je seznámil s Lindou Sanchezovou, malou a zavalitou Hispánkou středního věku v neforemném béžovém kostýmu.

Linda měla na starosti ZZZ - zabavování, zajišťování a zápis, jak nově příchozím ochotně vysvětlila. Právě ona zajistila počítač oběti, zkontrolovala, jestli v něm není nastražená mina, zkopírovala veškeré soubory a zapsala hardware i software do evidence. Kromě toho působila jako specialistka na zajišťování digitálních důkazů a expertka na "vykopávky" na harddisku (policistům, kteří hledali na paměťových médiích ukrytá nebo smazaná data se dosti případně říkalo počítačová archeologie). "Jsem ohař oddělení," vysvětlila Gilletteovi lapidárně.

"Něco nového, Lindo?"

"Ještě ne, šéfe. Moje dcera je nejlépejší holka na světě."

Anderson se obrátil k Gilletteovi. "Linda bude již brzy babičkou."

"Jenže holka už týden přenáší. Celá rodina se může pomínout."

"A toto je můj zástupce, seržant Stephen Miller."

Miller byl starší než Anderson, táhlo mu na padesát. Měl husté šedivějící vlasy a povislá ramena. Jeho tělo mělo tvar hrušky a ze všeho nejvíce připomínalo medvěda. Choval se poněkud ostražitě a Gillette vzhledem k jeho věku odhadoval, že Miller je příslušníkem druhé generace programátorů - tu tvořili muži a ženy, kteří táhli vývoj počítačové techniky kupředu počátkem sedmdesátých let.

Třetím agentem byl Tony Mott, veselý třicátník s dlouhými rovnými světlými vlasy a lacinými slunečními brýlemi zavěšenými kolem krku na zelené fluoreskující šňůrce. Celá jeho buňka byla plná fotografií, na nichž jezdil na snowboardu a na horském kole s pohlednou Asiátkou. V jednom rohu kamrlíku ležela přilba, ve druhém snowboardové boty. Tento člověk zde zastupoval poslední generaci hackerů: atletické hazardéry, kteří stejně rádi háčkují doma na klávesnici skript, jako soutěží v jízdě na skateboardu v závodech extrémních sportů. Gilletteovi rovněž neuniklo, že ze všech policistů na oddělení má právě Mott za opaskem největší pistoli - lesklý stříbrný automat.

Oddělení počítačové kriminality dále zaměstnávalo recepční, ale ta byla právě nemocná. V hierarchii státní policie stálo oddělení (jemuž ostatní policisté přezdívali "čipová četa") poměrně nízko a ústředí se neobtěžovalo poslat za asistentku dočasnou náhradu. Členové oddělení tak museli sami zvedat telefony, probírat poštu a zakládat dokumenty, což se jim pochopitelně nijak nelíbilo.

Gilletteovy oči poté sklouzly k jedné z několika bílých tabulí u zdi, která se zřejmě používala pro zápis vodítek. K tabuli byla připevněna fotografie. Gillette nedokázal rozeznat, co na fotce je, a tak k ní přistoupil blíže. Vzápětí zalapal po dechu a užasle se zarazil. Snímek zachycoval mladou ženu v červenooranžové sukni, její zkrvavené a

bledé tělo bylo od pasu nahoru nahé a bezvládně leželo v pásu trávy. Gillette byl šokován. Hrál již spoustu počítačových her - Mortal Kombat, Doom i Tomb Raider -, ale přestože byly tyhle hry morbidní, s podobným projevem násilí na skutečné oběti se vůbec nedaly srovnat.

Andy Anderson se podíval na hodiny na zdi, které nebyly digitální, jak by se na počítačové centrum slušelo, nýbrž staré, zaprášené a analogové - s velkou a malou ručičkou. Bylo deset hodin. "Musíme se dát do práce," prohlásil Andy. "Vyšetřování se bude ubírat dvěma směry. Detektivové Bishop a Shelton povedou standardní vyšetřování vraždy, zatímco OPK se - tady s Wyattovou pomocí zaměří na počítačové důkazy." Pohlédl na fax na stole a dodal: "Kromě toho čekáme na příjezd jedné konzultantky ze Seattlu. Jmenuje se Patricia Nolanová a je to specialistka na internet a síťové systémy. Každou chvíli by tu měla být."

52 53

"Policistka?" zeptal se Shelton.

"Ne, civilistka," řekl Anderson.

"Experty z bezpečnostních firem využíváme neustále," vysvětlil Miller. "Technologie se mění tak rychle, že s nejnovějším vývojem nedokážeme držet krok. Pachatelé jsou vždy o krok před námi. Takže pokud to jde, snažíme se využívat soukromých konzultantů."

"Ti obvykle stojí na pomoc frontu," dodal Tony Mott. "Dneska je v módě psát si do životopisu dopadení hackera."

Anderson se obrátil k Lindě Sanchezové. "Tak kde je počítač té Gibsonové?"

"V analytické laboratoři, šéfe." Linda kývla k jedné z temných chodeb, které vybíhaly z centrální místnosti jako pavoucí nohy. "Pár techniků z laborky z něj právě snímá otisky - pro případ, že se pachatel náhodou vloupal do jejího domu a nechal na něm pár hezkých a šťavnatých vizitek. Za deset minut by nám měl být k dispozici."

Mott podal Franku Bishopovi obálku. "To vám přišlo před pár minutami. Předběžná zpráva z místa činu."

Bishop si uhladil natužené vlasy zadní stranou prstů. Gillette viděl, jak se mu v silně nasprejovaných loknách stále rýsují brázdy po zubech hřebenu. Policista prolistoval spis, ale neříkal nic. Podal tenkou hromádku Sheltónovi, znovu si zastrčil košili a opřel se o stěnu. Shelton otevřel spis, chvíli něco četl a pak vzhlédl. "Podle výpovědi svědků byl pachatelem běloch střední výšky a střední postavy, v bílých kalhotách, bledě modré košili a vázance se vzorem nějaké komiksové postavičky. Věk kolem třicítky. Podle barmana vypadal jako všichni ostatní počítačová blázni." Policista přešel k bílé tabuli a začal nové údaje zapisovat. "Kolem krku měl identifikační kartu výzkumného centra Xeroxu v Palo Altu," pokračoval, "ale ta byla bezpochyby padělaná. Žádný zaměstnanec centra tomuto popisu neodpovídá. Pachatel měl knír, kozí bradku a světlé vlasy. Na oběti se našlo několik roztřepených vláken modré džínsovinu, které neodpovídaly oblečení nalezenému v jejích skříních. Takže vlákna mohla pocházet od pachatele. Vražedným nástrojem byl pravděpodobně vojenský

nůž typu Ka-bar se zubatým ostřím."

"Jak to víte?" zeptal se Tony Mott.

"Odpovídá tomu charakter bodných ran." Shelton se otočil zpátky ke spisu.

"Oběť byla zavražděna někde jinde a poté odhozena u dálnice."

"A jak jste přišli na tohle?" skočil mu do řeči Mott.

Shelton se lehce zamračil - očividně si nepřál být přerušován.

"Podle množství krve na místě činu." Dlouhé světlé vlasy mladého detektiva začaly létat sem a tam, jak horlivě přikyvoval a vrýval si tuto informaci do paměti.

Shelton pokračoval: "V okolí místa, kde se našlo tělo, nikdo nic neviděl." Kysele se podíval na ostatní. "Jako ostatně vždycky... Momentálně se snažíme vystopovat pachatelovo auto - odešel z baru s Larou a oba mířili k zadnímu parkovišti, ale jeho auto žádný svědek neviděl. Kluci z laboroky měli docela štěstí: barman si pamatoval, že pachatel otíral láhev od piva do ubrousku, a jeden z techniků pak ten ubrousek našel v odpadkovém koši. Jenže když jsme sejmuli otisky z lahve i z ubrousku, nezískali jsme vůbec nic. Laboroka objevila na hrdle té lahve nějaký druh lepidla, ale nedá se poznat, co to je. Každopádně je netoxické. Nic víc nevědí. Neodpovídá žádnému vzorku z laboratorní databáze."

Konečně promluvil také Frank Bishop. "Obchod s rekvizitami."

"S rekvizitami?" zeptal se Anderson.

"Možná potřeboval trochu pomoci, aby vypadal jako ten Will Randolph, za kterého se vydával," vysvětlil mu Bishop. "A na té lahvi bylo možná lepidlo z falešného kníru nebo bradky."

Gillette přitakal. "Dobrý sociální inženýr se vždycky do akce převléká. Mám kámoše, kteří si spíchli celou uniformu servismanů Pac Bellu."

"To je dobrý," řekl Tony Mott Bishopovi a přidal si další poznatek do svého stále rostoucího vzdělávacího souboru.

Anderson souhlasně přikývl. Shelton zavolal na oddělení vražd do San Jose a poručil několika policistům, aby porovnali vzorek s lepidlem z divadelní rekvizitárny.

Frank Bishop si svlékl pomačkané sako a pečlivě ho pověsil přes židli. Zkřížil ruce na prsou a zadíval se na fotografii na bílé tabuli.

Košile mu již opět vylézala z kalhot. Na nohou měl boty s ostrou špičkou. Když byl Gillette na univerzitě, vypůjčil si spolu s několika kamarády z univerzity v Berkeley na jeden večírek pornofilm starý kus z padesátých nebo šedesátých let. Jeden z herců tam vypadal a oblékal se stejně jako Bishop.

Detektiv si vzal od Sheltona zprávu z místa činu a znovu ji prolistoval.

Nakonec zvedl hlavu. "Barman vypověděl, že oběť pila

54 55

martini a pachatel nealkoholické pivo. Účet platil pachatel. Jestli ještě seženeme účtenku, mohli bychom z ní sejmout otisk."

"A jak to chcete udělat?" zeptal se zavalitý Stephen Miller. "Barman je pravděpodobně včera v noci vyhodil - stejně jako tisíce dalších."

Bishop kývl na Gillettea. "Necháme pár našich lidí dělat to, co

řikal on - potápět se v koších." Obrátil se k Sheltonovi a dodal:
"Ať proberou odpadkové koše v baru a hledají účtenku za martini
a nealkoholické pivo, čas kolem půl osmé."

"To potrvá celou věčnost," namítl Miller, ale Bishop si ho nevšímal a kývl
na Sheltona, který vytáhl telefon a vydal příslušné instrukce.

Náhle si Gillette uvědomil, že nikdo nestojí blízko něj. Prohlédl
si čisté šaty, umyté vlasy a pěstěné nehty ostatních a zeptal se
Andersena: "Jestli ještě máme pár minutek, než bude ten počítač
k dispozici..., nemáte tady někde sprchu?"

Anderson se zatahal za ušní lalůček, čímž prozradil svou minulost nositele
náušnice, a rozesmál se. "Zrovna jsem přemýšlel, jak
vám to navrhnout." Obrátil se k Mottovi. "Odved' ho do šatny pro
zaměstnance. Ale nehni se od něj."

Mladý policista kývl a odvedl Gillettea chodbou. Celou cestu
přítom bez ustání tlachal - nejprve se snažil Gilletteovi nastínit
výhody operačního systému Linux - varianty klasického Unixu -,
který mnozí lidé začali používat jako náhradu za Windows. Hovořil
zapáleně a byl dobře informován.

Nato se rozvyprávěl o nedávném založení OPK. Oddělení existovalo teprve
necelý rok. Mott Gilletteovi vysvětlil, že čipová četa
má tolik práce, že by mohla klidně přijmout dalších šest policistů na
plný úvazek, ale v rozpočtu na ně nejsou peníze. Celé oddělení mělo tolik
případů, že nebylo v jeho silách je všechny zvládnout - od
háčkování přes kybernetické sledování a odposlech nebo dětskou
pornografii až k porušování autorských práv u softwaru. S každým
dalším měsícem přítom objem práce narůstal.

"Tak proč jste do toho šel?" zeptal se Gillette. "Myslím na OPK."

"Chtěl jsem zažít trochu vzrůša. Zbožňuju počítače a řek bych,
že mám na ně talent, ale prosívání softwaru a hledání, kde někdo
porušil copyright, není zrovna, v co jsem doufal. Myslel jsem, že to
tu bude mít trochu větší šmrnc a šťávu."

"A co Linda Sanchezová?" vyzvídala Gillette. "Ta je taky metačka?"

"Ani ne. Je chytrá, ale počítače nemá v krvi. Kdysi byla v jednom
gangu dole v Salátově - teda v Salinas. Pak se dala na sociální činnost a
rozhodla se jít na akademii. Její partner byl před pár lety
v Monterey dost škaredě postřelen. Linda má děti - dceru, která čeká
mimino, a druhou holku na střední škole - a její manžel věčně
není doma. Pracuje jako reportér INS. A tak si řekla, že nastal čas
přesedlat na trochu klidnější odvětví policajtské branže."

"Přesně na rozdíl od vás."

Mott se zasmál. "Asi jo."

Když se Gillette po sprše osušil, položil mu Mott na lavičku náhradní sadu
své terénní výstroje. Tričko, černé pracovní kalhoty a
větrovku. Mott byl menší než Gillette, ale postavu měli přibližně
stejnou.

"Dík," řekl Gillette a oblékl se. Cítil téměř bujaré veselí, že
ze svého vychrtlého těla konečně mohl smýt svérázný druh špíny zbytky
vězení.

Cestou zpět do hlavní místnosti prošli kolem malé kuchyňky.
Stál zde kávovar, lednička a stůl, na kterém ležel talíř s rohlíčky.

Gillette se zastavil a hladově se na jídlo zadíval. Poté si prohlédl řadu skříní.

"Vy tady asi nemáte ovocné koláčky, že ne?"

"Koláčky? Ne. Ale klidně si dejte rohlík."

Gillette přistoupil ke stolu, nalil si šálek kávy a sebral ze stolu rohlík s rozinkami.

"Tenhle ne," řekl Mott. Vzal rohlík Gilletteovi z ruky a upustil ho na podlahu. Rohlík vyskočil jako míč.

Gillette se zamračil.

"Tyhle přinesla Linda. Je to jen vtip." Když na něj Gillette dlouho zmateně civěl, policista dodal: "Copak to nechápete?"

"Co nechápu?"

"Kterého je dneska?"

"Nemám ponětí." Ve vězení se čas neměří na dny v měsíci.

"Dneska je apríl," řekl Mott. "Ty rohlíky jsou gumové. Ráno jsem je sem nastražil s Lindou. Čekáme, až na ně chytíme Andyho, ale zatím se nám to nepovedlo. Myslím, že drží dietu." Otevřel spíž a vytáhl pytlík s čerstvými rohlíky. "Tady."

56 57

Gillette rychle zhltl první rohlík. "Nestyd'te se," vybídl ho Mott.

"Dejte si ještě jeden."

Gillette snědl druhý rohlík a zapil ho několika loky z velkého hrníčku kávy. Tohle byly nejlepší dvě věci, které v poslední době měl.

Mott si zatím vytáhl z ledničky mrkvovou šťávu a pak se již oba vrátili do hlavního sálu oddělení počítačové kriminality.

Gillette se rozhlédl po dinosauřím výběhu. Díval se na stovky rozpojených hroznýšů, kteří lenivě leželi v rozích, prohlížel si klimatizační průduchy a hlavou se mu honila spousta věcí. Vtom ho napadla zvláštní myšlenka. "Dneska je apríl..., takže k té vraždě došlo třicátého prvního března?"

"Přesně tak," přitakal Anderson. "Záleží na tom?"

"Asi je to jen náhoda," řekl Gillette nejistě.

"Poslouchám vás."

"No, já jen že jedenatřicátý březen je do dějin počítačové techniky zapsán zlatým písmem."

"Proč?" zeptal se Bishop.

Od dveří se ozval chraplavý ženský hlas: "Nebyl tehdy doručen první Univac?"

00000110 / 6

Přítomní se otočili a spatřili nenucenou tmavovlasou pětatřicátnici v žalostném šedém kostýmu a mohutných černých botách.

"Patricia?" zvolal Anderson.

Žena přikývla, vstoupila do místnosti a podala mu ruku.

"To je Patricia Nolanová, konzultantka, o které jsem vám říkal.

Pracuje v bezpečnostním oddělení firmy Horizon On-Line."

Horizon byl největším komerčním poskytovatelem internetových služeb, větším než America Online. A jelikož měla tato společnost desítky milionů

registrovaných předplatitelů a každý z nich mohl používat až osm různých uživatelských jmen pro přátele nebo příbuzné, bylo pravděpodobné, že v libovolném okamžiku studuje nezanedbatelné procento světové populace přes Horizon On-Line burzovní přehled, lže ostatním lidem v chatovacích místnostech, pročítá hollywoodské klípky, kupuje zboží, zjišťuje, jaké bude počasí, čte a odesílá e-maily nebo si stahuje měkké porno. Při pohledu na Gillettea se Nolanová na okamžik zarazila. Prohlédla si jeho vytetovanou palmu a poté jeho prsty, které cosi nervózně vytukávaly do vzduchu.

"Když se v Horizon dozvěděli, že obětí byl jejich předplatitel, nabídli se, že nám pošlou někoho na výpomoc," řekl Anderson. Postupně představoval Nolanové ostatní členy týmu a Gillette si nyní prohlížel ji. Módní značkové brýle, které si pravděpodobně koupila z náhlého popudu, právě nezjemňovaly její tuctový a poněkud chlapský obličej. Třpytivé zelené oči za nimi však byly pronikavé a velice hbité - Gillette si všiml, že také ji velice pobavilo zjištění, že se ocitla v zastaralém dinosauřím výběhu. Její měkkou a masitou pokožku pokrývala vrstva makeupu, který by býval působil stylově - i když možná příliš - v sedmdesátých letech. Tmavé vlasy měla husté a neupravené a ustavičně jí padaly do tváře.

Ihned po úvodním potřepání rukou a seznámení se Nolanová obrátila zpátky k Gilletteovi. Omotala si kolem prstů pramínek vlasů

58 59

a bez ohledu na to, kdo ji uslyší, neomaleně řekla: "Viděla jsem, jak jste na mě civěl, když jste slyšel, že dělám pro Horizon."

Pravověrní hackeři se dívali na velké poskytovatele internetových služeb, jako byli AOL, CompuServe, Prodigy, Horizon On-Line a další, s hlubokým opovržením. Počítačovní wizarďi používali telnetové programy, aby mohli skákat přímo z počítače na počítač, a modrou sférou surfovali pomocí zakázkových webových prohlížečů, které byly fakticky stavěny pro meziplanetární lety. Nikdy by je ani nenapadlo používat prostoduché a těžkopádné internetové providery, jako byl Horizon, které byly určeny pro rodinnou zábavu.

Předplatitelům Horizon On-Line se říkalo HOLomci nebo HOLoprdelníci. Anebo prostě HO, což Gilletteovi nemohlo nepřipomenout jeho současnou adresu.

Nolanová pokračovala v proslovu k Gilletteovi: "Takže abychom si to všechno vyjasnili. Bakalářské zkoušky jsem udělala na MÍT, magisterské a doktorát v Princetonu - obojí z informačních technologií."

"Na AI?" zeptal se Gillette. "V New Jersey?"

Laboratoř umělé inteligence při Princetonské univerzitě patřila k nejspíčkovějším pracovištím v zemi. Nolanová přikývla. "Přesně tak. A s háčkováním mám taky svoje bohaté zkušenosti."

Gillette byl pobaven, že se Nolanová obhajuje právě před ním, před jediným zločincem v této pestré společnosti, a nikoliv před policisty.

V jejím hlase slyšel lehce popudlivý tón a celá přednáška mu připadala nacvičená. Předpokládal, že je to tím, že je Nolanová žena

- ani Komise pro rovné pracovní příležitosti nemá pravomoc vymýtit nelítostné předsudky vůči ženám, které se snaží proniknout do modré sféry. Nejenže jsou ženy vyháněny z chatovacích místností a zájmových skupin, ale často se stávají terčem nechutných urážek a dokonce i výhrůžek. Dospívající holky, které chtějí háčkovat, musí být chytřejší a desetkrát houževnatější než jejich mužské protějšky.

"Co jste to říkala o Univacu?" zeptal se Tony Mott.

"Třicátý první březen 1951," informovala ho Nolanová. "Do firmy Census byl dopraven první Univac a zahájil zde běžný provoz."

"Co to je?" zeptal se Bob Shelton.

"Zkratka pro Universal Automatic Computer."

"Zkratky jsou v počítačové branži velice oblíbené," dodal Gillette.

"Univac byl jeden z prvních moderních sálových počítačů, jak je známe dnes," pokračovala Nolanová. "Zabíral celou jednu místnost velkou asi jako tento sál. Dnes jsou již k dostání notebooky, které jsou rychlejší a udělají stokrát více."

Anderson se zamyslel. "A co to datum? Myslíte, že je to náhoda?"

Nolanová pokrčila rameny. "Nevím."

"Třeba je to pro pachatele dostatečný motiv," nadhodil Mott.

"Významné počítačové výročí a zdánlivě nelogická vražda přímo v srdci Silicon Valley."

"Zkusme se té stopy držet," řekl Anderson. "Zjistíme, jestli i na dalších místech s koncentrací moderních technologií nedošlo v poslední době k nevyřešeným vraždám, které by odpovídaly tomuto profilu. Vyzkoušíme Seattle a Portland - tam mají Silicon Forest. Chicago má zase svou Silicon Prairie. A mrknem se taky na silnici 128 za Bostonem."

"A na texaský Austin," dodal Miller.

"Jasně. A taky na koridor Dulles Toll Road u Washingtonu. Začneme u těchto oblastí a uvidíme, na co přijdem. Zašli požadavek do databáze VICAP."

Tony Mott vyťukal do počítače několik informací a o pár minut později obdržel odpověď. Začetl se do obrazovky a řekl: "Mám tu něco z Portlandu. Patnáctý a sedmáctý únor tohoto roku. Dvě nevyřešené vraždy spáchané stejným způsobem, který se podobá té naší - obě oběti byly pobodány a zemřely na četná zranění hrudníku. Pachatelem byl údajně běloch krátce před třicítkou. Zdá se, že své oběti neznal, a motivem činu nebyla loupež ani znásilnění. Jednou z obětí byl zámožný vedoucí pracovník soukromé firmy - muž - a druhou profesionální atletka."

"Patnáctého února?" zeptal se Gillette.

Patricia Nolanová po něm šlehla pohledem. "ENIAC?"

"Přesně tak," souhlasil hacker a vysvětlil: "ENIAC se podobá Univacu, ale je ještě starší. Zapojen byl už ve čtyřicátých letech.

K jeho vysvěcení došlo přesně patnáctého února."

"A co znamená tahle zkratka?"

"Electronic Numerical Integrátor and Calculator," vysypal ze sebe Gillette. Stejně jako všichni hackeři byl i on nadšeným znalcem počítačové historie.

"Sakra," zamumlal Shelton. "Takže máme co dělat se systematikem. No to je skvělé."

Mezitím přišla z VICAP další zpráva. Gillette se podíval na obrazovku a zjistil, že databáze je výtvořem ministerstva spravedlnosti a její název znamená "Program dopadení pachatelů násilných trestných činů".

Zdalo se, že policisté používají zkratky stejně vášnivě jako hackeři.

"Človče, je tu ještě jeden," konstatoval Mott a zíral na obrazovku.

"Ještě jeden?" zeptal se Stephen Miller zmateně a nepřítomně přerovnával patnácticentimetrovou hromadu disket a papírů, která souvisle pokrývala jeho stůl.

"Asi před rokem a půl byl v Herndonu ve Virginii zavražděn jeden diplomat a jeden plukovník Pentagonu - oba i se svými bodyguardy.

Herndon leží v technologickém koridoru Dulles Toll Road... Už objednávám kompletní spis."

"A kdy k těm vraždám ve Virginii došlo?" zeptal se Anderson.

"Dvanáctého a třináctého srpna."

Anderson zapsal údaje na tabuli a pohlédl na Gillettea se zdviženým obočím.

"Nějaké vodítko?"

"První písmíčko IBM," odpověděl hacker.

"Uvedeno na trh dvanáctého srpna," doplnila Nolanová.

"Takže jede podle systému," řekl Shelton.

"Což znamená, že bude pokračovat," dodal Frank Bishop.

Počítačový terminál, u kterého seděl Mott, jemně zapípal. Mladý policista se předklonil. Jeho velká automatická pistole hlasitě cinkla o židli.

Mott se zamračil. "Máme tu problém."

Na obrazovce svítila slova:

Nelze stáhnout soubory

Pod nimi se táhlo podrobnější hlášení.

Anderson si přečetl celý text a zavrtěl hlavou. "U vražd v Portlandu a ve Virginii scházejí v databázi vyšetřovací protokoly. Sysadmin tvrdí, že se nedopatřením poškodily při archivaci."

"Nedopatřením," zamumlala Nolanová a vyměnila si pohled s Gillettem.

Linda Sanchezová vytřeštila oči. "Snad si nemyslíte, že... Přece se nemohl nabourat do VICAPu. To se ještě nikdy nikomu nepovedlo."

"Zkuste státní databáze," poručil Anderson mladému policistovi. "Archivy oregonské a virginské státní policie."

Mott za okamžik vzhlédl. "Nikde není žádný záznam o vyšetřovacích spisech k těmto případům. Zmizely." Nejistě se zadíval na Millera.

"Tohle začíná nahánět hrůzu," ulevil si.

"Ale jaký může mít motiv?" přemýšlel Anderson.

"Je to prachsprostý hacker," zamumlal Shelton. "To je jeho motiv."

"On není hacker," namítl Gillette.

"Tak co je?"

Gillette neměl náladu poučovat nesnášenlivého policistu. Pohlédl na Andersona, který to Sheltonovi vysvětlil: "Slovo ‚hacker‘ je poklona. Označuje se jím vynalézavý programátor. Jako když člověk ‚uháčkuje‘ nějaký software. Skutečný hacker se vloupává do počítače někoho jiného pouze proto, aby zjistil, jestli to dokáže, a dozvěděl se, co je uvnitř - je to otázka zvědavosti. Podle hackerské etiky se člověk smí dívat, ale nesmí

se dotýkat. Lidem, kteří se vlamují do systémů jako vandalové nebo zloději, se říká ‚crackeri‘."

"Já bych ho nenazval ani crackerem," namítl Gillette. "Crackeri možná kradou a plení, ale neublíží lidem. Označil bych ho za ‚krackera‘ s k. Od slova ‚killer‘."

"Cracker s c nebo kracker s k," bručel Shelton. "Jaký je v tom rozdíl, sakra?"

"V tom je velký rozdíl," řekl Gillette. "Pokud napíšete slovo ‚phreak‘ s ph, pak již nemáte na mysli podivína, ale člověka, který krade telefonní služby. Slovo ‚phishing‘ s ph neznamena obyčejné rybaření, ale vyhledávání něčí totožnosti na internetu. A pokud napíšete ve slově ‚wares‘ na konci z namísto s, nemluvíte už o obyčejném zboží, nýbrž o kradeném softwaru. Celé hackerství stojí na správném hláskování."

Shelton pokrčil rameny. Gilletteovo vysvětlení ho očividně nechávalo chladným.

Identifikační technici kalifornské státní policie se mezitím vrátili do hlavní kanceláře OPK a vlekli za sebou otlučené kufry na kolečkách. Jeden z nich se zadíval do papíru. "Sejmuli jsme osmnáct částečných latentních otisků a dvanáct částečných viditelných." Kývl na

62 63

brašnu od notebooku, kterou měl přehozenou přes rameno. "Projeli jsme je databází a vypadá to, že všechny patří oběti nebo jejímu příteli.

A nikde na klávesnici nebyly žádné šmouhy od rukavic."

"Takže pronikl do jejího systému ze vzdáleného terminálu" konstatoval Anderson. "Měkký přístup - ostatně jak jsme předpokládali."

Poděkoval technikům, kteří kývli a odešli.

Linda Sanchezová, která se z nastávající babičky rázem proměnila v zapálenou počítačovou expertku, se otočila k Gilletteovi a řekla:

"Zajistila a zapsala jsem celý obsah jejího počítače." Podala mu disketu.

"Tady je bootovací disk."

Bootovací disketa obsahovala natolik velkou část operačního systému, aby mohla "bootovat" neboli nastartovat počítač oběti. Policie spouštěla počítače raději z bootovacích disket než z harddisku - pro případ, že by majitel nebo v tomto případě pachatel instaloval na disk software, který by jeho obsah zničil.

"Už jsem její stanici prohlédla třikrát a nenašla jsem v ní žádné nástražné miny - což ovšem neznamena, že tam žádné nejsou. Víím, že vám to asi nemusím připomínat, ale snažte se držet počítač i veškeré diskety v dostatečné vzdálenosti od plastických pytlíků, krabiček nebo složek - mohou vytvořit statickou elektřinu a odprásknout nám data. Totéž platí o reproduktorech. Obsahují magnety.

A nepokládejte diskety na kovový povrch - může být zmagnetizovaný.

V laboratoři najdete nemagnetické náčiní. A zbytek už asi víte sám."

"Jo."

"Tak hodně štěstí," dodala Sanchezová. "Laboratoř je támhle na chodbě."

Gillette si vzal bootovací disketu a vyrazil na chodbu.

Bob Shelton ho následoval.

Hacker se otočil. "Nechci, aby mi někdo koukal přes rameno."

A obzvlášť ty, pomyslel si v duchu.

"To je v pořádku," řekl policistovi Anderson. "Jediný nouzový východ je opatřen alarmem a Gillette má navíc na sobě bižuterii," dodal a ukázal na vysílací nákotník z lesklého kovu. "Ten nikam neuteče." Shelton nebyl nadšen, ale podvolil se. Gillette si ovšem všiml, že se policista nevrátil do hlavní místnosti. Opřel se na chodbě vedle laboratoře o stěnu a zkrřížil ruce na prsou jako vyhazovač s nevyčválaným chováním.

Stačí jediný křivý pohled a budeš toho šeredně litovat....

Gillette vešel do analytické místnosti a přistoupil k počítači Lary Gibsonové. Byl to naprosto nezajímavý a řadový klon IBM.

Gillette však zatím s počítačem nijak nemanipuloval. Posadil se za něj a napsal kludge - neučesaný program, který má vyřešit určitý konkrétní problém. Za pět minut byl hotov se psaním zdrojového kódu. Dal programu název Detektiv, zkompiloval ho a uložil na bootovací disketu, kterou mu dala Sanchezová. Tu následně zasunul do disketové mechaniky Lařina počítače. Zmáčkkl vypínač a všechny komponenty se s uklidňující povědomostí rozvřněly.

Tlusté a svalnaté prsty Wyatta Gillettea dychtivě sjely na chladné plastové klávesy. Gillette přiložil konečky prstů, zmozolnatělé léty horečného ťukání do klávesnice, na drobné orientační výstupky na klávesách F a J. Bootovací disketa přešla operační systém Windows instalovaný na harddisku a zavedla do počítače poněkud strožejší MS-DOS - proslulý "Microsoft Disk Operating System", který je základnou uživatelsky příjemnějších Windows. Na příkazové řádce se objevilo hlášení C:. Gillette zíral na hypnoticky blikající kurzor a srdce mu zběsile tlouklo. A pak, aniž by se díval na klávesnici, stiskl první klávesu. Bylo to písmeno d - první písmeno souboru detcrive.exe, který spouštěl jeho program.

V modré sféře plyne čas zcela jinak, než jak ho známe ze skutečného světa, a tak se během první tisíciny vteřiny poté, co Wyatt Gillette stiskl úvodní klávesu, odehrálo toto:

Napětí protékající obvodem pod klávesou d se nepatrně změnilo.

Procesor klávesnice zaregistroval změnu proudu a vyslal přerušovací signál přímo do útrob počítače, který na okamžik přesunul desítky úkolů, jež právě prováděl, do paměťové oblasti zvané zásobník a vytvořil zvláštní prioritní trasu pro kódy přicházející z klávesnice.

Kód písmena d byl poté procesorem klávesnice nasměrován po této expresní trase do základního systému vstupu a výstupu - takzvaného BIOSu -, který si ověřil, zda Wyatt Gillette náhodou nestiskl současně s klávesou d také klávesu SHIFT, CTRL nebo ALT.

Jakmile se BIOS ujistil, že nikoliv, přeložil klávesový kód pro

64 65

malé d do jiného kódu - do svého kódu ASCII -, který byl poté odeslán do grafického adaptéru počítače.

Adaptér přeměnil kód na digitální signál a vyslal ho do elektronových trysek situovaných v zadní části monitoru.

Trysky vystřelily na chemický film obrazovky energetický proud.

A do černého monitoru se jakoby zázrakem propálilo bílé písmeno d. To vše během jediného zlomku vteřiny.

Ve zbytku téže vteřiny vyřukal Gillette do klávesnice také ostatní písmena svého souboru, e-t-e-c-t-i-v-e . e-x-e, a pravým malíčkem odměčkl klávesu ENTER.

Na obrazovce se objevila další slova a grafické symboly a zanedlouho si již Wyatt Gillette začal opatrně klestit cestu počítačem Lary Gibsonové, jako když chirurg hledá stopu po zákeřném nádoru.

Soustředěně hledal jakýkoliv aspekt jejího života, který přežil násilný útok pachatele, dosud nestačil vychladnout a stále si udržoval alespoň několik chabých náznaků, kým tato žena byla a co ve svém krátkém životě dělala.

00000111 / 7

Má nefalšovaný hackerský hrb, pomyslel si Andy Anderson, když se Wyatt Gillette vracel z analytické laboratoře.

Počítačové experti mají nejhorší držení těla ze všech povolání na světě. Bylo téměř jedenáct hodin. Gillette strávil prohlídkou Lařina počítače pouhých třicet minut.

"Tak co jsi zjistil?" zeptal se Bob Shelton, který nyní k Gilletteově neskrývanému podráždění doprovázel hackera zpět do hlavní kanceláře. Svou otázku pronesl mrazivým tónem a Anderson se znovu zamyslel, proč se Shelton chová k mladému muži tak neomaleně zvláště když jim hacker nyní pomáhal s případem, na který se detektiv dobrovolně přihlásil.

Gillette si podobaného policisty nevšímal. Posadil se na otočnou židli a otevřel poznámkový blok. Když promluvil, patřila jeho slova Andersenovi.

"Děje se něco divného. Ten vrah byl v jejím počítači. Zmocnil se rootu a..."

"Mluv tak, aby tomu rozuměli i pitomci," zamumlal Shelton.

"Čeho se zmocnil?"

"Když se někdo zmocní rootu," vysvětlil mu Gillette, "znamená to, že má úplnou kontrolu nad počítačovou sítí a všemi stanicemi na ní."

Anderson pokračoval: "Když máte root, můžete přepisovat programy, mazat soubory, přidávat oprávněné uživatele, odstraňovat je a připojovat se na síť jako někdo jiný."

"Jenže nemůžu přijít na to, jak to provedl," poznamenal Gillette.

"Jediná neobvyklá věc, kterou jsem objevil, je hrstka kódovaných souborů - myslel jsem si, že je to nějaký šifrovaný virus, ale ukázalo se, že jde o obyčejnou hatmatilku. Na jejím počítači není ani stopa po nějakém softwaru, který by mu umožnil proniknout dovnitř."

Pohlédl na Bishopa a začal vysvětlovat. "Totiž, mohl bych do vašeho počítače nahrát virus, pomocí něhož bych dobyl jeho root a pak bych do něj mohl pronikat, kdykoliv a odkudkoliv by se mi zachtělo,

66 67

aniž bych k tomu potřeboval přístupový kód. Tomuto typu virů se říká ,backdoor viry - jako že někam proklouznete zadními vrátky.

Jenže aby takový virus fungoval, musím ho nějakým způsobem fyzicky instalovat ve vašem počítači a aktivovat ho. Mohl bych vám ho poslat řekněme jako přílohu k e-mailu a vy byste ho mohl aktivovat otevřením

této přílohy, aniž byste věděl, co v ní je. Nebo bych se vám mohl vloupat do domu, instalovat příslušný software ve vašem počítači a aktivovat ho sám. Jenže tady pro to neexistují žádné důkazy. Kdepak, musel se zmocnit rootu nějak jinak."

Anderson si všiml, že mladý hacker hovoří s velkým zanícením. Oči mu planuly fascinovaným zápalem, který Anderson viděl u mnoha mladých wizardů - dokonce i u těch, kteří seděli u soudu a více či méně usvědčovali sami sebe, když vzrušeně popisovali soudci a porotě své vlastní hrdinské kousky.

"A jak tedy vůbec víte, že se zmocnil rootu?" zeptala se Linda Sanchezová.

"Nahackoval jsem tenhle kludge." Gillette podal Andersenovi disketu.

"Co to dělá?" zeptala se Patricia Nolanová s profesionálním zájmem, který u sebe pocítil i Anderson.

"Jmenuje se Detective. Vyhledává věci, které nejsou uvnitř počítače."

Gillette se otočil a vysvětlil princip svého programu policistům, kteří nepracovali v OPK. "Během provozu počítače ukládá operační systém - například Windows - nejrůznější části programů na různá místa po celém harddisku. Způsob ukládání souborů se však řídí určitým pevně daným systémem." Gillette ukázal na disketu a dodal:

"Tenhle program mi ukázal, že mnoho těchto útržků programů bylo přesunuto na taková místa na harddisku, kde má jejich výskyt logiku pouze v případě, že někdo procházel jejím počítačem ze vzdálené stanice."

Shelton zmateně zavrtěl hlavou.

Frank Bishop se ovšem chytil. "Chcete říct, že je to, jako když poznáte, že vám v domě řádl lupič, protože vám přestavěl nábytek a nevrátil ho zpátky. Přestože když jste přišel domů, byl už dávno pryč."

Gillette přikývl. "Přesně tak."

Andy Anderson, který byl v některých oblastech stejně dobrý wizard jako Gillette, potěžkal v ruce tenkou disketu. Nedokázal k mladému hackerovi necítit jistý respekt. Když zvažoval, zda má Gillettea požádat o pomoc, prohlédl si některé jeho skripty, které státní zástupce předložil soudu jako důkaz proti němu. Po pečlivém prozkoumání geniálních řádek zdrojového kódu napadly Andersena dvě věci. Za prvé, že pokud někdo dokáže zjistit, jak se pachatel dostal do počítače Lary Gibsonové, pak je to právě Wyatt Gillette.

Druhou myšlenkou pak byla čirá a bolestná závist vůči schopnostem tohoto mladého muže. Na celém světě existovaly desetitisíce drtičů kódu - lidí, kteří nadšeně chrlili úhledný a efektivní software pro nejrůznější praktické účely - a o nic menší počet "softwarových zajíčků", jak se přezdívalo dětem, které psaly nesmírně kreativní, ale do značné míry neupotřebitelné programy jen tak pro zábavu.

Existovalo ovšem jen pramálo programátorů, kteří dokázali přicházet s vizionářskými myšlenkami na tvorbu elegantních skriptů (výraz "elegantní" je nejvyšší formou pochvaly softwaru) a zároveň oplývali schopností takové skripty napsat. Wyatt Gillette byl jedním z nich.

Anderson si znovu povšiml, že se Frank Bishop nepřítomně rozhlíží po místnosti a je myšlenkami jinde. Napadlo ho, jestli by neměl zavolat na ústředí a postarat se, aby jim přidělili jiného detektiva.

Bishop by zatím mohl honit ty své bankovní lupiče z případu MARINKILL,

když je to pro něj tak zatraceně důležité, a Anderson by ho snadno nahradil někým, kdo mu bude alespoň věnovat pozornost. Otočil se k Gilletteovi a řekl: "Takže v podstatě jde o to, že pronikl do jejího systému díky nějakému novému a neznámému programu nebo viru." "V podstatě ano."

"A dokážete o něm zjistit ještě něco jiného?" zeptal se Mott.

"Jen to, co už víte - že je odkojen Unixem."

Unix je počítačový operační systém, který plní stejnou funkci jako systémy MS-DOS nebo Windows, ale obvykle je instalován na větších a výkonnějších stanicích, než jsou osobní počítače.

"Počkejte," přerušil ho Anderson. "Jak to myslíte, že to už víme?"

"No, přece ta chyba."

"Jaká chyba?"

68 69

Gillette se zamračil. "Když byl pachatel v jejím systému, zadal několik příkazů, aby pronikl do jejích souborů. Jenže to byly příkazy Unixu - musel je zadat omylem, než si uvědomil, že její stanice pracuje pod Windows. Toho jste si přece museli všimnout."

Anderson se tázavě podíval na Stephena Millera, který zřejmě analyzoval počítač oběti jako první. "Jo, všiml jsem si pár unixových řádek," řekl Miller nejistě, "ale myslel jsem si, že je tam vyťukala ona."

"Vždyť je to civilistka," opáčil Gillette a použil přitom hackerského výrazu pro řadového uživatele. "Pochybuju, že o Unixu vůbec někdy slyšela, natož aby znala jeho příkazy." V operačních systémech Windows a Apple ovládají lidé počítače pouhým "klikáním" na ikony nebo zadáváním jednoduchých anglicky psaných příkazů, zatímco uživatelé Unixu musí znát stovky složitých kódů."

"Pardon, to mě nenapadlo," řekl policista omluvně. Zdálo se, že je pobouřen, jak velkou dávku kritiky sklidil za něco, co zřejmě pokládal za úplnou drobnost.

Takže Stephen Miller se dopustil další chyby, pomyslel si Anderson. Toto byl trvalý problém již od Millerova nedávného nástupu na OPK.

V sedmdesátých letech Miller šéfoval slibné společnosti, která vyráběla počítače a vyvíjela software. Její produkty však byly vždy o krok pozadu za IBM, Digital Equipment a Microsoftem a společnost nakonec zkrachovala. Miller si stěžoval, že to byl častokrát on, kdo předvídal PVT ("Příští velký třesk" - tak se v Silicon Valley říkalo inovaci, která revolučně promění celou počítačovou branží), avšak "velcí hráči" ho neustále sabotovali.

Jakmile šla jeho společnost ke dnu, Miller se rozvedl a na několik let úplně odešel z počítačové branže, aby se v ní poté opět vynořil jako programátor na volné noze. Začal se specializovat na počítačovou bezpečnost a nakonec se přihlásil ke státní policii. Kdyby měl Anderson neomezený výběr, určitě by ho do týmu počítačových kriminalistů nevzal, ale OPK neměla k dispozici příliš mnoho kvalifikovaných uchazečů (proč taky vydělávat šedesát tisíc ročně s rizikem, že vás zastřelí, když si v některé z legendárních firem ze Silicon Valley můžete snadno vydělat desetkrát více?).

Miller - který se již znovu neoženil a zdálo se, že nemá příliš bohatý osobní život - trávil na oddělení zdaleka nejvíce času a často se dal v dinosaurím výběhu zastihnout ještě dlouho poté, co všichni ostatní odešli. Kromě toho si také "bral práci domů" - lépe řečeno na počítačové oddělení některé z místních univerzit, kde mu přátelé dovolili řešit projekty OPK zdarma na nejmodernějších superpočítačích.

"A co to pro nás znamená?" zeptal se Shelton. "To, že je odkojen Unixem." "Je to pro nás špatné, to to znamená," odpověděl Anderson. "Hackeři, kteří pracují s Windows nebo Applem, patří obvykle k průměru.

Špičkoví hackeři dělají v Unixu nebo ve VMS - to je operační systém firmy Digital Equipment."

Gillette souhlasil. "Unix je navíc operačním systémem internetu," dodal. "Každý, kdo chce crackovat velké servery a směrovače na síti, musí znát Unix."

Bishopovi zazvonil telefon. Zvedl sluchátko, rozhlédl se kolem sebe a pak se posadil k nedaleké pracovní stanici, aby si udělal poznámky. Seděl vzpřímeně; žádný hackerský hrb, povšiml si Anderson. Když ukončil hovor, řekl: "Mám pár vodítek. Jednomu z našich lidí se ozvalo íčko." Andersenovi chvíli trvalo, než si vzpomněl, co tato zkratka znamená. Důvěrný informátor. Práskač.

"Asi pětadvacetiletý běloch z Bakerfieldu jménem Peter Fowler," pokračoval Bishop jemným a nevzrušeným hlasem, "byl spatřen, jak prodává v této oblasti zbraně. A mimo jiné kšeftoval taky s Ka-bary." Bishop kývl na bílou tabuli. "Což je naše vražedná zbraň.

Před hodinou ho zahlídli nedaleko areálu Stanfordovy univerzity v Palo Altu. V nějakém parku u Page Milí, asi půl kilometru severně od dvěstěosmdesátky."

"Na Hackerském vršku, šéfe," řekla Linda Sanchezová. "V Millikenově parku." Anderson přikývl. Znal to místo velmi dobře a nijak ho nepřekvapilo, když Gillette prohlásil totéž. Hackerský vršek je opuštěné travnaté prostranství nedaleko univerzitního areálu, kde se scházejí studenti počítačových oborů, hackeři a čipžokejové. Vyměňují si zde warez, vykládají si historky a kouří trávu.

"Nějaké lidi tam znám," prohlásil Anderson. "Až tady skončíme, půjdu to ověřit."

Bishop se znovu zadíval do poznámek a řekl: "Podle zprávy z laboratoře odpovídá lepidlo na lahvi lepidlu, které se používá na divadelních rekvizitách. Dva naši lidé prošli podle telefonního seznamu prodejny s rekvizitami. V nejbližším okolí existuje jen jedna

70 71

taková prodejna - divadelní rekvizitárna Ollie's na El Camino Real v Mountain View. Podle prodavače se tam takových věcí prodává spousta. Žádné záznamy o nákupech si ovšem nevedou."

Bishop se odmlčel a pokračoval: "A taky možná máme stopu na pachatelovo auto. Jeden bezpečnostní strážník v kancelářské budově naproti restauraci Vesta's - to je ta, kde vrah sbalil Gibsonovou - si zhruba v době, kdy oběť seděla v baru, všiml na firemním parkovišti nového světlého sedanu. Zdálo se mu, že uvnitř někdo sedí.

Jestli je to pravda, pak mohl mít řidič sedanu dobrý výhled na pachatelovo auto. Měli bychom vyslechnout všechny zaměstnance té firmy."

Anderson se otočil k Bishopovi. "Ujmete se toho, zatímco budu na Hackerském vršku?"

"Jistě, právě to jsem měl na mysli." Bishop se znovu zadíval do poznámek a pohodil kadeřavými vlasy směrem k Gilletteovi.

"Kluci z laboroky skutečně našli v popelnici za restaurací účtenku za nealkoholické pivo a martini. Sejmuli z ní pár otisků. Právě je odesílají na FBI do databáze AFIS."

Tony Mott si všiml, že se Gillette zvědavě zachmuřil.

"To je systém automatické identifikace otisků," vysvětlil hackerovi.

"Nejprve prohledám federální systém a pak budu postupovat od státu ke státu. Ověření všech států zabere dost času, ale jestli ho v posledních osmi, devíti letech za něco odsoudili, pravděpodobně se nám to podaří najít."

Přestože měl Mott obrovský talent na počítače, byl fascinován "skutečnou policejní prací", jak to sám nazýval, a neustále uháněl Andersona o přeložení na oddělení vražd nebo závažné trestné činnosti, aby mohl chytat "opravdové pachatele". Bezpochyby byl jediným počítačovým kriminalistou v zemi, který nosil jako služební zbraň automatickou pistoli ráže 45, s níž se dalo zastavit i auto.

"Nejdříve ať se zaměří na západní pobřeží," řekl Bishop. "Kalifornie, Washington, Oregon a..."

"Ne," namítl Gillette. "Postupujte od východu na západ. Nejprve prohledejte New Jersey, New York, Massachusetts a Severní Karolínu. A pak Illinois a Wisconsin. Potom Texas. Kalifornii až nakonec."

"Proč?" zeptal se Bishop.

"Kvůli těm příkazům Unixu. Byla to verze z východního pobřeží."

Patricia Nolanová ostatním vysvětlila, že operační systém Unix existuje v několika verzích. Pokud vrah používal příkazy z východní verze, pak bylo pravděpodobné, že má kořeny na východním pobřeží Spojených států.

Bishop přikývl a oznámil tuto informaci telefonicky na ústředí. Mrkl do poznámek a řekl: "A pak je tu ještě něco, co bychom měli přidat do jeho profilu."

"Co?" zeptal se Anderson.

"Podle identifikačního oddělení se zdá, že měl pachatel nějakou nehodu.

Na většině prstů mu chybí špička. Zbylo mu na nich dost bříška, aby zanechal otisky, ale ty na konečcích přecházejí ve zjizvenou tkáň.

Technik si myslí, že se možná popálil při požáru."

Gillette zavrtěl hlavou. "Mozoly."

Policisté na něj tázavě pohlédli. Gillette zvedl ruce. Konečky prstů měl ploché a postupně přecházely v zažloutlé mozoly. "Říká se tomu ,hackerská manikúra'," vysvětlil. "Když člověk dvanáct hodin denně buší do klávesnice, prostě se mu to udělá."

Shelton zapsal informaci na tabuli.

Gillette pokračoval: "Teď bych se rád připojil na síť a podíval se na nějaké hackerské stránky a chatovací místnosti. To, co pachatel dělá, určitě vzbudí v undergroundu obrovský rozruch a..."

"Ne, na žádnou síť se připojovat nebudete," oznámil mu Anderson.

"Cože?"

"Ne," opakoval policista neoblomně.
"Ale já musím."
"Ne. Taková jsou pravidla. Zůstanete offline."
"Počkejte," vmísil se do hovoru Shelton. "Ale on už na síti byl. Viděl jsem ho."
Anderson otočil hlavu k policistovi. "On byl na síti?"
"Jo, v té místnosti vzadu - v té labině. Díval jsem se na něj, když procházel počítač oběti." Shelton se podíval na Andersona. "Myslel jsem si, že jste to schválil."
"Ne, neschválil." Anderson se otočil k Gilletteovi. "Vy jste se zalogovával?"
"Ne," řekl Gillette rázně. "Nejspíš mě viděl, jak jsem psal kludge, a myslel si, že jsem se připojil."
"Takhle to na mě působilo," přisvědčil Shelton.
"Tak to se pletete."
| Shelton se kysele usmál a zdálo se, že ho Gillette nepřesvědčil.

72 73

Anderson mohl zkontrolovat protokolové soubory v počítači OPK, aby měl jistotu. Pak ale usoudil, že ať už se mladý hacker připojil, nebo ne, v tuto chvíli na tom zase tolik nezáleží. Gilletteův úkol již byl splněn. Zvedl telefon a zavolal na ústředí. "Máme zde vězně na převoz zpět do nápravného zařízení v San Jose."
Gillette se k němu otočil a v očích měl čiré zděšení. "Ne," utrousil. "Nemůžete mě poslat zpátky."
"Dohlédnu, abyste dostal ten notebook, jak jsme vám slíbili."
"Ne, vy mi nerozumíte. Teď přece nemůžu přestat. Musíme zjistit, jakým způsobem se jí ten chlápek dostal do počítače."
"Říkals, že nemůžeš nic najít," zabručel Shelton.
"To je právě ten problém. Kdybych byl něco našel, mohli bychom tomu porozumět. Jenže já nic nenašel. Právě to je na jeho činu nejděsivější. Musím v tom pokračovat."
"Pokud najdeme pachatelovu stanici," řekl Anderson, "případně stanici nějaké další oběti a budeme ji chtít analyzovat, vytáhneme si vás zpátky."
"Ale ty chatovací místnosti, diskusní stránky, hackerské stránky..., tam musí být stovky vodiček. O takovém softwaru si lidi prostě musí vyprávět." Anderson spatřil v Gilletteově obličeji zoufalství závislého člověka, přesně jak ředitel věznice předpokládal. Oblékl si plášť a odhodlaně řekl: "Od toho se odpíchne, Wyatte. Ještě jednou díky."

00001000 / 8

Jamie Turner si s hrůzou uvědomil, že to nestihne. Bylo už téměř poledne a on seděl osamocně v chladné a tmavé počítačové místnosti. Na sobě měl stále ještě mokrý fotbalový dres - fotbal za deště vůbec neposiluje charakter, Booty; akorát zmokneš jako prase. Nechtěl však ztrácet čas sprchováním a převlékáním. Když pobíhal venku po hřišti, nedokázal myslet na nic jiného, než jestli se univerzitnímu počítači, do kterého se nahackoval, podařilo cracknout přístupové heslo k vnější bráně.

A když se teď díval přes silné zamlžené brýle na monitor, viděl, že Cray pravděpodobně nevyplivne rozšifrované heslo včas. Prolomení kódu bylo podle Jamieho odhadu otázkou nejméně dvou dní.

Pomyslel na svého bratra, na Santanův koncert a na propustky do zákulisí, které se vzdalovaly kamsi v nenávratnu, a chtělo se mu brečet.

Začal tedy vyťukávat další povely, aby zjistil, jestli se nemůže nalogovat na jiný z řady školních počítačů - na výkonnější stroj na katedře fyziky.

Na přístup k tomuto počítači však čekala dlouhá fronta jiných uživatelů.

Jamie se opřel o židli a z čirého pocitu marnosti - nikoliv z hladu - zhltl celý balíček bonbonů.

Náhle pocítil bolestný chlad a rychle se rozhlédl po tmavé a zatuchlé místnosti. Otřásl se strachem.

Zase ten zatracený duch...

Možná by to měl celé pustit z hlavy. Už měl až po krk strachu, už měl až po krk zimy. Měl by odsud vypadnout a zajít za Davem, Totterem nebo nějakým jiným klukem z Francouzského klubu. Položil ruce na klávesnici, aby zastavil Crack-era a spustil zametací program, který zničí veškeré stopy po jeho háčku.

A vtom se něco stalo.

Na monitoru se zničehonic objevil kořenový adresář univerzitního počítače.

To je teda bizáro! A pak se univerzitní počítač sám od sebe napojil na jiný počítač, umístěný někde mimo školu. Obě stanice si elektronicky podaly ruce a o chvíli později si to již Jamieho Crack-er i Bootyho heslový soubor šinuly do druhého počítače.

74 75

Jak se to stalo, sakra?

Jamie Turner byl na počítače extratřída, ale něco podobného nikdy neviděl.

Neexistovalo jiné vysvětlení, než že měl první - univerzitní - počítač nějakou dohodu s jinými počítačovými pracovišti a veškeré úlohy, které zabraly příliš mnoho času, byly automaticky přesunuty do výkonnějších stanic.

Naprosto nepochopitelná však byla skutečnost, že se Jamieho software nepřesunul nikam jinam než do výkonné paralelní sítě superpočítačů Obranného výzkumného centra v Colorado Springs, což byl jeden z nejrychlejších počítačových systémů na světě. Navíc byl i jedním z nejbezpečnějších a prakticky se nedal prolomit (Jamie to věděl - sám to totiž zkoušel). Obsahoval přísně utajované informace a žádnému civilistovi zatím nebyl umožněn do této sítě přístup. Jamiemu nezbývalo než předpokládat, že centrum začalo systém pronajímat, aby pokrylo kolosální náklady na jeho provoz.

Nadšeně se zadíval na obrazovku a viděl, že počítače obranného centra rozlamují Bootyho kód závratnou rychlostí.

No, jestli je ve strojích skutečně duch, pomyslel si, pak je to možná dobrý duch. Třeba je to dokonce Santanův fanoušek, napadlo ho a rozesmál se.

Nyní mohl obrátit pozornost k dalšímu úkolu - ke druhému háčku, který musel provést, aby se mu Velký útěk podařil. Za necelých třicet vteřin se proměnil v přepracovaného a stárnoucího servisního technika firmy West Coast Security Systems, Inc., který nešťastnou náhodou někde založil

schéma zapojení protipožárních signalizačních dveří WCS Model 8872 a potřeboval pomoc technického inspektora, aby je mohl opravit.

Inspektor mu snad až příliš ochotně vyhověl.

Phate seděl ve své pracovně a sledoval, jak program Jamieho Turnéra usilovně pracuje na superpočítačích Obranného výzkumného centra, kam ho před chvílí sám odeslal spolu s heslovým souborem.

Aniž by o tom měli správci sítě centra tušení, byly nesmírné výkonné počítače momentálně pod plnou Phateovou kontrolou a marnily strojový čas v hodnotě zhruba 25 000 dolarů na to, aby se jeden středoškolák z druhého ročníku dostal přes uzamčenou bránu.

Phate nejprve sledoval, jak se s Jamieho úkolem potýká superpočítač z nedaleké univerzity, a okamžitě mu bylo jasné, že Cray nestihne vyplivnout heslový kód včas, aby mohl Jamie utéct ze školy a sejít se do půl sedmé s bratrem.

Což by znamenalo, že Jamie zůstane bezpečně za branami saintfranciského internátu a Phate toto kolo hry prohraje. A něco takového bylo naprosto nepřijatelné.

Phate ovšem věděl, že paralelní superpočítačová síť Obranného výzkumného centra dokáže heslový soubor hravě prolomit dlouho před vypršením lhůty.

Jamie Turner by měl být v tom případě Phateovi hluboce zavázán - Phate ovšem věděl, že se Jamie na Santanův koncert tak jako tak nedostane.

Následně se Phate nahackoval do počítačových souborů Stavebního úřadu v San Jose a vyhledal žádost o stavební povolení, předloženou ředitelem saintfranciské akademie, který hodlal vybudovat kolem internátu zeď s elektronickou branou a potřeboval k tomu razítko úřadu.

Phate si stáhl příslušné dokumenty a vytiskl si plánky internátu i jeho areálu.

Právě když si plánky prohlížel, zapípal mu počítač a na obrazovce se objevil rámeček s hlášením, že mu přišel e-mail od Shawna.

Phate pocítil nával vzrušení, jako ostatně vždy, když mu Shawn poslal vzkaz. Tato reakce mu připadala naprosto příznačná a prozrazovala toho velmi mnoho o osobním životě Phatea - ne, v tomto případě Jona Hollowaye.

Jon vyrůstal v prostředí, kde bylo o to méně lásky, oč více peněz, a velmi dobře si uvědomoval, že se z něj stal chladný a odtažitý člověk.

Choval se takto ke každému - k příbuzným, ke spolupracovníkům, ke spolužákům i k oněm několika málo lidem, s nimiž se snažil navázat nějaký vztah. Hloubka jeho postojů k Shawnovi však dokazovala, že snad ještě není citově zcela mrtev a že kdesi ve svém nitru ukrývá hlubokou studnici lásky.

Dychtivě se odpojil od sítě stavebního úřadu a otevřel e-mail.

Když ovšem četl strohá slova, vytratil se mu z tváře úsměv, prohloubil se mu dech a zrychlil tep. "Ach, kristepane," zamumlal.

Podstatou e-mailu bylo sdělení, že se policie dostala při pátrání mnohem dál, než předpokládal. Dokonce prý už vědí i o vraždách v Portlandu a ve Virginii.

Phate se začel do druhého odstavce a nedostal se dál než ke zmínce o Millikenově parku.

Ne, ne...

Ocitl se v pěkné bryndě.

Vstal od stolu a vyrazil do sklepa domu. Zadíval se na další zaschlou krvavou šmouhu na podlaze - od postavy Lary Gibsonové -, otevřel kufřík a vytáhl z něj tmavý zkrvavený nůž. Přešel k přístěnku, otevřel ho a rozsvítil světlo.

O deset minut později již seděl v jaguáru a řítil se na dálnici.

Na počátku stvořil Bůh síť Agentury pokročilých výzkumných projektů, které dal jméno ARPAnet, a ARPAnet vyrostl a zplodil Milnet a ARPAnet a Milnet zplodili internet a internet s potomstvem - usenetovými diskusními skupinami a World Wide Webem se stali trojjedinou bytostí, která navždy změnila život Jeho lidu.

Andy Anderson, který tímto způsobem popsal celosvětovou síť, když přednášel studentům počítačové dějiny, si na toto své - snad až příliš vtipné - přirovnání znovu vzpomněl, když nyní projížděl Palo Altem a před očima se mu vynořila Stanfordova univerzita.

Právě na Stanfordově výzkumném ústavu totiž ministerstvo obrany zřídilo v roce 1969 prvního předchůdce internetu, protože hodlalo propojit výzkumný ústav s Kalifornskou univerzitou se sídlem v Santa Barbaře a Utažskou univerzitou.

Podivně slavnostní nálada, kterou Anderson obvykle na tomto místě pociťoval, však rychle vyprchala, když jel v mrholivém dešti dál a spatřil před sebou opuštěný Hackerský vršek, který tvořil součást parku Johna Millikena. Za normálních okolností se celé prostranství hemžilo mladými lidmi, kteří si zde vyměňovali software a historky o svých hrdinských kybernetických kouscích. Chladný dubnový déšť však dnes celý Hackerský vršek vyprázdnil.

Anderson zaparkoval auto, nasadil si zmačkaný šedý klobouk do deště, který mu k narozeninám věnovala jeho šestiletá dcera, vystoupil z auta a vyrazil do trávy. Od bot mu odstříkovaly krůpěje vody, ale Andyho Andersona teď mnohem více trápila nepřítomnost potenciálních svědků, kteří by mohli něco vědět o obchodníkovi se zbraněmi jménem Peter Fowler.

Uprostřed parku však stál krytý most a mladí nadšenci se za deště nebo zimy občas zdržovali právě tam.

Když ovšem Anderson došel až k mostu, viděl, že dnes je opuštěný i on. Zastavil a rozhlédl se kolem sebe. V parku sice bylo pár lidí, ale ti rozhodně nepatřili mezi hackery: starší žena na vycházce se psem a jakýsi byznysmen, který hovořil do mobilního telefonu pod plátěnou stříškou jedné z nedalekých univerzitních budov.

Anderson si vzpomněl na kavárnu v Palo Altu, nedaleko od hotelu California. Také tam se počítačová žažranci shromažďovali, aby společně usrkávali silnou kávu a vyprávěli si historky o fantastických hackerských dobrodružstvích. Anderson se rozhodl, že restauraci navštíví a zkusí se zeptat, jestli někdo neslyšel o Peteru Fowlerovi nebo o někom jiném, kdo v okolí prodával nože. Pokud nic nezjistí, zkusí zajít do budovy informačních technologií a zeptá se některého z profesorů a doktorandů, jestli neviděli někoho, kdo...

Vtom zahlédl opodál nějaký pohyb.

Patnáct metrů od něj se nějaký mladík kradmo přesouval křovím k mostu. Nejistě se kolem sebe rozhlížel, jako by trpěl stíhomamem.

Anderson se ukryl za hustý jalovec a srdce se mu rozbušilo jako beranidlo. Věděl, že má před sebou vraha Lary Gibsonové. Muži mohlo být něco kolem pětadvaceti let a měl na sobě modrou džínsovou bundu, které bezpochyby odpovídala džínsová vlákna nalezená na těle mrtvé ženy.

Měl světlé vlasy a byl hladce oholen - bradka a knír, které měl pachatel v baru, byly přitom falešné a vrah si je podle všeho přilepil divadelním lepidlem.

Sociální inženýrství...

Vtom se mužova bunda na chvíli odhrnula a Anderson si všiml, že z opasku mužových kalhot vykukuje buclatá rukojeť nože typu Ka-bar.

Vrah si však bundu rychle zapnul a pokračoval směrem ke krytému mostu, kde se postavil do stínu a vykoukl ven.

Anderson si dal pozor, aby se držel z dohledu, a zavolal na centrální dispečink terénních operací kalifornské státní policie. O chvíli později se mu ozval dispečer a požádal o číslo odznaku.

"Čtyři tři osm devět dva," zašeptal Anderson. "Požaduji okamžitě posily.

Mám vizuální kontakt na podezřelého z vraždy. Jsem v jihovýchodním cípu parku Johna Millikena v Palo Altu."

"Rozumím, čtyři tři osmičko," odpověděl dispečer. "Je podezřelý ozbrojen?"

"Zahlédl jsem nůž. O střelných zbraních nevím."

"Je ve vozidle?"

"Ne," řekl Anderson. "Momentálně jde pěšky."

Dispečer ho požádal o strpení. Anderson zíral na pachatele a usilovně mhouřil oči, jako by ho tím chtěl přikovat k mostu. "Jaká je očekávaná doba příjezdu posil?" zašeptal na centrálu.

78 79

"Okamžik, čtyři tři osmičko... Takže tam budou za dvanáct minut."

"A nemůžete sem někoho poslat rychleji?"

"Nemůžeme, čtyři tři osmičko. Dokážete se držet u něj?"

"Zkusím to."

Jenže právě v tom okamžiku se dal muž opět do kroku. Opustil bezpečí mostu a vyrazil po chodníku pryč.

"Dal se do pohybu, centrálo. Míří západně přes střední část parku k nějakým univerzitním budovám. Zkusím se držet za ním a budu vás informovat o jeho poloze."

"Rozumím, čtyři tři osmičko. NDJ je na cestě."

NDJ? zarazil se Anderson. Co to, sakra, znamená? Á, vlastně ano: nejbližší dostupná jednotka.

Přikrčil se za stromy a keři a začal se přesouvat k mostu tak, aby ho pachatel nezahlédl. Pro co se sem asi vrátil? Aby si vytipoval další oběť? Aby zametl stopy po nějakém předchozím zločinu? Nebo aby nakoupil od Petera Fowlera další zbraně?

Anderson se podíval na hodinky. Neuplynula ještě ani minuta.

Neměl by zavolat na dispečink a vzkázat jednotce, aby se přesouvala tiše?

Nevěděl. Určitě existovaly předepsané postupy, jak se v takové situaci chovat - postupy, které policisté jako Frank Bishop nebo Bob Shelton bezpochyby velice dobře znali. Jenže Anderson byl zvyklý na zcela jiný druh policejní práce, jeho sledovací akce obnášely posedávání v dodávce a

sledování obrazovky notebooku Toshiba napojeného na rádiový zaměřovač Cellscope.

A pak si vzpomněl: vždyť mám zbraň...

Podíval se na masivní pažbu svého glocka. Vytáhl ho z pouzdra, namířil hlaveň dolů a přiložil prst na kryt spouště, jak si matně vybavoval, že by měl učinit.

Ještě deset minut, než se objeví ta zatracená NDJ.

A pak zaslechl slabé elektronické trylkování.

Vrahovi zvonil telefon. Vytáhl přístroj z opasku a přiložil si ho k uchu.

Podíval se na hodinky a prohodil několik slov. Nato telefon opět schoval a ohlédl se do směru, kterým přišel.

Sakra, vrací se k autu, pomyslel si detektiv. Ztratím ho...

Posily dorazí za deset minut. Ježšíši...

Andy Anderson dospěl k názoru, že nemá na vybranou. Rozhodl se udělat něco, co ještě nikdy nedělal: zatknout podezřelého sám.

00001001 / 9

Přesunul se vedle nízkého keře.

Pachatel rychle kráčel po chodníku s rukama v kapsách.

To je dobré, pomyslel si Anderson, nemá volné ruce, takže se mu bude obtížně tasit nůž.

Jenže počkat, napadlo ho vzápětí. Co když ukrývá v kapse pistoli?

Jasně, budu na to pamatovat.

A taky nesmím zapomenout, že může mít v kapse slzný nebo dávivý plyn.

Navíc se může kdykoliv jednoduše otočit a sprintem vyrazit pryč.

Anderson přemýšlel, co by v takovém případě dělal. Jak zněly předpisy pro stíhání prchajících podezřelých? Mohl by vraha střelit do zad?

Andy Anderson už zatýkal desítky zločinců, ale vždy mu přitom kryli záda policisté jako Frank Bishop, pro něž byly střelné zbraně a vysoce riskantní zatčení stejnou rutinou jako pro Andersona psaní programů v jazyce C++.

Postupně se přibližoval k pachateli a děkoval dešti, že přehlušuje zvuk jeho kroků. Oba muži nyní postupovali rovnoběžně podél protějších stran vysokých zimostřázů. Anderson se držel při zemi a mžoural skrz drobné mrholení. Viděl pachateli dobře do tváře a přemáhala ho prudká zvědavost.

Co přimělo tohoto mladého muže spáchat tak ohavné zločiny?

Podobnou zvědavost pociťoval, když zkoumal softwarový kód nebo si lámal hlavu nad zločiny, které vyšetřovalo jeho oddělení - nyní však byla ještě silnější, neboť přestože rozuměl principům informačních technologií i zločinům, které tato technologie umožňovala, zločinec podobného ražení byl pro něj ryzí záhadou.

Až na nůž a na pistoli, kterou možná svíral v ruce ukryté v kapse, působil mladík naprosto neškodným, ba přímo přátelským dojmem.

80 81

Detektiv si otřel ruku do košile, aby si ji alespoň trochu osušil, opět pevně sevřel pistoli a pokračoval v přesunu. Tohle bylo úplně něco jiného než zatýkat hackery na veřejných prostranstvích v obchodních domech nebo jim předávat zatykače u nich doma, kde největší nebezpečí představovaly talíře se zkaženým jídlem, jež ležely nahromaděné vedle pachatelova

počítače.

Blíž, ještě blíže...

Ještě šest metrů a jejich cesty se seběhnou do jedné. Již zanedlouho přestane mít Anderson krytí a bude se muset přinutit k rozhodnému kroku. Na okamžik z něj vyprchala veškerá kuráž a zastavil se. Vzpomněl si na manželku a dceru a uvědomil si, jak nesvůj se tady cítí, jak zoufale se pro tuto situaci nehodí. Stačí, když budu sledovat vraha k jeho autu, pomyslel si, zapíšu si jeho číslo a pak se mu zkusím držet co nejdéle v patách.

Jenže pak si Anderson vzpomněl na všechna úmrtí, která měl tento muž na svědomí, a na všechna další úmrtí, která na svědomí ještě mít bude, pokud ho někdo nezastaví.

Opět vyrazil po stezce, která se měla již zakrátko setkat s pachatelovou.

Tři metry.

Dva a půl...

Zhluboka se nadechnout.

A pozor na ruku v kapse, připomněl si.

Nedaleko od něj proletěl pták - racek - a pachatel se za ním polekaně ohlédl. Uvědomil si, co ho vyplašilo, a dal se do smíchu.

V tom okamžiku vyrazil Anderson z křoví, strčil před pachatele pistoli a zaječel: "Ani hnout! Policie! Ruce z kapes!"

Muž se otočil čelem k detektivovi. "Sakra," zamumlal a na okamžik zaváhal. Anderson zvedl pistoli do výše pachatelova hrudníku. "Tak bude to? A žádné rychlé pohyby!"

Z pachatelovy kapsy se vysunula ruka. Anderson vytřeštil oči na prsty.

Co to tam drží?

A pak se téměř rozesmál. Byla to králičí pacička. Klíčenka pro štěstí.

"Odhod' to."

Pachatel poslechl a pak odevzdaně zvedl ruce jako člověk, který už za sebou nějaké to zatčení má.

"Lehni si na zem a rozpřáhni ruce."

"Kristepane," vyjekl muž. "Kristepane. Jak jste mě, sakra, našli?"

"Dělej!" vykřikl Anderson rozechvělým hlasem.

Vrah si lehl na zem - napůl do trávy a napůl na chodník. Anderson k němu poklekl, zaryl mu pistoli do krku a po několika neohrabaných pokusech mu nasadil pouta. Nato ho prošacoval a sebral mu nůž, mobilní telefon a náprsní tašku. Ukázalo se, že pachatel měl skutečně u sebe malou pistoli, ale ukrýval ji v kapse džínsové bundy.

Zbraně, náprsní taška, telefon i králičí pacička skončily na hromádce opodál v trávě. Anderson odstoupil od pachatele a ruce se mu třásly náhlým přílivem adrenalinu.

"Kde ses tady, ksakru, vzal!" zabručel muž.

Anderson neodpověděl a jen šokovaně zíral na zajatce. Počáteční šok z jeho činu postupně nahrazovala euforie. Dnes tedy bude mít mnoho co vyprávět! Manželka bude z téhle historky úplně na větvi.

Detektiv se o ni chtěl podělit i s malou dcerkou, ale ta si ještě bude muset pár let počkat. Zato Stan, jeho sousedé a...

Vtom si Anderson uvědomil, že zapomněl zatýkaného poučít podle předpisů Mirandy. Rozhodně nehodlal dopustit, aby mu celé zatčení překazilo nějaké technické opomenutí. Našel v náprsní kapse kartičku a škrobeně z ní

odříkal zatýkanému práva.

Pachatel zamumlal, že rozumí.

"Haló, je všechno v pořádku?" ozval se opodál mužský hlas.

"Nepotřebujete pomoci?"

Anderson se ohlédl. Byl to byznysmen, který před chvílí telefonoval pod plátěnou stříškou. Tmavý a draze vyhlížející oblek měl zmáčený deštěm.

"Mám tady mobilní telefon. Nepotřebujete si zavolat?"

"Ne, ne, to je v pořádku, mám všechno pod kontrolou." Anderson se otočil zpátky k zatčenému. Zastrčil pistoli zpět do pouzdra a vytáhl vlastní mobilní telefon, aby zatčení ohlásil. Zmáčkl tlačítko opakovaného vytáčení, ale hovor se z nějakého důvodu nespojil.

Anderson se podíval na displej, kde svítila slova MIMO SIGNÁL.

Bylo to zvláštní. Proč...

A pak si Anderson v okamžiku čiré hrůzy uvědomil, že žádný pouliční policista na světě by nedopustil, aby mu během zatýkání stál za zády civilista. Hmátl po pistoli a začal se otáčet, ale to ho již byznysmen popadl za rameno a detektiv ucítil v zádech výbuch bolesti.

82 83

Vykřikl a padl na kolena. Byznysmen ho znovu bodl nožem typu Ka-bar.

"Ne, prosím vás, ne..."

Muž zvedl Andersenovu pistoli a srazil detektiva kopancem na mokrý chodník. Pak přistoupil k muži, kterému Anderson před chvílí nasadil pouta, otočil ho na bok a spatra se na něj zadíval.

"Človče, ani nevíš, jak jsem rád, že ses tu," řekl spoutaný muž.

"Ten chlápek se tu zničehonic objevil a já už si myslel, že jsem v hajzlu.

Sundej mi to, ano? Já..."

"Pst," přerušil ho byznysmen a otočil se zpět k počítačovému kriminalistovi, který se zoufale snažil dosáhnout na bolestivou bodnou ránu a dotknout se jí. Jako by při pouhém doteku mohla mučivá bolest odeznít. Útočník se k němu přikrčil.

"To ty seš on," zašeptal Anderson. "To ty jsi zabil Laru Gibsonovou." Oči mu sklouzly ke spoutanému muži. "A on je Fowler."

Muž přikývl. "Přesně tak." Na chvíli se odmlčel. "A ty seš Andy Anderson."

Úžas v jeho hlase byl nepředstíraný. "Netušil jsem, že po mně půjdeš zrovna ty. Teda, věděl jsem, že děláš pro oddělení počítačové kriminality a budeš vyšetřovat případ té Gibsonové. Ale ne tady, ne v terénu.

Úžasně... Andy Anderson. Seš naprostej wizard."

"Prosím... Mám rodinu! Prosím."

Vtom učinil vrah něco zvláštního.

Jednou rukou přidržel nůž a druhou se dotkl policistova žaludku. Nato začal pomalu přejíždět prsty po jeho hrudníku a počítat mu žebra, pod nimiž zběsile tlouklo detektivovo srdce.

"Prosím," žadonil Anderson.

Vrah se zarazil a sklonil hlavu k Andersenově uchu. "Nikdy nepoznáš člověka tak jako v podobných chvílích," zašeptal a vrátil se k hrůzyplnému průzkumu detektivova hrudníku.

DÍL II.

DÉMON

Patřil k nové generaci hackerů - nikoliv ke třetí generaci inspirované nevinným údivem..., ale k porobené čtvrté generaci, kterou pohání vztek.
Jonathan Littman, noční hlídač

84 85

00001010 /10

V jednu hodinu odpoledne vešel na oddělení počítačové kriminality vysoký muž v šedém obleku.

Doprovázela ho podsaditá žena v kalhotovém kostýmu sytě zelené barvy. Vedle nich kráčeli dva uniformovaní státní policisté. Ramena měli zmáčená deštěm a ve tvářích pochmurné výrazy. Vstoupili do hlavní kanceláře a zamířili do buňky Stephena Millera.

"Steve," řekl vysoký muž.

Miller se postavil a prohrábl si rukou řídnoucí vlasy. "Kapitáne Bernsteine," odpověděl.

"Musím vám něco říct," řekl kapitán tónem, v němž Wyatt Gillette okamžitě vycítil předzvěst tragické zprávy. Kapitán zahrnul pohledem i Lindu Sanchezovou a Tonyho Motta. Oba k němu přistoupili. "Chtěl jsem vám to říct osobně. Před chvílí jsme našli v Millikenově parku tělo Andyho Andersona. Zdá se, že ho pachatel ten, který má na svědomí i Laru Gibsonovou - zavraždil."

"Ach ne," zasípala Sanchezová, přiložila si ruku na ústa a dala se do pláče. "Andy... Ne!"

Mott zbrunátněl a zamumlal cosi, co Gillette neslyšel.

Patricia Nolanová strávila posledních třicet minut s Gillettem oba usilovně přemýšleli, jaký typ softwaru mohl vrah použít k napadení počítače Lary Gibsonové. Během rozhovoru otevřela kabelku, vytáhla malou lahvičku a naprosto nepřípadně si začala lakovat nehty.

Drobný štěteček jí nyní splihle visel v ruce. "Ach bože..."

Stephen Miller na okamžik zavřel oči. "Co se stalo?" zeptal se roztřeseným hlasem.

Dveře se prudce otevřely a do místnosti vtrhli Frank Bishop a Bob Shelton.

"Slyšeli jsme to," řekl Shelton. "Vrátili jsme se sem, co nejrychleji to šlo. Je to pravda?"

Přehlídka šokovaných obličejů před nimi je nenechávala na pochybách.

"Mluvili jste s jeho ženou?" zeptala se Sanchezová v přívalu slz.

"Bože můj, vždyť on má tu holčičku, jmenuje se Connie. Je jí teprve pět nebo šest."

86 87

"Velitel a psycholog už jedou k němu domů."

"A co se, sakra, stalo?" opakoval Miller otázku.

"Máme velice přesný popis situace," ujal se slova kapitán Bernstein. "Byl u toho očitý svědek - žena, která v parku venčila psa.

Zdá se, že Andy těsně předtím zatkl člověka jménem Peter Fowler."

"Jistě," řekl Shelton. "To je ten dealer, kterého jsme podezírali,

že prodal pachateli nějaké vražedné zbraně."

Kapitán Bernstein pokračoval: "Jenže všechno nasvědčuje tomu, že si Andy myslel, že Fowler je pachatel. Byl světlovlasý a měl na sobě džínsovou bundu. Ta džínsová vlákna, která technici našli na těle Lary Gibsonové, zřejmě nějak ulpěla na noži, který vrah koupil od Fowlera."

A když pak Andy zatýkal Fowlera a nasazoval mu pouta, přistoupil k němu zezadu nějaký běloch. Věk kolem třicítky, tmavé vlasy, tmavě modrý oblek a kufřík. Bodl Andyho do zad. Ta žena pak utíkala volat pro pomoc, takže nic dalšího neviděla. Pachatel mezitím ubodal i Fowlera."

"A proč nezavolal pro posily?" zeptal se Mott.

Bernstein se zamračil. "To je na tom právě to nejpodivnější. Kontrolovali jsme mu mobilní telefon a zjistili jsme, že naposledy volal na centrální dispečink. Hovor trval plně tři minuty. Jenže na centrále nemají o tom telefonátu vůbec žádný záznam a nikdo z dispečerů s ním ve skutečnosti nemluvil. Nejsme schopni zjistit, jak je to možné."

"To je jednoduché," ozval se Gillette. "Vrah cracknul ústřednu."

"Vy jste Gillette," řekl kapitán a ani nečekal na hackerovo přikývnutí - sledovací nákotník byl velice nápadný. "Jak to myslíte, že ,cracknul ústřednu'?"

"Nahackoval se do počítače mobilního operátora a nechal přesměrovat všechny Andyho odchozí hovory na vlastní telefon. Pravděpodobně se pak vydával za dispečera a oznámil mu, že policejní vůz už je na cestě. A pak vyřadil z činnosti Andyho číslo, aby Andy nemohl nikomu volat o pomoc."

Kapitán pomalu přikývl. "Tohle všechno provedl? Proboha, s kým to tu máme vlastně co do činění?"

"S nejlepším sociálním inženýrem, o jakém jsem kdy slyšel," odpověděl Gillette.

"Doprdele práce!" obořil se na něj Shelton. "Nemůžeš aspoň přestat s tou posranou počítačovou hatmatilkou?!"

Frank Bishop se dotkl kolegovy paže, aby ho uklidnil, a řekl kapitánovi:

"Je to moje chyba, pane."

"Vaše chyba?" zeptal se kapitán Bernstein vychrtlého detektiva.

"Jak to myslíte?"

Bishop pomalu přesunul pohled od Gillettea k podlaze. "Andy řešil kriminalitu bílých límečků. Nebyl způsobilý provádět zatčení."

"Byl to řádně vyškolený detektiv," namítl kapitán.

"Školení je jedna věc a to, co se skutečně děje na ulici, druhá."

Bishop zvedl hlavu. "Tedy podle mého názoru, pane."

Žena, která doprovázela Bernsteina, se ošila. Kapitán na ni pohlédl a oznámil: "Toto je detektivka Susan Wilkinsová z oaklandského oddělení vražd. Je pověřena vedením vyšetřování. Byl jí přidělen policejní tým - specialisté na ohledávání místa činu a taktičtí agenti z ústředí v San Jose."

Kapitán se otočil k Bishopovi a řekl: "Franku, schválil jsem vaši žádost. O přeložení na případ MARINKILL. Podle posledních zpráv byli pachatelé před hodinou spatřeni u jednoho non-stopu patnáct kilometrů jižně od Walnut Creek. Zdá se, že mají namířeno tím směrem."

Pohlédl na Millera. "Steve, ty převezmeš Andyho roli - budeš sledovat počítačovou stopu. A spolupracovat se Susan."

"Samozřejmě, kapitáne. Spolehněte se."

Kapitán se otočil k Patricii Nolanové. "Vy jste ta, kvůli které nám velitel volal, že ano? Bezpečnostní konzultantka z firmy Horizon On-Line." Nolanová přikývla.

"Žádali nás, abyste u případu ještě zůstala."

"Kdo vás žádal?"

"Velcí šéfové v Sacramentu."

"Ach tak. Jistě, s radostí."

Gillette kapitánovi nestál za přímé oslovení. "Tady policisté odvezou vězně zpátky do San Jose."

"Počkejte," protestoval Gillette, "neposílejte mě zpátky."

"Cože?"

"Potřebujete mě. Musím..."

Kapitán mávl rukou, obrátil se k Susan Wilkinsově, ukázal na tabuli a začal s policistkou hovořit o případu.

"Kapitáne," zvolal Gillette znovu, "nemůžete mě přece poslat zpátky."

"Budeme jeho pomoc potřebovat," řekla Nolanová rázně.

88 89

Kapitán se však podíval na dva statné policisty, kteří ho na oddělení doprovázeli. Policisté nasadili Gilletteovi pouta, obestoupili ho z obou stran, jako by byl vrahem on sám, a vyrazili z kanceláře.

"Ne!" vzpíral se Gillette. "Nemáte tušení, jak je ten člověk nebezpečný!"

Stačil však jediný kapitánův pohled a policisté rychle odvedli Gillettea ke dveřím. Hacker chtěl požádat Bishopa, aby se do věci vložil, ale detektiv už byl myšlenkami jinde - podle všeho u případu MARINKILL - a pouze nepřítomně civěl do země.

"Nuže tedy," zaslechl Gillette říkat detektivku Susan Wilkinsovou směrem k Millerovi, Sanchezové a Mottovi. "Mrzí mě, co se stalo vašemu šéfovi, ale já už něco podobného zažila a nepochybuji, že jste už něco podobného zažili i vy, takže dobře víte, že nejlepším způsobem, jak vyjádřit úctu k němu, je zatknout jeho vraha, a právě to teď uděláme.

Myslím, že pokud jde o naše postoje, jsme tady všichni na jedné lodi.

Budu se snažit popohnat zprávu z ohledání místa činu a mám už sestaven rámcový plán vyšetřování. Podle předběžné zprávy byl detektiv Anderson - stejně jako ten Fowler ubodán.

Příčinou smrti bylo v obou případech srdeční trauma.

Oba..."

"Počkejte!" vykřikl Gillette právě ve chvíli, kdy v sevření policistů procházel dveřmi.

Wilkinsová se zarazila. Bernstein pokynul policistům, aby hackera odvedli, ale Gillette rychle dodal: "A co Lara Gibsonová? Tu taky pobodal na hrudníku?"

"O co vám jde?" zeptal se Bernstein.

"Ano, nebo ne?" naléhal Gillette důrazně. "A co ty oběti ostatních vražd - v Portlandu a ve Virginii?"

Chvíli nikdo nic neříkal. Nakonec Bob Shelton nakoukl do zprávy o vraždě Lary Gibsonové. "Příčinou úmrtí byla bodná rána do..."

"Do srdce, že jo?" přerušil ho Gillette.

Shelton pohlédl na Bishopa a pak na Bernsteina. Přikývl. "O Virginii a

Oregonu nic nevíme," podotkl Tony Mott. "Oba spisy vymazal."
"Bude to stejné," řekl Gillette. "Ručím vám za to."
"Jak to můžeš vědět?" zeptal se Shelton.
"Protože už znám jeho motiv."
"A ten zní...?" řekl Bernstein.
"Access."
"Co to znamená?" zabručel Shelton nabroušeně.
"Přístup," ujala se slova Patricia Nolanová. "Přístup je smyslem počínání všech hackerů na světě - přístup k informacím, k utajovaným skutečnostem, k datům."
"Když háčkujete," dodal Gillette, "je přístup Bůh."
"A jak to souvisí s tím ubodáním?"
"Pachatel je MUDhead."
"Jasně," řekl Tony Mott. "MUDy já znám." Zdálo se, že je zná i Miller, protože souhlasně přikyvoval.
"To je další zkratka," pokračoval Gillette. "Znamená to ,multiuser domain' nebo ,multiuser dimension'. Jde o skupinu specializovaných chatovacích místností - to jsou místa na internetu, kam se lidé připojují, aby hráli hry s fiktivními postavami. Adventury, rytířské výpravy, science fiction, válečné hry. Lidí, kteří hrají na MUDech, jsou naprosto slušní a spořádaní - podnikatelé, počítačová experti, spousta studentů, profesori. Ale před třemi nebo čtyřmi lety vzbudila obrovský rozruch hra s názvem Access."
"O té jsem slyšel," řekl Miller. "Spousta internetových providerů ji odmítla zprostředkovávat."
Gillette přikývl. "Fungovala na principu virtuálního města. Žili v něm obyvatelé, kteří vedli úplně normální život - chodili do práce, scházeli se, vychovávali rodinu a tak. Jenže vždycky v den výročí úmrtí někoho slavného - třeba atentátu na Kennedyho, zastřelení Johna Lennona nebo na Velký pátek - vybral generátor náhodných čísel jednoho z hráčů a přidělil mu roli vraha. Hráč pak měl týden na to, aby pronikl do života ostatních lidí a co nejvíce jich pozabíjel. Vrah si mohl vybrat za oběť kohokoliv, ale čím náročnější vraždu provedl, tím více bodů za ni získal. Politik s osobním strážcem měl hodnotu deseti bodů. Za ozbrojeného policistu jich bylo patnáct. Jediné omezení spočívalo v tom, že se vrah musel dostat ke své oběti tak blízko, aby jí mohl probodnout srdce nožem - což se chápalo jako nejvyšší forma přístupu."
"Ježíšikriste, to je náš pachatel jako vyšitý," řekl Tony Mott.
"Nůž, bodné rány do prsou, data určitých výročí, výběr obětí, které se dají obtížně zavraždit. V Portlandu a Virginii svou hru vyhrál. A teď ji hraje tady, v Silicon Valley." Mladý policista se odmlčel a dodal: "Dostal se na nejvyšší level."
"Na jaký level?" zeptal se Bishop.

90 91

"Level je úroveň obtížnosti," vysvětlil mu Gillette. "V počítačových hrách postupujete od nejnižší úrovně, kdy jste začátečník, až po nejobtížnější, kdy máte titul ,expert."

"Takže celý tenhle případ je pro něj jenom nějaká pitomá hra?" řekl Shelton. "Tomu se dá jen těžko uvěřit."

"Naopak," namítla Patricia Nolanová. "Tomu se dá bohužel uvěřit velice snadno. Oddělení behaviorálních věd FBI v Quantiku pokládá kriminální hackery za progresivní zločince, kteří jednají z nutkavého popudu. Stejně jako masové vrahy, které pohání chtíč.

Jak říkal Wyatt, přístup je pro ně Bůh. Musí vymýšlet stále důmyslnější zločiny, aby své puzení ukojili. Tenhle chlápek strávil ve světě počítačů tolik času, že už pravděpodobně nerozlišuje mezi digitální postavou ze hry a lidskou bytostí." Nolanová pohlédla na bílou tabuli a pokračovala:

"Dokonce bych řekla, že i samotné počítače jsou pro něj důležitější než lidé. Smrt člověka v jeho očích vůbec nic neznamena, ale když mu spadne harddisk - inu, to je tragédie."

Bernstein přikývl. "Díky za informaci. Vezmeme ji v úvahu."

Kývl na Gillettea. "Ale vy se nicméně musíte vrátit do vězení."

"Ne!" vykřikl hacker.

"Podívejte, už tak jsme v pěkné bryndě, že jsme propustili federálního vězně na základě žádosti vystavené na jiné jméno. Andy byl ochoten to riziko podstoupit. Já ne. Nic víc a nic míň."

Kývl na policisty, kteří hackera s konečnou platností vyvedli z dinosauřího výběhu. Gilletteovi se zdálo, že ho tentokrát svírají pevněji - jako by dokázali vycítit jeho zoufalství a touhu uprchnout.

Nolanová si povzddechla, zavrtěla hlavou a věnovala odváděnému Gilletteovi smutný úsměv na rozloučenou.

Detektivka Susan Wilkinsová znovu zahájila monolog, ale to již Gillette odcházal chodbou ven a její hlas rychle slábl. Venku hustě pršelo.

"Mrzí mě to," řekl jeden z policistů, ale Gillette netušil, jestli má na mysli jeho nezdařený pokus setrvat na OPK, nebo absenci deštníku. Druhý policista ho posadil na zadní sedadlo policejního vozu a zabouchl za ním dveře.

Gillette zavřel oči a opřel si hlavu o okno. Neslyšel nic než duté bubnování deště do střechy auta.

Cítil nevýslovné zklamání z porážky.

Bože, jak blízko už jsem se dostal...

Vzpomněl si na měsíce strávené ve vězení. Vzpomněl si na dlouhé hodiny plánování. To všechno teď přišlo vniveč. To všechno teď bylo...

Dveře auta se otevřely.

Dovnitř nakoukl shrbený Frank Bishop. Voda mu stékala po obličeji, leskla se mu na kotletách a vpíjela se mu do košile, ovšem jeho nasprejované vlasy byly vůči dešti zcela odolné. "Měl bych pro vás otázku, pane."

Pane?

"Jakou?" zeptal se Gillette.

"Chtěl jsem se zeptat na ten MUD. Nejsou to jen kecy?"

"Ne. Vrah hraje svou vlastní verzi hry - skutečnou verzi."

"A hraje tu hru ještě někdo? Myslím na internetu."

"To pochybuji. Skuteční MUDheadi jí byli tak pohoršeni, že ji zcela sabotovali a bombardovali ostatní hráče tak dlouho, až byla hra stažena."

Detektiv se ohlédl za rezivějícím automatem před budovou OPK a pak se tiše zeptal: "Ten policista tam nahoře, Stephen Miller - to je lehká váha, že?"

Gillette se na okamžik zamyslel a řekl: "Je ze starších časů."

"Z čeho?"

Staršími časy se rozuměla šedesátá a sedmdesátá léta, ona revoluční éra v dějinách výpočetní techniky, která víceméně skončila vyvinutím PDP-desítky společnosti Digital Equipment Corporation computeru, který navždy změnil tvář světa počítačů. Gillette to však Bishopovi nevysvětloval a jednoduše řekl: "Myslím, že kdysi byl dobrý, ale nejlepší léta už má za sebou. Což v Silicon Valley znamená, že je to lehká váha."

"Aha." Bishop se napřímil a zadíval se na provoz na nedaleké dálnici.

"Odveďte toho muže zpátky dovnitř, prosím," řekl poté policistům.

Ti se na sebe podívali, ale jakmile začal Bishop rázně pokyvovat hlavou, vystrkali Gillettea z policejního vozu.

Když vešli do hlavní kanceláře OPK, slyšel Gillette, že Susan Wilkinsová ještě s přednáškou neskončila. "... v případě potřeby kontakt s bezpečnostními odděleními Mobile America a Pac Bell a taky jsem zřídila komunikační linky s taktickými zásahovými týmy.

Podle mého odhadu bude o dobrých šedesát procent efektivnější, když budeme situováni blíže k hlavním zdrojům, takže přemístíme

92 93

oddělení počítačové kriminality na ústředí v San Jose. Slyšela jsem, že postrádáte administrativní podporu v podobě recepční, a na ústředí budeme moci tuto absenci lépe zacelit, takže..."

Gillette se v duchu přeladil jinam a přemýšlel, co má Bishop za lubem.

Policista přistoupil k Bobu Sheltonovi a chvíli mu něco šeptal.

Rozhovor skončil v okamžiku, kdy se Bishop zeptal: "Jdeš do toho se mnou?"

Podsaditý detektiv si změřil Gillettea přezíravým pohledem a pak záštiplně zamumlal cosi souhlasného.

Zatímco Wilkinsová pokračovala v proslovu, kapitán Bernstein se zamračil a přešel k Bishopovi, který mu řekl: "Rád bych ten případ přece jen vyšetřoval, pane, a chci, aby s námi spolupracoval tady Gillette."

"Chtěl jste snad případ MARINKILL."

"Ano, to chtěl, pane. Ale rozmyslel jsem si to."

"Pamatuji si, co jste mi říkal, Franku. Ale Andyho smrt nebyla vaše vina.

Měl vědět, co si může dovolit, a co už ne. Nikdo ho nenutil, aby šel po tom člověku sám."

"Je mi jedno, jestli to byla moje vina, nebo ne. O tohle mi nejde.

Jde mi o dopadení nebezpečného pachatele dříve, než zabije někoho dalšího."

Kapitán Bernstein pochopil Bishopovy pohnutky a pohlédl na Wilkinsovou.

"Susan už velké vraždy vyšetřovala. Je dobrá."

"Já vím, že je, pane. Už jsme spolu pracovali. Ale je příliš učebnicová.

Nikdy nepracovala v terénu jako já. Ten případ bych měl vést já.

Problém ovšem je, že jsme se dostali do úplně jiné ligy. Potřebujeme někoho ostrého." Naspřežované vlasy kývly na Gillettea.

"Myslím, že tenhle člověk je stejně dobrý jako pachatel."

"Zřejmě ano," zabručel Bernstein. "Ale to mě vůbec nezajímá."

"Vezmu všechno na sebe, pane. Jestli se něco zvrtně, přihlásím se k plné zodpovědnosti. Nikdo jiný si s tím nemusí pálit prsty."

Patricia Nolanová se k oběma připojila a řekla: "Kapitáne, k zastavení tohoto chlapa nebudou stačit jen otisky prstů a výpovědi svědků."

"Vítejte v pitomém novém tisíciletí," povzdechl si Shelton. Bernstein neochotně kývl na Bishopa. "No dobrá, případ je váš. Budete mít plnou podporu taktických agentů a techniků na ohledávání místa činu. A vyberte si pár lidí z oddělení vražd v San Jose, i aby vám s tím případem pomohli."

"Huerto Ramirez a Tim Morgan," řekl Bishop bez váhání. "Pokud by to šlo zařídit, rád bych je tu měl co nejrychleji, pane. Chtěl bych dát všem instrukce."

Kapitán zavolal na ústředí a povolal dotyčné detektivy. "Už jsou na cestě," řekl, když zavěsil.

Bernstein pak oznámil novinku Susan Wilkinsové, kterou zpráva o ztrátě nového případu spíše uvedla do rozpaků než rozčilila.

Jakmile odešla, zeptal se kapitán Bishopa: "Chcete také přesunout operaci na ústředí?"

"Ne, zůstaneme tady, pane," řekl Bishop a kývl na řadu počítačových obrazovek. "Mám takový dojem, že většina práce se bude odehrávat zde."

"No, tak hodně štěstí, Franku."

Bishop se otočil k policistům, kteří přijeli odvézt Gillettea zpátky do San Ho. "Můžete mu sundat pouta."

Jeden z mužů poslechl a pak ukázal na hackerovu nohu. "A co ten nákotník?"

"Ne," řekl Bishop a poněkud nezvykle se usmál. "Myslím, že ten mu necháme."

O chvíli později dorazili na oddělení počítačové kriminality dva muži: statný a snědý Hispánc s mimořádně vyvinutými svaly a vysoký plavovlasý detektiv v módním obleku se čtyřmi knoflíky, tmavé košili a tmavé vázance. Bishop ostatním představil Huerta Ramireze a Tima Morgana, detektivy z ústředí, které si vyžádal do týmu.

"Rád bych vám řekl pár slov," oznámil poté, zastrčil si nepoddajnou košili do kalhot a předstoupil před zbytek týmu. Na každého se podíval a setrval u něj na chvíli pohledem. "Ten chlap, po kterém jdeme, je kdykoliv připraven zavraždit každého, kdo se mu postaví do cesty, včetně policistů a nevinných osob. Je to expert na sociální inženýrství."

Bishop pohlédl na nově příchozí Ramireze a Morgana.

"V podstatě jde o přestrojení a odvedení pozornosti.

Proto je důležité, abyste si neustále připomínali, co už o něm víme."

Bishop pokračoval v hlubokém a suverénním monologu: "Myslím, že máme dostatek indicií, abychom mohli říci, že je mu něco pod třicet let.

Má střední postavu, možná světlé, ale spíše tmavé vlasy, bývá hladce oholen, ale někdy si lepší na obličej falešné ochlupení. Jako vražednou zbraň preferuje nůž typu Ka-bar a ke svým obětem se snaží dostat tak blízko, aby jim mohl zasadit smrtelnou bodnou

94 95

ránu do hrudníku. Dokáže se nabourat do telefonní společnosti a přerušit její službu nebo přesměrovat hovory. Dokáže se nahackovat do policejních počítačů" - Bishop se podíval na Gillettea - "tedy promiňte - cracknout policejní počítače a zničit policejní záznamy.

Rád překonává obtížné překážky a myslí si, že zabíjení je hra. Strávil mnoho času na východním pobřeží a nyní se pohybuje někde v oblasti Silicon Valley, ovšem přesné místo jeho pobytu neznáme.

Domníváme se, že některé rekvizity pro přestrojení zakoupil v prodejně divadelních rekvizit na Camino Reál v Mountain View. Je to progresivní sociopat poháněný nutkavostí, který ztratil kontakt s realitou a vše, co dělá, považuje za jednu velkou počítačovou hru."

Gillette byl ohromen. Detektiv stál zády k tabuli, a přitom do nejmenšího detailu odříkal všechny známé informace. Hacker uznal, že se v tomto muži spletl. Po celou dobu, co Frank Bishop zdánlivě nepřítomně zíral z okna nebo zabodával oči do podlahy, do sebe ve skutečnosti vstřebával všechny důkazy.

Bishop sklopil hlavu, ale neustále sledoval ostatní pohledem.

"Nehodlám přijít o dalšího člena týmu. Takže si kryjte záda a nevěřte nikomu na světě - ani lidem, o kterých si myslíte, že je dobře znáte. Vycházejte z předpokladu, že nic není takové, jak to na první pohled vypadá."

Gillette se přistihl, že přikyvuje spolu s ostatními.

"A teď - k jeho obětem... Víme, že jde po lidech, ke kterým bývá obtížný přístup. Po lidech obklopených osobními strážci a bezpečnostními systémy. Čím obtížnější je přístup k oběti, tím lépe. Musíme to mít na paměti, když se budeme snažit předvídat jeho další kroky. Budeme se držet obecného plánu na vyšetřování. Huerto a Time, vy dva projdete místo Andersena zavraždění v Palo Altu a vyslechnete každého, na koho narazíte v Millikenově parku a jeho okolí. Bob a já jsme zatím neměli příležitost najít onoho svědka, který možná viděl pachatelovo auto před restaurací, kde byla zavražděna slečna Gibsonová. Takže se na to vrhneme teď. A vy, Wyatte, povedete počítačovou stránku vyšetřování."

Gillette zavrtěl hlavou, poněvadž si nebyl jist, zda Bishopovi správně rozuměl. "Co prosím?"

"Vy," odpověděl Bishop, "povedete počítačovou stránku vyšetřování." Bez dalšího vysvětlení. Stephen Miller neříkal nic, ale jeho oči si mladého hackera chladně měřily a jeho ruce znovu bezcílně přerovnávaly neuspořádané stohy disket a papírů na pracovním stole.

"Měli bychom se bát, že nám bude odposlouchávat telefony?" zeptal se Bishop. "Přesně tak totiž zavraždil Andyho."

"Myslím, že jisté riziko tady je," odpověděla Patricia Nolanová, "ale kdyby chtěl pachatel odposlouchávat všechny naše mobilní telefonáty, musel by monitorovat stovky různých frekvencí."

"Souhlasím," řekl Gillette. "A i kdyby cracknul ústřednu, musel by celý den sedět na zadku se sluchátky na uších a poslouchat naše rozhovory. Nezdá se mi, že by na to měl čas. V tom parku se nacházel blízko Andyho. Jen díky tomu získal jeho konkrétní frekvenci."

Navíc se ukázalo, že by se proti riziku stejně nedalo nic dělat.

Miller totiž podotkl, že oddělení počítačové kriminality sice disponuje utajovačem hovorů, ale ten funguje pouze v případě, že má stejný utajovač k dispozici také volající na druhém konci linky.

A pokud jde o zajištěné mobilní telefony, Miller vysvětlil, že "jeden stojí pět tisíc babek". Nic dalšího nedodal, ale všichni správně pochopili, že na podobné hračky není a nikdy nebude v rozpočtu OPK místo.

Bishop následně poslal Ramireze se šviháckým Timem Morganem do Palo Alta.

Jakmile odešli, zeptal se Bishop Gillettea: "Vy jste říkal Andymu, že se dá podle vás zjistit něco dalšího o tom, jak pachatel pronikl do

počítače slečny Gibsonové?"

"Přesně tak. Ať už má ten chlápek za lubem cokoliv, v hackerském podsvětí to muselo vyvolat značný rozruch. Chtěl bych se připojit na síť a..."

Bishop ukázal na pracovní stanici. "Dělejte, co je třeba, a za půl hodiny nám podejte zprávu."

"Jen tak?" zeptal se Gillette.

"Může to být i dřív. Za dvacet minut."

"Ehm," upozornil na sebe Stephen Miller.

"Copak?" zeptal se detektiv Bishop.

Gillette očekával, že počítačový kriminalista učiní nějakou poznámku o své degradaci. Millerovi však šlo o něco jiného. "Problém je," začal Miller, "že Andy zakázal, aby se Gillette připojoval na síť."

Navíc je to soudní rozhodnutí, které mu to rovněž výslovně zakazuje. Je to součást jeho rozsudku."

"To je všechno pravda," odvětil Bishop a díval se na bílou tabuli. "Jenže Andy je mrtvý a vyšetřování tohoto případu nevede soud, nýbrž já."

Přesunul pohled na Gillettea a v očích měl výraz zdvořilé netrpělivosti.

"Takže bych ocenil, kdybyste se už pustili do práce."

96 97

00001011 /11

Wyatt Gillette se posadil na lacinou kancelářskou židli. Nacházel se v potměšlé počítačové buňce v zadní části oddělení počítačové kriminality - v tiché kóji oddělené od kanceláří ostatních členů týmu. Zadíval se na blikající kurzor na obrazovce, přisunul si židli blíže a otřel si ruce do kalhot. A pak už se jeho mozolnaté konečky prstů zvedly a začaly zběsile ťukat do klávesnice. Gillette nikdy nespouštěl oči z obrazovky. Znal polohu každého písmena a symbolu na klávesnici a dokázal s dokonalou přesností napsat naslepo 110 slov za minutu.

Když před lety začal háčkovat, brzy přišel na to, že psát osmi prsty je příliš pomalé, a tak se naučil novou písáckou techniku, při které mačkal některé klávesy i palci a nevyužíval je pouze pro mezerník.

A přestože byl jinak slabý, předloktí a prsty měl samý sval - zatímco ostatní vězni v San Ho zvedali celé hodiny na dvoře činky, Gillette dělal pouze kliky na konečcích prstů, aby se udržel ve formě pro svou vášeň.

Nyní plastová klávesnice poslušně tančila pod jeho údery, jimiž se připravoval k přístupu na síť.

Většina dnešního internetu je kombinací obchodního domu, USA Today, multiplexního kina a zábavního parku. Prohlížeče a vyhledávací motory jsou zaplácány komiksovými postavami a přizdobeny krásnými obrázky (a taky spoustou těch zatracených reklam).

"Klikací" technologii ovládní myši zvládne i tříleté dítě. U každého nového okna čekají na člověka prostoduché nápovědy. Toto je internet v balení pro nejširší veřejnost, opatřený nablýskanou fasádou zkomercializovaného World Wide Webu.

Ovšem skutečný internet - internet pravověrných hackerů, kteří číhají za webem - je divoké a syrové místo, kde hackeři používají komplikované příkazy, telnetové obslužné programy a komunikační software oholený až na kost jako závodní dragstery, které se mají řídit světem doslova rychlostí

světla.

A právě k tomu se nyní chystal i Wyatt Gillette.

Nejdříve však bylo třeba vyřídit úvodní formality. Žádný pohádkový kouzelník by se nevydal na nové dobrodružství bez kouzelné hůlky, knihy zaklínadel a kouzelných lektvarů; u počítačových kouzelníků to bylo víceméně stejné.

Jednou z prvních dovedností, které se musí každý hacker naučit, je umění ukrývat software. Jelikož musíte neustále předpokládat, že se nějaký nepřátelský hacker - nejkuli policie či FBI - může kdykoliv zmocnit vaší stanice nebo ji rovnou zničit, nemůžete nechat na harddisku nebo na záložních disketách u sebe doma jedinou kopii svých pracovních nástrojů. Musíte je ukrýt na nějakém vzdáleném počítači, který s vaší činností nikterak nesouvisí.

Většina hackerů ukládá své nádobičko na univerzitních počítačích, které jsou proslulé nedostatkem bezpečnostních opatření. Gillette však strávil práci na svých softwarových nástrojích celou řadu let, v mnoha případech napsal celý kód úplně od píky a kromě toho také upravoval existující programy tak, aby vyhovovaly jeho potřebám. Kdyby o všechnu tuto svou práci přišel, byla by to pro něj osobně tragédie, ale navíc by to způsobilo značné problémy mnoha počítačovým uživatelům po celém světě, neboť díky Gilletteovým programům mohl i průměrný hacker cracknout téměř jakoukoliv podnikovou nebo vládní počítačovou síť.

Gillette si proto své nástroje ukládal na poněkud bezpečnějším místě, než je datové oddělení univerzity v Dartmouthu nebo v Tulse. Ohlédl se, aby se ujistil, že mu někdo "nesurfuje přes rameno" nestojí za ním a nechte obsah obrazovky -, vyťukal příkaz a propojil počítač OPK s jiným počítačem, umístěným o několik států dále. Po chvíli vyběhla na obrazovku tato slova:

Vítejte v Centru pro výzkum jaderných zbraní

Leteckých sil Spojených států amerických

v Los Alamos

#Uživatelské jméno?

Gillette vyťukal jméno J Armstrong. Jeho otec se jmenoval John Armstrong Gillette. Obecně vzato nebyl nejlepší nápad zvolit si jako pseudonym nebo uživatelské jméno název, který jakkoliv souvisel se skutečným životem hackera, ale Gillette si tento malý ústupek vlastní lidské stránce jednoduše dopřál.

98 99

Počítač se ho následně dotázal:

#Heslo?

Gillette vyťukal 4%xTtflk5\$\$60%4Q, což byla na rozdíl od uživatelského jména ryzí a chladná hackerština. Tuto sérii znaků si člověk sice zapamatoval jen s největšími obtížemi (součástí Gilletteovy každodenní duševní kalanetiky ve vězení bylo úmorné opakování dvou desítek stejně dlouhých hesel), ale zároveň bylo prakticky nemožné, aby někdo nepovolaný takové heslo uhodl, a jelikož bylo sedmnáct znaků dlouhé, trvalo by i superpočítači celé týdny, než by ho prolomil.

Obyčejný osobní počítač na bázi IBM by pak musel pracovat stovky let,

než by dokázal vyplivnout takto komplikované heslo.

Kurzor na okamžik zablikal, text na obrazovce se posunul směrem nahoru a objevilo se nové hlášení:

Vítejte, kap. J. Armstrongu

Během dalších tří minut si Gillette stáhl z účtu fiktivního kapitána Armstronga celou řadu souborů. Jeho arzenál se skládal z proslulého programu SATAN ("Bezpečnostní pomocný nástroj pro analýzu sítí" používali sysadmini ;' hackeři, aby ověřili "hackabilitu" počítačových sítí), několika vloupávacích programků, které mu umožňovaly zmocnit se rootu u nejrůznějších typů stanic a sítí, na míru šitého prohlížeče webových a diskusních stránek, zametacího programu, který dokázal utajit jeho přítomnost v počítači někoho jiného a po odhlášení vymazat stopy po veškerých jeho aktivitách, sniffery, které "vyčmouchávaly" - nacházely - uživatelská jména, hesla a další užitečné informace na síti nebo i v cizích počítačích, komunikačního programu, který mu tato data odesílal zpátky, šifrovacích programů a seznamů hackerských webových stránek a anonymizačních adres (komerčně poskytovaných služeb, které v podstatě "vypraly" e-maily a vzkazy tak, aby za nimi příjemce nedokázal vystopovat Gillettea).

Posledním nástrojem, který si Gillette stáhl, byl program s názvem HyperTrace. Gillette ho napsal před několika lety a jeho funkcí bylo sledování jiných uživatelů na síti.

Jakmile se všechny tyto nástroje ocitly na velkokapacitním disku OPK, odpojil se Gillette od počítače v Los Alamos. Na chvíli se zarazil, ohnul prsty a předklonil se na židli. Poté opět začal ťukat do kláves s jemností zápasníka sumo - tentokrát se již přihlašoval na internet.

Nejprve začal prohledávat MUDy - víceuživatelské domény -, neboť pachatelovým motivem byla vedle všeho touha hrát reálnou verzi nechvalně známé hry Access. Nikdo, na koho Gillette vznesl v této souvislosti dotaz, však hru Access nehrál a ani nikoho takového neznal - nebo to alespoň všichni tvrdili. I přesto však Gillette získal pár cenných vodítek.

Z MUDů se následně přesunul na World Wide Web, o kterém všichni mluví, ale málokdo ho dokáže definovat. WWW je jednoduše řečeno celosvětová počítačová síť s přístupem prostřednictvím speciálních počítačových protokolů, které umožňují uživatelům vidět grafiku, slyšet zvuky, procházet z jedné webové stránky na druhou nebo jednoduše klikat na určitá místa na obrazovce, kterým se říká hyperlinky.

Před zrodem webu existovala většina informací na síti pouze v textové podobě a navigace z jedné stránky na druhou byla mimořádně těžkopádná. Web je ovšem teprve pubescentem, neboť se narodil zhruba před jedenácti lety ve švýcarském fyzikálním ústavu CERN.

Gillette nyní začal na webu vyhledávat undergroundové hackerské stránky - ocitl se v přízračném podsvětí internetu. Získat přístup na některou z těchto stránek znamenalo odpovědět správně na nesrozumitelnou otázku o háčkování, najít a kliknout na mikroskopickou tečku na obrazovce nebo zadat přístupové heslo. Žádná z těchto překážek však nezdržela Wyatta Gillettea déle než minutku či dvě.

Gillette surfoval ze stránky na stránku, nořil se stále hlouběji do spodních vrstev modré sféry a křižoval počítači, které se mohly nacházet v Moskvě, v Kapském Městě nebo třeba v Mexico City. Anebo hned vedle

v Cupertino či Santa Claře.

Proháněl se tímto světem tak rychle, že jen velice nerad odtrhával prsty od kláves ze strachu, že vyjde z tempa. Nepsal si proto poznámky na papír jako většina hackerů, ale kopíroval veškerý materiál, jenž pokládal za užitečný, do paměťové schránky a poté ho vkládal do okna textového procesoru, které si nechával otevřené v rohu obrazovky.

Z webu pak prohlídal usenet - soubor osmdesáti tisíc diskusních skupin, v jejichž rámci si lidé se zájmem o nějaké konkrétní téma mohli posílat vzkazy, obrázky, programy, filmy nebo zvukové

100 101

klipy. Gillette pročetl klasické hackerské adresy jako alt.2600, alt.hack, alt.virus nebo alt.binaries.hacking.utilities a kopíroval přitom veškeré informace, které pokládal za zajímavé. Nalezl zde odkazy na desítky zájmových skupin, které v době jeho nástupu do vězení ještě vůbec neexistovaly. Gillette na ně přeskočil, prohlédl je a našel odkazy na další.

A další přeskok, další pročitání, další kopírování do schránky.

Vtom mu pod prsty cosi cvaklo a na obrazovce se objevilo:

mmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm

Po jednom z jeho silných úderů se zasekla klávesnice, což se mu při háčkování stávalo často. Gillette ji odpojil, hodil na podlahu za sebe, připojil k počítači jinou a pokračoval v ťukání.

Následně se začal přihlašovat na internetové chatovací místnosti IRC.

Systém IRC tvořila série neregulovaných a zcela otevřených dílčích sítí, na nichž se člověk mohl zapojit do diskusí v reálném čase s lidmi podobných zájmů. Napsali jste svůj postřeh, stiskli klávesu ENTER a vaše slova se objevila na obrazovkách všech účastníků přihlášených v danou dobu k chatovací místnosti. Gillette se zcela logicky přihlásil do místnosti #hack (místnosti se označovaly křížkem a jednoslovným popisným názvem).

Právě v této místnosti strávil v minulosti tisíce hodin, během nichž si s hackerskými kolegy z celého světa vyměňoval informace, hádal se a vtipkoval.

Po IRC začal Gillette prohlížet BBS neboli "bulletin boards", které se podobají webovým stránkám, ale lze se na ně přihlásit za cenu pouhého místního telefonního hovoru - k přihlášení není potřeba poskytovatel internetových služeb. Mnohé z těchto adres jsou naprosto legitimní, avšak mnohé jiné - jako třeba DeathHack nebo Silent Spring - představují nejtemnější součást informační dálnice.

Vzhledem k tomu, že jsou zcela neregulované a nesledované, můžete zde najít návody na výrobu bomb, jedovatých plynů nebo zákeřných počítačových virů, které dokáží vymazat obsah harddisku polovině světové populace.

Gillette sledoval vodítko za vodítkem - utápěl se ve webových stránkách, zájmových stránkách, chatovacích místnostech a archivech.

Lovil...

Právě takto postupují advokáti, když se prohrabují zaprášenými starými regály a hledají v nich jediný precedentsní případ, který zachrání jejich klienta před popravou. Právě takto si počínají lovci, když si potichoučku klestí cestu k místu, z něhož se podle jejich názoru před chvílí ozvalo medvědí zabručení. Právě takto hledají milenci zřídlo svého spalujícího chtíče...

Až na to, že lov v modré sféře není jako prohledávat regály v knihovně, louku porostlou vysokou travou nebo hebkou kůži milované osoby - je to jako pročesávat celý stále se rozpínající vesmír, který neobsahuje pouze známý svět s neobjevenými záhadami, nýbrž i světy minulé a světy budoucí. Nekonečno.

Cvak.

Gillette zlomil další klávesu - nepostradatelné E. Odhodil klávesnici do rohu buňky, kde s rachotem dopadla na mrtvou předchůdkyni.

Zapojil do počítače další a pokračoval v práci.

O půl třetí odpoledne se Wyatt Gillette konečně vynořil z buňky.

Do zad mu vystřelovala palčivá bolest z dlouhodobého posedávání ve stejné poloze. Zároveň však cítil bujaré vzrušení z krat'oučkému času, který strávil na síti, a také těžko odolatelnu nechuť opustit pracovní stanici, která ho nesmírnou silou přitahovala zpátky.

V hlavní místnosti OPK zastihl Gillette Bishopa při rozhovoru s Sheltonem. Ostatní telefonovali nebo stáli u bílé tabule a prohlíželi si důkazy.

Bishop si všiml Gillettea jako první a zmlkl.

"Něco jsem našel," prohlásil hacker a zvedl hromádku vytištěných stránek.

"Povídejte."

"A mluv jako pro pitomce," připomněl mu Shelton. "V čem je podstata?"

"Podstata je v tom," odpověděl Gillette, "že je to člověk jménem Phate.

A že jsme v pěkné bryndě."

102 103

00001100 / 12

"Fate?" zeptal se Frank Bishop.

"To je jeho uživatelské jméno," vysvětlil Gillette. "Jeho přezdívka. Ale píše se to P-h-a-t-e. Jako 'phishing' s ph, vzpomínáte? Jak to hackeři dělávají."

Hackerství stojí na hláskování...

"A jak se jmenuje doopravdy?" zeptala se Patricia Nolanová.

"To nevím. Nikdo toho o něm moc neví - pracuje sám -, ale lidé, kteří o něm slyšeli, se ho děsí jako čert kříže."

"Wizard?" zeptal se Stephen Miller.

"Rozhodně je to wizard."

"A proč si myslíte, že je pachatelem právě on?" zeptal se Bishop.

Gillette začal listovat ve vytištěných stránkách. "Zjistil jsem o něm tohle: Phate a jeho přítel - nějaký člověk jménem Shawn - napsali software s názvem Trapdoor. Slovo "trapdoor" znamená v počítačovém světě díru ponechanou záměrně v bezpečnostním systému, aby se mohli autoři softwaru vracet dovnitř a opravovat případné problémy i bez přístupového hesla. Phate a Shawn použili stejný název pro svůj skript, který ovšem pracuje poněkud jinak. Je to program, který jim nějakým způsobem umožňuje proniknout do jakéhokoliv počítače."

"Trapdoor" zamyslel se Bishop. "To jsou nějaké padací dveře.

Jako na šibenici?"

"Jo, jako na šibenici" přitakal Gillette.

"A jak ten program funguje?" zeptala se Nolanová.

Gillette se jí to už už chystal vysvětlit jazykem zasvěcených, ale pak

pohlédl na Bishopa se Sheltonem.

Jako pro pitomce.

Hacker přistoupil k jedné z nepopsaných tabulí a nakreslil na ni schéma.

"Způsob, jakým se informace pohybují po síti, se liší od obyčejného telefonu," vysvětlil. "Všechno, co se vyše na síť e-mail, hudba, kterou posloucháte, obrázek, který si stahujete, grafika

* PAKETY S POŽADAVKEM CD INTERNETOVÝ SMĚROVAČ

WEBOVÝ PROHLÍZEČ
NA DATA

POČÍTAČ OBĚTI

INTERNETOVÝ INTERNETOVÝ
SMĚROVAČ ————— » SERVER
PAKETY
S ODPOVĚDI
NA POŽADAVEK

na webové stránce -, se rozdělí na malé fragmenty dat, kterým se říká ,pakety. Kdykoliv váš prohlížeč potřebuje něco z nějaké webové stránky, vyše na internet příslušné pakety. Na straně příjemce pak webový server poskládá váš požadavek dohromady a poté vyše odpověď - opět rozlámanou do paketů - zpět do vaší stanice."

"A proč jsou rozlámané?" zeptal se Shelton.

Odpovědi se ujala Nolanová: "Proto, aby se dalo stejnou linkou posílat velké množství různých vzkazů současně. Pokud se navíc některé pakety cestou ztratí nebo poškodí, dostane váš počítač hlášení a pošle znovu pouze problémové pakety - nemusíte posílat znovu celý vzkaz."

Gillette ukázal na diagram a pokračoval: "Pakety se nasměrovávají po internetu těmito směrovači. Směrovače jsou velké počítače rozmístěné po celé zemi, které navádějí pakety na konečné místo určení.

Směrovače musí být velice dobře chráněny, ale Phateovi se podařilo některé z nich cracknout a instalovat v nich packet-sniffer."

"Který, předpokládám, vyhledává určité pakety," dodal Bishop.

"Přesně tak," přitakal Gillette. "Identifikuje je podle uživatelského jména nebo adresy stanic, ze kterých pakety přicházejí nebo do kterých odcházejí. Když takový sniffer vyčmouchá pakety, na které čekal, přesměruje je do Phateova počítače a Phate pak do nich něco přidá."

Gillette se obrátil k Millerovi. "Slyšel jste někdy o stenatiografii?"

Policista zavrtěl hlavou. Rovněž Tony Mott a Linda Sanchezová tento pojem neznali, ale Patricia Nolanová řekla: "To je ukrývání tajných dat například v obrázcích nebo zvukových souborech, které posíláte na síť.

Je to otázka špionáže."

"Správně," souhlasil Gillette. "Šifrovaná data se vpletou přímo do samotného souboru, takže i když vám někdo sleduje e-maily a čte je nebo si prohlíží obrázky, které jste odeslali, vidí jen nevinně vyhlížející soubor, a ne tajná data. A přesně totéž dělá i Phateův

program Trapdoor. Až na to, že neukrývá vzkazy v souborech, ale schovává je do aplikace."

"Do fungujícího programu?" zeptala se Nolanová.

"Jo. A pak ho pošle oběti."

Nolanová zavrtěla hlavou. V její bledé těstovité tváři se mísil šok s obdivem. Hlas měla zastřený úžasem, když řekla: "Tohle se ještě nikdy nikomu nepodařilo."

"A co je to za software, který obětem posílá?" zeptal se Bishop.

"Je to démon," odpověděl Gillette a nakreslil druhé schéma, aby ukázal, jak Trapdoor funguje.

"Démon?" zeptal se Shelton.

"Existuje celá kategorie softwaru, které se říká ,boty," vysvětlil Gillette. "To je zkratka pro ,roboty. A přesně taková je i jejich funkce - jsou to softwarové roboty. Po aktivaci fungují naprosto nezávisle, bez jakéhokoliv lidského zásahu. Dokážou cestovat z jedné stanice na druhou, dokážou se reprodukovat, dokážou se skrývat, dokážou komunikovat s jinými počítači nebo i s lidmi, dokážou se vraždit."

Gillette se odmlčel a pokračoval: "Démoni jsou přesně takovým typem botu. Sedí ve vašem počítači a provádějí úkony, jako je provoz počítačových hodin nebo automatické zálohování souborů.

Otročinu. Jenže démon Trapdoor dělá něco mnohem děsivějšího.

Jakmile se vám dostane do počítače, upraví operační systém tak, že kdykoliv se přihlásíte na síť, připojí váš počítač k Phateovu."

"A dobude root," poznamenal Bishop.

"Přesně tak."

"No to je teda zlý," zamumlala Linda Sanchezová. "Člověče..."

Nolanová si znovu omotala rozčuchané vlasy kolem prstu.

Za jemnými značkovými brýlemi byly vidět její vylekané zelené oči, které jako by byly právě svědkem nějaké ošklivé nehody. "Takže kdykoliv surfujete na webu, prohlížíte si nějakou zprávu, čtete si e-mail, platíte účet, posloucháte hudbu, stahujete si obrázky, hledáte kurs akcií - kdykoliv jste zkrátka na síti -, může vám Phate proniknout do počítače."

"Jo. Cokoliv, co se k vám dostane přes internet, může obsahovat démona Trapdoor."

"Ale co firewally?" zeptal se Miller. "Jak to, že ho nezastaví firewally?"

Firewally jsou počítačovní hlídači, kteří shromažďují soubory nebo data, o něž uživatel ze své stanice nežádal.

"To je na tom právě to geniální," vysvětlil Gillette Millerovi. "Jelikož se démon ukrývá v datech, o která jste požádal, firewally ho nezastaví."

"Geniální," zabručel Bob Shelton sarkasticky.

Tony Mott nepřítomně zabubnoval prsty na cyklistickou helmu.

"On porušuje pravidlo číslo jedna."

"Které zní...?" zeptal se Bishop.

"Nechat civilisty na pokoji," vyhrkl ze sebe Gillette.

Mott přikývl a pokračoval: "Hackeri mají pocit, že napadat vládu, firmy a ostatní hackery je fér hra. Ale že by člověk nikdy neměl mířit na širokou veřejnost."

"A dá se nějak poznat, že ho máte v počítači?" zeptala se Sanchezová.

"Jenom na drobnostech - klávesnice reaguje malinko opožděně, grafika je trochu trhaná, hra se nedá hrát tak rychle jako obvykle, harddisk vteřinku či dvě zahálí ve chvílích, kdy by neměl. Nic natolik očividného, že by si toho běžný uživatel vůbec všiml."

"A jak to, že jsi toho démona nenašel hned napoprvé v počítači Lary Gibsonové?" zeptal se Shelton.

"Já ho tam našel. Jenže v té době už z něj byla jen mrtvola - digitální hatmatilka. Phate do něj vestavěl nějaký sebezničující podprogram

106 107

Pokud démon vycítí, že ho někdo hledá, přepíše sám sebe v obyčejnou zmeť nesmyslů."

"A jak jste na to všechno přišel?" zeptal se Bishop.

Gillette pokrčil rameny. "Poskládal jsem si to dohromady z tohohle."

Podal Bishopovi vytištěné papíry.

Bishop se zadíval na horní stránku.

Komu: Skupina

Od: Triple-X

Slyšel jsem, že Titan233 žádal o kopii

Trapdoora. Nedělej to, člověče. Zapomeň, žes

o něm někdy slyšel. Já Phatea a Shawna znám.

Jsou NEBEZPEČNÍ. Nedělám si srandu.

"Kdo to je?" zeptal se Shelton. "Ten Triple-X. Buď tak hodný a promluv si s ním osobně."

"Nemám ponětí, jaké je jeho skutečné jméno nebo kde bydlí," řekl Gillette.

"Možná je s Phatem a Shawnem v nějakém kybernetickém gangu."

Bishop prolistoval ostatní papíry - na všech byly uvedeny nějaké podrobnosti nebo nezaručené zprávy o programu Trapdoor.

Jméno Triple-X se objevovalo na několika z nich.

Nolanová na jeden papír poklepala. "A nemůžeme počítač toho Triple-X vysledovat pomocí informací v záhlaví?"

Gillette to Bishopovi se Sheltonem vysvětlil: "Záhlaví e-mailů a vzkazů ukazuje, jakou trasou putovalo sdělení z počítače odesílatele do počítače adresáta. Teoreticky můžete podle záhlaví vystopovat adresu odesílatele počítače. Ale i tohle už jsem zkoušel." Ukázal na papír. "Všechna jsou falešná. Většina skutečných hackerů záhlaví falšuje, aby je nikdo nemohl vystopovat."

"Takže jsme ve slepé uličce?" zabručel Shelton.

"Zatím jsem si všechno přečetl jen velmi zběžně. Měl bych všechny údaje projít ještě jednou a pečlivěji," řekl Gillette a ukázal na papíry.

"A pak si uhackuju vlastní bot. Bude hledat jakoukoliv zmínku o slovech ,Phate', ,Shawn', ,Trapdoor' a ,Triple-X'."

"Rybářská výprava," řekl zamyšleně Bishop. "Phishing."

Hackerství stojí na hláskování...

"Co kdybychom zavolali na ČERT?" ozval se Tony Mott. "A zeptali se, jestli o tom něco neslyšeli?"

Přestože to sama tato organizace popírá, každý počítačový nadšenec na světě

ví, že zkratka ČERT znamená "Tým pro reakci na počítačové problémy".
Instituce sídlí v areálu univerzity Carnegie Mellona v Pittsburghu a slouží jako shromaždiště informací o virech a jiných počítačových hrozbách.

Kromě toho varuje správce sítě před blížícími se útoky hackerů.

Jakmile se Bishop seznámil s posláním této instituce, přikývl:

"Zavolejme jim."

"Ale nezmiňujte se před nimi o Wyattovi," připomněla Nolanová. "ČERT je napojen na ministerstvo obrany."

Mott zvedl telefon, zavolal na ČERT a chvíli hovořil s pracovníkem, kterého znal z dřívějšíka. Po krátkém rozhovoru zavěsil.

"O žádném Trapdooru ani ničem podobném nikdy neslyšeli. Chtějí, abychom je průběžně informovali."

Linda Sanchezová zírala na fotografii Andyho dcery na jeho pracovním stole.

"Takže nikdo, kdo se připojí na síť, není v bezpečí."

Gillette pohlédl do velkých hnědých očí této nastávající babičky.

"Phate dokáže odhalit veškerá vaše tajemství. Dokáže se za vás vydávat nebo číst vaši lékařskou dokumentaci. Dokáže vám vyprázdnit bankovní konto, věnovat vašim jménem nezákonné sponzorské dary politickým stranám, vyrobit komukoliv falešného milence a zaslat manželce nebo manželovi kopie falešných milostných dopisů. Dokáže zařídit, abyste dostala vyhazov."

"Anebo," dodala Patricia Nolanová tiše, "vás dokáže zabít."

"Pane Hollowayi, posloucháte nás? Jste vůbec myšlenkami s námi...?"

Pane Hollowayi!"

"Ha?"

"Ha'? Jaképak ,ha'? To má být odpověď uctivého studenta? Žádal jsem vás už dvakrát o odpověď na otázku, a vy jen sedíte a zíráte z okna.

Pokud nebudete dělat domácí úkoly, budete mít velké prob..."

"A jak zněla ta otázka?"

"Neskákejte mi do řeči, mladý muži. Pokud nebudete dělat domácí úkoly, budete mít značné problémy. Víte, kolik příčinnivých studentů čeká na možnost studovat na této škole? Vy samozřejmě nečekáte na nic a je vám to úplně jedno. Četl jste vůbec domácí úkol?"

"Ani ne."

108 109

"Ani ne.' Aha. Tak tedy, otázka zní: Definujte osmičkovou číselnou soustavu a uveďte decimální ekvivalent čísel 05726 a 12438 zapsaných v osmičkové soustavě. Ovšem proč chcete znát otázku, když jste ani nečetl domácí úkol? Nemůžete přece odpovídat na..."

"Osmičková soustava je číselná soustava s osmi číslicemi - podobně jako desítková soustava používá deset číslic a dvojková dvě."

"Takže jste si z kanálu Discovery přece jen něco zapamatoval, pane Hollowayi."

"Ne, já..." :

"Pokud toho tolik znáte, tak co kdybyste předstoupil před tabuli a pokusil se nám ta čísla převést? K tabuli, rychle!"

"Já si to nepotřebuji psát. Osmičková číslice 05726 dává po převedení do desítkové soustavy 3030. U druhého čísla jste udělal chybu - 12438 nepatří do osmičkové soustavy. V té totiž není číslice osm, ale jen číslice

od nuly do sedmičky."

"Já neudělal chybu. Byl to chyták. Abych zjistil, jestli studenti dávají pozor."

"Když myslíte..."

"No dobrá, pane Hollowayi, půjdeme raději k panu řediteli."

Phate nyní seděl v pracovně svého domu v Los Altos, poslouchal cédéčko s Jamesem Earlem Jonesem v roli Othella, procházel se po souborech mladé postavy jménem Jamie Turner a plánoval večerní návštěvu saintfranciské akademie.

Myšlenky na mladého studenta v něm však vyvolaly vzpomínky na vlastní akademickou minulost - například tuto nepříjemnou vzpomínku na hodinu matematiky v prvním ročníku. Phateovo studium probíhalo zpočátku tak, jak se dalo předpokládat - v prvním pololetí měl samé jedničky.

Na jaře se mu však známky zhoršily na čtyřky až pětky.

Bylo to dáno tím, že v prvních třech nebo čtyřech měsících ještě dokázal překousnout nudu při vyučování, ale pak mu začala připadat únavná i samotná přítomnost ve škole, takže většinu druhého pololetí jednoduše zameškal.

Rodiče ho pak dali přeložit na jinou školu a celý proces se opakoval znovu.

Pane Hollowayi, jste myšlenkami s námi?

Právě toto byl po celou dobu Phateův největší problém. Ne, v podstatě nebyl nikdy myšlenkami s nikým, protože byl celé světelné roky před ostatními.

Učitelé i výchovní poradci s ním zkoušeli všechno možné. Zařazovali ho do tříd pro nadané žáky, přihlašovali ho na pokročilé programy pro tyto žáky, ale ani ty nedokázaly vzbudit jeho zájem.

A když se Phate začal nudit, změnil se v sadistického a zlomyslného despotu. Jeho učitelé - tak jako nebohý pan Cummings, který ho vyučoval matematiku a stal se smutným hrdinou scénky s osmičkovou soustavou - ho raději přestali vyvolávat, protože se báli, že se bude vysmívat jejich duševní omezenosti i jim samotným.

Po několika letech snažení to jeho rodiče - oba výzkumní pracovníci - v podstatě vzdali. Jelikož měli sami spoustu práce (otec pracoval jako elektroinženýr a matka jako chemička u jedné kosmetické firmy), velice rádi svěřili syna specialistům na volný čas, čímž získali několik drahocenných hodin navíc pro vlastní kariéru.

Nakonec začali upláctet o dva roky staršího Phateova bratra Richarda, aby svého sourozence zaměstnával - což obvykle znamenalo, že ho Richard v deset hodin ráno vysadil na promenádě v Atlantic City před hracími automaty nebo u nedalekého nákupního centra se stovkou dolarů ve čtvrtácích a o dvanáct hodin později si ho přijel vyzvednout.

A pokud jde o Phateovy spolužáky... Samozřejmě se jim zprotivil hned při prvním seznámení. Byl pro ně "Mozkoun", byl pro ně "Velká hlava", byl pro ně "pan Wizard". Už od začátku školního roku se mu zdaleka vyhýbali a postupem času se mu začali posmívat a nelítostně ho urážet.

(Alespoň se ho nikdo neobtěžoval bít, protože jak pravil jeden fotbalista:

"I pitomá holka by z něj vymlátila duši.

Já se s ním špinit nebudu.")

A tak aby nesmírný tlak v jeho zběsile kolotajícím mozku nakonec nevybuchl a nerozmetl ho na kusy, trávil Phate stále více času na jediném místě, které ho dosud uchvacovalo: v modré sféře. A jelikož máma s tátou synovi

milerádi zaplatili kdeco, jen aby se mu nemuseli věnovat, měl Phate vždy nejlepší osobní počítač na trhu.

Běžný školní den u něj obvykle probíhal tak, že nějak přetrpěl vyučování, ve tři hodiny odpoledne vyrazil domů a okamžitě zmizel ve svém pokoji, aby se napojil na některou diskusní skupinu, naboural se do ústředny telefonní společnosti nebo pronikl do počítačů Národní vědecké nadace, Střediska pro kontrolu nemocí, Pentagonu, Los Alamos, Harvardovy univerzity či CERNu. Jeho rodiče si mohli vybrat, jestli každý měsíc uhradí osmisetdolarový účet za telefon, nebo jestli se raději budou každý den vracet dříve z práce

110 111

a absolvují nekonečnou řadu schůzek s učiteli a výchovnými poradci - a oba dali jednoznačně přednost placení složek telefonní společnosti New Jersey Bell.

I přesto bylo očividné, že to jde s chlapcem stále z kopce - soudě podle jeho rostoucí uzavřenosti a prudkých výbuchů vzteku, kdykoliv nebyl na síti.

Než ovšem klesl až na dno a "udělal Sokrata" pomocí chytrého jedu, jehož recept si stáhl ze sítě, stalo se něco zvláštního.

Šestnáctiletý Phate náhodou narazil na MUD, kde lidé hráli jakousi hru ze středověku - rytíři pátrali po kouzelném meči nebo prstenu a tak podobně. Phate průběh hry chvíli sledoval a pak nesměle vyťukal na obrazovku:

"Můžu si zahrát taky?"

Jeden z ostřílených hráčů ho vřele přivítal a pak se zeptal: "Kým bys chtěl být?"

Mladý Jon se rozhodl, že bude rytířem, a spolu se skupinou bratří šťastně vyrazil na výpravu, při níž následujících osm hodin zabíjel mořské obludy, draky a nepřátelská vojska. Když se pak v noci odhlásil a lehl si do postele, nemohl se zbavit myšlenek na tento pozoruhodný den.

Uvědomil si, že nemusí být Velkou hlavou, že vůbec nemusí být vysmívaným panem Wizardem. Celý den byl rytířem v pohádkové zemi Cyranie a cítil se šťastný. Třeba může být někým jiným i ve skutečném světě.

Kým bys chtěl být?

Hned na druhý den se ve škole zapsal na mimoškolní činnost, což ještě nikdy předtím neučinil. Vybral si dramatický kroužek. Zanedlouho zjistil, že má na herectví přirozený talent. Jeho postavení na škole sice činnost v kroužku nezměnila - mezi Jonem a učiteli i Jonem a spolužáky již bylo v té době příliš mnoho zlé krve -, ale Jonovi to bylo jedno. Měl plán.

Na konci školního roku požádal rodiče, zda by ho nemohli dát před předposledním ročníkem ještě jednou přeložit na jinou školu. A protože prohlásil, že se o všechny formality postará sám, takže se přeložení nijak nedotkne jejich zaneprázdněných životů, oba rodiče souhlasili.

Týž rok na podzim se mezi dychtivými studenty, kteří se přihlásili na Střední školu Thomase Jeffersona pro nadané žáky, objevil mimořádně dychtivý mladík jménem Jon Patrick Holloway.

Učitelé i výchovní poradci zkoumali dokumentaci, kterou jim e-mailem zaslaly všechny Hollowayovy předchozí školy - podle prepisů dokumentů dosahoval Holloway již od mateřské školy průměrného prospěchu jedna celá

pět a nadšené zprávy výchovných poradců hovořily o velmi přizpůsobivém a společenském dítěti, které zaznamenalo vynikající výsledky v umístovacích testech. Nechyběla ani řada doporučujících dopisů od předchozích učitelů. Rovněž osobní pohovor se zdvořilým mladým mužem, který oslňoval bezovými kalhotami, šmolkově modrou košilí a tmavě modrým sportovním sakem, dopadl nadmíru dobře a Jon Patrick Holloway byl srdečně přivítán na nové škole. Chlapec vždy řádně plnil domácí úkoly a jen zřídkakdy vynechal nějakou hodinu. Jeho studijní výsledky se neustále pohybovaly mezi jedničkou a dvojkou - stejně jako u většiny ostatních studentů školy Toma Jeffersona. Kromě toho Jon příčinnivě posiloval a dělal několik sportů. Sedával na travnatém vršku za školou, kde se scházela školní parta, pokradmu kouřil a utahoval si ze šprtů i z propadlíků. Chodil s dívkami, navštěvoval taneční, spoluorganizoval schůzky absolventů. Stejně jako všichni ostatní. Seděl v kuchyni u Susan Coyneové, šmátral jí pod halenkou a vychutnával si její objetí. Pozval k sobě Billyho Pickforda, nasedli do otcovy corvetty, vyrazili na dálnici, vytáhli z auta sto šedesát a uháněli zpátky domů, kde pak rozebrali a vynulovali tachometr. Byl tak trochu šťastný, tak trochu mrzutý a tak trochu nespoutaný. Stejně jako všichni ostatní. Díky sociálnímu inženýrství se sedmnáctiletý Jon Holloway proměnil v jednoho z nejnornějších a nejoblíbenějších kluků na škole. Byl tak oblíbený, že pohřeb jeho rodičů a bratra zaznamenal jednu z nejvyšších účastí v dějinách malého městečka ve státě New Jersey, kde s rodinou bydlel. (Přátelé i příbuzní pokládali za nevýslovné štěstí, že onoho časného sobotního rána, kdy si tragický výbuch plynu v domě vyžádal životy všech ostatních členů rodiny, byl právě Jon čirou náhodou s počítačem v servisu.) Kdykoliv se Jon Holloway ohlédl za svým životem, dospěl k závěru, že ho Bůh i rodiče zmrveli tak, že jedinou možností přežít bylo dívat se na život jako na MUDovskou hru. A on ji teď znovu hrál. Kým bys chtěl být?

112 113

Phate nyní ve sklepě svého příjemného předměstského domu v Los Altos setřel krev z nože typu Ka-bar a začal ho brousit, přičemž si vychutnával syčivý zvuk čepele o brousek zakoupený nedávno v prodejně Williams-Sonoma. Právě tímto nožem před chvílí škádlivě utišil srdce nesmírně významné postavy ve své hře - Andyho Andersena.

Sss, sss, sss...

Přístup...

Zatímco se nůž skřípavě otíral o brousek, vynořila se z Phateovy dokonalé paměti pasáž z článku "Život v modré sféře", kterou si před několika lety okopíroval do jednoho ze svých hackerských zápisníků: Hranice mezi skutečným světem a světem počítačů se den ode dne stírá. Není to však tím, že bychom se my měnili v automaty nebo se stávali otroky počítačů. Nikoliv, lidé a počítače spolu jednoduše srůstají. Přizpůsobujeme stroje svým cílům a své povaze. V modré sféře si stroje

osvojují naši osobnost a kulturu - náš jazyk, naše mýty, metafory, filozofii i ducha.

A tyto osobnosti a kultury se zase stále více mění pod vlivem světa počítačů.

Zkuste si představit osamělého člověka, který se kdysi vrátil domů z práce, připravil si nějaké jídlo z polotovarů a celý večer se díval na televizi. Dnes takový člověk zapne počítač a vstoupí do Modré sféry - na místo, kde existuje interakce. Zažívá dotekové podněty z klávesnice, má možnost verbální výměny názorů, stojí před ním nové a nové cíle. Již se nemůže chovat pasivně. Musí něco vložit, aby obdržel reakci. Dosáhl vyšší úrovně existence, a to jen díky tomu, že stroje přišly k němu. Hovoří jeho jazykem.

Ať v dobrém, či ve zlém, stroje dnes odrážejí lidské hlasy, nálady, pocity i cíle.

Ať v dobrém, či ve zlém, stroje odrážejí lidské svědomí - nebo i jeho absenci.

Phate nabrousil ostří a pečlivě ho otřel. Uložil nůž zpátky do kufříku a vrátil se nahoru, kde zjistil, že dolary amerických daňových poplatníků byly použity na správnou věc: superpočítače Obranného •• výzkumného centra právě ukončily program Jamieho Turnéra a vyplivly přístupové heslo k bráně saintfranciské akademie. Phate může dnes večer sehrát svou hru.

Ať v dobrém, či ve zlém...

Ani po dvacetiminutovém hloubání nad vytištěnými výsledky Gilletteova průzkumu nenašel vyšetřovací tým žádná další vodítka.

Hacker samotný se mezitím posadil k pracovní stanici, aby napsal kód bota, který by za něj pokračoval v prohledávání sítě.

Pak se na chvíli zarazil a vzhlédl. "Je tu ještě jedna věc, kterou musíme udělat. Dříve či později si Phate uvědomí, že po něm pátrá hacker, a mohl by se pokusit zaútočit on na nás." Gillette se obrátil k Stephenovi Millerovi. "K jakým vnějším sítím máte odtud přístup?"

"Ke dvěma - k internetu přes naši vlastní doménu kspopk.gov.

Právě tu jste používal k připojení na síť. A pak jsme taky připojeni na ISLEnet."

Sanchezová zkratku vysvětlila: "To je Integrovaná celostátní síť policejních složek."

"Je v karanténě?"

Síť v karanténě se skládá ze stanic propojených pouze vzájemně mezi sebou a pouze fyzickými kabely - takže se na ni nikdo nemůže nahackovat přes telefonní linku nebo přes internet.

"Ne," odpověděl Miller. "Můžete se na ni přihlásit odkudkoliv ale musíte znát přístupové heslo a dostat se přes dva firewally."

"Na jaké vnější síť bych se mohl z toho ISLEnetu dostat?"

Sanchezová pokrčila rameny. "Na kterýkoliv státní nebo federální policejní systém po celé zemi - na FBI, tajnou službu, ATF, NYPD..., dokonce i na Scotland Yard a Interpol. Na tohle všechno."

"A jelikož jdou všechny počítačové zločiny v tomto státě přes nás," dodal Mott, "ovládá naše oddělení kořenový adresář ISLEnetu. Takže máme přístup k většímu počtu stanic a sítí než kdokoli jiný."

"V tom případě budeme muset přerušit s touto sítí spojení," prohlásil Gillette.

"Hej hej hej, hod'te tam backspace," ozval se Miller a použil přitom hackerský výraz pro "ne tak zhurta". "Odříznout se od ISLEnetu? To nemůžeme."

"Musíme."

"Proč?" zeptal se Bishop.

114 115

•"Protože jestli Phate pronikne pomocí démona Trapdoor do policejních počítačů, mohl by skočit přímo na ISLEnet. A pokud se mu to podaří, bude mít přístup ke všem policejním sítím, se kterými je ISLEnet propojen. To by byla katastrofa."

"Jenže my využíváme ISLEnet nejmíň desetkrát denně," protestoval Shelton. "Systémy automatické identifikace otisků, zatykače, záznamy o podezřelých, vyšetřovací spisy, průzkum..."

"Wyatt má pravdu," řekla Patricia Nolanová. "Nezapomeňte, že ten člověk se už naboural do VICAPu a dvou databází státní policie.

Nemůžeme riskovat, že pronikne do dalších systémů."

"Pokud potřebujete používat ISLEnet," dodal Gillette, "budete se muset připojovat z jiného místa - z ústředí nebo co já vím."

"To je směšné," řekl Stephen Miller. "Nemůžeme jezdit osm kilometrů, abychom se připojili na databázi. Vyšetřování se tím o celé hodiny zpomalí."

"Už tak plaveme proti proudu," podotkl Shelton. "Pachatel má před námi pořádný náskok. Nepotřebuje další výhody." Úpěnlivě pohlédl na Bishopa. Štíhlý detektiv se podíval na zmačkaný podolek své košile a zastrčil si ho do kalhot. "Uděláme, co říká," prohlásil po chvíli. "Přerušíme spojení." Sanchezová si povzdechla.

Gillette rychle vyřukal příkazy, jimiž přerušil vnější spojení, a Stephen Miller s Tonym Mottem tomu nešťastně přihlíželi. Jakmile byl hotov, zvedl hlavu a rozhlédl se po přítomných.

"Ještě jedna věc... Od této chvíle se nebude připojovat na síť nikdo kromě mě."

"Proč?" zeptal se Shelton.

"Protože jedině já dokážu vycítit démon Trapdoor v našem systému."

"Jak?" zeptal se drsný policista neurvale. "Pomocí Okultní horké linky?"

"Podle odezvy klávesnice," odpověděl Gillette mírně, "podle prodlev v reakci systému, podle zvuků harddisku - už jsem se o tom zmiňoval dříve."

Shelton zavrtěl hlavou. "Na tohle snad nepřistoupíš, nebo ano?"

zeptal se Bishopa. "Tak především jsme ho vůbec neměli pouštět do blízkosti sítě a on si nakonec brouzdá po celém světě. A teď nám chce ještě nakukat, že právě on je jediný, kdo to může provádět, a my že to nesmíme. To už je trochu moc, Franku. Jemu o něco jde."

"Jde mi o to," namítl Gillette, "že vím, co dělám. Když jste hacker, máte pro počítače cit."

"Souhlasím," řekl Bishop.

Shelton bezmocně zvedl ruce. Ani Stephen Miller nevypadal o mnoho šťastněji. Tony Mott sevřel pažbu své velké pistole a zdálo se, že ani tak nepřemýšlí o počítačích, jako spíše touží po čisté ráně na pachatele.

Bishopovi zazvonil telefon. Detektiv ho zvedl, chvíli poslouchal, a přestože se přímo nesmál, tvář se mu každopádně rozjasnila. Popadl pero a papír a začal si psát poznámky. Po pěti minutách škrábání zavěsil a pohlédl na ostatní členy týmu.

"Už mu nemusíme říkat Phate. Máme jeho jméno."

116 117

00001101 /13

"Jon Patrick Holloway."

"Holloway?" Hlas Patricie Nolanové se zajíkl překvapením.

"Vy ho znáte?" zeptal se Bishop.

"No to si pište. Zná ho většina lidí zabývajících se počítačovou bezpečností. Jenže o něm už léta nikdo neslyšel. Myslela jsem, že začal sekát dobrotu nebo zemřel."

Bishop se otočil k Gilletteovi: "Našli jsme ho jen díky vám - díky té poznámce o východní verzi Unixu. Massachusettská státní policie identifikovala jeho otisky." Začel se do poznámek. "Mám tu i něco o jeho minulosti. Je mu sedmadvacet. Narodil se v New Jersey. Oba rodiče i jediný sourozenec - bratr - zemřeli. Navštěvoval Rutgers a Princetonskou univerzitu, měl dobré známky a platil za geniálního programátora.

Ve škole byl oblíbený a účastnil se řady školních aktivit. Po absolvování se přestěhoval sem a získal práci v Sun Microsystems, kde se zabýval umělou inteligencí a výzkumem superpočítačů.

Po nějaké době odtamtud odešel a začal pracovat pro firmu NEC.

A pak nastoupil u Apple, tady v Cupertino.

O rok později se vrátil na východní pobřeží a začal navrhovat telefonní ústředny nové generace pro firmu Western Electric v New Jersey. Nakonec získal práci v počítačové laboratoři Harvardovy univerzity. Zdá se, že to byl dokonalý zaměstnanec - týmový hráč, šéf kampaně Společná cesta a tak podobně."

"Typický čipžokej vyšší střední třídy ze Silicon Valley," shrnul Mott.

Bishop přikývl. "Jenže to má jeden háček. Po celou dobu, co si hrál na spořádaného občana, po nocích háčkoval a angažoval se v řadě kybernetických gangů. Nejslavnějším z nich byl gang Knights of Access - Rytíři přístupu.

Holloway ho založil spolu s jedním dalším hackerem, který si říkal Valleyman. O jeho skutečném jménu neexistují žádné záznamy."

"KOA?" řekl Miller znepokojeně. "Ti se s nikým nemazali. Vedli válku s Masters of Evil - to byl jeden gang z Austinu - a taky s Deceptory z New Yorku. Oběma gangům crackli servery a odeslali jejich soubory do manhattanské pobočky FBI. Polovinu členů obou gangů pak FBI pozatýkala."

"Navíc se zdá, že to byli právě Rytíři, kdo na dva dny zablokoval tísňovou linku v Oaklandu," řekl Bishop, nahlédl do poznámek a pokračoval:

"Zemřelo kvůli tomu několik lidí, protože si nemohli přivolat záchranku.

Státní zástupce ovšem nikdy neprokázal, že to udělali zrovna oni."

"Hajzlové," ulevil si Shelton.

Bishop pokračoval: "Holloway tehdy ještě nevystupoval pod přezdívkou Phate.

V té době měl uživatelské jméno CertainDeath."

Obrátil se k Gilletteovi: "Znáte to jméno?"

"Osobně ne. Ale slyšel jsem o něm. Každý hacker o něm slyšel."

Před pár lety stál CertainDeath na špičce hackerských seznamů."

Bishop se vrátil k poznámkám.

"V době, kdy pracoval na Harvardu, ho někdo práskl a massachusettská státní policie ho navštívila doma. Ukázalo se, že celý jeho život je jeden velký podvod. Holloway kradl na Harvardu software a součástky do superpočítačů a prodával je dál. Policie následně ověřila i jeho působení u firem Western Electric, Sun a NEC a vyšlo najevo, že prováděl ve všech firmách totéž. Milý Holloway byl v Massachusetts obviněn, jenže nechal propadnout kauci, nedostavil se k soudu a tři nebo čtyři roky ho nikdo neviděl."

"Takže si vyžádáme spisy od massachusettské státní policie," řekl Mott.

"Určitě v nich bude několik dobrých vodítek, která nám přijdou vhod."

"Jsou pryč," odpověděl Bishop.

"On zničil i tyhle spisy?" zeptala se Linda Sanchezová pochmurně.

"A co jiného?" zeptal se Bishop sarkasticky a pak pohlédl na Gillettea.

"Můžete pozměnit ten váš bot - ten pátrací program?"

A přidat do něj jména Holloway a Valleyman?"

"To je hračka." Gillette začal znovu vyklepávat kód.

Bishop mezitím zavolal Huertu Ramirezovi a několik okamžiků s ním hovořil. Když zavěsil, otočil se ke svému týmu. "Huerto říkal, že na místě vraždy Andyho Andersena se nenašly žádné stopy. Projede jméno Jon Patrick Holloway databází VICAP a státními sítěmi."

"Bylo by rychlejší použít tady ISLEnet," zamumlal Stephen Miller.

118 119

Bishop si jeho poznámky nevyšiml a pokračoval: "A pak si vyžádá kopii Hollowayovy zatýkácké fotografie z Massachusetts.

Rozdají s Timem Morganem pár těch fotek v okolí Mountain View a nedaleko divadelní rekvizitárny pro případ, že by šel Phate zase nakupovat.

A pak obvolají všechny zaměstnavatele, pro které Phate kdysi pracoval, a vyžádají si vnitřní zprávy o jeho zločinech."

"Za předpokladu, že Phate nevymazal i je," zabručela Sanchezová pesimisticky.

Bishop se podíval na nástěnné hodiny. Byly téměř čtyři odpoledne. Zavrtěl hlavou. "Musíme sebou hodit. Jestli je jeho cílem zabít za týden co nejvíce lidí, dost možná si už vybral někoho dalšího."

Sebral fix a začal přepisovat své ručně psané poznámky na tabuli.

Patricia Nolanová kývla na tabuli, kde bylo černým fixem výrazně napsáno slovo "Trapdoor". "Toto je zločin nového století. Zasahování do soukromí."

"Zasahování do soukromí?"

"Ve dvacátém století vám lidé kradli peníze. Dnes vám kradou soukromí, tajemství, fantazie."

Přístup je Bůh...

"Ovšem v jistém smyslu," poznamenal Gillette, "musíte přiznat, že je ten Trapdoor geniální. Je to naprosto robustní program."

"Robustní?" ozval se za ním vztekly hlas. "Co to jako znamená?"

Gillettea nijak nepřekvapilo, že tazatelem byl Bob Shelton.

"To znamená, že je to jednoduchý a účinný software."

"Ježíšikriste," ulevil si Shelton. "To zní, jako bys litoval, žeš to svinstvo nevymyslel ty."

"Je to úžasný program," řekl Gillette mírně. "Nechápu, jak funguje, a rád bych to věděl. Nic víc. Jsem prostě jen zvědavý."

"Zvědavý? Zřejmě zapomínáš na malou drobnost - že on tím programem zabíjí lidi."

"Já..."

"Ty parchante... Pro tebe je to taky hra, že jo? Stejně jako pro něj."

Shelton vyrazil z kanceláře a zavolal na Bishopa: "Pojďme odsud vypadnout a najít toho svědka. Jedině tak toho hajzla chytneš za šos."

Ne těmihle počítačovými bláboly." Sebral se a zmizel.

V kanceláři se na okamžik nikdo ani nepohnul. Členové týmu se rozpačitě dívali na bílou tabuli, na počítačové terminály nebo prostě do země.

Bishop kývl na Gillettea, aby ho následoval do kuchyňky, kde si nalil trochu kávy do polystyrénového kelímku.

"Moje žena Jennie to nevidí moc ráda," řekl Bishop a podíval se na tmavý nápoj. "Já kafe zbožňuju, ale mám problémy se zažíváním. Doktor tvrdí, že mám náběh na žaludeční vředy. Náběh. Jako bych se v životě nějak naběhal."

"Mě zase pořád pálí žába," řekl Gillette a dotkl se horní části hrudníku.

"Trpí tím spousta hackerů. Je to tím kafem a sodovkou."

"Podívejte, pokud jde o Boba Sheltona... Před pár lety se mu stala taková věc." Detektiv usrkl kávu, pohlédl na svou košili a opět si ji zastrčil do kalhot. "Četl jsem ty dopisy ve vašem soudním spise ty e-maily, které váš otec zaslal soudci v rámci projednávání rozsudku. Připadalo mi, že spolu velmi dobře vycházíte."

"Jo, moc dobře," řekl Gillette a přikývl. "Zvláště od doby, co mi umřela máma."

"No, takže si myslím, že to pochopíte. Bob měl taky syna."

Měl?

"Měl ho strašně rád - asi tak jako má váš táta rád vás. Jenže jeho syn před několika lety zahynul při autonehodě. Bylo mu šestnáct. Od té doby už Bob není stejný jako dřív. Víím, že toho od vás nechci málo, ale zkuste se k němu chovat velkoryse."

"To mě moc mrzí." Gillette si náhle vzpomněl na svou bývalou manželku. Jak ve vězení dlouhé hodiny snil o tom, aby byli s Ellie stále svoji a aby se jim narodil syn nebo dcera, a jak si neustále kladl otázku, proč to jen takhle zvoralo a zničil si veškeré naděje na založení rodiny.

"Pokusím se."

"Jsem vám moc vděčný."

Oba muži se vrátili do hlavní kanceláře a Gillette opět usedl k pracovní stanici. Bishop kývl směrem k parkovišti. "Půjdu s BoJjem proklepnout toho svědka u Vesta's Grill."

"Detektive," ozval se Tony Mott a vstal. "Co kdybych jel s váma?"

"Proč?" zeptal se Bishop a zamračil se.

"Myslel jsem, že bych vám mohl pomoci. O počítačovou stránku Vyšetřování by se staral tady Wyatt s Patricií a Stephenem. A já bych Vám zatím mohl pomoci s výsledkem svědků."

"A vyslyšel jste už někdy nějaké svědky?"

"Jasně." Po několika vteřinách se Mott zašklebil. "Tedy, ne přímo po činu na ulici. Ale vyšetřoval jsem spoustu lidí přes síť."

"No, tak možná později, Tony. Myslím, že na to budeme stačit s Bobem sami," řekl Bishop a odešel z kanceláře.

Mladý policista se se špatně skrývaným zklamáním vrátil ke svému počítači. Gillette přemýšlel, zda mu tolik vadí, že musí poslouchat civilistu, nebo zda chtěl opravdu dostat příležitost použít tu svou nesmírně velkou pistoli, jejíž pažba neustále bouchala o vybavení kanceláře.

Během příštích pěti minut dokončil Gillette háčkování botu.

"Můžeme," oznámil. Připojil se na síť a vyťukal příkazy, jimiž poslal svůj výtvar do víru modré sféry.

Patricia Nolanová se předklonila a zadívala se na obrazovku.

"Tak hodně štěstí," zašeptala. "Bůh tě provázej." Jako by se manželka kapitána lodi loučila s milovaným chotěm před vyplutím jeho bárky na zrádnou plavbu do neznámých vodstev.

Počítač znovu zapípal.

Phate odtrhl oči od architektonického plánu saintfranciské akademie a jeho areálu, který si před chvílí stáhl, a spatřil na obrazovce nový vzkaz od Shawna. Otevřel ho a přečetl. Další špatné zprávy.

Policie přišla na jeho pravé jméno. Phate se na chvíli vylekal, ale pak dospěl k závěru, že situace rozhodně není kritická. Jon Patrick Holloway se ukrýval pod tolika vrstvami falešných totožností a adres, že neexistoval způsob, jak se k němu skrz Phatea dostat. Policie se však mohla zmocnit jeho fotografie (některé součásti naší minulosti se zkrátka nedají vymazat klávesou Delete) a bezpochyby by ji pak rozdávala po celém Silicon Valley.

Ale alespoň byl Phate varován předem. Použije další přestrojení.

Koneckonců, jaký by mělo smysl hrát MUDovskou hru, pokud by nebyla napínavá?

Podíval se na hodiny v počítači: 4.15. Je čas odjet na saintfranciskou akademii k dalšímu kolu hry. Phate měl ještě více než dvě hodiny času, ale musel nejprve chvíli sledovat areál, aby měl jistotu, že se pochůzkové trasy bezpečnostních strážníků v poslední době nezměnily.

Kromě toho věděl, že malý Jamie Turner bude pravděpodobně hořet nedočkavostí a mohl by se chtít vypařit ze školy ještě před smluvenou hodinou, aby se prošel kolem areálu a počkal na bratra venku.

Phate tedy znovu sešel do sklepa a vytáhl z kufříku potřebné rekvizity - nůž, pistoli a lepicí pásku. Poté odešel do sklepní koupelny a sebral plastovou láhev, která stála pod umyvadlem. Láhev obsahovala tekutiny, které Phate již dříve namíchal. Ještě teď cítil čpavé aroma chemikálií smíchaných v lahvi.

Jakmile si připravil všechny nástroje, vrátil se do pracovny a znovu zkontroloval obrazovku počítače pro případ, že by mu Shawn poslal další varování. Žádné vzkazy však neměl. Odpojil se, zhasnul v jídelně světlo a odešel.

Prakticky ve stejném okamžiku naskočil na počítačové obrazovce šetřič a na ploše monitoru se začala lenivě převalovat tři slova.

PŘÍSTUP JE BŮH.

"Něco jsem vám přinesla."

Gillette se otočil. Patricia Nolanová mu podávala šálek kávy.

"S mlékem a s cukrem, že?"

Gillette přikývl. "Dík."

"Všimla jsem si, že ji pijete takhle," dodala Nolanová.

Gillette jí chtěl začít vyprávět, jak vězni v San Ho vyměňují cigarety za balíčky kávy a dělají si ji s teplou vodou z kohoutku. Přestože by jí však tato perlička mohla připadat zajímavá, usoudil, že raději nebude každému - včetně sebe - dychtivě připomínat, že je odsouzenec.

Nolanová se posadila vedle něj a upravila si neupravitelné šaty.

Sebrala kabelku značky Louis Vuitton, znovu z ní vytáhla lak na nehty a otevřela ho. Vtom si všimla, že se Gillette na lahvičku se zájmem dívá.

"Kondicionér," vysvětlila. "To t'ukání do kláves mi hrozně ničí nehty."

Krátce pohlédla Gilletteovi do očí, sklopila hlavu a začala si pečlivě prohlížet konečky prstů. "Mohla bych si je ostříhat, ale to rozhodně nemám v plánu," řekla a lehce přitom zdůraznila slovo "plán".

Jako by se rozhodla, že se s Gillettem podělí o nějakou důvěrnou informaci - přestože si Gillette sám vůbec nebyl jistý, zda chce nějakou slyšet.

"Jednou ráno," pokračovala Nolanová, "jsem se zničehonic probudila - vlastně to bylo na Nový rok poté, co jsem celý silvestrovský večer strávila sama v letadle - a uvědomila jsem si, že jsem čtyřiatřicetiletá holka od počítačů, která žije sama s kočkou a polovodičovými produkty v hodnotě dvaceti tisíc dolarů v ložnici. A tak jsem se rozhodla, že svůj život změním. Nejsem žádná modelka, ale říkala jsem si, že alespoň poopravím věci, které se ještě poopravit dají.

Nehty, vlasy, váhu. Nesnáším cvičení, ale každý den v pět ráno už přešlapuju před fitcentrem. Chodím na step-aerobik v klubu Seattle Health and Racquet."

"No, nehty máte opravdu krásné," řekl Gillette.

"Dík. A taky mám krásné pevné stehenní svaly," pronesla Nolanová s odvráceným pohledem. (Gillette usoudil, že součástí Patriciina "plánu" je také lehký flirt, ale že by na něm rozhodně ještě potřebovala zapracovat.)

"Jste ženatý?" zeptala se.

"Rozvedený."

"Já ke svatbě jednou neměla daleko...", řekla Nolanová, ale nechala větu nedokončenou a zahleděla se na Gilletteovu reakci.

Gillette neřekl nic, ale v duchu si pomyslel: Neztrácej se mnou čas, holka, u mě ti pšenka nepokvete. Současně ovšem viděl, že Patriciin zájem o něj je neskrývaný a téměř hmatatelný, a v tu chvíli mu došlo, že je náhle úplně jedno, že je Wyatt Gillette vychrtlý a počítači posedlý muž, kterému zbývá ještě rok vězení. Už když se snažil uhackovat svůj bot, všiml si jejího obdivného pohledu a dobře věděl, že její okouzlení se týká výlučně jeho geniální mysli a pramení z jejich společné vášně pro počítačové řemeslo. A že tato vášně nakonec zvítězí nad pohledným obličejem a tělem jako vytesaným ze žuly.

Myšlenky na milostný románek a osamělý život však v Gilletteovi vyvolaly vzpomínku na bývalou manželku Elánu, a to ho skličovalo. Mlčel a jen pokyvoval hlavou, když mu Nolanová vyprávěla o své práci v Horizon On-Line, která - jak mu neustále zdůrazňovala - byla opravdu mnohem zajímavější,

než by si člověk myslel (přestože nic z toho, co řekla, tomuto názoru nenasvědčovalo), když mu popisovala svůj život v Seattlu s kamarádkami a mourovatou kočkou nebo když mu líčila průběh bizarních milostných schůzek s kolegy čipžokeji a počítačovými fanatiky.

Gillette její data zdvořile, byť nepřítomně vstřebával plných deset minut. Pak jeho počítač hlasitě zapípal a on se zadíval na obrazovku.

Výsledky hledání:

Požadavek na hledání: Phate

Umístění: alt.pictures.true.crime

Stav: zminka v diskusní skupině

"Můj bot chytil rybu," ohlásil Gillette. "V jedné diskusní skupině existuje zmínka o Phateovi."

Diskusní skupiny - tyto soubory sdělení a vzkazů týkajících se všech témat, na jaká si člověk vzpomene - se nacházejí na dílčí síti

124 125

Internetu s názvem Usenet, což znamená "uživatelská síť" firmy Unix. Usenet zahájil provoz v roce 1979 za účelem výměny informací mezi Severokarolínskou a Dukeovou univerzitou a zpočátku měl ryze vědecký charakter, v němž byla přísně zakázána témata jako hackerství, sex nebo drogy. V osmdesátých letech však řada uživatelů dospěla k závěru, že tato omezení zavánějí cenzurou. Vypukla "velká vzpoura", která vedla až k vytvoření "alternativní kategorie" diskusních skupin. Od té doby připomíná usenet příhraniční město.

Najdete zde diskuse o všech možných tématech od tvrdého porna přes literární kritiku, katolickou věrouku nebo neonacistickou politiku až po nevybíravé útoky na masovou kulturu (jako třeba alt.barney.the.dinosaur.must.die).

Gilletteův bot zjistil, že na jednu z těchto alternativních diskusních skupin - konkrétně na alt.pictures.true.crime - poslal někdo vzkaz, který obsahoval Phateovo jméno. Gillette tedy otevřel prohlížeč diskusních skupin a vrhl se na síť. Vyhledal příslušnou skupinu a prohlédl si obrazovku. Kdosi s uživatelským jménem Vlast453 před nedávnem poslal na stránku skupiny vzkaz se zmínkou o Phateovi, jehož součástí byla i obrazová příloha.

Mott, Miller a Nolanová se shromáždili kolem obrazovky.

Gillette klikl na vzkaz a prolétl očima záhlaví:

Od: "Vlast" <vlast453@euronet.net>

Diskusní skupina: alt.pictures.true.crime.

Předmět: Stará fotka od Phatea. Jinní mají další.

Datum: 1 duben 23:54:08 + 0100

Počet řádků: 1323

Message-ID:

<8hj345d6f7\$1@newsg3.svr.pdd.co.uk>

Odkazy: <20000606164328.26619.00002274-@ngfml.hcf.com>

NNTP-Posting-Host: modem7 6.flonase.dialup.pól.co.uk
X-Trace: newsg3.svr.pdd.co.uk 960332345 11751
62.136.95.76X-Newsreader: Microsoft Outlook Express
5.00.2014.211
X-MimeOLE: Produced By Microsoft MimeOLE
V5.00.2014.211
Path: news.Alliance-news.com!traffic.Alliancenews.com!Budapes
t.usenetsserver.com!Newsout.usenetsserver.com!diablo.theWorld.net!news.
theWorld.net!newspost.theWorld.net!

Následně přečetl Gillette samotný vzkaz.

Komu: Skupina
Já obdržel toto od našeho přítele Phatea bylo
to šest měsíců před, od té doby už od něj
neslyším. Může mi někdo poslat více.
- Vlast

"Koukněte na tu gramatiku a hláskování," poznamenal Tony Mott.

"Je odněkud z ciziny."

Jazyk používaný lidmi na síti o nich mnohé vypovídal. Nejběžněji užívaným jazykem byla angličtina, ale opravdoví hackeři ovládali celou řadu dalších jazyků - zejména němčinu, holandsčinu a francouzštinu -, aby si mohli vyměňovat informace s co největším počtem hackerských kolegů.

Gillette si stáhl obrázek, který doprovázel Vlastův vzkaz. Byla to stará fotografie z místa činu, která zachycovala nahé tělo mladé ženy - s mnoha bodnými ranami.

Linda Sanchezová, která teď nepochybně myslela na svou dceru a její nenarozené dítě, jednou pohlédla na obrázek a okamžitě se odvrátila.

"Nechutné," zamumlala.

Gillette souhlasil. Přinutil se však přemýšlet dál. "Zkusíme toho člověka vystopovat," navrhl. "Pokud se s ním spojíme, možná nám prozradí další stopy na Phatea."

Existují dva způsoby, jak někoho stopovat na internetu. Pokud máte pravdivé záhlaví e-mailu nebo diskusní skupiny, můžete využít informací o cestě, která vám prozradí, na jakém místě vstoupil vzkaz na internet a jakou trasou se dostal do počítače, z něhož ho Gillette stáhl. Správce této prvotní sítě by pak na základě soudního příkazu mohl uvést policii jméno a adresu uživatele, který vzkaz odesílal.

126 127

Hackeři však obvykle používali falešná záhlaví, aby je nebylo možné vystopovat. Gillette si okamžitě všiml, že také Vlastovo záhlaví je padělané - skutečné internetové trasy mají v názvu pouze malá písmena a tyto trasy obsahovaly i velká. Gillette to oznámil vyšetřovacímu týmu, ale vzápětí dodal, že se pokusí najít Vlasta jinak:

prostřednictvím jeho internetové adresy Vlast453@euronet.net.

Otevřel HyperTrace, zadal Vlastovu adresu a program se pustil do práce.

Na obrazovce se objevila mapa světa a ze San Jose, kde se nacházel

počítač OPK, vyrazila přes Tichý oceán tečkovaná čára. Pokaždé, když narazila na další internetový směrovač a změnila směr, vydal počítač elektronický tón zvaný "ping" - pojmenovaný podle pípání podmořského sonaru, který zní prakticky stejně.

"Tohle je váš program?" zeptala se Nolanová.

"Jo."

"Je geniální."

"Jo, byl to celkem prima hack," řekl Gillette a neuniklo mu, že Patricii obdiv k němu ještě více zesílil.

Čára symbolizující trasu od oddělení počítačové kriminality k Vlastovu počítači mířila stále na západ, až se nakonec zastavila ve střední Evropě a skončila v rámečku s otazníkem.

Gillette si prohlédl diagram a poklepal na obrazovku. "Takže Vlast momentálně není na síti, případně ukrývá polohu svého počítače - proto ten otazník na místě, kde stopa končí. To nejbližší, co můžeme zjistit, je název jeho internetového providera: Euronet.bulg.net. Připojuje se přes bulharský server Euronetu. To jsem si mohl myslet."

Nolanová s Millerem souhlasně přikývla. Bulharsko má pravděpodobně více hackerů na hlavu než kterákoliv jiná země na světě.

Po pádu Berlínské zdi a zániku komunistických režimů ve střední Evropě se bulharská vláda pokoušela proměnit zemi v Silicon Valley bývalého sovětského bloku a zaměstnala tisícovku zahraničních metačů kódu a čipžokejů. Celosvětovým trhům však k jejich smůle vévodily IBM, Apple, Microsoft a další velké americké firmy.

Neamerické technologické společnosti hromadně krachovaly a mladým počítačovým nadšencům nezbývalo nic jiného než posedávat v kavárnách a háčkovat. Bulharsko každoročně produkuje více počítačových virů než kdokoliv jiný.

"Spolupracují bulharské úřady?" zeptala se Nolanová Millera.

"Nikdy. Jejich vláda ani neodpovídá na naše žádosti o informace." Miller se na chvíli zamyslel a pak navrhl: "A co kdybychom poslali e-mail přímo Vlastovi?"

"Ne," řekl Gillette. "Mohl by Phatea varovat. Myslím, že jsme ve slepé uličce."

V tom okamžiku však počítač znovu zapípal a Gilletteův bot signalizoval další úlovek.

Výsledky hledání:

Požadavek na hledání: Triple-X

Umístění: IRC, #hack

Stav: momentálně online

Triple-X byl hacker, kterého Gillette před pár okamžiky vystopoval a jenž zřejmě věděl velmi mnoho o Phateovi i o programu Trapdoor.

"Je v hackerské chatovací místnosti na Internet Relay Chatu," oznámil Gillette. "Nevím, jestli o Phateovi něco prozradí neznámému uživateli, ale aspoň ho zkusíme vystopovat." Otočil se k Millerovi. "Než se zaloguju, budu potřebovat anonymizér. Jeden sice mám, ale musel bych ho upravit, aby běžel na vašem systému."

Anonymizér neboli pláštěnka je softwarový program, který blokuje veškeré

pokusy o vystopování vaší přítomnosti tím, že zamění vaši skutečnou totožnost a polohu za falšované.

"Jasně, zrovna nedávno jsem si jeden nahackoval."

Miller natáhl program do pracovní stanice před Gillettem. "Pokud se vás Triple-X pokusí vystopovat, neuvidí nic jiného, než že jste se připojil z jedné internetové kavárny v Austinu. Sídli tam špičkové technologické firmy a spousta texaských vysokoškoláků tam háčkuje první ligu."

"Fajn." Gillette se vrátil ke klávesnici, zběžně si prohlédl Millerův program a natukal do anonymizéru své nové falešné uživatelské jméno Renegade334. Podíval se na policisty. "Tak jdem na to, zaplavem si trochu se žraloky," řekl a stiskl klávesu ENTER.

"Tady to bylo" prohlásil bezpečnostní strážník. "Ten světlý sedan parkoval přímo tady. Stál tu asi hodinku, přibližně v době, kdy unesli tu holku.

Jsem si naprosto jistý, že na předním sedadle někdo seděl."

128 129

Strážník ukázal na řadu prázdných míst na parkovišti za dvoupatrovou budovou, kde sídlila společnost Internet Marketing Solutions Unlimited, Inc. Ze zdejšího prostranství bylo vidět na parkovací plochu za barem Vesta's Grill, kam Jon Holloway alias Phate vylákal pomocí sociálního inženýrství Laru Gibsonovou a později ji zavraždil.

Člověk, který seděl v onom záhadném sedanu, musel mít dokonalý výhled na Phateovo auto, přestože to ještě neznamenal, že byl očitým svědkem Lařina únosu.

Frank Bishop, Bob Shelton a žena, která řídila oddělení lidských zdrojů společnosti Internet Marketing, ovšem právě vyslechli všech dvaatřicet zaměstnanců, kteří pracovali v budově, a stále nedokázali odhalit totožnost sedanu.

Oba policisté nyní vyslychali strážníka, který si sedanu všiml, aby případně zjistili nějaké další informace, které by jim pomohly automobil vystopovat.

"A muselo to auto patřit někomu, kdo pracuje pro tuhle společnost?" zeptal se Bob Shelton.

"Muselo," přitakal vysoký strážník. "Musíte mít zaměstnanecký průkaz, abyste projel na parkoviště přes závoru."

"A co návštěvy?" zeptal se Bishop.

"Ne, ty parkují vpředu."

Bishop se Sheltonem si vyměnili otrávené pohledy. Žádná stopa zatím nikam nevedla. Když odjeli z oddělení počítačové kriminality, zastavili se na ústředí státní policie v San Jose, aby si vyzvedli kopii zatykačí fotografie Jona Hollowaye zaslanou z massachusettské policie.

Snímek zachycoval štíhlého mladého muže s tmavě hnědými vlasy, který neměl prakticky žádné charakteristické rysy - takový obličej mohl klidně patřit dobrým deseti tisícovkám mladých mužů v Silicon Valley.

Rovněž Huerto Ramirez s Timem Morganem, kteří navštívili prodejnu divadelních rekvizit Ollie's v Mountain View, uvízli na mrtvém bodě.

Jedinému prodáváči, který v prodejně právě obsluhoval, Phateova fotografie vůbec nic neříkala.

Tým na OPK mezitím jednu stopu našel - Linda Sanchezová telefonicky

oznámila Bishopovi, že bot Wyatt Gillettea objevil odkaz na Phatea -, ovšem nakonec se ukázalo, že i tato stopa vedla do slepé uličky.

Bulharsko, pomyslel si Bishop cynicky. Co je tohle za případ?

"Ještě bych se vás rád na něco zeptal, pane," řekl bezpečnostnímu strážníkovi. "Proč jste si toho auta všiml?"

"Co prosím?"

"Vždyť je to parkoviště. Je přece normální, že tady parkují auta.

Proč jste tomu sedanu věnoval pozornost?"

"No, jde o to, že naopak není normální, když tady vzadu parkují auta.

Tohle bylo jediné auto, které jsem tady poslední dobou viděl."

Rozhlédl se kolem sebe, a když se ujistil, že je nikdo neposlouchá,

dodal: "Víte, téhle společnosti se nevede moc dobře. Momentálně je

tu zaměstnáno nějakých čtyřicet lidí. Ještě loni jich byly skoro dvě

stovky. Takže všichni zaměstnanci můžou pohodlně parkovat vpředu. Prezident

je k tomu dokonce sám vybízí - aby to nevypadalo, že společnost mele z

posledního." Strážník ztlumil hlas. "Jestli to chcete slyšet, tak tyhlety

dotcomové internetové nesmysly vůbec nejsou takové zlaté vejce, jaké z

nich všichni dělají. Já sám už si hledám práci v Costco. Maloobchod...,

to je obor, který má budoucnost."

No jasně, řekl si v duchu Frank Bishop a zadíval se na bar Vesta's Grill.

Přemýšlel, pobídl se. Na zdejším parkovišti stálo osamělé auto, které tu

parkovat nemuselo. Udělej s tím něco.

Hlavou mu bleskla myšlenka, ale vzápětí se zase vypařila.

Oba policisté poděkovali strážníkovi a vrátili se k autu. Kráčeli po

štěrkovém chodníčku, který se táhl přes park obklopující kancelářskou

budovu.

"Ztráta času," prohlásil Shelton. Bylo to však jen strohé konstatování

prosté skutečnosti - většina vyšetřování je ztrátou času a podsaditý

policista nepůsobil nijak otráveně.

Přemýšlel, zopakoval si Bishop v duchu.

Udělej s tím něco.

Byl právě konec pracovní doby a někteří zaměstnanci kráčeli přes chodníček

k přednímu parkovišti. Bishop si všiml zhruba třicetiletého byznysmena,

kteří tiše kráčel vedle mladé ženy ve společenském kostýmu.

Náhle muž odbočil a vzal ženu za ruku. Oba se rozesmáli a zmizeli za

šefíkovými keři. Ve stínu šefíků se pak objali a vášnivě se začali líbat.

Pohled na milostnou scénu vyvolal v Bishopovi myšlenky na vlastní rodinu a

detektiv přemýšlel, kolik času bude moci strávit příští týden s manželkou

a se synem. Věděl, že ho nebude mnoho.

130 131

A pak, jak to někdy bývá, se obě tyto myšlenky v jeho hlavě spojily a zplodily myšlenku třetí.

Udělej...

Bishop se náhle zastavil.

... s tím něco.

"Pojď," zavolal na Sheltona a vyrazil stejnou cestou zpátky. Byl daleko

štíhlejší než Shelton, ale neměl o mnoho lepší kondici, takže když se

vrátili do kancelářské budovy, jen ztěžka funěl a košile mu opět vylézala

z kalhot.

"Proč, ksakru, ten spěch?" lapal po dechu jeho kolega.

Detektiv mu však neodpověděl. Proběhl přijímacím vestibulem firmy Internet Marketing a vrátil se na oddělení lidských zdrojů.

Ignoroval sekretářku, která při jeho hlučném vpádu zděšeně vyskočila ze židle, a otevřel dveře vedoucí do kanceláře ředitelky pro lidské zdroje, jež právě hovořila s jakýmsi mladým mužem.

"Detektive," řekla ředitelka překvapeně. "Co se děje?"

Bishop namáhavě popadl dech. "Potřebuju vám položit pár otázek o vašich zaměstnancích." Pohlédl na mladého muže. "Pokud možno o samotě."

"Omluvíte nás, prosím?" Ředitelka kývla na mladíka, aby opustil kancelář.

Shelton za ním zabouchl dveře.

"Jakých otázek? Personálních?"

"Ne, osobních."

00001111 /15

Zde je země splněných snů, zde je země hojnosti. Země krále Midase, kde zlatý dotek nepředstavují lstivé wallstreetské machinace ani těžkotonážní průmysl Středozápadu, nýbrž jen čirá fantazie.

Zde je země, v níž opce na nákup akcií učinily z některých sekretářek a dveřníků milionáře, zatímco jiné sekretářky a dveřníci se plahočí celou noc autobusem číslo 22 mezi San Jose a Menlo Parkem, aby se aspoň trochu vyspali - stejně jako jedna třetina bezdomovců v oblasti mají i oni stále zaměstnání, ale nemohou si dovolit zaplatit milion dolarů za mrňavý přízemní domek nebo tři tisíce měsíčně za pronájem bytu.

Zde je Silicon Valley - země, která změnila svět.

Okres Santa Clara, zelené údolí o rozměrech čtyřicet krát patnáct kilometrů, dostal kdysi dávno přezdívku "Údolí rozkoší srdce", přestože v době, kdy tato přezdívka vznikla, se rozkošemi mínily rozkoše kulinářské, a nikoliv technologické. Ve zdejší úrodné půdě asi osmdesát kilometrů jižně od San Franciska se nesmírně dařilo meruňkám, švestkám, vlašským ořechům i třešním. Celé údolí by dost možná zůstalo navždy spojeno výlučně s těmito plodinami, ostatně stejně jako mnoho jiných koutů Kalifornie - Castroville s artyčoky, Gilroy s česnekem -, nebýt ovšem jednoho impulzivního rozhodnutí, které v roce 1909 učinil jistý David Starr Jordán, prezident Stanfordovy univerzity, jež se rozkládala přímo uprostřed údolí Santa Clara. Jordán se tehdy rozhodl vložit část svého spekulativního kapitálu do prakticky neznámého vynálezu muže jménem Lee De Forrest. Vynálezcův přístroj - audionová trubice - se ani trochu nepodobal fonografu nebo spalovacímu motoru. Byl to přesně ten typ vynálezu, kterému široká veřejnost tak úplně nerozuměla a upřímně řečeno jí to bylo v době jeho přihlášení naprosto jedno. Jordán a další inženýři ze Stanfordu však věřili, že by přístroj mohl nalézt několik praktických uplatnění, a zanedlouho se ukázalo, že se ve svém odhadu ani trochu nemýlili. Audion byl první elektronkovou trubicí,

132 133

jejíž přímí potomci umožnili vývoj rádia, televize, radaru, lékařských přístrojů, navigačních systémů i samotných počítačů.

Jakmile vyšlo najevo, jaký má audion obrovský potenciál, poklidné zelené údolí se od základů proměnilo.

Stanfordova univerzita se stala líhní inženýrů v oboru elektroniky, z nichž mnozí v údolí zůstali i po absolvování studia - například David Packard s Williamem Hewlitem nebo Russell Varian s Philo Farnsworthem, jejichž výzkum se stal základem vývoje televizních, radarových a mikrovlnných technologií. První počítače jako ENIAC nebo Univac byly sice vyvinuty na východním pobřeží, ale jejich nedostatky - obrovská velikost a spalující žár z velkého množství elektronek - hnaly vynálezce do Kalifornie, kde technologické společnosti dělaly rychlé pokroky ve vývoji drobných součástek zvaných polovodičové čipy, jež byly mnohem menší, chladnější a výkonnější než původní elektronky. A jakmile byly koncem padesátých let první takové čipy vyvinuty, vyrazil svět počítačů raketovou rychlostí vpřed - od IBM přes výzkumné centrum Xeroxu, Stanfordův výzkumný ústav, Intel nebo Apple až po tisíce internetových společností roztroušených dnes v této prosperující krajině.

Zaslíbená země, Silicon Valley...

Jon Patrick Holloway alias Phate nyní touto zemí projížděl. Uháněl po mokré dálnici 280 jihovýchodním směrem k saintfranciské akademii, na schůzku s Jamieem Turnerem.

Z CD přehrávače jeho jaguára se linula inscenace dalšího dramatu - tentokrát Hamleta v podání Lawrencea Oliviera - a Phate odříkával text spolu s hercem. Na výjezdu v San Jose odbočil z dálnice a o pět minut později již projížděl kolem saintfranciské akademie s budovami ve stylu španělských osadníků. Bylo čtvrt na šest a Phate měl více než hodinu času, aby si akademii pořádně prohlédl.

Zaparkoval na prašné obchodní třídě nedaleko severní brány, přes kterou Jamie plánoval útěk. Rozložil před sebe plánek budovy ukořistěný ze stavebního úřadu a katastrální mapu z notářství a deset minut oba dokumenty důkladně studoval. Nato vystoupil z auta a pomalu obešel školu, přičemž pozorně zkoumal vchody a východy. Nakonec se vrátil zpátky do auta. Zesílil zvuk na přehrávači, stáhl opěradlo dolů a díval se, jak lidé procházejí a projíždějí na kolech po mokré chodníku. Fascinovaně na ně třeštil oči. Nepřipadali mu o nic více - ani méně skuteční než onen ztrápený dánský princ ze Shakespeareovy hry a Phate si chvíli nebyl jistý, zda se nachází ve světě strojů, anebo v realitě.

Zaslechl hlas - možná svůj vlastní, možná ne -, který recitoval lehce pozměněnou verzi jedné pasáže z dramatu. "Jak úžasným dílem je stroj. Jak vznešený je jeho smysl. Jak bezmezná jeho schopnosti. Jak dokonale a obdivuhodně působí jeho křivky za pohybu. Za provozu je jako anděl.

V přístupu je jako Bůh..."

Zkontroloval nůž a láhev z měkkého plastu, která obsahovala pronikavou kapalnou směs. Obojí měl pečlivě ukryto v kapsách šedé kombinézy, na jejíž záda pečlivě našil slova "AAA úklid a údržba".

Podíval se na hodinky, znovu zavřel oči a opřel se o přepychové kožené sedadlo. Za pouhých čtyřicet minut, pomyslel si, se Jamie Turner vyplíží na školní dvůr a pokusí se proklouznout na schůzku s bratrem.

Za pouhých čtyřicet minut se Phate dozví, zda toto kolo hry vyhrál, či prohrál.

Opatrně přešel palcem po neskutečně ostré čepeli nože.

Za provozu je jako anděl.

V přístupu je jako Bůh.

Pod pseudonymem Renegade334 nyní Wyatt Gillette číhal - pozoroval diskusi, aniž by se jí zúčastnil - v chatovací místnosti #hack.

Než může člověk na někom uplatnit sociální inženýrství, musí se toho o něm co nejvíce dozvědět, aby jeho podfuk působil věrohodně. Gillette hlásil ostatním své postřehy a Patricia Nolanová zapisovala veškeré informace, které Gillette o člověku jménem Triple-X získal nebo vyvodil.

Seděla přitom těsně vedle něj a Gillette cítil velice příjemný parfém.

Napadlo ho, zda je i tato vůně součástí jejího plánu na radikální změnu životního stylu.

Zatím se Gillette dozvěděl o Triple-X toto:

Nacházel se v pacifickém časovém pásmu (učinil narážku na koktejlový dýchánek v jednom nedalekém baru; na západním pobřeží Spojených států bylo přitom právě 17.50).

Pravděpodobně byl někde v severní Kalifornii (stěžoval si, že venku prší, a podle vysoce sofistikovaného meteorologického zdroje OPK - zvaného "televizní předpověď počasí" - přšelo v těchto chvílích z celého západního pobřeží pouze v okolí Sanfranciského zálivu).

Byl to Američan, starší a pravděpodobně vysokoškolsky vzdělaný (jeho gramatika a interpunkce byly na hackera velice dobré a až

134 135

příliš dobré na středoškolského počítačového fanatika; navíc správně používal slang, což naznačovalo, že nejde o typického eurohackera, jenž se často snaží udělat na ostatní dojem používáním idiomů, které bez výjimky používá špatně).

Pravděpodobně se nacházel v nějakém obchodním centru a na IRC se připojoval z komerčně pronajímaného počítače, podle všeho z internetové kavárny (zmiňoval se o dvojici dívek, které právě viděl vcházet do kavárny Victoria's Secret; rovněž narážka na koktejlový dýchánek nasvědčovala této verzi).

Byl to opravdový a potenciálně nebezpečný hacker (viz poznámka o komerčním počítači v obchodním centru - většina lidí provádějících riskantní háčkování se raději nepřipojuje na síť z vlastního počítače doma, nýbrž využívá veřejných terminálů).

Měl silně nafouklé ego a pokládal sám sebe za wizarďa a jakéhosi staršího bratra mladších hackerů ve skupině (neúnavně vysvětloval nováčkům v chatovací místnosti huře pochopitelné aspekty háčkování, ale neměl trpělivost se všudybyly).

S tímto profilem v hlavě byl již Gillette téměř připraven hackera Triple-X vystopovat.

V modré sféře je snadné někoho najít, pokud mu nevádí, že bude nalezen. Pokud je však odhodlán zůstat ukrytý, pak je jeho vystopování nadmíru svízelným a obvykle neúspěšným úkolem.

Chce-li hacker vysledovat spojení zpět k počítači uživatele, který je právě na síti, potřebuje nějaký internetový sledovací nástroj - například Gilletteův program HyperTrace -, ale je docela možné, že bude potřebovat i stopu telefonní společnosti.

Pokud byl počítač Triple-X připojen k poskytovateli internetových služeb prostřednictvím optických nebo jiných vysokorychlostních kabelů, pak program HyperTrace dokázal uvést přesné zeměpisné souřadnice nákupního centra, v němž se nacházel hackerův počítač.

Pokud však byla hackerova stanice napojena na síť přes standartní telefonní linku a modem - takzvaným komutovaným spojením, které používá většina domácích osobních počítačů -, pak dokázal Gilletteův HyperTrace vystopovat uživatele pouze k jeho poskytovateli internetových služeb a tam se zastavil. Vystopovat spojení od poskytovatele služeb k počítači Triple-X by pak museli lidé z bezpečnostního oddělení telefonní společnosti.

Tony Mott ovšem luskl prsty, s úšklebkem se odtrhl od telefonu a řekl:

"Prima, Pac Bell nám ho vystopuje."

"Tak jdem na to," prohlásil Gillette. Vyťukal vzkaz a zmáčkl ENTER.

Na obrazovkách všech uživatelů připojených k chatovací místnosti #hack se objevil tento nápis:

Renegade334: Ahoj Triple jak se máš?

Gillette nyní "dělal šotka" - vydával se za někoho jiného. V tomto případě se rozhodl, že bude sedmnáctiletým hackerem s minimálním vzděláním, ale značnou kuráží a chlapáckými postoji přesně tím typem uživatele, jakého by člověk v této chatovací místnosti čekal.

Triple-X: Fajn, Renegade. Koukal jsem, že číháš.

V chatovacích místnostech vidí člověk každého, kdo je připojen, přestože se dotyčný právě neúčastní konverzace. Triple-X připomínal Gilletteovi, že je ostražitý, z čehož vyplývalo jednoznačné sdělení: Nic na mě nezkoušej.

Renegade334: Jsem na veřejném terminálu a kolem furt chodí nějací lidi, docela mě to sere.

Triple-X: A kde smrdíš?

Gillette pohlédl na televizor, kde běžel meteorologický kanál.

Renegade334: V Austinu. Člověče, to je vedro.

Byls tu někdy?

Triple-X: Jenom v Dallasu.

Renegade334: Dallas je na hovno. Ať žije Austin!!!!

136 137

*"Připraveni?" zvolal Gillette. "Pokusím se ho získat jen pro seVšichni přítomní souhlasili. Gillette cítil, jak se Patricia Nolanová otírá nohou o jeho stehno. Stephen Miller se posadil vedle ní. Gillette vyťukal větu a zmáčkl ENTER.

Renegade334: Triple - Co takhle ICQ?

ICQ (čte se stejně jako "I seek you" - "Hledám tě") je vlastně okamžité zasílání vzkazů - propojí počítače účastníků mezi sebou, takže nikdo jiný jejich vzájemnou konverzaci nevidí. Žádost o ICQ naznačovala, že Renegade se chce možná s Triple-X podělit o něco nezákonného nebo tajného - a takovému pokusu odolal jen málokterý hacker.

Triple-X: Proč?

Renegade334: Tady to říkat nemůžu.

O chvíli později se na Gilletteově obrazovce objevilo malé okno.

Triple-X: Tak co se děje, kámo?

"Spusťte ho," zavolal Gillette na Stephena Millera, který spustil program HyperTrace. Na monitoru vyskočilo další okno zachycující mapu severní Kalifornie. Na té se postupně objevovaly modré čáry, jak program sledoval trasu spojení od OPK k počítači Triple-X.

"Už čmouchá," hlásil Miller. "Signál míří odtud do Oaklandu, do Rena a do Seattlu..."

Renegade334: dík za ICQ kámo. Jde o to, že mám takový problém a dost se bojím. Ten chlápek jde po mě a ty si přej totální wizard. Slyšel jsem, že bys moh něco vědět.

Wyatt Gillette dobře věděl, že hackerovo ego se dá masírovat kdykoliv a kdekoliv.

Triple-X: Jaký chlápek?

Renegade334: Jmenuje se Phate.

Žádná odpověď.

"No tak, no tak," vybízel Gillette šeptem Triple-X. Neztrat' se mi.

Já jsem vyděšený kluk a ty jsi wizard. Pomoz mi...

Triple-X: A co je sním? Teda s ním.

Gillette se podíval na okno na obrazovce, které znázorňovalo postup programu HyperTrace při lokalizaci jednotlivých směrovačů.

Signál Triple-X poskakoval po celém západě Spojených států. Nakonec skončil v posledním uzlu: serveru Bay Area On-Line Services .

umístěném ve Walnut Creek, což je nedaleko na sever od Oaklandu.

"Mám jeho providera," ozval se Stephen Miller. "Je to komutovaná služba."

"Zatraceně," zabručela Patricia Nolanová. Znamenalo to, že k odhalení posledního spojení od serveru ve Walnut Creek až k internetové kavárně, ve které Triple-X seděl, bude zapotřebí spolupráce telefonní společnosti.

"Však my to zvládneme," řekla Linda Sanchezová se zápalem středoškolské

roztleskávačky. "Držte ho na lince, Wyatte."

Tony Mott zatelefonoval do firmy Bay Area On-Line a oznámil šéfovi bezpečnostního oddělení, co se děje. Šéf oddělení obratem zavolal svým technikům, kteří kontaktovali společnost Pacific Bell a začali stopovat spojení od serveru Bay Area On-Line k počítači Triple-X.

Mott chvíli poslouchal a pak ohlásil: "V Pac Bell už ho stopují."

Je to dost frekventovaná oblast. Potrvá to tak deset, patnáct minut."

"To je moc, to je moc!" odpověděl Gillette. "Řekněte jim, ať sebou pohnou."

Z doby, kdy působil jako telefonní phreak a sám se do Pac Bell prolamoval, však Gillette dobře věděl, že chtějí-li zaměstnanci společnosti vystopovat hovor až ke zdroji, budou možná muset fyzicky procházet ústředny - což jsou obrovské sály zaplněné elektrickými relé - a vizuálně hledat propojení.

Renegade334: Slyšel jsem o jednom totálně robustním Phateovu háčku fakt robustním a pak jsem ho viděl online a ptal jsem se ho na to, jenže on mě prostě odpálkoval, a pak se potom začaly dít Divný věci

138 139

a já jsem slyšel o tom jeho skriptu, co se jmenuje trapdoor, takže jsem z toho totálně páránojdní.

Chvíli se nic nedělo a pak:

Triple-X: Tak co vlastně chceš?

"Je vystrašený," řekl Gillette. "Cítím to."

Renegade334: Tenhle ten trapdoor, dostane se ti s nim fakt do počítače a pak s nim prochází po všech tvých krámech, tím myslím úplně po VŠECH a ty o tom vůbec nevíš?

Triple-X: Myslím, že ve skutečnosti nic takového neexistuje. Je to jen taková velkoměstská legenda.

Renegade334: Když já nevím člověče, myslím že je skutečněj, sám jsem viděl jak se mi OTEVÍRAJÍ ty zatracené soubory a já je rozhodně neotevíral.

"Máme příchozí volání," ozval se Miller. "Teď on stopuje nás." Přesně jak Gillette předpokládal, Triple-X spustil svou vlastní verzi programu HyperTrace a pokoušel se hackera s názvem Renegade334 vystopovat. Anonymizační program, který uhackoval Stephen Miller, se však postaral o to, aby si počítač Triple-X myslel, že se Renegade nachází v Austinu. Hacker podle všeho takovou zprávu dostal a uvěřil jí, protože se neodpojil.

Triple-X: A proč tě tolik zajímá? Vždyť jsi na veřejném terminálu. Tam do tvých souborů nemůže.

Renegade334: Jsem tu akurát dneska, protože mi ti pitomci rodiče sebrali kvůli známám na týden Della. Když jsem byl doma online, začala mi blbnout klávesnice a pak se mi z ničeho nic začly otvírat soubory. Trochu jsem se vyděsil. Teda úplně.

Nastala dlouhá pauza. A pak hacker konečně odpověděl.

Triple-X: Tak to se ti nedivím. Já Phatea znám.

Renegade334: Jo odkud?

Triple-X: Prostě jsem se s ním začal bavit na jednom chatu. Pomohl mi odšívít jeden skript. A vyměnili jsme si nějaké warez.

"Ten kluk je zlato," zašeptal Tony Mott.

"Možná zná i Phateovu adresu," řekla Nolanová. "Zeptejte se ho."

"Ne," prohlásil Gillette. "Mohli bychom ho vyplašit."

Chvilí se neobjevil žádný vzkaz a pak hacker napsal:

Triple-X: BRB

Pravidelní návštěvníci chatovacích místností si vymysleli zvláštní těsnopis, který nahrazoval často používané fráze - aby ušetřili čas a energii strávené t'ukáním do klávesnice. BRB znamenalo "Be right back" neboli "Hned jsem tu".

"Bere roha?" zeptala se Sanchezová.

"Spojení je stále navázáno," řekl Gillette. "Možná si jen odskočil na záchod. Ať ho v Pac Bell stopují dál."

Opřel se o židli, která hlasitě zavržala. Uplynulo několik okamžiků a obrazovka stále zůstávala beze změny.

BRB.

Gillette pohlédl na Patricii Nolanovou. Otevřela kabelku - stejně objemnou jako její šaty -, znovu vytáhla kondicionér a začala si ho nepřítomně nanášet na nehty.

Kurzor stále blikal a obrazovka zůstávala prázdná.

140 141

Duchové se vrátili a tentokrát jich byla spousta.

Jamie Turner slyšel, jak bloudí po chodbách saintfranciské akademie.

Tedy, ve skutečnosti ten zvuk zřejmě vydával Booty nebo některý z učitelů, který se ujišťoval, že jsou okna i dveře dobře zavřena.

Případně studenti, kteří se pokoušeli najít nějaké místečko, kde by si mohli tajně vykouřit cigaretku nebo si zahrát Gameboye.

Jamie však přesto nedokázal vypudit z hlavy myšlenky na duchy: na duchy

indiánů umučených zde k smrti nebo na ducha studenta zavražděného zde před pár lety tím šíleným chlápkem, který se sem vloupal - a který, jak si Jamie nyní uvědomil, sám následně rozšířil počet zdejších duchů, neboť ho pak poldové zastřelili ve staré jídelně.

Jamie Turner byl nepochybně produktem světa počítačů - hackerem a vědecky založeným člověkem -, jenž dobře věděl, že duchové a tajemné bytosti jednoduše nejsou. Tak proč teď měl, ksakru, takový strach?

Vtom ho přepadla podivná myšlenka. Napadlo ho, zda se díky počítačům život náhodou nevrátil do nějaké dřívější a duchovněji založené doby - třeba do doby čarodějnic. Díky počítačům připomínal dnešní svět scénérii jako vystříženou z knih z počátku devatenáctého století od Washingtona Irvina nebo Nathaniela Hawthornea. Ospalé údolí a Dům se sedmi štíty.

V té době lidé věřili, že existují duchové, skřítki a nadpřirozené jevy, které člověk nevidí.

Dnes zde byl internet, kód, boty, elektrony a spousta dalších věcí, které člověk nespátřil - stejně jako duchy. Vznášely se kolem vás, objevovaly se jakoby odnikud, prováděly nejrůznější věci.

Tyto myšlenky Jamieho doslova děsily, ale přinutil se je zaplašit a pokračoval v chůzi po potměných chodbách saintfranciské akademie. Cítil zatuchlou omítku, slyšel tlumené rozhovory a hudbu ze studentských pokojů, která postupně utichala, když odcházel z obytné části budovy a proklouzl kolem tělocvičny.

Duchové...

Ne, přestaň s tím! poručil si.

Mysli na Santanu, myslí na to, jak budeš venku s bráchou, myslí na to, jak skvělý večer máš před sebou.

Myslí na propustku do zákulisí.

A pak konečně dorazil k požárnímu východu, který vedl do zahrady.

Rozhlédl se kolem sebe. Ani stopa po Bootym, ani stopa po ostatních učitelích, kteří se čas od času potulovali po chodbách jako dozorcí z nějakého válečného filmu o zajatcích.

Jamie Turner poklekl a prohlédl si zámek s poplašným zařízením, jako když si zápasník měří pohledem soupeře.

VAROVÁNÍ: PO OTEVŘENÍ DVEŘÍ SE ROZEZNÍ POPLAŠNÝ SIGNÁL.

Kdyby se mu nepodařilo alarm odstavit, kdyby se při pokusu o otevření dveří spustil poplašný signál, rozsvítla by se v celé škole oslnivá světla a do několika minut by zde byla policie i hasiči. Jamie by pak musel sprintovat do svého pokoje a celý večer by byl v trapu.

Rozložil tedy malý kus papíru obsahující schéma zapojení alarmu, který mu servisní šéf výrobce dveří tak laskavě zaslal.

Posvítíl si malou baterkou a ještě jednou si pečlivě prostudoval schéma.

Nato pohladil kovovou závoru s alarmem, všiml si, jak funguje spouštěcí mechanismus, kde jsou šroubky a jakým způsobem je ukryto napájení.

Ve svém bystrém mozku pak porovnal to, co viděl před sebou, se schématem zapojení.

Zhluboka se nadechl.

Pomyslel na bratra.

Nasadil si silné brýle, aby si chránil drahocenné oči, sáhl do kapsy, vytáhl plastikovou krabičku s potřebným nářadím a našel v ní šroubovák značky Philips. Máš spoustu času, řekl si v duchu. Nemusíš spěchat.

00010000 / 16

Frank Bishop zaparkoval neoznačený tmavě modrý ford před střízlivým koloniálním domem stojícím na zeleném pásu půdy. Bishop odhadoval, že pozemek nemá větší rozlohu než osmina akru, ale jelikož stál přímo v srdci Silicon Valley, mohl mít hodnotu dobrého milionu dolarů.

Detektiv si rovněž všiml, že na příjezdové cestě stojí nový, světle zbarvený sedan značky Lexus.

Oba policisté přešli ke dveřím a zakleпали. Otevřela jim uštvaná čtyřicátnice v džínách a seprané květované halence. Z útrobu domu se vyvalila vůně pečeného masa a cibule. Bylo šest hodin večer v tuto dobu Bishopova rodina obvykle večeřela - a detektiv náhle pocítil ukrutný hlad. Uvědomil si, že od rána nic nejedl.

"Prosím," řekla žena.

"Paní Cargillová?"

"Ano. Přejete si?" Žena zaujala obezřetný postoj.

"Je váš manžel doma?" zeptal se Bishop a ukázal ženě odznak.

"Ehm.Já..."

"Co se děje, Kath?" Ve dveřích se objevil podsaditý muž v mokasínách a růžové košili s knoflíčky. V ruce držel koktejl. Když si všiml policejních odznaků, odložil koktejl na stůl v předsíni.

"Mohli bychom s vámi na minutku hovořit, pane?"

"O co se jedná?"

"Co se děje, Jime?"

Cargill na ženu podrážděně pohlédl. "Já nevím. Kdybych to věděl, tak bych se neptal, ne?"

Žena zachmuřeně odešla.

"Bude to jen chvílička," ujistil Cargilla Bishop. Oba policisté odstoupili od dveří do poloviny přístupového chodníku a zastavili se.

Cargill je následoval. Jakmile byli všichni z ženina doslechu, začal Bishop hovořit. "Vy pracujete ve firmě Internet Marketing Solutions v Cupertino, že?"

"Jako regionální ředitel prodeje. Co to..."

"Máme důvod se domnívat, že jste viděl vozidlo, které se snažíme vypátrat v rámci vyšetřování vraždy. Včera kolem sedmé hodiny večer parkovalo toto vozidlo na parkovišti za barem Vesta's Grill, naproti parkovišti vaší firmy. Domníváme se, že jste mohl to vozidlo zahlédnout."

Cargill zavrtěl hlavou. "Už se mě na to ptala personální ředitelka. A já jí řekl, že jsem nic neviděl. Ona vám to netlumočila?"

"Tlumočila, pane," řekl Bishop klidně. "Ovšem mám důvod se domnívat, že jste jí neřekl pravdu."

"Hej, tak moment..."

"Vy jste v té době parkoval se svým lexusem na parkovišti za budovou a věnoval se sexuálním aktivitám se Sally Jacobsovou ze mzdového oddělení firmy."

Cargillův neopakovatelný výraz šoku přerůstajícího ve zděšení Bishopovi prozradil, že trefil přímo do černého, ovšem Cargill vzápětí odpověděl,

jak musel: "To je nesmysl. Ten, kdo vám to řekl, lhal.
Jsem už sedmnáct let ženatý. Kromě toho Sally Jacobsová..., jestli jste ji někdy viděl, pak určitě chápete, jak je taková představa idiotská. Je to ta nejošklivější holka na patnáctém patře."
Bishop si uvědomoval, že čas neúprosně letí. Vzpomněl si, jak mu Wyatt Gillette popsals cíl hry Access - zavraždit během jednoho týdne co nejvíce lidí. Již nyní mohl být Phate v patách další oběti.
Naklonil se proto k Cargillovi a úsečně řekl: "Váš osobní život mě vůbec nezajímá, pane. Zajímá mě jen skutečnost, že jste včera odpoledne viděl na parkovišti za barem Vesta's Grill zaparkované auto.
Patřilo podezřelému z vraždy a já potřebuji vědět, o jaký vůz šlo."
"Já tam nebyl," zopakoval Cargill neoblomně a ohlédl se k domu.
Obličej jeho ženy vykukoval zpoza krajkované záclony.
"Ale ano, pane, byl," řekl Bishop klidně. "A navíc vím, že jste měl na vrahovo auto dobrý výhled."
"Ne, nebyl," zaúpěl muž.
"Byl. Vysvětlím vám, proč to vím."
Muž se cynicky zasmál.
"Nějaký nový sedan světlé barvy - například jako váš lexus parkoval včera na zadním parkovišti firmy Internet Marketing zhruba ve stejné době, kdy pachatel unesl oběť z baru Vesta's. Vím, že prezident vaší firmy vybízí zaměstnance, aby parkovali na parkovišti před budovou, jinak si klienti povšimnou, že se původní počet zaměstnanců snížil na necelou polovinu. Takže jediným logickým

144 145

důvodem, proč parkovat na zadním parkovišti, je snaha provádět tam něco nepřijatelného a nebyť přitom spatřen z budovy ani z ulice.

Mezi takové činnosti by mohlo patřit například užívání zakázaných látek nebo provozování sexuálních aktivit."

Cargill se přestal smát.

Bishop pokračoval: "A jelikož se jedná o parkoviště s omezeným přístupem, ten, kdo tam parkoval, musel být zaměstnancem společnosti, a nikoliv jejím návštěvníkem. Zeptal jsem se personální ředitelky, který ze zaměstnanců vlastních sedan světlé barvy má problémy s drogami nebo milostný poměr. Ředitelka mi sdělila, že udržujete důvěrný vztah se Sally Jacobsovou. Což mimochodem vědí ve vaší firmě všichni."

Cargill ztlumil hlas tak, že se Bishop musel předklonit, aby ho slyšel, a zamumlal: "To jsou jen pitomé kancelářské drby - nic jiného." Po dvaadvaceti letech práce detektiva byl Bishop chodícím detektorem lži.

Nevzrušeně pokračoval: "A pokud muž parkuje se svou milenkou..."

"Ona není moje milenka!"

"... na parkovišti, vždy se dobře rozhlédne kolem sebe, aby se ujistil, že nikde nablízku nestojí auto jeho manželky nebo sousedů. A tudíž, pane, jste musel vidět i auto podezřelého. Co to bylo za vůz?"

"Já nic neviděl!" vyštěkl Cargill.

Nyní byl na řadě Bob Shelton. "Na tyhle žvásty nemáme čas, Cargille."

Otočil se k Bishopovi. "Zajedeme pro Sally a přivezeme ji sem."

Možná si oba společně vzpomenu na víc."

Detektivové již se Sally Jacobsovou hovořili - zdaleka se nejednalo o nejošklivější holku na patnáctém, ba ani na žádném jiném patře společnosti - a ta jim potvrdila svůj milostný poměr s Cargillem. Jelikož však byla svobodná a z nějakého důvodu tohoto pitomce opravdu milovala, necítila potřebu se na parkovišti rozhlížet po ostatních autech. Zdálo se jí, že opodál nějaké stálo, ale nedokázala si vzpomenout na jeho značku. Bishop jí věřil.

"Přivezete ji sem?" zeptal se Cargill pomalu. "Sally?"

Bishop pokynul Sheltonovi a oba se obrátili k odchodu. "Hned jsme zpátky," zavolal Bishop přes rameno.

"Ne, počkejte," zakňoural Cargill.

Policisté se zastavili.

Do Cargillova obličeje proudilo znechucení. Bishop se na ulici dávno naučil, že největší provinilci se vždy cítí nejvíce ukřivděni.

"Byl to jaguár se stahovací střechou. Poslední model. Stříbrný nebo šedý. S černou střechou."

"Poznávací značka?"

"Měl kalifornské tabulky. Na značku jsem neviděl."

"Všiml jste si ho v okolí už někdy dříve?"

"Ne, nevšiml."

Bishop usoudil, že muž mluví pravdu.

Vtom Cargillovi rozkvetl na tváři spiklenecký úsměv. "Poslyšte, pane policisto, když tady mluvíme jako chlap s chlapem, víte, jak to je...

Může to zůstat jen mezi námi?" Ohlédl se k domu a kývl na svou ženu.

Bishop si zachoval zdvořilý výraz. "To není problém, pane."

"Díky," řekl Cargill a viditelně se mu ulevilo.

"Až na protokol o svědecké výpovědi," dodal detektiv. "Ten bude obsahovat zmínku o vašem poměru se slečnou Jacobsovou."

"Protokol?" zeptal se Cargill neklidně.

"Naše důkazní oddělení vám ho zašle poštou."

"Poštou? To jako domů?" vyptával se Cargill se zadržným dechem.

"Takové jsou kalifornské zákony," řekl Shelton. "Každý svědek musí obdržet kopii svědecké výpovědi."

"To nemůžete."

Bishop byl založením spíše vážný, a tak mu nečinilo problémy udržet se i nyní. "Ale to my musíme, pane. Jak říkal kolega. Je to státní zákon."

"Vyzvednu si ho osobně u vás v kanceláři."

"Musí se poslat poštou - budou ho odesílat ze Sacramenta.

Obdržíte ho do několika měsíců."

"Do několika měsíců? To mi nemůžete říct, kdy přesně to bude?"

"My to sami nevíme, pane. Může to být příští týden, ale taky v červenci nebo v srpnu. Přejeme hezký večer. A díky za spolupráci, pane."

Otočili se a spěchali zpátky k modrému fordu Crown Victoria, zatímco zkamenělý Cargill již bezpochyby spřádal divoké plány, jak během příštích dvou či tří měsíců vybírat veškerou poštu, aby mu manželka na protokol nepřišla.

"Důkazní oddělení?" zeptal se Shelton se zdviženým obočím.

"Znělo mi to věrohodně," pokrčil rameny Bishop a oba policisté se dali do smíchu.

Bishop poté zavolal na centrální dispečink, popsal Phateův automobil a požádal o NVV - nouzové vyhledávání vozidel. Na základě této žádosti byly nalezeny všechny záznamy Oddělení motorových vozidel o nejnovějších modelech jaguáru se stahovací střechou stříbrné nebo šedé barvy.

Bishop věděl, že pokud Phate použil tento automobil při spáchání zločinu, pak bude vůz buďto kradený nebo registrovaný na falešné jméno a adresu, takže záznamy OMV pravděpodobně povedou do slepé uličky. Při NVV však dostali všichni příslušníci státních, okresních i místních bezpečnostních složek v severní Kalifornii příkaz podávat okamžitě hlášení o všech automobilech odpovídajících tomuto popisu.

Bishop kývl na Sheltona, který byl agresivnějším a rychlejším řidičem než on, aby se posadil za volant.

"Vracíme se na OPK," řekl.

Shelton se zamyslel. "Takže jezdí v jaguáru. Člověče, ten chlap není jen tak obyčejný hacker."

Ovšem, pomyslel si Bishop, to už přece víme.

Na počítači Wyatta Gillettea na oddělení počítačové kriminality se konečně objevil vzkaz:

Triple-X: Promiň, kámo. Jeden chlápek se mě musel zeptat, jak se dají prolomit hesla k šetřiči obrazovky. Nějaký mamlas.

Během několika dalších minut Gillette v "přestrojení" za vzdáleného texaského mladíka vylíčil kolegovi Triple-X, jakým způsobem prolamuje ve Windows hesla k šetřiči obrazovky on, a nechal si od něj poradit účinnější metody, jak toho dosáhnout. Gillette wizardovi pochleboval a padal před ním na kolena, když vtom se otevřely dveře a do hlavní kanceláře OPK se vrátili Frank Bishop a Bob Shelton.

"Už jsme skoro našli toho Triple-X," oznámila jim Nolanová vzrušeně.

"Sedí v internetové kavárně v nějakém nákupním centru tady poblíž.

Říkal, že Phatea zná."

"Jenže o něm nechce prozradit nic konkrétního," sdělil Gillette Bishopovi.

"Určitě ledacos ví, ale je vyděšený."

"Z Pac Bell a Bay Area On-Line vzkazují, že budou znát jeho polohu za pět minut," řekl Tony Mott a zaposlouchal se do informací ze sluchátek.

"Postupně zužují okruh pátrání od ústředny. Zdá se, že je v Athertonu, Menlo Parku nebo Redwood City."

"Kolik tam může být nákupních center?" zamyslel se Bishop.

"Pošleme do těch oblastí taktické jednotky."

Bob Shelton kamsi zavolal a pak oznámil: "Už jsou na cestě.

Za pět minut jsou tam."

"No tak, no tak," hučel Mott do monitoru a hladil čtvercovou pažbu své stříbrné pistole.

Bishop si přečetl obsah obrazovky a řekl: "Naveďte téma zpátky na Phatea. Zkuste ho přimět, aby vám prozradil něco konkrétního."

Renegade334: člověče tendleten phate, nedá se

něco udělat abych ho zastavil. Docela rád byh mu natrhl prdel.

Triple-X: Tak poslouchej, kámo. Ty Phateovi nenatrhneš prdel. On ji natrhne TOBĚ.

Renegade334: Myslíš?

Triple-X: Phate je chodící smrt, kamaráde.

Stejně jako jeho kámoš Shawn. Vůbec se k nim nepřibližuj. Jestli se ti Phate dostal do počítače s Trapdoorem, spal harddisk a nainstaluj si nový. A změň si uživatelské jméno.

Renegade334: Ty myslíš, že by mě mohl dostat i tady v texasu? kde vlastně bydlí?

"Dobře," řekl Bishop.

Triple-X si však dal s odpovědí načas. Po chvíli se na obrazovce objevilo hlášení:

Triple-X: Myslím, že až do Austinu se nedostane. Ale něco ti povím, kámo...

148 149

Renegade334: A co?

Triple-X: Do Austinu se nedostane, ale tvůj zadek není ani trochu v bezpečí tady v severní Kalifornii, kde zrovna teď sedíš, ty zasraný požere!!!!

"Sakra, odhalil nás!" vykřikl Gillette.

Renegade334: Hej kámo, já jsem v Texasu.

Triple-X: "Hej, kámo", to teda nejsi.

Zkontroluj si reakční doby na tom svém anonymizéru. ESAD!

Triple-X se odpojil.

"Zatraceně," řekla Nolanová.

"Je pryč," oznámil Gillette Bishopovi a vztekle bouchl dlaní do stolu s počítačem.

Detektiv se zadíval na poslední vzkaz na obrazovce a kývl na něj.

"Co myslí těmi reakčními dobami?"

Gillette neodpověděl hned. Vyťukal pár příkazů a zkontroloval anonymizér, který uhackoval Stephen Miller.

"Sakra," zabručel, když viděl, co se stalo, a začal to Bishopovi

vysvětlovat: Triple-X vystopoval počítač OPK tak, že vyslal stejný

druh drobných "pingů", které Gillette vysílal v tutéž dobu, aby našel

jeho. Millerův anonymizér sice sdělil Triple-X, že se Renegade nachází v

Austinu, ale když Triple-X vyťukal BRB, pravděpodobně provedl další test, při němž zjistil, že doba, za kterou jeho pingy urazily trasu do

Renegadeova počítače a zpět, je příliš krátká na sáhodlouhý elektronický výlet až kamsi do Texasu.

Byla to závažná chyba - a přitom stačilo jednoduše zabudovat do anonymizéru zpoždovač, který by prodloužil reakční dobu o několik milisekund, takže by to vypadalo, že se Renegade nachází o patnáct set kilometrů dále. Gillette nedokázal pochopit, proč na to Miller nepomyslel. "Doprdele!" ulevil si počítačový kriminalista a zavrtěl hlavou, když si svou chybu uvědomil. "Je to moje vina. Omlouvám se... Prostě jsem nepřemýšlel."

Ne, to teda rozhodně ne, pomyslel si Gillette, Byli už tak blízko.

"Odvolejte zásahovku," řekl Bishop tichým a zdeptaným hlasem. Shelton vytáhl mobilní telefon a předal příkaz.

"A co ta poslední zkratka, kterou Triple-X napsal?" zeptal se Bishop.

"ESAD'. Co to znamená?"

"To je jen takový přátelský akronym," odpověděl Gillette kysele. "Znamená to ‚Sežer hovno a zdechni!‘"

"To jsme ho tedy namíchli," poznamenal Bishop.

V témže okamžiku mu zazvonil mobilní telefon. Detektiv ho zvedl.

"Ano? Kde?" zeptal se stroze, zapsal si pár poznámek a řekl:

"Tak tam okamžitě pošlete všechny dostupné jednotky. A zavolejte i na městskou policii v San Jose. Hněte sebou, a to pořádně."

Vypnul telefon a změřil si pohledem členy týmu. "Máme průlom. Přišla nám odpověď na nouzové vyhledávání vozidel. Jeden dopravní policista v San Jose viděl asi před půl hodinou zaparkovaného šedého jaguára, poslední model. Stál v jedné staré čtvrti, kde se drahá auta moc často nevidí."

Přešel k mapě a nakreslil značku u křižovatky, kde bylo vozidlo spatřeno.

"Já tu oblast trochu znám," prohlásil Shelton. "Je tam spousta bytů.

Pár vináren, nějaké balírny. Jsou tam docela nízké nájmy."

Bishop poklepal na malý čtvereček s nápisem "Saintfranciská akademie".

"Vzpomínáš na ten případ před pár lety?" zeptal se Sheltona.

"Jo."

"Nějaký psychopat pronikl do školy a zavraždil tam studenta nebo učitele.

Ředitel pak nechal ve škole instalovat všemožná bezpečnostní zařízení, samé špičkové technologie. Bylo to ve všech novinách." Kývl na tabuli.

"Phate rád překonává překážky, vzpomínáš?"

"Ježíši," zamumlal Shelton vztekle. "Tentokrát jde po dětech."

Bishop popadl telefon a vyťukal na centrální dispečink kód pro přepadení na postupu.

Nikdo se neodvážil nahlas vyslovit myšlenku, která teď všem bleskla hlavou: totiž, že dopravní policista spatřil jaguára u školy již před půlhodinou. Což znamenalo, že měl Phate do této chvíle spoustu času sehrát svou morbidní hru.

150 151

Tohle je úplně jako život, pomyslel si Jamie Turner.

Bez fanfár, bez bzučení, bez ukájitivého žuchnutí, jaké člověk slyší ve filmech, a dokonce i bez slabého cvaknutí světlo na bezpečnostních dveřích pohaslo.

Ve skutečném světě neexistují zvukové efekty. Člověk udělá, pro co se rozhodl, a tento fakt mu nepřipomíná vůbec nic jiného než jen tiché zhasnutí slabého světélka.

Jamie se postavil a pečlivě se zaposlouchal. Ze vzdálených chodeb saintfranciské akademie slyšel tlumenou hudbu, veselý křik, smích a plechově znějící výměnu názorů v rozhlasovém diskusním pořadu - to vše nyní nechával za sebou, neboť hodlal strávit dokonale příjemný večer s bratrem.

Pomalou otevřel dveře.

Ticho. Žádný alarm, žádný Bootyho křik.

Do nosu mu pronikal chladný vzduch provoněný travou. Připomínal mu dlouhé a osamělé večery, které v létě trávil v domě rodičů v Milí Valey - bratr Mark byl tehdy v Sacramentu, kde si našel práci, aby nemusel bydlet doma. Všechny ty nekonečné hodiny po rodinné večeři... Matka Jamiemu přinesla zákusky a různé dobroty, aby jí nebyl na očích, a otec mu řekl: "Běž si hrát ven." Oba rodiče si pak s přáteli vyprávěli přihlouplé historky, které byly tím zmatenější, čím více místního vína všichni přítomní vychlemtali.

Běž si hrát ven...

Jako by byl v nějaké pitomé školce!

Jenže Jamie nikdy nešel ven. Vždy šel dovnitř a háčkoval jako o život.

Právě takové vzpomínky v něm vyvolávalo letošní chladné jaro.

Ovšem momentálně byl Jamie před vzpomínkami imunní. Cítil nezměrné nadšení, že se jeho snaha setkala s úspěchem a že stráví celý večer s bratrem.

Ovázal závoru páskou, aby mohl po nočním návratu do školy opět dveřmi projít. Zarazil se, otočil se do chodby a pozorně se zaposlouchal.

Žádné kroky, žádný Booty, žádní duchové. Jamie vykročil ven.

První krok ke svobodě. Ano! Dokázal to! Po...

A v tom okamžiku ho dostal duch.

Náhle ho jakási mužská paže bolestně sevřela kolem hrudníku a silná dlaň mu zakryla ústa.

Bože bože bože...

Jamie se pokusil skočit zpátky do školy, ale útočník v podivné údržbářské kombinéze byl silný a podařilo se mu mladého studenta srazit k zemi.

Nato strhl chlapci z nosu silné ochranné brýle.

"Copak to tady máme?" zašeptal, odhodil brýle do trávy a polaskal Jamieho po očních víčkách.

"Ne, ne!" vykřikl Jamie a pokoušel se zvednout ruce a ochránit si oči.

"Co to děláte?"

A pak muž vytáhl z kombinézy cosi, co vypadalo jako lahvička se sprejem, a přidržel to Jamiemu před obličejem. Co to...?

Proud mléčně zbarvené tekutiny vystříkl z rozprašovače Jamiemu do očí.

O chvíli později se dostavilo úděsné pálení a chlapec začal křičet a třást se nezměrnou hrůzou. Jeho nejhorší obavy se právě naplňovaly.

Slepota!

Jamie Turner zběsile škubal hlavou, aby zaplašil bolest a děs, ale

pálení se ještě zhoršovalo. "Ne, ne, ne!" křičel, ale jeho slova tlumilo silné sevření ruky kolem jeho úst.

Muž se k Jamiemu naklonil blíže a začal mu cosi šeptat do ucha, ovšem Jamie neměl tušení, co mu útočník říká. Bolest - a také zděšení, které s

sebou tato bolest nesla - ho stravovaly jako požár kus uschlého keře.

152 153

00010001 / 17

Frank Bishop a Wyatt Gillette prošli starou klenutou branou ke vchodu do saintfranciské akademie a boty jim chroupaly na štěrku vysypaném chodníku.

Bishop pozdravil kývnutím Huerta Ramireze, jehož statná postava vyplňovala polovinu brány, a zeptal se ho: "Je to pravda?"

"Jo, Franku. Je mi líto. Ujel."

Huerto Ramirez s Timem Morganem, který momentálně vyslychal svědky v ulicích kolem školy, byli na místě činu mezi prvními.

Ramirez se otočil a odvedl Bishopa s Gillettem - a také Boba Sheltona s Patricií Nolanovou, kteří šli za nimi - přímo do školní budovy.

Linda Sanchezová, která za sebou táhla velký kufr na kolečkách, se k nim po chvíli připojila.

Venku stály dvě sanitky a asi dvanáct policejních aut s tiše blikajícími majáčky. Na chodníku na protější straně ulice se již shromáždil početný dav zvědavců.

"Tak co se stalo?" zeptal se Shelton Ramirez.

"Pokud je nám známo, stál jaguár támhle před tou branou." Ramirez ukázal na dvůr, který od ulice oddělovala vysoká zeď. "Chtěli jsme k němu přijet co nejtíšeji, ale zdá se, že se nějak doslechl, že sem jedeme, utekl ze školy a ujel. O osm a o šestnáct ulic dál jsme rozestavili zátarasy, jenže on se jim vyhnul. Zřejmě projel bočními ulicemi a zadními uličkami domů." Když kráčeli potměšilými chodbami akademie, dohnala Nolanová Gillettea a srovnala s ním krok. Zdálo se, že chce něco říct, ale pak si to rozmyslela a byla zticha.

Během chůze po chodbách si Gillette nevšiml žádných studentů; možná je učitelé drželi na pokojích, než dorazí rodiče a výchovní poradci.

"Našlo se něco na místě činu?" zeptal se Bishop Ramirez.

"Nic, co by na nás vyskočilo a řeklo nám pachatelovu adresu."

Odbočili za roh a na konci chodby zahlédli otevřené dveře, za nimiž se hemžily desítky policistů a několik lékařských specialistů.

Ramirez pohlédl na Bishopa a cosi mu zašeptal. Bishop pokýval hlavou a řekl Gilletteovi: "Je to velice nepříjemný pohled. Proběhlo to stejně jako u Andyho Andersena a Lary Gibsonové. Pachatel opět vraždil nožem - do srdce. Jenže tentokrát to vypadá, že se oběť před smrtí chvíli trápila.

Velmi ohavné. Co kdybyste raději počkal venku?

Jakmile budeme potřebovat, abyste se podíval na počítač oběti, dám vám vědět."

"Já to zvládnou," odpověděl hacker.

"Víte to jistě?"

"Jo."

"Kolik mu je?" zeptal se Bishop Ramirez.

"Tomu klukovi? Patnáct."

Bishop zvedl obočí na Patricii Nolanovou a zeptal se i jí, zda snese pohled na masakr. "To je dobrý," odvětila.

Vstoupili do třídy.

I přes odměřenou odpověď na Bishopovu otázku se nyní Gillette šokovaně zastavil. Všude byla spousta krve. Bylo jí neskutečné množství - na podlaze, na stěnách, na židlích, na rámech obrazů, na tabuli, na pultíku. Její barva se lišila podle povrchu, který potřísnila, a přecházela od jasně růžové po téměř sytě černou.

Tělo leželo pod tmavě zelenou gumovou plachtou uprostřed místnosti. Gillette pohlédl na Nolanovou a čekal, že i ona bude pociťovat odpor. Nolanová se však pouze podívala na karmínové šmouhy, stříkance a kaluže v místnosti a její oči začaly nevzrušeně zkoumat učebnu - zřejmě hledaly počítač, který měli za chvíli analyzovat.

"Jak se ten kluk jmenuje?" zeptal se Bishop.

"Jamie Turner," odpověděla policistka z oddělení v San Jose.

Do místnosti vešla Linda Sanchezová, a když spatřila krev a mrtvé tělo, zhluboka popadla dech. Zdálo se, že se rozhoduje, zda omdlí, nebo ne. Nakonec opět vyšla na chodbu.

Frank Bishop přešel do učebny vedle místa činu, kde seděl na židli dospívající chlapec, objímal se oběma rukama a pohupoval trupem sem a tam. Gillette vyšel za detektivem.

"Jamie?" zeptal se Bishop. "Jamie Turner?"

Chlapec neodpověděl. Gillette si všiml, že jeho oči mají sytě červenou barvu a kůže kolem nich vypadá zaníceně. Bishop se podíval na jiného muže v místnosti - štíhlého pětadvacátníka, který stál

154 155

vedle Jamieho a opíral se mu rukou o rameno. "Ano, tohle je Jamie," řekl Bishopovi. "Já jsem jeho bratr. Mark Turner."

"Booty je mrtvý," zašeptal Jamie ztrápeně a přitiskl si na oči mokrou látku.

"Booty?"

Další muž - čtyřicátník v mokasínách a sportovní košili - se představil jako zástupce ředitele internátu a řekl: "Chlapec tak přezdíval jemu."

Kývl směrem k místnosti, v níž leželo mrtvé tělo.

"Řediteli."

Bishop podřepil k Jamiemu: "Jak se cítíš, mladý muži?"

"On ho zabil. Měl nůž. Bodal do něj a pan Boothe jen pořád křičel a křičel a pobíhal sem a tam a snažil se utéct. Já..." Chlapcův hlas se rozlámал v kaskádu vzlyků. Jeho bratr ho ještě pevněji stiskl za ramena.

"Není mu nic?" zeptal se Bishop jedné z lékařek - ženy, jejíž plášť zdobil stetoskop. "Bude v pořádku," odpověděla. "Zdá se, že mu pachatel nastříkal do očí vodu s příměsí čpavku a tabaska. Pálí to jako čert, ale zrak mu to nepoškodí."

"Proč to udělal?" zeptal se Bishop.

Lékařka pokrčila rameny. "To bych taky ráda věděla."

Bishop si přitáhl židli a posadil se. "Mrzí mě, co se stalo, Jamie. Víím, že jsi rozrušený. Ale je velice důležité, abys nám pověděl všechno, co víš."

Po několika minutách se chlapec uklidnil a vysvětlil detektivovi, že chtěl utéct ze školy, aby mohl jít na koncert s bratrem. Sotva se mu však podařilo otevřít dveře, popadl ho nějaký člověk v údržbářské uniformě a nastříkal mu do očí jakousi látku. Rekl Jamiemu, že je to

kyselina a že pokud ho Jamie odvede k panu Boetheovi, poskytne mu protilátku. Jestli to však prý neudělá, vyžere mu kyselina oči.

Chlapci se roztráslы ruce a dal se do pláče.

"Tohle je jeho noční můra," řekl Mark vztekle. "Že oslepne. Ten hajzl to nějak zjistil."

Bishop pokýval hlavou a řekl Gilletteovi: "Takže jeho cílem byl ředitel. Tohle je velká škola - Phate potřeboval Jamieho, aby co nejrychleji našel oběť."

"Strašně to bolelo! Vážně, opravdu strašně... Řekl jsem mu, že mu nepomůžu. Nechtěl jsem, vážně jsem se snažil, ale nemohl jsem si pomoci.

Já..." Chlapec zmlkl.

Gillette měl pocit, že chce Jamie říct ještě něco dalšího, ale nedokáže se k tomu odhodlat.

Bishop se dotkl chlapcova ramena. "Udělal jsi jedinou správnou věc.

Já sám bych si na tvém místě počíнал úplně stejně, hochu. Nelam si s tím hlavu. Pověz mi, Jamie, posílal jsi dnes někomu e-mail, ve kterém by ses svěřoval, co máš večer v plánu? Je důležité, abychom to věděli."

Chlapec polkl a sklopil zrak.

"Nic se ti nestane, Jamie. Ničeho se neboj. Pouze chceme najít toho člověka."

"Myslím, že bratrovi. A pak..."

"Poslouchám."

"Prostě jsem šel na síť, abych zjistil nějaká hesla a tak. Hesla k přední bráně. Musel se mi nahackovat na stanici a přechíst si je, aby mohl proniknout na dvůr."

"A co informace, že máš panický strach ze slepoty?" zeptal se Bishop.

"Mohl si i tu přechíst někde na síti?"

Jamie opět přikývl.

Gillette se vmísil do hovoru: "Takže Phate tentokrát použil jako ,trapdoor' samotného Jamieho - aby se přes něj dostal dovnitř."

"Byl jsi vážně statečný, mladý muži," řekl Bishop laskavě.

Chlapec se však nedal utěšit.

Technici ze soudní patologie odvezli ředitelovo tělo a policisté včetně Gillettea s Nolanovou se shromáždili na chodbě, aby se poradili.

Shelton tlumočil, co se dozvěděl od laboratorních techniků:

"Na místě činu se nenašlo ani ň. Snad jen pár desítek zjevných otisků - proženou je databázemi, jenže my už stejně víme, že to byl Holloway. Na nohou měl boty bez výrazného vzoru na podrážce.

V místnosti je asi milion vláken. Laborka by na nich mohla dělat celý rok. Jo, a pak našli tohle. Patří to tomu Turnérovi."

Podal Bishopovi list papíru. Detektiv si ho přečetl a předal ho Gilletteovi.

Zdalo se, že jde o chlapcovy poznámky o prolomení kódu a deaktivaci poplašného zařízení na dveřích.

Jako další se ujal slova Huerto Ramirez. "Nikdo neví zcela přesně, kde ten jaguár vlastně parkoval. Déšť každopádně smyl veškeré stopy pneumatik. U obrubníku je asi tuna odpadků, ale kdo může vědět, jestli tam některé odhodil pachatel?"

"Vždyť je to cracker," řekla Nolanová. "To znamená, že jde o organizovaného pachatele. Nebude přece odhazovat obálky se svou adresou, když číhá na oběť."

"Tim Morgan s pár lidmi z ústředí stále vyslýchá lidi na ulici," pokračoval Ramirez, "ale nikdo vůbec nic neviděl."

Bishop pohlédl na Nolanovou, Sanchezovou a Gillettea. "No dobrá, zajistěte chlapcův počítač a zkontrolujte ho."

"Kde je?" zeptala se Linda Sanchezová.

Zástupce ředitele se nabídl, že je odvede do školní počítačové učebny.

Gillette se vrátil do místnosti, kde seděl Jamie, a zeptal se ho, kterou stanicí používá.

"Trojku," odvětil chlapec zasmušile a dál si tiskl žinku na oči.

Policisté vyrazili tmavou chodbou. Během chůze vytáhla Linda Sanchezová mobilní telefon a vyřídila jeden telefonát. Gillette z rozhovoru vyrozuměl, že její dceři stále nezačaly porodní bolesti.

"Dios," ulevila si Sanchezová, jakmile zavěsila.

Ve sklepní počítačové místnosti, která působila mrazivým a skličujícím dojmem, se Gillette, Nolanová a Sanchezová shromáždili před stanicí číslo 3. Gillette varoval Sanchezovou, aby prozatím nespouštěla žádný

"vykopávkový" program. Posadil se za počítač a řekl:

"Pokud víme, tak se démon s Trapdoorem samovolně nezničil.

Pokusím se zjistit, kde se v systému ukrývá."

Nolanová se rozhlédla po zatuchlé místnosti v gotickém stylu.

"Připadám si tu jako ve Vymítači ďábla... Strašidelná atmosféra a posedlost ďáblem."

Gillette se chabě usmál. Zapnul počítač a prohlédl si hlavní nabídku. Nato spustil několik různých aplikací - textový procesor, tabulkový procesor, program na odesílání faxů, antivirový program, pár obslužných programů pro kopírování disket, pár her, pár webových prohlížečů a program na crackování hesel, který podle všeho napsal sám Jamie (na teenagera velice robustní kód, pomyslel si uznale Gillette).

Zatímco zadával příkazy, hleděl upřeně na obrazovku a sledoval, jak rychle se na ní objeví vyťukávaná písmena. Zároveň poslouchal vrnění harddisku, aby zjistil, zda disk vydává nějaké zvuky, které neodpovídají úloze, již by měl v daném okamžiku vykonávat.

Patricia Nolanová se posadila těsně vedle něj a rovněž zírala na obrazovku.

"Já toho démona cítím," zašeptal Gillette. "Jenže je to zvláštní jako by se pohyboval. Skáče z programu do programu. Sotva otevřu jednu aplikaci, vklouzne mi do ní - možná aby zjistil, jestli ho skutečně hledám.

A pokud zjistí že ne, tak zase odejde... Někde ale přece musí být uložen."

"Jenže kde?" zeptal se Bishop.

"Uvidíme, jestli to dokážu zjistit." Gillette otevřel a zase zavřel deset programů, pak deset dalších a po celou dobu zběsile ťukal do klávesnice. "No dobrá, dobrá... Tenhle adresář je nejloudavější."

Pročetl si seznam souborů a chladně se zasmál. "Tak víte, kam se nám Trapdoor ukryl?"

"Kam?"

"Do programu Solitér."

"Cože?"

"Do té karetní hry."

"Jenže ta se dodává téměř se všemi počítači prodanými v Americe," řekla Sanchezová.

"Možná právě proto napsal Phate ten kód takhle," poznamenala Nolanová. Bishop zavrtěl hlavou. "Takže každý, kdo má v počítači solitér, v něm může mít i Trapdoora?"

"A co se stane, jestli solitéra poškodíte nebo vymažete?" zeptala se Nolanová.

Chvíli o tom diskutovali. Gillette byl velice zvědav, jak Trapdoor funguje, takže chtěl z počítače izolovat celého démona a prozkoumat ho. Pokud by vymazali program Solitér, mohl démon zničit sám sebe - vědomí, že se démon sebedestruuje, by jim však poskytlo účinnou zbraň, neboť každý, kdo by měl podezření, že má v počítači démona, by pak mohl karetní hru jednoduše vymazat.

Nakonec se rozhodli, že okopírují obsah harddisku v Jamieho počítači, Gillette vymaže solitéra a zjistí, co se stalo.

Jakmile Sanchezová dokončila kopírování harddisku, přistoupil Gillette k mazání programu Solitér. Přitom si ovšem všiml drobného zdržení v mazací operaci. Znovu otestoval několik programů a hořce se zasmál.

"Pořád tam je. Přeskočil do jiného programu a má se čile k světu.

Jak to jen dělá, sakra!" Démon s Trapdoorem nějakým způsobem vycítil, že jeho domov bude brzy zničen, a pozdržel mazací operaci na tak dlouho, aby stačil uprchnout z programu Solitér do jiné aplikace.

Gillette se postavil a zavrtěl hlavou. "Tady už nic nezmůžu. Odvezeme tu stanici na OPK a..."

158 159

Vtom se u dveří počítačové učebny mihl rychlý pohyb. Dveře se prudce rozletěly a skleněná výplň se s rachotem roztržila. Místnost zaplnil srdceryvný křik a k počítači číslo 3 se přihnala jakási postava.

Nolanová instinktivně padla na kolena. Z jejích úst se vydralo překvapené slabé zakňourání.

Také Bishop byl odhozen na stranu. Linda Sanchezová hmátla po zbrani. Gillette padl k zemi právě ve chvíli, kdy mu kolem hlavy proletěla židle a vrazila do monitoru, u něhož ještě před okamžikem seděl.

"Jamie!" vykřikl zástupce ředitele ostře. "Ne!"

Chlapec se však rozehnal a znovu mrští židli do monitoru, který tentokrát s hlasitým prasknutím vybuchl a rozpadl se na bezpočet skleněných střepů. Z mrtvého počítače se začal linout kouř.

Zástupce ředitele popadl židli, vytrhl ji Jamiemu z rukou, odstrčil chlapce na stranu a srazil ho na podlahu. "Co to, prokrista, děláte, pane?"

Chlapec se vyškrábal na nohy, rozvzlykal se a znovu se vrhl na počítač.

Bishop se zástupcem ho však tentokrát zadrželi. "Já ho rozmlátím!

To on ho zabil! To on zavraždil pana Boethea!"

"Okamžitě toho nechte, mladý muži!" okřikl Jamieho zástupce ředitele.

"Takové chování u svých studentů nestrpím!"

"Dejte ty posrané ruce pryč!" běsnil chlapec dále. "On zabil ředitele a já zabiju jeho!" Celé tělo se mu třásl vztekem.

"Pane Turnere, okamžitě se uklidněte! Nebudu vám to říkat dvakrát."

Do učebny vběhl Jamieho bratr Mark a vzal chlapce kolem ramen. Jamie se mu

zhroustil do náruče a začal usedavě plakat.

"Studenti se musí chovat způsobně," pravil otřesený zástupce ředitele a podíval se do chladných tváří policistů. "Tak to tu máme zařízeno."

Bishop pohlédl na Sanchezovou, která zkoumala vzniklou škodu. "Procesor je v pořádku," ohlásila. "Zničil pouze monitor."

Wyatt Gillette odsunul několik židlí do rohu a pokynul Jamiemu, aby k němu přistoupil. Chlapec pohlédl na Marka, a když bratr kývl, postavil se vedle hackera.

"Myslím, že na tohle se záruka nevztahuje," prohlásil Gillette, zasmál se a ukázal na monitor.

Na chlapcově obličeji se mihl chabý úsměv, který však téměř vzápětí zmizel.

Po chvíli Jamie řekl: "Je to moje vina, že Booty zemřel." Podíval se na Gillettea. "Cracknul jsem přístupové heslo k bráně, stáhl jsem si plánky alarmů... Dopřdele, proč vůbec ještě žiju?!" Otřel si obličej do rukávu. Gillette měl znovu pocit, že toho má chlapec na srdci více. "No tak, pověz mi všechno," vybídl ho jemně.

Chlapec sklopil oči a po chvíli přiznal: "Ten chlap mi řekl, že kdybych nehackoval, pan Boethe mohl žít. Že to já jsem ho zabil.

A že se už nikdy v životě nemám dotýkat počítačů, abych nezabil někoho dalšího."

Gillette zavrtěl hlavou. "Ne, ne, ne, Jamie. Muž, který to udělal, je odporná svineš. Vzal si do hlavy, že zabije vašeho ředitele, a nic ho nemohlo zastavit. Kdyby nevyužil tebe, byl by využil někoho jiného. Řekl to jen proto, že se tě bojí."

"Že se mě bojí?"

"Celou dobu tě sledoval - díval se, jak píšeš skripty a háčkuješ.

Má strach, že bys jednoho dne mohl zatočit ty s ním."

Jamie mlčel.

Gillette ukázal na kouřící monitor. "Nemůžeš přece rozbít všechny počítače na světě."

"Ale tenhle rozmlátit můžu!" vypěnil Jamie.

"Je to jen nástroj," řekl Gillette jemně. "Někteří lidé používají šroubováky ke vloupačkám. Nemůžeš kvůli tomu zničit všechny šroubováky." Jamie se zhroustil na hromadu knížek a rozplakal se. Gillette ho chytil kolem ramen. "Už nikdy nebudu sedat k počítači," dušoval se student.

"Nenávidím je!"

"No, tak to bude problém."

Chlapec si znovu otřel obličej. "Problém?"

"Budeme totiž potřebovat tvou pomoc," řekl Gillette.

"Mou pomoc?"

Gillette ukázal na počítač. "Ten skript jsi napsal ty? Crack-er?"

Jamie přikývl.

"Tak to jsi dobrý, Jamie. Opravdu dobrý. Spousta sysadminů by nedokázala tvoje háčky ani spustit. Budeme muset vzít tu stanici s sebou na ústředí, abychom ji tam mohli analyzovat. Ostatní ale

v nich nenajdeš něco, co by nám mohlo pomoci toho hajzla chytit."

"To chcete, abych udělal?"

"Víš, kdo je to bílý klobouk?"

"Jo. Dobrý hacker, který pomáhá hledat zlé hackery."

"Chceš se stát naším bílým kloboukem? Na státní policii nemáme dost lidí.

Možná objevíš něco, co my najít neumíme."

Chlapec jako by náhle cítil rozpaky, že ještě před chvílí plakal.

Vztekle si otřel tvář. "Když já nevím. Nemůžu říct, že by se mi do toho nějak moc chtělo."

"Tvoje pomoc by nám přišla strašně vhod."

"No tak, Jamie," řekl zástupce ředitele, "je čas se vrátit do svého pokoje."

"Ani nápad," ozval se jeho bratr. "Tady dnes večer nezůstane. Pojedeme na koncert a pak přespí u mě."

"Ne," prohlásil zástupce ředitele rázně. "Na to potřebuje podepsané svolení od rodičů a s těmi se bohužel nemůžeme spojit. Máme zde určitá pravidla a po tomhle všem" - zástupce mávl rukou směrem k místu Činu - "se od nich nehodláme odchylovat."

Mark Turner se předklonil a nasupeně zašeptal: "Ježíšikriste, vzpamatujte se, ano? Ten kluk právě zažil nejhorší večer svého života a vy..."

Zástupce se naježil. "Vy mi nebudete říkat, jak mám jednat se svými studenty."

"Ale já ano," vložil se do hovoru Frank Bishop. "A Jamie tu dnes ani nezůstane, ani nepůjde na žádný koncert. Pojede k nám na ústředí a poskytne svědeckou výpověď. A pak ho odvezeme k rodičům."

"Já k nim nechci," řekl chlapec zbědovaně. "K rodičům ne."

"Obávám se, že nemám jinou možnost, Jamie," odpověděl detektiv.

Chlapec si povzdechl a zdálo se, že se znovu rozpláče.

Bishop se podíval na zástupce ředitele a řekl: "Od této chvíle se chlapec ujímám já. Vy budete mít dnes večer plné ruce práce s ostatními studenty."

Zástupce znechuceně šlehl pohledem po Bishopovi - a po rozbitých dveřích - a odešel z učebny.

Sotva se vypařil, Frank Bishop se usmál a řekl chlapci: "No dobrá, mladý muži, můžete s bratrem odejít. Úvodní světelnou show už asi nestihnete, ale když si pospíšíte, chytíte ještě hlavní program."

"Ale co mí rodiče? Říkal jste..."

"Zapomeň, co jsem říkal. Zavolám mámě a tátovi a řeknu jim, že strávíš noc s bratrem." Bishop se podíval na Marka. "Akorát dohlédněte, aby zítra stihl začátek vyučování."

Chlapec se po všem, co se stalo, nedokázal usmát, ale zmohl se alespoň na chabé: "Díky." Sebral se a zamířil ke dveřím.

Mark Turner podal detektivovi ruku.

- "Jamie," zavolal Gillette.

Chlapec se otočil.

"Přemýšlej o mé prosbě - abys nám pomohl."

Jamie se na chvíli zadíval na kouřící monitor. Otočil se a beze slova odešel.

"Myslíte, že něco najde?" zeptal se Bishop Gillettea.

"Nemám ponětí. Ale proto jsem ho o pomoc nežádal. Říkal jsem si, že po takové události se potřebuje rychle vrátit zpátky do sedla."

Gillette ukázal na Jamieho poznámky. "Je geniální. Byl by hotový zločin, kdyby se vylekal a přestal se věnovat počítačům."

Detektiv se slabě usmál. "Čím déle vás znám, tím více mi připadá, že nejste typický hacker."

"Kdo ví? Třeba nejsem."

Gillette pomohl Lindě Sanchezové rozpojit počítač, který se stal nechtěným spoluorganizátorem vraždy nebohého Willema Boethea.

Sanchezová zabalila počítač do deky a opatrně ho uložila do kufru na kolečkách, jako by se obávala, že jediný prudký pohyb či nešetrné zacházení by zničily křehounké stopy vedoucí ke společnému protivníkovi. Na oddělení počítačové kriminality zatím vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě.

Signalizace botu, která měla uživatele upozornit na přítomnost Phatea nebo Shawna na síti, se již nespustila a stejně tak se na síť nevrátil Triple-X.

Tony Mott, který stále působil nešťastně, že mu unikla příležitost zahrát si na "opravdového poldu", se nyní štítivě nakláněl nad stohem policejních dokumentů, z nichž si spolu s Millerem vypsali četné poznámky, zatímco zbytek týmu odjel na saintfranciskou akademii.

"Ve VICAPu ani ve státních databázích není na jméno ,Holloway vůbec nic užitečného," oznámil nyní. "Spousta spisů schází a ty, které tam jsou, nám řeknou akorát hovno."

162 163

Mott se odmlčel a pokračoval: "Volali jsme na pár firem, pro které ten Holloway pracoval: na Western Electric, Apple a Nippon Electronics - teda NEC. Lidi, kteří si ho pamatují, tvrdili, že to byl geniální metač kódu... a geniální sociální inženýr."

"PMN," začala Linda Sanchezová recitovat, "CJN."

Gillette a Nolanová se rozesmáli.

Miller přeložil Bishopovi a Sheltonovi další zkratku používanou v modré sféře: "Pověz mi něco, co ještě nevím/" Otočil se zpátky.

"Ale pozor, pozor - z personálního a kontrolního oddělení všech těch firem se ztratily jeho spisy."

"Dokážu si představit, jak háčkuje a vymazává počítačové soubory," řekla Linda Sanchezová. "Ale jak se zbavil padlého stromu?"

"Čeho?" zeptal se Shelton.

"Papírových spisů," vysvětlil mu Gillette. "Ale vždyť je to snadné: nahackoval se do evidenčního počítače a vystavil personálu příkaz, aby jeho spisy skartoval."

Miller dodal, že několik zaměstnanců bezpečnostních oddělení Phateových někdejších zaměstnavatelů se domnívalo, že si Phate vydělával na živobytí - a možná si vydělává dodnes - prodejem ukradených komponentů do superpočítačů, po nichž existuje obrovská poptávka zejména v Evropě a v některých rozvojových zemích.

Naděje policistů na chvíli zesílily, když jim zavolal Ramirez a řekl, že se mu konečně ozval majitel divadelní rekvizitárny Ollie's.

Prohlédl si policejní fotografii mladého Jona Hollowaye a potvrdil, že tento muž za poslední měsíc několikrát navštívil jeho prodejnu.

Majitel si nedokázal přesně vybavit, co u něj muž kupoval, ale pamatoval si, že dělal velké nákupy a platil v hotovosti. Neměl tušení, kde Holloway bydlí, ale dodnes si vzpomínal na jeden krátký rozhovor.

Zeptal se Hollowaye, jestli je herec, a pokud ano, jestli je těžké shánět role.

"Pamatuju si, že mi tehdy řekl: „Ne, vůbec to není těžké. Já hraju každý den.“"

O půl hodiny později se Frank Bishop protáhl a rozhlédl se po dinosauřím výběhu.

Členům týmu jako by pomalu docházel dech. Linda Sanchezová telefonovala s dcerou, která stále čekala na porodní stahy. Stephen Miller seděl mrzutě stranou ostatních, díval se do poznámek a možná se stále trápil chybou v anonymizéru, kvůli níž se Triple-X odpojil od sítě.

Gillette se nacházel v analytické laboratoři, kde kontroloval obsah počítače Jamieho Turnéra. Patricia Nolanová seděla v sousední buňce a kamsi telefonovala. Kde je teď Bob Shelton, neměl Bishop tušení.

Zazvonil mu telefon a detektiv ho zvedl. Byla to silniční hlídka.

Jeden policista na motocyklu našel Phateův jaguár v Oaklandu.

Neexistovaly přímé důkazy, že automobil patřil právě hackerovi, ale nikomu jinému ani patřit nemohl: jediným důvodem, proč odstavit auto za šedesát tisíc dolarů s plnou nádrží benzínu a zapálit ho, je snaha zničit důkazy.

Což se požáru podle techniků na místě činu podařilo s mimořádnou účinností - nenašla se žádná vodítka, která by mohla vyšetřovatelům pomoci.

Bishop se vrátil k předběžné zprávě o ohledání místa činu na saintfranciské akademii. Huerto Ramirez ji sestavil v rekordně krátké době, ale ani ona neobsahovala nic zvlášť užitečného. Vražedným nástrojem byl i tentokrát nůž typu Ka-bar. Původ lepicí pásky, jíž pachatel svázal Jamieho Turnéra, se nedal vystopovat, stejně jako tabasco a čpavek, který Phate nastříkal Jamiemu do očí. Technici sice našli velké množství Hollowayových otisků, ale ty byly bezcenné, neboť policisté již jeho totožnost dávno znali.

Bishop přistoupil k tabuli, ukázal na fix a Mott mu ho hodil. Detektiv začal psát na tabuli nové informace, ale u hesla "otisky prstů" se náhle zarazil.

Phateovy otisky prstů...

Hořící jaguár...

Tyto skutečnosti ho z nějakých důvodů znepokojovaly. Ale proč? říkal si v duchu a hladil si kotlety vnější stranou prstů.

Udělej s tím něco...

Luskl prsty.

"Co se děje?" zeptala se Linda Sanchezová. Mott, Miller a Nolanová se na něj podívali.

"Phate neměl rukavice."

V baru Vesta's Grill, odkud unesl Laru Gibsonovou, Phate pečlivě obalil pivní láhev ubrouskem, aby na ní nenechal otisky.

Na saintfranciském internátu se už s tím neobtěžoval. "To znamená, že ví, že známe jeho pravou totožnost," řekl detektiv a dodal: "A že

zjistili, že jezdí v jaguáru. Jak se mu to podařilo?"

Sdělovací prostředky zatím nezveřejnily jeho jméno a neuvedly ani skutečnost, že vrah jezdí v jaguáru."

"Takže myslíte, že tu máme špiona?" zeptala se Linda Sanchezová.

Bishop znovu sklouzl očima k tabuli a všiml si zmínky o Shawnovi, Phateovu záhadném partnerovi. Poklepal na jméno a řekl: "Jaký je celý smysl té jeho hry? Najít nějaký tajný způsob, jak získat přístup do života oběti."

"Vy myslíte, že Shawn je Trapdoor?" zeptala se Nolanová. "Nějaký vnitřní informátor?"

Tony Mott pokrčil rameny. "Třeba je to nějaký dispečer na ústředí. Nebo policista."

"Anebo někdo z Kalifornské datové správy," nadhodil Stephen Miller.

"Anebo," ozval se mužský hlas, "je Shawn ve skutečnosti Gillette."

Bishop se otočil a spatřil Boba Sheltona, který stál před jednou z buněk v zadní části hlavní kanceláře.

"Co to povídáte?" zeptala se Patricia Nolanová.

"Tak pojd'te sem," řekl Shelton a pokynul policistům, aby ho následovali do buňky.

Na monitoru na pracovním stole zářil jakýsi text. Shelton se posadil a vyjel kurzorem na začátek textu, zatímco ostatní policisté se vtěsnali do buňky.

Linda Sanchezová se podívala na obrazovku a ustaraně řekla:

"Vždyť vy jste na ISLEnetu. Gillette říkal, že se na něj nemáme přihlašovat."

"Samozřejmě že to říkal," vyštěkl Shelton hořce. "A víte proč?"

Protože se bál, že objevíme tohle." Sjel kurzorem o něco níže a ukázal na obrazovku. "Tohle je jedna stará zpráva ministerstva spravedlnosti, kterou jsem našel v archivech okresu Contra Costa. Phate ji možná vymazal ve Washingtonu, ale tady na to zapomněl." Shelton poklepal na obrazovku.

"Gillette byl Valleyman. On a Holloway společně šéfovali tomu gangu - Rytíři přístupu. Dokonce ho spolu založili."

"Doprdele," zaklel Miller.

"Ne," špitl Bishop. "To není možné."

"Zahrál si na sociálního inženýra i na nás!" vykřikl našťavaně Mott.

Bishop zavřel oči. Gilletteova zrada ho dokonale zdrtila.

"Gillette a Holloway se znají už léta," mumlal Shelton. "Shawn' je možná jen jedno z Gillettových uživatelských jmen. Vzpomeňte si, jak ředitel věznice říkal, že ho přistihli, jak se připojuje na síť.

Pravděpodobně kontaktoval Phatea. Možná je celá tahle šaráda pouze chytrý plán, jak dostat Gillettea z vězení. To je ale hajzl."

"Jenže Gillette naprogramoval svůj bot tak, aby hledal i Valleymana," namítla Nolanová.

"To se pletete." Shelton přistrčil Bishopovi vytištěný dokument.

"Takhle upravil ten svůj program."

Na papíře stálo:

Oblast hledání: IRC, Undernet, Dalnet, WAIS,
gopher, Usenet, BBSs, WWW, FTP, ARCHIVES
Předmět hledání: (Phate NEBO Holloway NEBO
"Jon Patrick Holloway" NEBO "Jon Holloway")

ALE NE Valleyman NEBO Gillette

Bishop zavrtěl hlavou. "Tomu nerozumím."

"Formuloval ten požadavek tak," vysvětlila mu Nolanová, "aby jeho bot našel veškeré odkazy na Phatea, Hollowaye nebo Trapdoor, pokud v nich zároveň nebude odkaz na Gillettea nebo Valleymana. Takové odkazy by pak bot ignoroval."

Shelton pokračoval: "To on Phatea varuje. Proto Phate ujel z té akademie včas. A když mu Gillette sdělil, že víme, v jakém autě jezdí, jednoduše ho zapálil."

"A jak se zoufale snažil tu zůstat a pomáhat nám, vzpomínáte?"

dodal Miller.

"No jasně," řekl Shelton a pokýval hlavou. "Jinak by ztratil možnost odtud..."

Detektivové se na sebe podívali.

"... uprchnout," dodal Bishop.

Vyrazili na chodbu, která vedla do analytické laboratoře. Bishop si všiml, že Shelton vytasil zbraň.

Dveře laboratoře byly zamčené. Bishop na ně zabušil, ale vevnitř se nikdo neozýval. "Klíč!" zavolal na Millera.

166 167

"Vykašli se na klíč!" zaburácel Shelton, rozkopřl dveře a napřáhl pistoli.

Místnost byla prázdná.

Bishop došel až na konec chodby a potichu vřlouzl do skladu v zadní části budovy.

Spatřil požární východ, který vedl na parkoviště. Dveře východu byly otevřené dokořán. Poplašné zařízení na závoře dveří bylo vyřazeno z činnosti stejně, jako to provedl Jamie Turner na saintfranciské akademii.

Bishop zavřel oči a přitiskl se k vlhké stěně. Hluboko v srdci cítil podlou zradu, stejně ostrou jako Phateův strašlivý nůž.

Čím déle vás znám, tím více mi připadá, že nejste typický hacker."

"Kdo ví? Třeba nejsem."

A pak se detektiv otočil a uháněl zpátky do hlavní kanceláře OPK.

Popadl telefon a zavolal na Úřad pro koordinaci zadržetí, který spadal pod Oddělení nápravných trestů okresu Santa Clara.

Představil se a řekl: "Hlásím vězně na útěku. Má nákotník. Potřebujeme nouzovou stopu. Sdělím vám číslo jeho přístroje." Podíval se do poznámkového bloku. "Je to..."

"Můžete zavolat později, poručíku?" ozvala se vyčerpaná odpověď.

"Později? Promiňte, pane, vy to asi nechápete. Právě nám uprchl vězeň.

Není to déle než třicet minut. Potřebujeme ho vystopovat."

"No, jenže my nikoho stopovat nebudeme. Celý systém se zhroutil. Spadl jako Challenger. Naši technici zatím nedokážou zjistit proč."

Bishop cítil, jak mu celým tělem projíždí mráz. "Řekněte jim, že to byl hackerský útok," prohlásil. "Proto."

Hlas na druhém konci linky se blahosklonně rozchechtal. "Díváte se moc na filmy, detektive. Do našich počítačů se nikdo nedostane. Zavolejte za tři, čtyři hodinky. Naši technici tvrdí, že to už systém pojede."

DÍL III. SOCIÁLNÍ INŽENÝRSTVÍ

Existuje-li něco, co přišti vlna počítačů smete, pak je to anonymita
Newsweek

168 169

00010010 / 18

Rozebírá věd.

Wyatt Gillette utíkal v chladném večerním dešti po santaclarském chodníku. Pálilo ho na prsou a nemohl popadnout dech. Bylo půl desáté večer a on již urazil od budovy oddělení počítačové kriminality téměř tři kilometry. V této čtvrti se naštěstí vyznal - nenacházel se daleko od jednoho z domů, v němž jako chlapec bydlel. Vzpomněl si, jak jeho matka jednou řekla přítelkyni, která se jí zeptala, zda má desetiletý Wyatt raději baseball, nebo fotbal: "Ó, tomu se sport nelíbí. Rozebírá věci.

O nic jiného jako by vůbec neměl zájem."

V dálce se objevilo policejní auto. Gillette zpomalil v rychlou chůzi a ukryl hlavu pod deštníkem, který náhodou našel v analytické laboratoři na OPK.

Auto naštěstí projelo kolem, aniž by zpomalilo. Hacker se znovu rozběhl. Systém sledování nákotníků bude několik hodin mimo provoz, ale Gillette přesto nemohl zahálet.

Rozebírá věci...

Příroda obdařila Wyatta Edwarda Gillettea prokletím v podobě nezměrné zvědavosti, která jako by každým rokem narůstala geometrickou řadou. Naštěstí mohl Gillette toto své zvrácené nadání alespoň trochu ukájet, neboť byl zároveň obdařen šikovnými rukama a pronikavou myslí.

Žil jen proto, aby přicházel věcem na kloub, a existoval pouze jeden způsob, jak toho dosáhnout: rozebírat je.

V domě Gilletteových se nenašel jediný předmět, který by byl v bezpečí před chlapcovými rukama a sadou nářadí.

Když se jeho matka jednou vrátila z práce, našla malého Wyatta v kuchyni - seděl před kuchyňským robotem a spokojeně zkoumal jednotlivé součástky. "Víš, kolik to stojí?" zeptala se vztekle.

Nevěděl a bylo mu to jedno.

170 171

O deset minut později byl robot opět složený a fungoval jako dřív - bez nejmenší stopy po úplném rozebrání.

Operace mikrovlnné trouby přišla na řadu, když bylo chlapci pouhých pět. Zanedlouho již chlapec rozebral a složil všechny mechanické předměty v domě. Rozuměl páčkám, čudlíkům, soukolím i motorkům, které ho postupně začaly nudit, a tak se vrhl na elektroniku.

Jeden rok zasvětil hi-fi věžím, videorekordérům a tapedeckům.

Rozebrat a zase složit...

Netrvalo dlouho a chlapec se nasytil záhadami elektronek i tištěných spojů

a jeho zvědavost začala číhat na další kořist jako vyhladovělý tygr.

A pak objevil počítače.

Gillette si nyní vzpomněl na svého otce, vysokého muže s dokonalým držetím těla a nakrátko ostříhanými vlasy, jež byly vzpomínkou na službu u letectva. Otec ho v osmi letech vzal s sebou do Rádio Shacku a oznámil mu, že si může v prodejně vybrat něco pro sebe.

"Koupím ti cokoliv, co budeš chtít."

"Úplně cokoliv?" zeptal se chlapec a nadšeně si prohlížel stovky výrobků v regálech.

Cokoliv, co budeš chtít...

Vybral si počítač.

Pro chlapce, který rozebírá věci, to byla ideální volba - neboť mrňavý počítač Trash-80 byl vstupní branou do modré sféry, která je nekonečně hluboká a nekonečně spletitá a tvoří ji nesčíslné vrstvy částíček drobných jako molekuly a velkých jako rozpínající se vesmír.

Zvědavost zde může bloudit do skonání světa.

Ve školách se však především klade důraz, aby byli studenti poslušní a teprve poté - pokud vůbec - zvědaví, takže když mladý Wyatt Gillette postupoval z ročníku do ročníku, začal se pomalu potápět.

Než však stačil klesnout až na dno, vytáhl ho jeden moudrý školní psycholog ze zatuchlého rybníčku střední školy, ocenil jeho schopnosti a nechal ho přeložit na speciální školu Magnet School se sídlem v Santa Claře.

Škola nesla nálepku "ráje pro talentované, ale problémové studenty z okolí Silicon Valley" a tento popis se dal pochopitelně vyložit pouze jediným možným způsobem: semenišťe hackerů. Typický student Magnet School během typického školního dne vynechal hodiny tělocviku a angličtiny, přeťpěl dějepis a exceloval v matematice a fyzice, přičemž se celou dobu soustředil na jedinou školní činnost, která měla opravdový smysl: na ustavičné diskuse se spolužáky o světě počítačů.

Gillette nyní kráčel po zmoklém chodníku - vlastně se teď nacházel nedaleko od své školy - a hlavou se mu honily vzpomínky na první chvíle strávené v modré sféře.

Dodnes si zřetelně vybavoval, jak sedí na školním dvoře Magnet School a dlouhé hodiny si procvičuje hvízdání. Pokud člověk zahvízdal do pevnostního telefonu správný tón, mohl ošálit telefonní ústředny tak, aby si myslely, že i on sám je telefonní ústředna, a odměnily ho za to zlatým prstenem přístupu. (Každý tehdy věděl, kdo je Captain Crunch - bylo to uživatelské jméno legendárního mladého hackera, který zjistil, že hvízdání na stejnojmennou krabici od křupek vyluzuje tón na frekvenci 2600 megahertzů, což je přesně frekvence, která člověku umožňuje napojit se na dálkové linky telefonní společnosti a bezplatně na nich telefonovat.)

Gillette vzpomínal na dlouhé hodiny strávené v jídelně Magnet School, která zapáchala jako vlhké těsto, na hodiny strávené ve studovně nebo na zelených chodbách, kde vedl se spolužáky sáhodlouhé rozhovory o základních jednotkách, grafických kartách, diskusních skupinách, virech, virtuálních discích, přístupových heslech, rozšiřitelných RAMkách i o bibli - totiž o románu Neuromancer Williama Gibsona, který zpopularizoval výraz "kybernetický punk".

Vzpomínal, jak poprvé cracknul vládní počítač a jak ho poprvé dopadli a zavřeli za háčkování do past'áku - bylo mu sedmnáct, takže byl našťestí

ještě mladistvý. (Přesto si nakonec musel odsedět své, neboť soudce neměl žádné slitování s chlapci, kteří dobývají root hlavního serveru firmy Ford Motor Company, zatímco mají hrát venku baseball, a ještě menší slitování měl ten starý právník s chlapci, kteří jemu udílejí přednášku, při níž zatvrzele poukazují na skutečnost, že celý svět by stál dneska za hovno, kdyby byl Thomas Alva Edison namísto vynalézání marnil čas sportem.) Ze všeho nejživěji si však Gillette nyní vzpomínal na událost, k níž došlo několik let poté, co absolvoval univerzitu v Berkeley: na první onlinové setkání s mladým hackerem jménem CertainDeath což bylo uživatelské jméno Jona Patricka Hollowaye - v chatovací místnosti #hack.

172 173

Gillette ve dne pracoval jako programátor. Podobně jako mnoho jiných drtičů kódu však také jeho tento život unavoval, takže v práci počítal hodiny a těšil se, až bude moci jít domů, zasednout k počítači, bloumat po modré sféře a seznamovat se se stejně poznamenanými lidmi, jakým byl on sám a jakým byl bezpochyby také Holloway - jejich první onlinový rozhovor trval čtyři a půl hodiny.

Zpočátku si vyměňovali informace o telefonním phreakování.

Následně zúročili své teorie v praxi a podnikli několik - jak to sami nazvali - "totálně gangsterských" háčků, když prolomili ústřednové systémy společností Pac Bell, AT&T a British Telecom. Pokud jim bylo známo, stali se jedinými hackery v Americe, kterým se podařilo uskutečnit bezplatný telefonát z automatu v Golden Gate parku na jiný automat stojící na Rudém náměstí v Moskvě.

Od těchto skromných počátků se oba rychle odpíchli a zanedlouho se již nenuceně procházeli po firemních i vládních počítačích. Jejich věhlas se lavinovitě šířil a ostatní hackeri je vbrzku začali vyhledávat - spouštěli na síti unixové vyhledávací programy, aby našli jejich uživatelské jméno, a pak jim virtuálně seděli u nohou a hlali každé jejich slovo a radu.

Zhruba po roce "vysedávání" na síti s různými ostatními pravidelnými návštěvníky si Gillette s Hollowayem uvědomili, že se z nich stal jakýsi kybernetický gang - mimochodem docela proslulý.

CertainDeath, vůdce smečky a rozený wizard.

Valleyman, vůdcův zástupce, přemýšlivý filozof skupiny a téměř stejně dobrý metač kódu jako CertainDeath. Sauron a Klepto, o chloupek méně bystrí, ale napůl šílení a svolní provádět na síti cokoliv.

A pak několik dalších: Mosk, Replicant, Grok, NeuRO, BYTEr...

Potřebovali jméno a Gillette jim ho poskytl: Název "Rytíři přístupu" ho napadl ve chvíli, kdy dohrál jednu šestnáctihodinovou MUDovskou hru.

Jejich proslulost se rozšířila do celého světa - do značné míry proto, že psali programy, díky nimž dokázaly počítače provádět úžasné věci.

Až příliš mnoho hackerů a kybernetických nadšenců totiž ve skutečnosti vůbec nebylo programátory - někdy se jim pohrdlivě říkalo "myšáři" nebo "klikáři", protože dokázali jen najet myší na aplikaci a kliknutím ji spustit. Vůdcové Rytířů však byli zkušenými pisateli softwaru, dokonce tak dobrými, že se ani neobtěžovali mnohé ze svých programů kompilovat - převádět syrový zdrojový kód ve fungující software -, protože velice dobře věděli, jak by se takový software choval. (Gilletteova bývalá

manželka Elana, s níž se přibližně v té době seznámil, byla učitelkou klavíru a jednou prohlásila, že jí Gillette s Hollowayem připomínají Beethovena, který si dokázal tak dokonale představit svou hudbu v hlavě, že její přepisování do not již pokládal za otrockou práci.)
Při této vzpomínce se Gillette rozpomenul i na svou exmanželku. Nedaleko odtud se totiž nacházel bezový byt, ve kterém s Elanou několik let bydlel. Dodnes si s mimořádnou zřetelností vybavoval společně strávené chvíle a z hlubin jeho paměti zběsile vyskakovaly tisíce výjevů.
Na rozdíl od operačního systému Unix nebo matematického koprocesoru však byl jeho vztah s Elanou věcí, které vůbec nerozuměl.
Nevěděl, jak ho rozebrat a jak si prohlédnout jednotlivé součástky. A proto ho ani nedokázal opravit.
Tato žena ho stále uchvacovala. Toužil po ní a chtěl s ní mít dítě..., avšak zároveň dobře věděl, že ve věcech lásky rozhodně není wizardem. Nyní zaplašil vzpomínky a postavil se pod plátěnou stříšku zanedbané dobročinné prodejny nedaleko autobusové linky do Sunnyvale. Jakmile se skryl před deštěm, rozhlédl se kolem sebe. Když zjistil, že je na ulici sám, sáhl do kapsy a vytáhl malou obvodovou desku, kterou u sebe nosil celý den. Když se dnes ráno vracel před návštěvou OPK do své cely v San Ho pro časopisy a výstřižky, přilepil si desku páskou k pravému stehnu nedaleko třísel.
Právě tuto obvodovou desku, na které pracoval posledních šest měsíců, hodlal z vězení již od začátku propašovat - nikoliv redbox pro telefonní phreakování, který si strčil do kapsy tak, aby ho dozorcí nemohli nenajít, a tajně přitom doufal, že ho pak nechají odejít z vězení, aniž by ho znovu prohnali detektorem kovů.
V analytické laboratoři na oddělení počítačové kriminality si pak odlepil desku ze stehna a úspěšně ji otestoval. V bledém fluorescenčním světle dobročinné prodejny si nyní znovu prohlédl všechny její obvody a s uspokojením dospěl k závěru, že bez úhony přežily jeho dlouhý běh z OPK. Strčil obvodovou desku zpátky do kapsy, vešel do prodejny a kývl na pozdrav prodavači, který mu suše oznámil: "V deset zavíráme."
Gillette to dobře věděl - již dříve si ověřil otevírací dobu prodejny. "Nezdržím se tu dlouho," ujistil prodavače a vybral si několik

174 175

svršků, které by si - jak velí tradice sociálního inženýrství - za normálních okolností nikdy na sebe nevzal.
Zaplatil peníze, které sebral někomu na OPK ze saka, a vyrazil ke dveřím. U východu se zastavil a otočil se k prodavači. "Promiňte. Někde tady je autobusová zastávka, že ano?"
Starý prodavač ukázal západně od prodejny. "Patnáct metrů nahoře po ulici. Je to přestupní stanice. Můžete odtamtud jet, kamkoliv se vám zachce."
"Kamkoliv?" zeptal se Wyatt Gillette vesele. "Co více si člověk může přát?" Vešel do deštivého večera a roztáhl vypůjčený deštník.
Oddělení počítačové kriminality oněmělo zradou.
Frank Bishop kolem sebe cítil tíživé ticho. Bob Shelton se o čemsi dohadoval s místní policií a Tony Mott s Lindou Sanchezovou telefonicky ověřovali stopy. Všichni mluvili tlumeným, ba téměř uctivým hlasem,

který prozrazoval naléhavost jejich touhy dopadnout zrádce.
 Čím déle vás znám, tím více mi připadá, že nejste typický hacker...
 Zdálo se, že útěk mladého muže rozrušil kromě Bishopa nejvíce Patricii Nolanovou, která jako by navíc brala jeho čin osobně. Bishop vycítil, že mezi nimi došlo k jakémusi spojení - tedy přinejmenším hacker okouzlit ji. Detektiv přemýšlel, zda tento vztah zapadá do nějakého vzorce: bystrá, ale nemotorná žena se prudce a rychle zamiluje do geniálního odpadlíka, který ji chvíli okouzluje, ale pak zmizí z jejího života. Bishop si dnes již popadesáté představil svou ženu Jennie a pomyslel si, jak je rád, že je spokojeně ženatý.
 Postupně přicházela policejní hlášení, ovšem žádné neobsahovalo užitečné stopy. Nikdo v okolí OPK neviděl Gillettea při útěku.
 Z parkoviště se neztratila žádná auta, ale budova OPK stála těsně vedle frekventované okresní autobusové linky a Gillette mohl hravě uprchnout takto. Žádné vozidlo okresní nebo místní policie rovněž nezaregistrovalo nikoho, kdo by se pohyboval pěšky a odpovídal Gilletteovu popisu.
 Vzhledem k nepřítomnosti hmatatelných důkazů o Gilletteově současném místě pobytu se Bishop rozhodl zaměřit na hackerovu minulost - a pokusit se vystopovat jeho otce nebo bratra a pak i přátele a někdejší spolupracovníky. Přehrabal stůl Andyho Andersona, aby našel kopie Gilletteova soudního a vězeňského spisu, ale nemohl je nikde najít.
 Vznosl tedy naléhavý požadavek na poskytnutí kopií z centrálních záznamů, ale bylo mu sděleno, že spisy zmizely.
 "Někdo vystavil příkaz, abyste je skartovali, že ano?" zeptal se Bishop službu konajícího úředníka.
 "Je to přesně tak, pane. Jak to víte?"
 "Jen střílím od boku," řekl detektiv a zavěsil.
 A pak ho něco napadlo. Vzpomněl si, že si hacker odpykával trest jako mladistvý.
 Zavolal příteli, který měl právě noční službu na policejním soudu. Přítel ověřil několik dokumentů a zjistil, že zde skutečně mají protokol o Wyattově zatčení a odsouzení ve věku sedmnácti let. Dohodli se, že Bishopovi co nejdříve zašlou kopii.
 "Tyhle listiny skartovat zapomněl," řekl Bishop Nolanové. "Alespoň na něčem jsme ho dostali."
 Náhle se Tony Mott podíval na počítač, vyskočil a zaječel: "Koukejte!" Přiběhl ke stanici a začal bušit do klávesnice.
 "Co je?" zeptal se Bishop.
 "Uklízeč program právě začal vymazávat prázdná místa na harddisku," řekl Mott se zadržným dechem a dále ťukal do klávesnice.
 Nakonec zmáčkl klávesu ENTER a zvedl hlavu. "Tak, už to přestalo."
 Bishop si všiml hrůzy v jeho obličeji, ale neměl tušení, co se děje.
 Linda Sanchezová se k němu obrátila. "Téměř všechna data v počítači - dokonce i věci, které jste předtím smazal nebo které zmizí při vypnutí počítače - zůstávají v prázdném prostoru na harddisku.
 Nevidíte je jako fyzické soubory, ale dají se snadno obnovit.
 Právě takto chytíme spoustu padouchů, kteří si myslí, že vymazali z počítače všechny usvědčující důkazy. Jediným způsobem, jak takové informace úplně zničit, je spustit program, který 'uklidí' prázdné místo na disku.
 Je to něco jako digitální skartovačka.

Wyatt ji musel před útekem naprogramovat tak, aby se sama spustila."
"Což znamená," prohlásil Tony Mott, "že nechce, abychom viděli, co právě dělal na síti."

"Ale já mám jeden program, který zjistí, co všechno si na síti prohlížel," dodala Sanchezová.

Začala prohledávat krabičku s disketami a nakonec jednu vsunula do počítače. Její tučné prsty tančily nad klávesnicí a za okamžik

176 177

se obrazovka zaplnila záhadnými symboly. Frankovi Bishopovi vůbec nic neříkaly. Všiml si ovšem, že zřejmě znamenají jejich první vítězství, neboť Linda Sanchezová se chabě usmála a kývla na kolegy, aby přistoupili k pracovní stanici.

"To je zajímavé," poznamenal Mott.

Stephen Miller přikývl a začal si psát poznámky.

"Co je to?" zeptal se Bishop.

Ale Miller byl příliš zabrán do psaní, a tak mu neodpověděl.

00010011 / 19

Phate seděl v pracovně svého domu v Los Altos, poslouchal na diskmanu Smrt obchodního cestujícího a hrbil se nad notebookem.

Cítil značné rozrušení. Události v saintfranciské akademii, které téměř skončily jeho dopadením, jím ošklivě otřásly. Vzpomínal si, že stál s paží ovinutou kolem chvějícího se Jamieho Turnéra, přihlížel spolu s ním, jak se nebohý "Booty" potácí ve smrtelné agónii, a varoval mladého hackera, aby si už nikdy nesedal k počítači. Jenže pak jeho monolog přerušila naléhavá Shawnova zpráva na pager, která mu dávala na vědomí, že policie je již na cestě do školy.

Phate vyrazil sprintem z internátu a v poslední chvíli ujel, neboť policejní vozidla se již řítily ke škole ze tří různých směrů.

Jak na to, proboha, přišli?

Phate byl sice oťresen, to je pravda, ale jako expert na MUDovské hry a fenomenální stratég věděl, že pokud se protivník přiblížil k úspěchu, existuje jediná protizbraň.

Nový útok.

Potřeboval další oběť. Spustil v počítači správce souborů a otevřel adresář s názvem Týden Univacu, který obsahoval informace o Laře Gibsonové, saintfranciské akademii a dalších potenciálních obětech v Silicon Valley.

Nato začal pročítat některé články z webových stránek místních novin: byly zde reportáže o paranoidních rapových hvězdách, které cestovaly výhradně s ozbrojeným doprovodem, o politicích, kteří podporovali nepopulární opatření, nebo o specialistech na potraty, kteří bydleli v novodobých pevnostech.

Koho si však vybrat? přemýšlel Phate. Kdo může představovat větší překážku než Boethe a Lara Gibsonová?

A pak mu padl do oka novinový článek, který mu asi před měsícem poslal Shawn. Týkal se jedné rodiny, která bydlela v bohaté části Palo Al ta.

Špičková bezpečnost ve světě špičkových technologií

Donald W. je člověk, který stál na kraji propasti. A vůbec se mu to nelíbilo.

Donald (47), který souhlasil s rozhovorem pouze pod podmínkou, že nezveřejníme jeho příjmení, pracuje jako výkonný ředitel jedné z nejúspěšnějších investičních firem v oblasti Silicon Valley. A zatímco jiní lidé by se na jeho místě možná chlubili úspěchy, Donald se zoufale snaží udržet svůj úspěch - stejně jako všechna ostatní fakta o svém životě - pod pokličkou.

Má pro to velmi dobrý důvod: před šesti lety byl během jednání s investory v Argentíně pod pohrůžkou smrti unesen a poté dva týdny zadržován. Jeho společnost zaplatila za jeho propuštění výkupné v blíže neurčené výši.

Živého a zdravého Donalda následně našla policie v Buenos Aires, avšak Donald tvrdí, že se od té doby stal někým jiným.

"Díváte se do tváře smrti a myslíte si, že člověk pokládá spoustu věcí za samozřejmé. Myslíme si, že žijeme v civilizovaném světě, ale skutečnost je úplně jiná."

Donald je jedním z rostoucího počtu zámožných řídicích pracovníků v Silicon Valley, kteří začínají brát svou bezpečnost velice vážně.

Své jediné dceři Samantě (8) dokonce s manželkou vybrali soukromou školu, v jejíchž budovách jsou instalována nejmodernější bezpečnostní opatření. Výborně, pomyslel si Phate a připojil se na síť.

Anonymita hlavní postavy článku pochopitelně představovala jen zanedbatelnou překážku - Phate se za pouhých deset minut nahackoval do počítačového systému novinového vydavatele a začal si v něm prohlížet osobní poznámky reportéra, který článek napsal.

Zanedlouho již znal všechny potřebné informace o Donaldu Wingateovi, Hesperia Way 32983, Palo Alto a jeho manželce Joyce, 42 let, rozená Shearerová, kteří měli dceru ve třetím ročníku Junípero Serra School, Rio Del Vista 2346, rovněž v Palo Altu. Phate se dozvěděl zajímavé detaily také o Wingateově bratrovi Irvingovi a jeho ženě Kathy a též o dvou tělesných strážcích, které Wingate zaměstnával.

Někteří MUDheadi pokládali volbu stejného druhu cíle - v tomto případě soukromé školy - dvakrát po sobě za nesprávnou strategii. Phate se naopak domníval, že taková volba je navýsost logická a policie bude přistižena naprosto v nedbalkách.

Znovu začal pomalu procházet soubory.

Kým bys chtěl být?

"Nebudete mu ubližovat, že ne?" vyzvídala Patricia Nolanová.

"On není nebezpečný. To přece víte."

Frank Bishop odsekl, že nikdo nehodlá zastřelit Gillettea zezadu, ale jinak nemůže za nic ručit. Jeho odpověď nepatřila k nejzdvořilejším, ovšem detektivovým bezprostředním cílem bylo nyní dopadnutí uprchlíka, a nikoliv chlácholení konzultantek, které se do něj zabouchly.

V hlavní kanceláři OPK zazvonil pevný telefon.

Tony Mott ho zvedl, chvíli poslouchal, široce kýval hlavou a oči měl ještě divočejší než obvykle. Bishop se zamračil a přemýšlel, kdo asi hovoří na druhém konci linky. "Malý moment, prosím," řekl Mott po chvíli uctivě a

předal sluchátko detektivovi, jako by to byla bomba.
"To je pro vás," zašeptal nejistě. "Sorry."
Sorry? Bishop zvedl obočí.
"Je to Washington, Franku. Pentagon."
Pentagon. Na východním pobřeží teď byla jedna ráno.
Tak tohle je průšvih...
Bishop sebral sluchátko. "Haló?"
"Detektiv Bishop?"
"Ano, pane."
"Tady David Chambers. Jsem vedoucí Oddělení kriminálního vyšetřování při ministerstvu obrany."
Bishop si přehodil telefon do druhé ruky, jako by zpráva, kterou nyní uslyší, bolela v levém uchu méně.
"Doslechl jsem se z různých zdrojů, že v okrese Severní Kalifornie byl vydán příkaz k dočasnému propuštění jistého vězně. A že by se ten příkaz mohl dotýkat osoby, o kterou se eminentně zajímáme. Nevyslovujte jméno této osoby přes telefon," dodal Chambers chvatně.
"To je pravda," odpověděl Bishop.
"Kde se ta osoba nachází nyní?"
V Brazílii, v Clevelandu, v Paříži, právě se prolamuje na newyorskou akciovou burzu, aby zastavila chod světové ekonomiky.
"V mém opatrovnictví," odpověděl Bishop.
"Vy jste kalifornský státní policista, nemám pravdu?"
"To jsem, pane."

180 181

"Tak jak to, že jste propustil z vězení federálního vězně, ksakru?
Ba co víc, jak to, že jste ho dostal ven na cizí jméno? Dokonce ani ředitel věznice v San Jose o tom nic neví... nebo to alespoň tvrdí."
"Státní zástupce a já jsme dobrými přáteli. Před pár lety jsme spolu vyšetřili případ Gonzalez a od té doby úzce spolupracujeme."
"Takže teď vyšetřujete nějakou vraždu?"
"Ano, pane. Jistý hacker se vloupává lidem do počítačů a zneužívá v nich obsažené informace k tomu, aby pronikl k vytipovaným obětem."
Bishop se podíval na ustaraného Boba Sheltona a přešel si prstem přes hrdlo. Shelton obrátil oči v sloup.
Sorry...
"Víte, proč se o onu osobu tolik zajímáme, že?" zeptal se Chambers.
"Myslím, že napsal nějaký software, který prolomil váš software." Bishop se snažil hovořit co nejmihavěji. Usuzoval, že při jednáních s Washingtonem často probíhají dva rozhovory současně: jedním sdělujete, co si myslíte, a ve druhém něco říkáte nahlas.
"Což je za prvé nezákonné, a pokud se kopie programů, které tato osoba píše, dostanou za hranice státu, pak jde navíc o velezradu."
"Chápu," řekl Bishop, a aby zaplnil nastalé ticho, dodal: "Takže chcete, aby se ta osoba vrátila do vězení, je to tak?"
"Přesně tak."
"Podle příkazu k propuštění na to máme tři dny," řekl Bishop rozhodně.

Na druhém konci linky se ozval smích. "Stačí jediný telefonát a z vašeho příkazu se stane toaletní papír."

"Nepochybuji, že tuto moc máte. Ano, pane."

Nastala chvíle ticha.

"Vy jste Frank?" zeptal se Chambers.

"Ano, pane."

"No dobrá, Franku. Takže jako polda s poldou: pomohl vám ten člověk s případem?"

Až na jeden drobný kiks...

"Velice," odpověděl Bishop. "Víte, pachatel je počítačový expert.

Bez pomoci člověka, jako je zmiňovaná osoba, se s ním vůbec nemůžeme měřit."

Nastala další pauza a Chambers pokračoval: "Řeknu vám tolik:

já osobně se nedomnívám, že je ztělesněním ďábla, jak ho tady všichni vykreslují. Neexistují žádné pořádné důkazy, že by náš systém prolomil. Ovšem spousta lidí ve Washingtonu si myslí, že to udělal, a tady na ministerstvu to přerostlo v hotový hon na čarodějnice.

Pokud se dopustil něčeho nezákonného, půjde do vězení. Ale já osobně zastávám názor, že dokud se mu neprokáže vina, zůstává nevinný."

"Ano, pane," řekl Bishop a velice jemně dodal: "Člověk by se na to dokonce mohl dívat i tak, že pokud nějaký výrostek prolomí kód, měl by se napsat lepší."

No jo, pomyslel si detektiv v duchu, tak tahle poznámka mě může stát místo. Chambers se ovšem rozesmál. "Já osobně si nejsem jist, zda je Standard 12 přesně tím, zač ho všichni vydávají. Spousta lidí zabývajících se šifrováním však o něčem takovém nechce ani slyšet. Jen velice špatně snášejí kritiku a ze všeho nejhůře ji snášejí od médií.

Asistent náměstka ministra Peter Kenyon by vztekem sral cihly, kdyby se dozvěděl, že naše nejmenovaná osoba nedřepí ve vězení, a dokonce by se mohla objevit i ve zprávách. Víte, Kenyon byl šéfem komise, která zadávala zakázku na Standard 12."

"Říkal jsem si."

"Kenyon zatím netuší, že je ten kluk venku, ale pár drbů už zaslechl, a jestli se to dozví, budu v průšvihů nejen já, ale i spousta dalších lidí."

Chambers dal Bishopovi chvíli času, aby si srovnal v hlavě vnitřní vztahy na ministerstvu, a pak pokračoval: "Taky jsem byl policista, než jsem přisedl na tuhle úředničinu."

"Kde, pane?"

"Dělal jsem vojenského policistu u námořnictva. Většinu času jsem strávil v San Diegu."

"Tak to jste rozehnal hezkých pár šarvátek, vidíte?" zeptal se Bishop.

"Jenom když měla pozemní pěchota navrch. Poslyšte, Franku, jestli vám ten kluk opravdu pomáhá dopadnout pachatele, tak si poslužte. Můžete si ho nechat venku až do vypršení příkazu k propuštění."

"Děkuji, pane."

"Nemusím vám samozřejmě připomínat, že jestli se někomu nahackuje na webovou stránku nebo jestli zmizí, budete to vy, koho pověsí do průvanu."

"Rozumím, pane."

"Průběžně mě informujte, Franku."

Telefon ohluchl.

Bishop položil sluchátko do vidlice a zavrtěl hlavou.

Sorry...

"O co se jednalo?" zeptal se Shelton.

Detektivovo vysvětlení však přerušil Millerův vítězoslavný výkřik. "Něco tu máme!" volal kriminalista vzrušeně.

Linda Sanchezová kývala unavenou hlavou. "Podařilo se nám obnovit seznam webových stránek, které Gillette před útekem navštívil."

Podala Bishopovi několik potišťených archů. Stránky obsahovaly spoustu blábolu, počítačových symbolů a útržkovitých dat a textů, kterým Bishop pranic nerozuměl. Mezi touto hatmatílkou se však nacházely odkazy na několik leteckých společností a informace o večerních odletech z mezinárodního letiště v San Francisku do zahraničí.

Miller podal Bishopovi další list papíru. "A taky si stáhl tohle jízdní řád autobusových spojů ze Santa Clary na letiště." Sádelnatý detektiv se radostně usmál - snad proto, že odčinil svou předchozí botu.

"Ale čím zaplatí za letenku?" přemýšlel nahlas Shelton.

"To myslíte vážně?" zeptal se Tony Mott a trpce se zasmál.

"Pravděpodobně je zrovna teď u bankomatu a vymetá vaše konto."

Bishopa cosi napadlo. Přešel k telefonu v analytické laboratoři, zvedl sluchátko a stiskl tlačítko opakovaného vytáčení.

Chvilí s kýmsi po telefonu hovořil, poté zavěsil a popsal průběh telefonátu ostatním policistům. "Posledním volaným číslem byla jedna dobročinná prodejna v Santa Clare, asi tři kilometry odtud.

Už mají zavřeno, ale prodavač tam ještě je. Říkal, že člověk odpovídající Gilletteově popisu tam byl asi před dvaceti minutami. Koupil si černý nepromokavý plášť, bílé džínsy, baseballovou čepici s emblémem Oakland A's a sportovní tašku. Prodavač si ho zapamatoval, protože se pořád rozhlížel a vypadal velmi nervózně. Taky se ho ptal, kde je nejbližší autobusová zastávka. Ta je hned vedle prodejny a autobus na letiště na ní stojí."

"Cesta autobusem na letiště trvá tři čtvrtě hodiny," řekl Mott, zkontroloval si pistoli a začal vstávat.

"Ne, Motte," zadržel ho Bishop. "Tohle už jsme snad řešili."

"Ale no tak," naléhal mladý policista. "Jsem v lepší formě než devadesát procent policajtů ve sboru. Na kole najezdím týdně sto šedesát kilometrů a dvakrát ročně běhám maratón."

"Neplatíme vás od toho, abyste Gillettea skolil jako srnu," trval na svém Bishop. "Zůstanete tady. Anebo raději jeďte domů a trochu si odpočíte."

Vy taky, Lindo. Ať už to s Gillettem dopadne jakkoliv, budeme muset stejně pracovat přesčas, abychom našli vraha."

Mott zavrtěl hlavou - detektivův příkaz se mu očividně nelíbil -, ale nakonec se podvolil.

"Na letišti jsme za dvacet minut," řekl Bob Shelton. "Prozatím zašlu jeho popis letištní policii. Obsadí všechny autobusové zastávky. Ale to vám povídám - na mezinárodní odlety půjdu já osobně."

Nemůžu se dočkat, až mu řeknu nazdárek a vychutnám si ten jeho výraz."

Zavalitý detektiv vykouzlel úsměv, který u něj Bishop neviděl už hezkou řádku dní.

00010100 / 20

Wyatt Gillette vystoupil z autobusu a sledoval, jak se jeho kola vzdalují od obrubníku. Poté zvedl hlavu a zahleděl se do noční oblohy.

Přízračné mraky se mu rychle honily nad hlavou a spouštěly na zem kapičky chladného deště. Vlhkost v sobě nesla všechny vůně a pachy Silicon Valley: automobilové zplodiny a hojivý závan eukalyptů.

Autobus - který vůbec neměl namířeno na letiště, nýbrž objížděl zapadlé kouty okresu Santa Clara - ho vyplivl na tmavé a liduprázdné ulici na příjemném předměstí Sunnyvale. To se rozkládalo dobrých patnáct kilometrů od sanfranciského letiště, kde nyní Bishop, Shelton a mraky dalších policistů bezpochyby zoufale hledají fanouška Oakland A's v bílých džínách a černém přšiplášti.

Sotva Gillette vyšel z dobročinné prodejny, zahodil nakoupené svršky a ukradl ze sběrného boxu před prodejnou oblečení, které měl na sobě nyní: béžové sako a modré džínasy. Ze zakoupených předmětů si nechal pouze plátěnou sportovní tašku.

Rozevřel deštník a vyrazil po matně osvětlené ulici. Musel se zhluboka nadechnout, aby uklidnil pocuchané nervy. Vůbec se nebál, že ho policie dopadne - na OPK dokonale zahladil stopy, když navštívil webové stránky několika leteckých společností, vyhledal informace o mezinárodních odletech a pak spustil naprázdno uklízecí program, aby upoutal pozornost členů vyšetřovacího týmu a navedl je na falešnou stopu o plánovaném odletu ze země.

Kdepak, Gillette byl nervózní výhradně z toho, kam měl nyní namířeno. Bylo něco po půl jedenácté a okna v mnoha domech tohoto dělnického městečka již byla potemnělá a jejich obyvatelé dávno v posteli; v Silicon Valley začíná den brzy.

Gillette kráčet na sever směrem od El Camino Real a hluk dopravního ruchu na této frekventované obchodní třídě brzy utichl.

O deset minut později spatřil Gillette hledaný dům a zpomalil.

Ne, připomínal si. Musíš jít dál... Nesmíš se chovat podezřele.

Znovu přidal do kroku, sklopil oči a snažil se vyhnout pohledům několika málo kolemjdoucích: ženy v přihlouplém plastickém kloboučku do deště, která právě venčila psa, a dvojice mužů sklánějících se nad otevřenou kapotou auta. Jeden z mužů držel deštník a baterku, zatímco druhý zápolil s hasákem.

Když se však Gillette přiblížil k domu - ke starému klasickému kalifornskému bungalovu -, zjistil, že se jeho kroky postupně zpomalují, až se asi šest metrů od plotu úplně zastavily. Obvodová deska ve sportovní tašce, která vážila pouhých pár dekagramů, mu náhle připadala těžká jako olovo.

Běž dál, přesvědčoval se v duchu. Musíš to udělat. No tak.

Zhluboka se nadechl, zavřel oči a složil deštník. Podíval se vzhůru a nechal si dešť dopadat na obličej.

Přemýšlel, zda je to, co se teď chystá udělat, geniální, anebo spíš naprosto pošetilé. Co tím vlastně riskuje?

Všechno, pomyslel si.

A pak dospěl k názoru, že na tom nezáleží. Neměl na vybranou.

Wyatt Gillette vyrazil k domu.

O pouhé tři vteřiny později ho dopadli.

Žena se psem se zničehonic otočila a vyrazila úprkem k němu, zatímco samotný pes - německý ovčák - se zběsile rozštěkal. V ženině ruce se objevila pistole. "Ani hnout, Gillette! Ani hnout!"

Také oba muži, kteří zdánlivě opravovali auto, nyní vytasili zbraně a vyrazili směrem k němu, přičemž mu baterkami svítili do očí.

Oslepený Gillette upustil deštník i sportovní tašku na zem.

Zvedl ruce a pomalu ustoupil. Vtom ucítil na rameni stisk něčí ruky a otočil se. Stál za ním Frank Bishop. Nechyběl zde ani Bob Shelton s velkou černou pistolí namířenou na Gilletteův hrudník.

"Jak jste mě...," začal Gillette.

Bob Shelton vymrštil pěst a udeřil Gillettea přímo do čelisti.

Užaslý Gillette zvrátil hlavu dozadu a ztěžka se zhroutil na chodník.

Frank Bishop mu podal kapesník a kývl na jeho čelist.

"Ještě tady. Ne, více napravo."

Gillette si setřel krev.

186 187

Sheltonův direkt nebyl zase tak hrozný, ale jeho klouby rozsekly Gilletteovi pokožku, na kterou navíc neustále přšelo, takže rány na obličejí pálily mladého hackera jako čert.

Kromě podání kapesníku se Bishop k Sheltonově úderu nijak nevyjadřoval.

Pouze mlčky podřepil, otevřel plátěnou tašku, vytáhl z ní obvodovou desku a začal ji obracet v rukou.

"Co je to, bomba?" zeptal se s letargií, která prozrazovala, že obvodovou desku ve skutečnosti za bombu nepovažuje.

"Jen taková věčička, kterou jsem si vyrobil," zamumlal Gillette a

přitiskl si na nos dlaň. "Byl bych rád, kdybyste ji nenechal zmoknout."

Bishop se postavil a strčil si desku do kapsy. Shelton s vlhkým a rudým obličejem posetým jizvami na Gillettea stále upřeně civěl.

Gillette lehce zpozorněl a přemýšlel, jestli se policista znovu přestane ovládat a udeří ho ještě jednou.

"Jak?" zopakoval otázku.

"Opravdu jsme původně vyrazili na letiště," řekl Bishop, "ale pak mě napadlo, že kdyby ses skutečně připojil na síť a hledal něco, co by se týkalo tvého útěku, tak bys jednoduše zničil celý harddisk a udělal to ještě před svým odchodem - rozhodně bys nenačasovával nějaký program tak, aby se spustil později. Takže celý uklízeč program sloužil jen k tomu, aby navedl naši pozornost na falešné stopy, podle kterých jsi odjel na letiště. Takhle jsi to plánoval, vid'?"

Gillette přikývl.

"Ale proč jsi, proboha, předstíral, že letíš do Evropy?" dodal detektiv.

"Vždyť by tě na celním čapli."

"Neměl jsem moc času na plánování," zamumlal Gillette.

Detektiv se rozhlédl po ulici. "Asi víš, jak jsme zjistili, že máš namířeno sem, že jo?"

Gillette to samozřejmě věděl. Bishop zavolal na telefonní společnost a zjistil, jaké číslo bylo vytáčeno z telefonu v laboratoři před telefonátem

do dobročinné prodejny. Opatřil si adresu domu s tímto telefonním číslem - domu, před kterým nyní stáli - a čekal, až se Gillette dostaví.

Pokud by byl Bishopův přístup k útěku softwarem, pak by ho Gillette označil za zatraceně robustní kludge.

"Měl jsem ještě cracknout ústřednu na Pac Bell a změnit záznamy o místních hovorech," řekl. "Taky bych to udělal, kdybych měl na to čas."

Šok ze zatčení postupně vystřídalo zoufalství z pohledu na obrys elektronického výtvaru v kapse Bishopova kabátu. Jak blízko byl Gillette od cíle, který mu celé měsíce nedal spát! Pohlédl na dům, do kterého měl namířeno. Světla v oknech přívětivě žhnula a jako by zvala všechny kolemjdoucí dovnitř.

"Takže ty jsi Shawn, co?" obořil se na Gillettea Shelton.

"Ne, nejsem. Já nevím, kdo to je."

"Ale Valleyman jsi byl, ne?"

"Ano. A byl jsem i členem Rytířů přístupu."

"Znáš Hollowaye?"

"Znal jsem ho, ano."

"Ježíšikriste," pokračoval rozložitý detektiv, "samozřejmě že jsi Shawn. Vy všichni máte desítky různých totožností. Seš Shawn a zrovna teď máš namířeno za Phatem." Popadl hackera za límec laciného saka z charity. Tentokrát již Bishop zasáhl a dotkl se Sheltonova ramena. Shelton hackera neochotně pustil, ale pokračoval výhružným tónem v monologu, přičemž kýval hlavou směrem k osvětlenému domu.

"Phate se vydává za Donalda Papandolose. To jemu jsi dneska volal z OPK - dokonce několikrát. Abys ho před náma varoval. Viděli jsme ty zasrané telefonní záznamy."

Gillette zběsile vrtěl hlavou. "Ne. Já..."

Shelton ovšem pokračoval: "Celý dům obklíčila zásahovka. A ty nám ho pomůžes vylákat ven."

"Já nemám tušení, kde může Phate být. Ale ručím vám za to, že tady není."

"Tak kdo tu tedy bydlí?" zeptal se Bishop.

"Moje žena. Tohle je dům jejího otce."

188 189

00010101 / 21

"Já jsem volal Eláne," vysvětlil Gillette.

Otočil se k Sheltonovi a dodal: "Měl jste pravdu. Opravdu jsem se hned po příchodu na OPK připojil na síť. Lhal jsem vám. Nahackoval jsem se na Oddělení motorových vozidel, abych zjistil, jestli Elana pořád bydlí u otce. A pak jsem jí večer zavolal, abych zjistil, jestli je doma."

"Myslel jsem, že jste rozvedený," řekl Bishop.

"Jsem rozvedený," přitakal Gillette a zaváhal. "Ale stále ji pokládám za svou ženu."

"Takže Elana," řekl Bishop. "Příjmením Gilletteová?"

"Ne. Vrátila se k dívčímu jménu. Papandolosová."

Bishop se obrátil k Sheltonovi. "Ověř to jméno."

Policista kamsi zavolal a o chvíli později přikývl. "Souhlasí. Tohle je její adresa. Dům patří Donaldovi a Ireně Papandolovým. Bez záznamů."

Bishop si nasadil mikrofon se sluchátky a řekl do mluvítko na tyčince:

"Alonso? Tady Bishop. Víme téměř jistě, že v domě jsou pouze nevinné osoby. Ověřte to a sdělte mi, na co jste přišli..." Nastala několikaminutová pauza, po níž se Bishop znovu zaposlouchal do sluchátek.

Pohlédl na Gillettea. "Je tam žena kolem šedesátky s šedivými vlasy."

"Elanina matka. Irene."

"A muž kolem dvacítky."

"S kudrnatými černými vlasy?"

Bishop tlumočil otázku, poslechl si odpověď a přikývl.

"To je její bratr Christian."

"A pak světlovlasá pětatřicátnice. Něco předčítá dvěma malým chlapečkům."

"Elana má tmavé vlasy. Takže to nejspíš bude její sestra Camilla. Kdysi mívala zrzavé vlasy, ale zhruba jednou za pár měsíců si nechává udělat nový přeliv. Ty děti jsou její. Má je celkem čtyři."

Bishop řekl do mikrofonu: "Dobrá, vypadá to hodnověrně. Řekněte ostatním, aby se stáhli. Opouštíme místo činu." Detektiv se otočil k Gilletteovi.

"Co to mělo znamenat? Chystal ses prohlédnout počítač ze saintfranciského internátu, a místo toho jsi utekl."

"Já ten počítač prohlédl. Nebylo v něm nic, co by nám ho pomohlo najít.

Sotva jsem ho spustil, démon něco vycítil - pravděpodobně že jsme odpojili modem - a zničil sám sebe. Kdybych byl našel něco užitečného, nechal bych vám vzkaz."

"Nechal bys nám vzkaz?" vypěnil Shelton. "Ty mluvíš, jako by sis skáknul do pitomého 7-Eleven pro cigarety. Vždyť jsi utekl ze soudně nařízeného dohledu, zatraceně!"

"Já neutekl." Gillette si ukázal na kotník. "Zkontrolujte si sledovací systém. Je naprogramovaný tak, aby za hodinu zase naskočil.

Chtěl jsem vám pak zavolat z Elliina domu a nechat se odvézt zpátky na OPK. Potřeboval jsem jen trochu času, abych se viděl s Ellie."

Bishop si hackera pozorně změřil pohledem a pak se zeptal:

"A chce vůbec ona vidět tebe!"

Gillette zaváhal. "Pravděpodobně ne. Vlastně ani neví, že za ní jdu."

"Ale říkals, že jsi jí volal," poznamenal Shelton.

"A sotva to zvedla, zase jsem zavěsil. Chtěl jsem se jen ujistit, že je dneska večer doma."

"A proč vůbec žije u rodičů?"

"Kvůli mně. Nemá žádné peníze. Všechno utratila za mou obhajobu a za soudní pokutu..." Gillette kývl k Bishopově kapse. "Proto jsem pracoval na tomhle - na tom, co jsem propašoval."

"Schoval sis to pod tím telefonním boxem v kapse, vid'?"

Gillette přikývl.

"Měl jsem jim přikázat, aby tě znovu projeli detektorem. Nebyl jsem dost opatrný. A jak tahle věcička souvisí s tvou ženou?"

"Chtěl jsem ji dát Ellie. Může si ji nechat patentovat a pak prodat licenci nějaké hardwarové společnosti. Vynese jí to trochu peněz.

Je to nový druh bezdrátového modemu, který se dá použít v noteboocích.

Můžete se na cestách připojovat na síť i bez použití mobilního telefonu.

Přístroj prostřednictvím globální vyhledávací sítě oznámí buňkové ústředně,

kde jste, a pak vás automaticky napojí na nejlepší signál pro přenos dat.

Je to..."

Bishop mávnutím umlčel hackerovu technickou přednášku.

"A to jsi vyrobil ty? Z věcí, které jsi našel ve vězení?"

"Našel nebo koupil."

"Nebo ukradl," dodal Shelton.

"Našel nebo koupil," zopakoval Gillette.

"Proč jsi nám neřekl, že jsi Valleyman?" zeptal se Bishop. "A že jsi byl s Phatem členem Rytířů přístupu?"

"Protože byste mě rovnou poslali zpátky do vězení. A já bych vám ho pak nemohl pomoci vypátrat." Gillette se odmlčel. "A neměl bych příležitost vidět se s Ellie... Podívejte, kdybych o Phateovi věděl něco, co by vám ho pomohlo chytit, byl bych vám to řekl. Jasně, byli jsme spolu v Rytířích přístupu, ale to už je hezkých pár let.

A v kybernetickém gangu navíc nikdy nepoznáte lidi, s nimiž kujete pikle - nevěděl jsem, jak vypadá, jestli je ženatý, nebo svobodný, heterosexuál, nebo homosexuál. Věděl jsem jen, jak se doopravdy jmenuje a že žije v Massachusetts. Jenže to jste sami zjistili ve stejnou dobu jako já. A o Shawnovi jsem až dodneška vůbec nic neslyšel."

"Takže tys byl jedním z těch hajzlů, kteří se s ním sčuchli, co?"

řekl Shelton vztekle. "Šířili jste viry, rozesílali recepty na výrobu bomb a vyřazovali z chodu tísňové linky?"

"Ne," řekl Gillette neoblomně a vysvětlil policistům, že zhruba během prvního roku sice Rytíři přístupu patřili ke špičce světových kybernetických gangů, ale nikdy neubližovali civilistům. Pouze sváděli hackerské bitvy s ostatními gangy a crackovali obvyklé firemní a vládní systémy. "Nikdy jsme neprovedli nic horšího, než že jsme napsali vlastní freeware, který prováděl totéž jako drahý komerční software, a pak ho zdarma distribuovali do okolí. Takže pět, šest velkých společností přišlo ročně o pár tisíc babek zisku. Nic víc."

Postupem času si však prý Gillette začal uvědomovat, že CertainDeath - což bylo v té době Hollowayovo uživatelské jméno - má i svou temnou stránku. Stával se z něj nebezpečný a mstivý hacker, který stále častěji vyhledával jeden konkrétní druh přístupu - přístup, jenž umožňuje škodit ostatním lidem. "Postupně přestával rozlišovat, kdo je skutečný a kdo je jen postavou z počítačových her, které neustále hrál."

Gillette strávil dlouhé hodiny tím, že zasílal Hollowayovi vzkazy, v nichž se mu snažil rozmluvit některé nejzlovolnější háčky i plány "vyřídit si to" s lidmi, jež pokládal za své nepřátele.

Nakonec cracknul Hollowayův počítač a ke svému zděšení zjistil, že Holloway se zabývá psaním vražedných virů - programů podobných tomu, který v Oaklandu vyřadil z činnosti tísňovou linku nebo který by zablokoval přenos signálu mezi piloty a leteckými dispečery. Stáhl si tedy viry do svého počítače a napsal proti nim "očkování", jež poté umístil na síti. Kromě toho našel v Hollowayově stanici software ukradený z Harvardovy univerzity. Zaslal proto jeho kopii na univerzitu a na massachusettskou státní policii a připojil k ní i Hollowayovu e-mailovou adresu. Holloway byl zatčen.

Při vědomí Hollowayovy mstivé povahy přestal Gillette následně používat uživatelské jméno Valleyman a vytvořil si celou řadu jiných internetových

totožností, s nimiž pak začal opět háčkovat.

"Odvezeme toho sráče zpátky do San Ho," řekl Shelton. "Už jsme s ním ztratili dost času."

"Ne, nedělejte to. Prosím vás!"

Bishop si hackera pobaveně změřil pohledem. "Ty chceš s námi stále spolupracovat?"

"Já musím. Sami jste viděli, jak je Phate geniální. Jestli ho chcete zastavit, potřebujete někoho, kdo je tak dobrý jako já."

"Človče," řekl Shelton a zasmál se, "ten je teda namyšlenej."

"Já vím, že jsi dobrý, Wyatte," řekl Bishop. "Jenže jsi právě utekl z mého poručnictví a to mě mohlo stát místo. Bude strašně těžké ti po tomhle uvěřit, nemyslíš? Vystačíme si s někým jiným."

"Když máte proti sobě člověka, jako je Phate, nemůžete si jednoduše s někým vystačit. Stephen Miller to nezvládne. Je to nad jeho síly."

A Patricia Nolanová je člověk z bezpečnostního - ti jsou sice dobří, ale vždycky jsou o krok za hackery. Vy potřebujete někoho, kdo má zkušenosti z první linie."

"Z první linie," zopakoval Bishop tiše. Gilletteova poznámka jako by ho pobavila. Chvilí mlčel a nakonec řekl: "Myslím, že ti dám ještě jednu šanci."

V Sheltonových očích se zableskla temná zášť. "Těžká chyba."

Bishop zlehka kývl, jako by připouštěl, že kolega může mít pravdu, a pak se otočil k Sheltonovi. "Řekni všem ostatním, aby si dali večeri a na pár hodin se vyspali. Odvezu Wyatta na noc do San Ho."

Shelton zavrtěl hlavou. Partnerovy plány ho uváděly v zoufalství, ale přesto odešel udělat, co mu Bishop řekl.

Gillette se poškrábal na bradě a řekl: "Dejte mi s ní deset minut."

"S kým?"

192 193

"S mou ženou."

"Ty to snad myslíš vážně, že?"

"Žádám vás jen o deset minut."

"Ani ne před hodinou mi volal David Chambers z ministerstva obrany, který jen o fous neodvolal ten příkaz k podmíněčnému propuštění."

"Oni to zjistili?"

"To si piš, že ano. Takže ti, hochu, povím, že ten čerstvý vzduch, který právě dýcháš, a ty volné ruce ti musí stačit až nad hlavu. Protože podle práva bys teď měl dávno chrápat na vězeňském kavalci."

Detektiv chytil hackera za zápěstí. Než však kolem něj zacvakla kovová pouta, Gillette se zeptal: "Jste ženatý, Bishope?"

"Ano, jsem."

"A máte rád svou ženu?"

Policista se na okamžik odmlčel. Po chvíli zvedl hlavu k deštivé obloze a sundal Gilletteovi pouta. "Deset minut."

Nejprve spatřil její siluetu osvětlenou zezadu.

Nebylo pochyb, že je to Ellie. Její smyslná postava, dlouhé a bohaté černé vlasy, které v polovině zad houstly a zaplétaly se, její kulatý obličej.

Jedinou známkou napětí, které teď Ellie bezpochyby pociťovala, byla síla,

s jakou zevnitř svírala zárubeň dveří. Její prsty klavíristky byly zarudlé nesmírným tlakem.

"Wyatte," zašeptala. "Oni tě...?"

"Pustili?" Gillette zavrtěl hlavou.

V Elliiných očích se zablesklo, když se podívala Gilletteovi přes rameno a spatřila na chodníku ostražitého Bishopa.

"Jsem venku jen na pár dní," pokračoval hacker. "Je to taková dočasná podmínka. Pomáhám jim někoho najít - Jona Hollowaye."

"Toho tvého přítele z gangu?" zamumlala Ellie.

"Neozval se tí?"

"Mně? Ne. Proč by měl? Už se nestýkám s žádným z těch tvých kamarádů."

Ellie se ohlédla přes rameno na sestřiny děti, vyšla dále ze dveří a zavřela je za sebou, jako by chtěla rázně oddělit svého bývalého muže - a společnou minulost - od svého současného života.

"Co tu vlastně děláš? Jak ses dozvěděl, že jsem... Počkat. Ty telefonáty, které někdo ihned zavěšoval. Na displeji se místo volajícího objevovalo ‚hovor blokováno‘. Tos byl ty."

Gillette přikývl. "Chtěl jsem mít jistotu, že budeš doma."

"Proč?" zeptala se Ellie hořce.

Gilletteovi se její tón vůbec nelíbil. Pamatoval si na něj z procesu.

A pamatoval si také to slovo. Proč? Než nastoupil do vězení, kladla mu tuto otázku často.

Proč ses nevzdal těch svých zatracených počítačů? Nešel bys do vězení, neztratil bys mě. Proč?

"Chtěl jsem s tebou mluvit," řekl nyní bývalé manželce.

"Nemám se s tebou o čem bavit, Wyatte. Na rozhovory jsme měli celé roky - ale ty ses tehdy zabýval jinými věcmi."

"Prosím," řekl Gillette, neboť cítil, že se Ellie každou chvíli vrátí zpět do domu. Zaslých ve svém hlase zoufalství, ale hrdost nyní musela jít stranou.

"Ty keře pěkně vyrostly." Gillette ukázal na husté zimostrázy.

Elana se na ně podívala a tvář jí na chvíli změkla. Během jedné provoněné listopadové noci před mnoha a mnoha lety se právě u těchto křovin vášnivě milovali, zatímco Elliini rodiče sledovali v domě výsledky prezidentských voleb.

Do Gilletteových myšlenek se vkrádaly další a další vzpomínky na společný život - na restauraci se zdravou stravou v Palo Altu, kam chodili každý pátek na večeři, na půlnoční vyjížděky na kole pro koláčky a pizzu přes areál Stanfordovy univerzity. Na krátký okamžik se Wyatt Gillette do těchto vzpomínek beznadějně zapletl.

Jenže pak Elanin obličej opět ztvrdl. Ještě jednou se podívala do domu přes okénko zakryté krajkou. Děti oblečené do pyžam se již odšouraly z dohledu. Elana se otočila zpátky k Gilletteovi a pohlédla na vytetovanou palmu s rackem na jeho rameni. Před několika lety se jí Gillette svěřil, že si chce tetování nechat odstranit. Elané se ta myšlenka líbila, jenže Gillette to nakonec nikdy neudělal. Nyní měl pocit, že ji opět zklamal.

"Jak se má Camilla a děti?"

"Prima."

"A tvoji rodiče?"

"Co chceš, Wyatte?" zeptala se Elana rozhořčeně.

"Přinesl jsem ti tohle."

Podal jí obvodovou desku a vysvětlil, k čemu slouží.

"Proč mi ji dáváš?"

"Má velkou hodnotu." Gillette předal bývalé ženě arch papíru s technickými specifikacemi zařízení, které sepsal během cesty autobusem

194 195

od dobročinné prodejny. "Najdi si na Sand Hill Road advokáta a prodej to některé z velkých společností. Compaq, Apple, Sun.

Budou chtít koupit licenci - to je v pořádku, ale nech si předem vyplatit vysokou zálohu. Nevratnou. Nepřistupuj jen na procenta z prodeje.

Advokát už bude vědět, co a jak."

"Já to nechci."

"To není dárek. Pouze ti splácím dluhy. Přišla kvůli mně o dům i o úspory. Tohle by to mělo pokrýt."

Elana se zadívala na desku, ale z Gilletteovy natažené ruky si ji nevezala.

"Už musím jít."

"Počkej," řekl Gillette. Chtěl jí říct ještě něco dalšího, měl toho na srdci velmi mnoho. Ve vězení si svou řeč připravoval celé dny a snažil se vymyslet, jak nejlépe Ellii své argumenty předložit.

Její silné prsty - s nehty nalakovanými jemně fialovým lakem se nyní zarývaly do zmoklého zábradlí na verandě. Dívala se kamsi do dálky na deštěm promáčenou zahradu.

Gillette ji upřeně sledoval - díval se jí na ruce, na vlasy, na bradu, na nohy.

Neříkej to, přesvědčoval se. Ne-ří-kej to.

Nakonec to však řekl: "Miluji tě."

"Ne," odpověděla stroze a pozvedla ruku, jako by chtěla jeho slova odrazit.

"Chci to zkusit znovu."

"Na to je pozdě, Wyatte."

"Udělal jsem chybu. To, jak jsem se choval, se už nebude opakovat."

"Je pozdě, Wyatte," řekla Elana znovu.

"Rozptyloval jsem se. Nestál jsem při tobě. Ale teď už budu. Slibuji.

Chtěla jsi děti. Tak můžeme mít děti."

"Vždyť máš svoje stroje. K čemu potřebuješ děti?"

"Změnil jsem se."

"Sedíš ve vězení. Ještě jsi neměl příležitost někomu - včetně sebe - dokázat, že se můžeš změnit."

"Chci s tebou mít rodinu."

Elana se vrátila ke dveřím a otevřela okénko. "Tu jsem chtěla taky.

A vidíš, jak to dopadlo."

"Nestěhuj se do New Yorku," vyhrkl Gillette.

Elana ztuhla. Otočila se. "Do New Yorku?"

"Stěhuješ se do New Yorku. S přítelem Edem."

"Jak vůbec víš o Edovi?"

Gillette se přestal ovládat. "Chceš si ho vzít?"

"Jak o něm víš?" zopakovala Elana otázku. "A jak ses dozvěděl o New Yorku?"

"Nedělej to, Elano. Zůstaň tady. Dej mi ještě..."

"Jak?" vyštěkla Elana.

Gillette se zahleděl na verandu. Na šedé podlaze se rozstříkávaly krůpěje deště. "Cracknul jsem tvůj internetový účet a četl jsem ti e-maily."
"Co že jsi?" Elana prudce zavřela okénko a v její pohledné tváři se objevil výraz zhýčkané Řekyně.
Teď už se nedalo couvnout. "Miluješ Eda?" vyklopil ze sebe Gillette. "Chceš si ho vzít?"
"Kristepane, to snad není možné! Z vězení? Ty ses mi nahackoval na e-mail z vězení?"
"Miluješ ho?"
"Do toho ti vůbec nic není. Měl jsi ty nejlepší podmínky založit se mnou rodinu, jenže ty ses rozhodl jinak. Takže teď nemáš vůbec žádné právo mluvit mi do osobního života!"
"Prosím..."
"Ne! Ed a já se opravdu stěhujeme do New Yorku. Za tři dny odjíždíme. A na celém světě neexistuje nic, čím bys mi v tom mohl zabránit. Sbohem, Wyatte. Už mě nikdy neobtěžuj."
"Já tě mám..."
"Ty nemáš rád nikoho," přerušila ho Elana. "Nejsi schopen lásky - jen sociálního inženýrství."
Vešla zpátky do domu a tiše za sebou zavřela dveře.
Gillette sešel po schodech za Bishopem.
"Jaké je číslo na OPK?" zeptal se detektiva.
Bishop mu sdělil číslo, hacker ho připsal na papír s technickými specifikacemi bezdrátového modemu a přidal vzkaz pro Ellie: "Zavolej mi, prosím." Zabalil do papíru obvodovou desku a hodil ji do poštovní schránky.
Bishop ho odvedl po mokrém štěrkovém chodníku k autu.
O rozhovoru, který před chvílí zaslechl z verandy, se nijak nezmiňoval.
Když se tato prapodivná dvojice blížila k policejnímu vozu - jeden s dokonalým držením těla a druhý s natrvalo ohnutými zády -, vynořil se ze stínu na protější straně ulice neznámý muž.

196 197

Mohlo mu táhnout na čtyřicítku, byl štíhlý, měl nakrátko ostříhané vlasy a knírek. Gillettea ze všeho nejdříve napadlo, že je to gay.
Měl na sobě nepromokavý plášť, ale byl bez deštníku. Gilletteovi neuniklo, že jakmile vystoupil ze stínu, zajela Bishopova ruka automaticky k pistoli.
Neznámý muž se přiblížil a opatrně zvedl náprsní tašku s odznakem a identifikačním průkazem. "Jsem Charlie Pittman z úřadu šerifa okresu Santa Clara."
Bishop si pozorně prohlédl Pittmanův průkaz a zdálo se, že ho zjištěné údaje uklidnily.
"Vy jste ze státní policie?" zeptal se Pittman.
"Frank Bishop."
Pittman pohlédl na Gillettea. "A vy jste...?"
Než však Gillette stačil odpovědět, kontroval Bishop protiotázkou: "Co si přejete, Charlie?"
"Vyšetřuji případ Petera Fowlera."
To je ten obchodník se zbraněmi, vzpomněl si Gillette, kterého dnes

Phate zavraždil spolu s Andym Andersenem na Hackerském vršku."

"Doslechli jsme se," pokračoval Pittman, "že zde dnes večer probíhá operace, která s naším případem souvisí."

Bishop zavrtěl hlavou. "Falešný poplach. Nemáme nic, co by vám nějak pomohlo. Dobrou noc, pane." Vyrzil kolem Pittmana a pokynul Gilletteovi, aby jej následoval, ovšem Pittman řekl: "Pořádně se v tom topíme, Franku. Všechno, co nám řeknete, je pro nás velká pomoc. Lidi ze Stanfordu jsou otřesení, protože někdo prodával zbraně přímo na jejich pozemku.

A my jsme ti, na kterých si vylívají zlost."

"My nevyšetřujeme ten případ z pohledu prodeje zbraní. Snažíme se dopadnout pachatele, který Fowlera zabil, ale jestli chcete nějaké informace, musíte se obrátit na naše ústředí v San Jose. Služební postup znáte."

"Vy sám se jím snad řídíte?"

Bishop znal policejní politiku stejně dobře jako život na bezútěšných oaklandských ulicích. Nasadil vyhýbavý tón a řekl: "Měl byste si promluvit s nimi. Kapitán Bernstein vám určitě pomůže."

Pittmanovy pichlavé oči si změřily Gillettea od hlavy k patě a pak se zadívaly na zamračenou oblohu. "Tohle počasí mi už leze krkem. V jednom kuse prší, už nechutně dlouho." Podíval se na Bishopa.

"Víte, Franku, my na okrese vždycky dostanem tu nejposranější práci. Při rozdávání karet na nás zásadně vyjdou nejnižší čísla, takže nakonec musíme dělat totéž, co už někdo jiný udělal před námi. Řeknu vám, že to člověka někdy unavuje."

"Bernstein je rovný chlap. Pokud bude moci, určitě vám pomůže."

Pittman si znovu prohlédl Gillettea - pravděpodobně přemýšlel, co zde vyzábly mladík ve špinavém saku, který rozhodně nebyl policistou, nejspíš dělá.

"Tak hodně štěstí," řekl Bishop.

"Díky, detektive." Pittman zmizel do noci.

Když Bishop s Gillettem nastoupili do policejního auta, hacker se obrátil k detektivovi a řekl: "Já vážně nechci zpátky do San Ho."

"No, já se vracím na OPK, abych si prohlédl důkazy a trochu si zdíml.

A pokud vím, žádnou celu jsem tam neviděl."

"Já už znovu neuteču," dušoval se Gillette.

Bishop neodpověděl.

"Opravdu nechci zpátky do vězení." Když detektiv stále mlčel, Gillette prosebně dodal: "Jestli mi nevěříte, klidně mě připoutejte k židli."

"Zapni si pás," poručil mu Bishop.

198 199

00010110 / 22

Junípero Serra School vypadala v časně ranní mlze téměř idylicky. Exkluzivní soukromá škola rozkládající se na osmiakrovém pozemku, který vyprojektoval zahradní architekt, byla vmáčknuta mezi výzkumné centrum firmy Xerox na jedné straně a jeden z mnoha objektů společnosti Hewlett-Packard nedaleko Stanfordovy univerzity na druhé.

Škola se těšila výtečné reputaci a byla proslulá tím, že prakticky všichni její absolventi se vždy hravě dostali na vyšší střední školy dle vlastního (či spíše rodičovského) výběru. Školní areál vypadal

nádherně a veškerý personál byl nadmíru dobře placen.

Žena, která již několik let pracovala ve škole jako recepční, si ovšem v tomto okamžiku ani zdaleka nepochvalovala výhody svého pracovního prostředí; oči měla zalité slzami a usilovně se snažila potlačit chvění v hlase. "Bože můj, bože můj," šeptala. "Joyce ji sem přivezla asi před půl hodinou. Viděla jsem ji. Byla naprosto v pořádku. Jak říkám, je to sotva půl hodiny."

Před ní stál mladý zrzavý muž v drahém obleku a s knírkem pod nosem. Oči měl zarudlé, jako by rovněž plakal, a ruce držel sepjaté způsobem, který naznačoval jeho neskonalé rozrušení. "Joyce jela s Donem na celý den do Napy. Na vinici. Měli mít pracovní oběd s jedním Donovým investorem."

"A co se stalo?" zeptala se recepční se zadržným dechem.

"Jeden z těch autobusů se sezónními dělníky... najel přímo do nich."

"Bože můj," zamumlala recepční znovu. Kolem prošla jiná žena a recepční na ni zavolala: "Amy, pojď sem."

Žena v sytě červeném kostýmu a s listem papíru nadepsaným slovy "Učební plán" přistoupila k recepčnímu pultu. "Joyce a Don Wingateovi měli autonehodu," zašeptala recepční.

"Ne!"

"Vypadá to špatně." Recepční kývla hlavou k muži v obleku.

"To je Donův bratr Irv."

Šokovaná Amy se s mužem přivítala kývnutím a řekla: "Jak to s nimi vypadá?"

Bratr polkl a odkašlal si, aby si uvolnil emocemi stažené hrdlo.

"Budou žít. Tedy alespoň to prozatím tvrdí doktoři. Jenže jsou oba stále v bezvědomí. Bratr si zlomil páteř." Muž potlačil slzy.

Recepční si otřela tvář. "Joyce se velmi angažuje v rodičovském sdružení.

Všichni ji mají moc rádi. Jak můžeme pomoci?"

"To ještě nevím," řekl Irv a zavrtěl hlavou. "Momentálně nejsem schopen racionálně uvažovat."

"Ne, ne, to je pochopitelné."

"Ovšem ať už budete potřebovat cokoliv," řekla Amy, "všichni zde ve škole budeme stát při vás." Vtom Amy zahlédla tělnatou padesátnici.

"Och, paní Naglerová!"

Žena v šedém kostýmu přešla k recepci a pohlédla na Irva, který jí kývl na pozdrav. "Paní Naglerová," řekl. "Vy jste zde ředitelka, že?"

"Ano, to jsem."

"Já jsem Irv Wingate, Samanthin strýc. Seznámili jsme se loni na jarním recitálu."

Ředitelka přikývla a podala muži ruku.

Wingate zopakoval historku o tragické autonehodě.

"Panebože ne," zašeptala paní Naglerová. "To mě velice mrzí."

"Kathy - tedy moje žena - už čeká v nemocnici," řekl Irv. "Já jsem zatím přijel vyzvednout Sammie."

"Samozřejmě."

Ovšem paní Naglerová, přestože působila nesmírně sympaticky, kormidlovala loď s tuhou disciplínou a rozhodně se nehodlala odchýlit od zavedených pravidel. Naklonila se nad počítačovou klávesnici a hrubými nenalakovanými nehty vytřukala několik příkazů.

Přečetla si obrazovku a řekla: "Ano, jste na autorizovaném seznamu osob, kterým můžeme Samanthu vydat." Zmáčkla další klávesu a na obrazovce

vyskočila fotografie - podobizna Irvinga Wingatea naskenovaná z řidičského průkazu. Ředitelka si muže prohlédla. Dokonalá shoda. Ani to však zřejmě nestačilo. "Obávám se, že budeme muset ověřit ještě dvě věci," řekla. "Za prvé, mohu vidět váš řidičský průkaz, prosím?"

200 201

"Jistě." Wingate vytáhl průkaz. Fotografie odpovídala jak snímku v počítači, tak i jeho skutečnému vzhledu.

"A ještě jedna věc. Omlouvám se. Váš bratr velmi dbal na bezpečnost, chápete."

"Ano, jistě," řekl Irv. "Heslo." Naklonil se k ředitelce a zašeptal:

"Je to S-H-E-P." Paní Naglerová souhlasně přikývla. Irv se zadíval z okna na sluncem zalitý živý plot. "Shep byl Donaldův první labrador. Dostal ho, když mu bylo dvanáct. Byl to skvělý pes. Don je chová dodnes, víte? "

"Já vím," odpověděla paní Naglerová smutně. "Někdy jsme si posílali e-mailem fotky svých psů. Mám dva výmarské ohaře."

Ředitelce se zlomil hlas a potlačila lítostivou myšlenku. Zvedla telefon, zavolala Samanthině učitelce a požádala, aby dívku přivedla do hlavního vestibulu.

"Sammii nic neříkejte, prosím vás," poprosil Irv. "Sdělím jí tu zprávu až cestou do nemocnice."

"Samozřejmě."

"Cestou se stavíme na snídani. Nejraději má vajíčka McMuffins."

Amy v karmínovém kostýmu se při poslední větě zakuckala.

"Právě ta si dala na školním výletě do Yosemitekého parku..." Zakryla si oči a chvíli tiše plakala.

Ve vestibulu se objevila Asiatka - podle všeho dívčina učitelka a přivedla na recepci hubenou rusovlasou holčičku. Paní Naglerová se na ni usmála a řekla: "Přijel za tebou strýček Irving."

"Irv," opravil ji strýc. "Říká mi strýčku Irve. Ahoj, Sammie."

"Fíha, ten knírek ti teda dorostl pěkně rychle."

Wingate se zasmál. "Teta Kathy říkala, že takhle vypadám důležitěji."

Přikrčil se. "Poslyš, máma s tátou se rozhodli, že by sis mohla udělat jeden den volna. Pojedeme za nimi do Napy."

"Oni jeli na vinici?"

"Přesně tak."

Dívčin pihovatý obličej se na okamžik zachmuřil. "Táta říkal, že můžou jet až příští týden. Kvůli malířům."

"Rozmysleli si to. A ty můžeš jet se mnou za nimi."

"Super!"

"Takže si zajdì pro aktovku, ano?" řekla učitelka.

Dívka odběhla a paní Naglerová sdělila učitelce, co se stalo.

"Ach, ne," zašeptala Asiatka a také ona se prohnula pod tíhou zármutku.

O pár minut později se objevila Samantha s těžkou školní aktovkou přehozenou přes rameno. Strýček Irv se obrátil a oba společně vyrazili ze dveří. Recepční se otočila k paní Naglerové. "Chválabo hu, že bude v dobrých rukou."

Irv Wingate to zřejmě zaslechl, neboť se obrátil a přikývl. Recepční se na malý okamžik lehce zarazila - zdálo se jí, že je mužův úsměv poněkud

nepatřičný a že se v něm skrývá jakási škodolibá radost.

Vzápětí však dospěla k názoru, že se mýlila, a připsala podivný výraz ve Wingateově obličejí strašlivému stresu, jemuž byl nyní bezpochyby vystaven.

"Vzhůru do práce," ozval se rázný hlas.

Gillette otevřel oči a podíval se na Franka Bishopa, který již byl oholený a vysprchovaný a nepřítomně si zastrkoval do kalhot cíp nepoddajné košile.

"Je půl deváté," řekl detektiv. "Ve vězení vás nechávají vyspávat?"

"Byl jsem až do čtyř vzhůru," zamumlal hacker. "Nějak jsem si nemohl udělat pohodlí. Ale to vás asi nepřekvapuje, že?" Kývl na velkou železnou židli, ke které ho Bishop v noci připoutal.

"Ta pouta a židle byl tvůj nápad."

"Netušil jsem, že to vezmete doslova."

"Jak doslova?" zeptal se Bishop. "Bud' někoho připoutáš k židli, anebo ne."

Detektiv uvolnil Gilletteovi pouta, hacker se toporně postavil a protřel si zápěstí. Odešel do kuchyně a vzal si kávu a včerejší rohlík.

"Nemáte tady čirou náhodou nějaké koláčky?" zeptal se Bishopa, když se vrátil do hlavní kanceláře OPK.

"Já nevím," odpověděl Bishop. "Nezapomeň, že tohle není moje kancelář. A navíc na sladké moc nejsem. Podle mě by lidi měli snídat vejce se slaninou.

Nějaké vydatné jídlo." Ustrkl kávy. "Díval jsem se na tebe - když jsi spal."

Gillette nevěděl, co si má myslet. Zvedl obočí.

"Psal jsi ze spaní na stroji."

"Dneska se neříká na stroji, ale na klávesnici."

"Věděl jsi, že to děláš?"

Hacker přikývl. "Ellie mi to kdysi taky říkala. Někdy se mi zdají sny v kódu."

"Co že se ti?"

202 203

"Vidím ve spánku skript - chápete, řádky zdrojového kódu pro nějaký software. V Basicu, C++ nebo Jávě." Gillette se rozhlédl kolem sebe.

"Kde jsou všichni?"

"Linda a Tony už jsou na cestě. Miller taky. Linda ještě pořád není babičkou. A Patricia Nolanová se před chvílí ozvala z hotelu." Bishop se na Gillettea na chvíli zadíval. "Ptala se, jestli jsi v pořádku."

"Vážně?"

Detektiv přikývl a usmál se. "Dala mi co proto, že jsem tě připoutal k židli. Říkala, žeš mohl přenocovat na pohovce u ní v pokoji. Přeber si to, jak chceš."

"A Shelton?"

"Ten je doma se ženou," řekl Bishop. "Volal jsem mu, ale nebral mi to.

Někdy se prostě musí vypařit a strávit nějaký čas s ní - kvůli těm potížím, o kterých jsem ti už říkal. Kvůli smrti jeho syna."

Počítač stojící opodál začal pípat. Gillette se postavil a podíval se na obrazovku. Jeho neúnavný bot pracoval celou noc, procestoval celý svět a nyní byl za své snažení náležitě odměněn. Gillette si přečetl hlášení a oznámil Bishopovi: "Triple-X je opět na síti. Vrátil se na hackerský chat."

Posadil se za počítač.

"Zase na něj zkusíš sociální inženýrství?" zeptal se Bishop.

"Ne. Mám jiný nápad."

"Jaký?"

"Zkusím na něj pravdu."

Tony Mott uháněl na drahém bicyklu Gary Fisher na východ podél Stevens Creek Boulevard, a než ostře odbočil na parkoviště před oddělením počítačové kriminality, podařilo se mu předjet hezkých pár osobních aut a nákladňáků.

Desetikilometrovou trasu z domova v Santa Claře do budovy OPK vždy urazil velmi slušným tempem - štíhlý a svalnatý policista jezdil na kole stejně rychle, jako provozoval všechny ostatní sporty, ať už to bylo lyžování v coloradských stržích, sjíždění evropských velehor, na které vynášel lyžaře vrtulník, rafting na divoké vodě nebo slaňování strmých skalnatých stěn, které Mott tak vášnivě rád dobýval.

Dnes se však řítíl na kole mimořádnou rychlostí, neboť byl přesvědčen, že se mu dříve či později podaří umluvit Franka Bishopa stejně jako se mu vždy podařilo umluvit Andyho Andersena -, nasadit si neprůstřelnou vestu a jít dělat skutečnou policejní práci. Na akademii tvrdě pracoval, a přestože byl dobrý kybernetický policista, působení na OPK ho nevzrušovalo o nic více než sepisování diplomové práce.

Připadal si, jako by byl trestán za to, že absolvoval Massachusettský technologický institut s vynikajícím prospěchem.

Právě když provlékal rámem bicyklu starý a oprýskaný zámek, zvedl hlavu a všiml si, že k němu kráčí kníratý muž v nepromokavém plášti.

"Ahoj," nadhodil a usmál se.

"Nazdárek."

"Jsem Charlie Pittman z úřadu šerifa okresu Santa Clara."

Mott potřásl nabízenou rukou. Znal mnoho okresních detektivů a tohoto muže nepoznával, ovšem když se rychle podíval na identifikační průkaz, který se muži houpal na krku, viděl, že fotografie odpovídá.

"A vy jste určitě Tony Mott."

"Jo"

Okresní policista se obdivně podíval na kolo Gary Fisher. "Slyšel jsem, že jezdíte jako žíznivá čára."

"Jenom když jedu z kopce," řekl Mott a skromně se usmál, přestože ve skutečnosti opravdu jezdil na kole jako žíznivá čára - z kopce, do kopce i na rovinkách.

Pittman se zasmál také. "Já nemám ani polovinu pohybu, kolik bych měl mít. A nejvíc se to pozná, když honíme pachatele, jako je tenhle počítačový magor."

To je zvláštní, pomyslel si Mott. Zatím neslyšel, že by někdo z okresu dělal na tomtéž případu. "Jdete dovnitř?" Mott si sundal helmu.

"Právě jsem tam byl. Frank už mě instruoval. Ten případ je k zbláznění."

"Moje řeč," souhlasil Mott a zastrčil si střelecké rukavice, které používal k jízdě na kole, za pas cyklistických šortek.

"A co ten člověk, kterého Frank využívá - ten konzultant? Myslím toho mladého muže."

"Vy myslíte Wyatta Gillettea."

"Jo, tak se jmenuje. Ten se asi vyzná, co?"

"Je to hotový kouzelník," řekl Mott.
"Jak dlouho vám bude vypomáhat?"

204 205

"Nejspíš tak dlouho, dokud toho hajzla nechytíme."

Pittman se podíval na hodinky. "Už musím běžet. Ještě se vám ozvu."

Tony Mott kývl. Pittman se dal na odchod, vytáhl mobilní telefon a komusi zavolal. Přesl přes celé parkoviště OPK a vstoupil na parkoviště před vedlejší budovou. Mott si toho všiml a na okamžik ho napadlo, že je zvláštní, že okresní policista zaparkoval tak daleko, když je přímo před OPK spousta volných míst. Pak ovšem vyrazil do budovy a nedokázal již myslet na nic jiného než na případ a na to, jakým způsobem by se mu mohlo podařit získat podfukem místo v zásahovém týmu, až bude rozkopávat dveře do domu Jona Patricka Hollowaye.

"Ani, ani, animorfy," řekla malá holčička.

"Cože?" zeptal se Phate nepřítomně. Seděli v acuře Legend, která byla nedávno odcizena, ale poté řádně přihlášená na jednu z jeho totožností, a měli namířeno do sklepa Phateova domu v Los Altos, kde na příjezd malé Samantha Wingateové čekala lepicí páska, nůž typu Ka-bar a digitální fotoaparát.

"Ani, ani, animorfy. Hej, strejdo Irve, máš rád animorfy?"

Ne, ani náhodou, ty krávo, pomyslel si Phate. Ovšem strýček Irv řekl:

"To víš, že ano."

"Proč byla paní Gittingová tak nesvá?" zeptala se Sammie Wingateová.

"Kdo?"

"Ta paní za pultíkem."

"Já nevím."

"A máma s tátou už jsou v Napě?"

"Přesně tak."

Phate neměl tušení, kde rodiče jsou. Ale ať už se nacházeli kdekoliv, Phate věděl, že si právě užívají posledních okamžiků klidu, než se strhne hrůzná bouře. Bylo otázkou pouhých několika minut, než někdo z Junípero Serra School začne obvolávat přátele a příbuzné Wingateových a dozví se, že se jim žádná nehoda nestala.

Phate přemýšlel, kdo v tu chvíli propadne větší panice: rodiče pohřešované dívky, nebo ředitelka a učitelky, kteří ji vydali vrahovi?

"Ani, ani, ani, ani, animorfy. Kterého máš nejradší?"

"Co nejradší?" zeptal se Phate.

"Co asi?" řekla malá Samantha - poněkud přidržle, pomysleli si Phate i strýček Irv.

"Přece kterého animorfa. Teda já mám nejradší Ráchel. Proměňuje se ve Iva. Vymyslela jsem o ní takovou pohádku. Je fakt úžasná.

Začíná tak, že..."

Phate poslouchal bezduchou historku a Samantha neúnavně tlachala a tlachala. Vydržela mlít klapačkou, i když ji starý strýček Irv ani v nejmenším nepobízela k rozhovoru, neboť ho momentálně těšila pouze myšlenka na nabroušený nůž doma a představa, jak bude Donald Wingate reagovat, až během dne obdrží igelitový pytlík s dosti hrůzostrašným dárkem. Pošťákem, který D. Wingateovi předá balíček a nechá si od něj podepsat

stvrzenku, bude přitom samotný Phate, což mu podle bodovacího systému hry Access vynese plných 25 bodů - maximální možný počet za jedinou vraždu.

Vrátil se v myšlenkách k sociálnímu inženýrství ve škole. Tohle byl tedy parádní hack. Napínavý, ale čistě provedený (přestože si ten zpropadený strýček Irv podle všeho oholil oproti fotografii z řidičáku knírek).

Samantha se odporně vrtěla na sedadle. "Myslíš, že si mužem zajezdit na poníkovi, co mi táta koupil? Teda, ten je roztomilej. Billy Tomkins pořád mluví o tom svém psovi, jenže psa má dneska každý, že jo? Psa má každý, ale Já mám poníka."

Phate se podíval na dívku. Na její dokonale učesané vlasy. Na drahé hodinky, jejichž kožený řemínek Samantha zničila nevkusnými inkoustovými čmáranicemi. Na boty, které jí leští někdo jiný. Naústa, z nichž byl cítit sýr.

Phate dospěl k závěru, že Sammie není jako Jamie Turner, kterého nechtěl zabít, protože mu tolik připomínal sebe samotného. Kdepak, tohle děcko bylo úplně stejné jako ostatní malí spratci, kteří udělali mladému Jonovi Patrickovi Hollowayovi ze života ve škole peklo.

Ale až pořídí pár fotografií malé Samantha před výletem do sklepa a pár fotografií malé Samantha po něm -, inu, tomu už se dá říkat uspokojení.

"Chceš si taky zajezdit na Charizardovi, strejdo Irve?"

"Na kom?" zeptal se Phate.

"No tak, na mém poníkovi. Na tom, co mi dal táta k narozeninám.

Vždyť jsi tam byl taky."

"Jasně. Já zapomněl."

206 207

"Jezdíme s tátou někdy na projížďky. Charizard je vážně prima.

Úplně sám najde cestu zpátky až do stáje. Anebo by sis moh vzít tátova koně a projedeme se kolem jezera. Teda jestli mi budeš stačit."

Phate nevěděl, jestli vydrží čekat, až odvede dívku do sklepa.

Náhle se v autě ozvalo hlasité pípání, a zatímco Samantha žvanila o přeměnách animorru v psy nebo ve lvy nebo v bůhvíco, Phate si sundal z opasku pager a prohlédl si displej.

Jeho reakcí na tuhle zprávu bylo slyšitelné zajíknutí.

Shawn mu sděloval, že v budově OPK se nachází Wyatt Gillette.

Phate ucítil šok, jako by se dotkl elektrického vedení, a musel na chvíli zastavit u krajnice.

Pane na nebi... Gillette - Valleyman - pomáhá policajtům! Tak proto toho o něm tolik zjistili, proto mu byli tak blízko na stopě. Během jediného okamžiku se Phateovi vybavily stovky vzpomínek na dobu Rytířů přístupu. Na neuvěřitelné háčky. Na dlouhé hodiny šílených rozhovorů, při nichž člověk ťukal do kláves jako o závod v obavách, že by mu mohla uniknout myšlenka. Na stihomam. Na rizika. Na bujaré nadšení z pocitu, že člověk pronikl na síti do míst, kam nikdo další nikdy neměl přístup.

A právě včera přemýšlel o tom článku, který Gillette napsal.

Vzpomněl si na poslední větu: Jakmile člověk stráví nějaký čas v modré sféře, už nikdy se nemůže plně navrátit do skutečného světa.

Valleyman, jemuž dětská zvědavost a zarputilá povaha nedaly spát tak dlouho, dokud nepochopil vše o čemkoliv, co pro něj bylo nové.

Valleyman, jehož genialita při psaní kódu se blížila Phateově a někdy ji dokonce překonávala.

Valleyman, jehož zrada zničila Hollowayovi život a rozcupovala Velké sociální inženýrství na kusy. A který byl nyní naživu jen proto, že se Phate na jeho vraždu dosud nezaměřil.

"Strejdo Irve, ehm, proč jsme tady zastavili? Máme snad něco s autem?"

Phate se podíval na dívku a pak se rozhlédl po opuštěné silnici.

"Víš co, Sammy - myslím, že je to možné. Co kdyby ses šla podívat?"

"Ehm, já?"

"Jo."

"Když já nevím, co mám dělat."

"Jen se koukni, jestli nemáme prasklou pneumatiku," řekl strýček Irv laskavě. "To přece zvládneš, ne?"

"Snad jo. A kterou?"

"Pravou zadní."

Dívka se podívala doleva. Phate ukázal opačným směrem.

"Ehm, no dobře, támhleto. A na co bych se měla podívat?"

"No, na co by se teď díval animorf?"

"Já nevím. Možná jestli není v pneumatice hřebík nebo tak něco."

"No výborně. Tak se běž podívat, jestli není v pneumatice hřebík."

"Dobře."

Phate odepnul dívce pás a natáhl se po klíče dveří, aby jí je otevřel.

"Já to zvládnu sama," řekla Sammie vzdorovitě. "To nemusíš."

"Dobře." Phate se opět posadil a sledoval, jak dívka zápolí s klikou a pak otevírá dveře.

Sammie vystoupila z auta a přešla k zadní části vozu. "Mně se zdá dobrá," oznámila.

"Prima," odpověděl Phate. Zatúroval a vyrazil kupředu. Dveře se setrvačností zabouchly a pneumatiky zasypaly Sammie sprškou štěrků a oblaky prachu. Sammie začala křičet: "Počkej, strejdo Irve...!"

Phate se vyhoupl na silnici.

Vzlykající dívka běžela za autem, ale brzy se ztratila v hustém prachovém mračnu od protáčejících se kol, zatímco Phate přestal na malou Samantha Wingateovou myslet hned v okamžiku, kdy se za ní zabouchly dveře.

208 209

00010111 / 23

Renegade334: Triple-X, to jsem zase já. Chci s tebou mluvit. NBS.

"Tahle zkratka znamená ‚No bullshit‘ - ‚Žádné kecy,“ vysvětlila Franku Bishopovi Patricia Nolanová, když opět sledovali počítačovou obrazovku před Wyattem Gillettem.

Nolanová přijela před několika minutami z hotelu, právě když Gillette spěchal k nejbližší pracovní stanici. Poletovala kolem něj, jako by ho chtěla místo pozdravu obejmout. Zřejmě však nakonec vycítila jeho naprosté soustředění a rozhodla se to neudělat. Přitáhla si židli a posadila se blízko monitoru. Také Tony Mott seděl opodál.

Bob Shelton před chvílí volal Bishopovi a oznámil mu, že je jeho žena

nemocná, takže se poněkud zdrží.
Gillette vyťukal na klávesnici další vzkaz a stiskl ENTER.

Renegade334: Jsi tam? Chci s tebou mluvit.

"No tak," povzbuzoval ho šeptem Gillette. "No tak... Mluv se mnou."
Konečně se otevřelo okno ICQ a Triple-X odpověděl.

Triple-X: Teď už píšeš daleko líp. Máš
slušnou gramatiku i hláskování. Mimochodem,
připojuju se z jedné anonymní platformy
v Evropě. Nemůžeš mě vystopovat.
Renegade334: Už se o to nesnažíme. Omlouvám
se za včerejšek. Že jsme se tě snažili
podfouknout. Jsme zoufalí. Potřebujeme tvou
pomoc. Chci tě požádat o pomoc.
Triple-X: Kdo, sakra, seš?
Renegade334: Slyšel jsi někdy o Rytířích
přístupu?
Triple-X: KAŽDÝ slyšel o Rytířích. Chceš snad
říct, žeš byl jejich členem?
Renegade334: Já jsem Valleyman.
Triple-X: Ty že jsi Valleyman? NFW.

"Ani náhodou, kurva'," přeložil Tony Mott Bishopovi další zkratku.
Dveře OPK se otevřely a do místnosti vstoupili Stephen Miller a Linda
Sanchezová. Bishop je stručně informoval o průběhu posledních událostí.

Renegade334: Jsem. Vážně.
Triple-X: Jestli jsi Valleyman, tak mi řekni,
co jsi cracknul před šesti lety - jednu
velkou instituci, ty víš, o čem mluvím.

"Testuje si mě," řekl Gillette. "Nejspíš se o tom háčku Rytířů dozvěděl od
Phatea a chce vědět, jestli jsem v obraze." Otočil se zpátky ke klávesnici.

Renegade334: Fort Meade.

Ve Fort Meade ve státě Maryland sídlila NSA - Agentura pro národní
bezpečnost - a bylo zde instalováno více superpočítačů než kdekoliv jinde
na světě. Kromě toho měla agentura ze všech vládních institucí
nejmodernější zabezpečení.
"Ježíšikriste," zašeptal Mott. "Vy jste cracknul Meade?"
Gillette pokrčil rameny. "Jen internetové spojení. Černé skříňky ne."
"Ale i tak. Panebože..."

Triple-X: A jak ses dostal přes jejich
firewally?

Renegade334: Doslechli jsme se, že NSA instaluje nový systém. Pronikli jsme tam přes chybu v odesílání pošty v Unixu. Jakmile instalovali nový server, měli jsme tři minuty na to, abychom tam pronikli, než natáhnou patch, který chybu odstraní. Stihli jsme to. Proslulá chyba v odesílání pošty v rané verzi operačního systému Unix, která byla později odstraněna, umožňovala odeslat kořenovému uživateli - správci systému - určitý druh e-mailu, který v některých případech umožňoval odesílateli získat kontrolu nad počítačem.

Triple-X: Člověče, ty jsi vážně wizard. Každý už o tobě slyšel. Myslel jsem si, že jsi ve vězení.

Renegade334: To jsem. Ale momentálně mě pustili na podmínku. Neboj - po tobě nejdou.

"Prosím," zašeptal Mott. "Neuteč nám za kopečky."

Triple-X: A co chceš?

Renegade334: Snažíme se najít Phatea - Jona Hollowaye.

Triple-X: A proč po něm jdete?

Gillette pohlédl na Bishopa, který souhlasně kývl.

Renegade334: Zabíjí lidi.

Nastala další pauza. Gillette musel psát třicet vteřin do vzduchu neviditelné příkazy, než mu Triple-X konečně odpověděl.

Triple-X: Něco jsem zaslechl. Používá ten svůj program Trapdoor, aby lovil lidi, co?"

Renegade334: Přesně tak.

Triple-X: Já VĚDĚL, že ho použije, aby ubližoval lidem. Ten chlap je zasraný MF.

Gillette usoudil, že pro tuto zkratku není překladu potřeba.

Triple-X: A co ode mě chceš?

Renegade334: Abys mi ho pomohl najít.

Triple-X: IDTS.

"I don't think so'," zkusil to Bishop. "Myslím, že ne."

Linda Sanchezová se zasmála. "Přesně tak, šéfe. Už se ten slang učíte."

Gillette si všiml, že si Bishop poprvé vysloužil titul "šéfe", kterým předtím Sanchezová častovala výhradně Andyho Andersena.

Renegade334: Potřebujeme pomoc.

Triple-X: Nemáte ponětí, jak je ten hajzl

nebezpečný. Je to psychopat. Půjde po mně.
Renegade334: Můžeš si změnit uživatelské
jméno a systémovou adresu.
Triple-X: LTW.

Nolanová se otočila k Bishopovi. ",Like, that'd work' - Jako by to
zabralo'. To je takový sarkasmus."

Triple-X: Našel by mě za deset minut.
Renegade334: Tak nechod' na síť, než ho
dopadneme.
Triple-X: A když jsi háčkoval ty, existoval
jediný den, kdy bys nebyl na síti?

212 213

Tentokrát se odmlčel Gillette. Nakonec vyřukal:

Renegade334: Ne.
Triple-X: A ty po mně chceš, abych riskoval
život a nechodil online jen proto, že toho
sráče nemůžete najít?
Renegade334: On VRAŽDÍ civilisty.
Triple-X: Zrovna teď se na nás může dívat.
Zrovna teď můžeš mít Trapdoora v počítači.
Anebo já. Může sledovat všechno, co si tady
píšeme.
Renegade334: Ne, nemůže. Cítil bych ho,
kdyby s námi byl. A ty bys ho cítil taky.
Máš přece čuch, nebo ne?
Triple-X: Jo.
Renegade334: Víme, že má rád snímky mrtvol
a fotky z místa činu. Máš nějaké, které ti
poslal?
Triple-X: Ne, všechno jsem smazal. Nechtěl
jsem s ním mít nic společného.
Renegade334: Znáš Shawna?
Triple-X: Akorát vím, že drží s Phatem basu,
nic víc. Proslýchá se, že by Phate nedokázal
uhackovat Trapdoora sám, kdyby mu Shawn
nepomohl.
Renegade334: Takže Shawn je taky wizard?
Triple-X: Aspoň jsem to slyšel. A prý jde
pořádný strach i z NĚJ.
Renegade334: Kde je Shawn?
Triple-X: Mám ten dojem, že je v oblasti
Sanfranciského zálivu. Ale to je všechno,
co vím.
Renegade334: Víš určitě, že je to chlap?
Triple-X: Ne, ale kolik znáš hackerů

v sukních?

Renegade334: Pomůžeš nám? Potřebujeme Phateovu skutečnou e-mailovou adresu, internetovou adresu, adresy webových stránek, které navštěvuje, FTP stránky, na které se napojuje - cokoliv.

Gillette se otočil k Bishopovi. "Nebude nás chtít kontaktovat přes internet ani tady na OPK. Dejte mi číslo na váš mobilní telefon."
Bishop poslechl a Gillette předal číslo Triple-X. Hacker nepotvrdil příjem čísla a pouze napsal:

Triple-X: Musím končit. Už se bavíme příliš dlouho. Nechám si to projít hlavou.

Renegade334: Potřebujeme tvou pomoc. Prosím...

Triple-X: To je zvláštní.

Renegade334: Co?

Triple-X: Myslím, že jsem ještě nikdy neviděl hackera napsat slovo prosím.

Spojení bylo ukončeno.

Jakmile se Phate dozvěděl, že Wyatt Gillette pomáhá policistům s hledáním, a nechal toho malého animorfa řvát vedle krajnice, zbavil

214 215

se auta - protože by ho ten malý ukňouraný spratek mohl později identifikovat - a koupil si za hotové peníze ojetou kraksnu. Nato vyrazil chladným podmračeným ránem do skladu, který si pronajal nedaleko San Jose. Kdykoliv se hrál reálnou verzi počítačové hry Access, odcestoval do některého města a na chvíli si tam zařídil dům, ovšem tento sklad sloužil víceméně jako jeho trvalé bydliště. Právě zde měl uschováno vše, co pokládal za důležité.

Pokud by se za tisíc let archeologové prokopali vrstvami písku a hlíny a našli toto zaprášené skladiště plné pavučin, možná by si mysleli, že právě odhalili chrám z raně počítačového období, který je stejně významným archeologickým nálezem, jako když badatel Howard Carter objevil v Egyptě Tutanchamónovu hrobku.

Zde na tomto chladném a prázdném prostranství, které bylo opuštěným dinosaurím výběhem, se nacházely všechny Phateovy poklady.

Kompletní analogový počítač EAI TR-20 z šedesátých let, elektronická analogová počítačová sada Heath z roku 1956, počítače Altair 8800 a 680b, dvacet pět let starý přenosný počítač IBM 510, commodore KIM-1, slavný TRS-80, přenosný počítač Kaypro, COSMAC VIP, celá řada appleů a mačů, elektronky z původního Univacu, mosazná soukolí a číselný disk z prototypu nikdy nedokončeného stroje Difference Engine, který Charles Babbage vyvinul v prvních letech 19. století, a také poznámky o tomto stroji, jež napsala Ada Byronová - dcera lorda Byrona a Babbageova společnice - a je díky tomu považována za prvního počítačového programátora na světě.

Byly zde však i desítky dalších hardwarových produktů.

Na policích pak stály všechny knihy z edice Rainbow Books technické manuály, které zahrnují všechny aspekty počítačových sítí a bezpečnosti. Jejich pestře zbarvené oranžové, červené, žluté, modré, levandulové nebo sytě zelené hřbety nápadně vystupovaly z přítmi ve skladu.

Phateovým zřejmě nejoblíbenějším suvenýrem však byl zarámovaný kousek korespondence s hlavičkou firmy Traf-O-Data, jak Bili Gates původně nazýval společnost Microsoft.

Sklad však nesloužil pouze jako muzeum, ale měl i svůj praktický účel.

Nacházely se zde nekonečné řady disket, asi desítka fungujících počítačů a specializované počítačové komponenty v hodnotě takřka dvou milionů dolarů, z nichž většinu představovaly součásti pro konstrukci a servis superpočítačů. Právě nákupem a prodejem těchto výrobků prostřednictvím fiktivních firem si Phate zajišťoval své tučné příjmy.

Sklad rovněž sloužil jako Phateova divadelní scéna - právě zde plánoval své hry a měnil svůj vzhled i osobnost. Většina jeho kostýmů a převleků se nacházela právě tady. V rohu ležel přístroj ID 4000, který vyráběl bezpečnostní identifikační průkazy a jenž byl vybaven i vypalovačkou magnetických proužků. Jiné přístroje pak Phateovi umožňovaly výrobu aktivních identifikačních průkazů, které vysílaly přístupová hesla do mimořádně dobře zabezpečených institucí.

Díky těmto přístrojům - a díky krátkým háčkům na Oddělení motorových vozidel, do nejrůznějších škol a na instituce provozující životně důležité záznamy - se mohl stát Phate kýmkoliv si přál, a vytvářet dokumentaci, která jeho falešnou totožnost potvrzovala.

Dokonce si mohl vystavit vlastní pas.

-Kým bys chtěl být?

Phate si nyní prohlédl veškeré své vybavení. Sebral z police nad pracovním stolem mobilní telefon a také několik výkonných notebooků Toshiba a natáhl do jednoho z nich jpeg - komprimovanou fotografii. Následně našel velkou krabici na skladování disket, která jeho záměrům ideálně vyhovovala.

Prvotní šok a hrůza ze zjištění, že jedním z jeho protivníků je také Valleyman, již pominuly a proměnily se v elektrizující vzrušení.

Phate byl nyní nadšen, že hra, které se účastní, dostala dramatickou zápletku, již dobře zná každý, kdo kdy hrál Access nebo některou jinou MUDovskou hru. Byl to okamžik, kdy se průběh hry obrátí o 180 stupňů a z lovce se znenadání stane kořist.

Neúnavný bot Wyatta Gillettea křižoval modrou sférou jako delfín - prohledával podmořské jeskyně nedaleko pobřeží, rejdlil na otevřeném moři, vynořoval se na hladinu a očichával neprostupnou vegetaci na potměšlém dně. Po nekonečně dlouhé době zaslal svému pánovi další naléhavé sdělení. V budově OPK zapípal počítač.

"Tak copak tu máme?" zeptala se Patricia Nolanová.

Gillette kývl na obrazovku.

Výsledky hledání:

Požadavek na hledání:

Phate

Umístění: alt.pictures.true.crime

Stav: zaslaný vzkaz

Gilletteův obličej sršel vzrušením. "Tentokrát něco poslal přímo Phate!" zavolal hacker na Bishopa a otevřel vzkaz.

Message-ID:

<1000423454210815.NP16015@k2rdka>

X-Newsposer: newspost-1.2

Diskusní skupina: alt.pictures.true.crime.

Od: <pha té @ i csne t.com>

Komu: Skupina

Předmět: Poslední postava

Kódování: .jpg

Počet řádků: 1276

NNTP-datum-zaslání: 2 duben

Datum: 2 dub 11:12

Pa th:news.newspo s t.com!s outhwe s t.com!newscom.

mesh.ad.jp!counterculturesystems.com!larive

gauche.fr.net!frankfrt.de.net!swip.net!newsser

ve.deluxe.interpost.net!internet.gateway.net!

roma.internet.it!globalsystems.uk! Pamatujte si:

Celý svět je MUD a lidé v něm pouhými postavami.

Nikdo nedokázal přijít na to, co by mohla tato Phateova parafráze

Shakespearea znamenat.

Dokud Gillette neotevřel obrázek, který přišel se vzkazem jako příloha.

Obrázek se pomalu vykreslil na monitoru.

"Ach bože," zamumlala Linda Sanchezová a nemohla odtrhnout oči od hrůzyplné fotografie.

"Zkurvysyn," zašeptal Tony Mott. Stephen Miller nejprve neřikal nic a pak odvrátil zrak.

Na obrazovce byl snímek Lary Gibsonové, která ležela napůl nahá na kachlíčkové podlaze - zdálo se, že v nějakém sklepě. Její tělo bylo poseto řeznými ranami a zalito krví a její kalné oči beznadějně zíraly do objektivu. Gillette - kterému se ze snímku zvedl žaludek - předpokládal, že fotografie byla pořízena ve chvíli, kdy Laře zbývalo pouhých několik minut života. Také on se stejně jako Stephen Miller musel po chvíli odvrátit od obrazovky.

"Co ta adresa?" zeptal se Bishop. "Phate@icsnet.com. Existuje nějaká naděje, že je pravá?"

Gillette spustil HyperTrace a ověřil adresu.

"Falešná," oznámil po chvíli a nikoho tou zprávou nepřekvapil.

"Ale ta fotka," ozval se Miller. "Víme přece, že se Phate pohybuje někde poblíž. Co kdybychom poslali pochůzkáře do fotoateliérů, aby zjistili, kdo si včera nechával vyvolat fotky na počkání? Mohli by ten snímek poznat."

Než však Gillette stačil reagovat, ujala se odpovědi Patricia Nolanová.

"Nebude riskovat, aby odnášel takový film do ateliéru," řekla netrpělivě.

"Určitě použil digitální přístroj."

Což došlo i zpozdlému Franku Bishopovi. "Takže si nemáme jak pomoci," utrousil.

"No, možná bychom mohli," řekl Gillette. Předklonil se a poklepal na obrazovku v místě, kde se skvěl údaj Path. Připomněl Bishopovi základní informace o cestě v e-mailovém záhlaví, která specifikuje trasu, kterou Phateův vzkaz urazil, než se dostal na server, z něhož ho Gillette stáhl. "V podstatě se jedná o jakési silniční ukazatele. Ten bulharský hacker, Vlast... Jeho popis cesty byl celý padělaný. Ovšem tenhle by mohl být skutečný nebo by alespoň mohl obsahovat síť, které Phate při natahování obrázku Lary Gibsonové skutečně používal."

Gillette spustil program HyperTrace a začal ověřovat všechny sítě uvedené ve specifikaci cesty. HyperTrace odhalil, že jedna síť je skutečná.

"Na tuto síť byl Phateův počítač skutečně připojen:

newsserve.deluxe.interpost.net."

Gillette zadal programu HyperTrace příkaz, aby zjistil o dané společnosti více informací. Za okamžik vyskočilo na obrazovce hlášení:

Název domény: Interpost.net

Registrována: Interpost Europe SA

23443 Grand Palais

Bruges, Belgium

218 219

Služby: Poskytování internetových služeb,
provozování webových stránek, anonymní
prohlížení a zasílání pošty.

"Je to krycí společnost," řekl Gillette a zavrtěl hlavou. "Vůbec mě to nepřekvapuje."

Nolanová vysvětlila Bishopovi, proč je hacker tak znechucen:

"Jedná se o firmu, která skryje vaši totožnost, když posíláte e-maily nebo vzkazy."

Gillette pokračoval: "Phate poslal ten snímek na Interpost, jejich počítače oholily z jeho vzkazu skutečnou zpáteční adresu, uvedly místo ní falešnou a zaslaly snímek normální trasou dál."

"A nemůžeme ho vystopovat?" zeptal se Bishop.

"Ne," řekla Nolanová. "Je to slepá ulička. Proto se Phate neobtěžoval s psaním falešného záhlaví, jako to udělal Vlast."

"No," poznamenal detektiv, "to znamená, že Interpost ví, kde se nachází Phateův počítač. Takže si seženem jejich telefon, zavoláme jim a zjistíme to."

Hacker zavrtěl hlavou. "Tyhle firmy fungují jen díky tomu, že uživatelům zaručují, že se nikdo nedozví, kdo přes ně posílá vzkazy - dokonce ani policie."

"Takže v tom pěkně plaveme," řekl Bishop.

"Možná že ne," namítl Wyatt Gillette. "Myslím, že bychom měli ještě chvíli rybařit." A natáhl do počítače OPK jeden z vlastních vyhledávacích motorů.

Zatímco počítač Oddělení počítačové kriminality při kalifornské státní policii vysílal požadavek na bližší informace o firmě Interpost, seděl Phate v motelu Bay View, ošuntělé zájezdní ubytovně stojící v malém shluku komerčních budov v kalifornském Fremontu pár kilometrů severně od San Jose, díval se na monitor notebooku a sledoval postup Gilletteova pátrání. Gillette pochopitelně věděl, že zahraniční krycí společnost, jako je Interpost, se nebude obtěžovat ani se zdvořilostní odpovědí americkému policistovi, který žádá o prozrazení totožnosti jejího klienta. Z tohoto důvodu - přesně jak Phate předpokládal - použil Gillette vyhledávací motor, aby našel o firmě Interpost obecné informace v naději, že se pak policistům podaří na základě proseb nebo vydírání navázat s belgickým poskytovatelem alespoň nějakou formu spolupráce. Během několika vteřin našel Gilletteův motor desítky stránek, v nichž byla o Interpostu zmínka, a zaslal jejich názvy s adresami zpět do počítače OPK. Pakety s daty, z nichž byly tyto informace poskládány, se však dostávaly k Gilletteovi oklikou, neboť cestovaly přes Phateův notebook. Program Trapdoor je poté upravil tak, aby obsahovaly jeho neúnavného démona, a vyslal je na původní trasu na OPK. Na obrazovce Phateova notebooku se nyní objevilo toto hlášení:

Trapdoor

<|sf Spojení dokončeno

,|(Přejete si vstoupit do počítače subjektu? A/N

TJ.í

>,iW Phate stiskl klávesu A, zadal ENTER a za okamžik se již procházel po počítačovém systému OPK.

Vyťukal několik příkazů a začal nahlížet do souborů, přičemž se přesvědčil, že se policisté na OPK domnívají, že jim Phate - jako nějaký uslintaný masový vrah - poslal snímek umírající Lary Gibsonové

220 221

pouze proto, aby jim vyhrožoval nebo aby ukojil svůj zvrácený sadosexuální exhibicionismus. Ale kdepak, Phate jim ve skutečnosti poslal fotografii jako návnadu, aby získal internetovou adresu počítače OPK.

Jakmile poslal snímek na síť, poručil svému botovi, aby mu oznámil adresu každého, kdo si fotku stáhne. A jednou z těchto adres byl i vládní počítač státu Kalifornie v západní oblasti San Jose - muselo se jednat o Oddělení počítačové kriminality.

Phate nyní rychle procházel policejním počítačem. Okopíroval si všechny užitečné informace a pak zabrousil rovnou do složky s názvem "Personální záznamy - Oddělení počítačové kriminality".

Její obsah byl - nikoliv překvapivě - zašifrován. Phate vyvolal hlavní nabídku programu Trapdoor, klikl myší na povel "Dešifrovat" a program se pustil do prolamování kódu.

Zatímco harddisk usilovně vrněl, Phate se postavil a vytáhl z chladničky na podlaze motelového pokoje láhev Mountain Dew.

Přihodil do ní kostky ledu, usrkl sladkého nápoje a přešel k oknu, kde zpoza zatažené oblohy na okamžik vykoukly paprsky zářivého slunce. Náhlá záplava jasného světla ho znepokojila, a tak rychle zatáhl žaluzii

a otočil se zpátky k tlumeným barvám obrazovky notebooku, které jej naplňovaly uspokojením mnohem více než barvy z Boží palety.

"Máme ho," oznámil Gillette členům vyšetřovacího týmu. "Phate je v našem počítači. Začneme ho stopovat."

"Jasně!" řekl Tony Mott a vítězoslavně zahvízdal.

Gillette spustil HyperTrace a trasa mezi počítačem OPK a Phateovou stanicí se začala se slabým pípáním objevovat na obrazovce v podobě tenké žluté čáry.

"Ten náš kluk je dobřej, co říkáte, šéfe?" nadhodila Linda Sanchezová a obdivně pokynula hlavou k Gilletteovi.

"Zdá se, že na to kápl," řekl Bishop.

Před deseti minutami totiž Gillettea napadlo, že Phateův vzkaz je pouhá finta. Dospěl k názoru, že se je pachatel pokouší přelstít jako každý správný hráč MUDu a že jim neposlal snímek Lary Gibsonové proto, aby se jim posmíval nebo jim vyhrožoval, nýbrž aby mohl vyhledat internetovou adresu OPK a pronikl do jejich počítače.

Gillette to vysvětlil členům týmu a dodal: "A my mu to umožníme."

"Abychom mohli my vystopovat jeho," řekl Bishop.

"Přesně tak," potvrdil Gillette.

Stephen Miller mávl rukou na řadu počítačů OPK a zaprotestoval: "Ale přece ho nemůžeme pustit do našeho systému."

Gillette stručně odpověděl: "Přesunu všechna skutečná data na zálohovací pásky a natáhnu do počítače pár šifrovaných souborů.

A zatímco se je bude snažit rozšifrovat, vystopujeme ho."

Bishop souhlasil, a tak Gillette přesunul všechna citlivá data, -jako například skutečné soubory s informacemi osobního charakteru, na páskovou paměť a nahradil je šifrovanými soubory. Nato vyslal vyhledávací požadavek o Interpostu, a když se vrátily výsledky, obsahovaly již démona Trapdoor.

"Připadá mi, jako by znásilňoval lidi," řekla Linda Sanchezová, když viděla, jak se v systému otevírají a zavírají složky, když je Phate jednu po druhé procházel.

Zasahování do soukromí je zločin nového století...

"No tak, no tak," pobízel Gillette program HyperTrace, který vydával slabé sonarové pingy pokaždé, když identifikoval další uzel v řetězci spojení.

"A co když i on používá anonymizér," zeptal se Bishop.

"O tom pochybuju. Kdybych byl na jeho místě, provedl bych jednorázovou akci - nejspíš bych se nalogoval přes telefonní automat nebo z hotelového pokoje. A používal bych horkou stanicí."

"To je počítač," vysvětlila Nolanová, "který použijete jednou a pak ho zahodíte. Neobsahuje nic, podle čeho bychom vás mohli vystopovat."

Gillette se na židli napřímil a upřeně hleděl na obrazovku, kde žluté čáry programu HyperTrace pomalu postupovaly od OPK směrem k Phateovi. Nakonec se zastavily na jednom místě severovýchodně od nich.

"Mám jeho providera!" vykřikl Gillette a přečetl si informace na obrazovce.

"Připojuje se přes firmu ContraCosta On-Line v Oaklandu." Otočil se k Stephenu Millerovi. "Zapojte do hledání Pac Bell!"

Telefonní společnost se měla postarat o poslední fázi hledání od serveru ContraCosta On-Line až k Phateově stanicí. Za okamžik již Miller naléhavě hovořil s personálem bezpečnostního oddělení firmy Packard Bell.

"Ještě pár minutek," řekla Nolanová nervózním hlasem. "Zůstaň na síti,

zůstaň na síti... Prosím."

222 223

A pak Stephen Miller u telefonu ztuhl a na jeho tváři se objevil úsměv.

"Z Pac Bell ho našli! Je v motelu Bay View - ve Fremontu."

Bishop vytáhl mobilní telefon, zavolal na centrální dispečink a nechal povolat zásahový tým. "Zvolte tichý přístup" poručil. "Za pět minut je tam chci mít. Pravděpodobně sedí před oknem a sleduje parkoviště, kde stojí jeho auto s nastartovaným motorem. Vyřid'te to zásahovce."

Následně Bishop zavolal Huertu Ramirezovi a Timu Morganovi a poslal do motelu i je.

Tony Mott vycítil další velkou příležitost zahrát si na skutečného poldu. Tentokrát ho však Bishop překvapil. "Dobře, důstojníku, na tenhle výjezd pojedete s námi. Ale budete se držet vzadu."

"Ano, pane," řekl mladý policista ztěžka a vytáhl ze svého stolu krabičku s náboji.

Bishop kývl na Mottův opasek. "Myslím, že ty dva zásobníky, které máte u sebe, budou úplně stačit."

"Jasně. Dobře." Když se však Bishop otočil, strčil si Mott i přesto nepozorovaně do kapsy od sportovní bundy hrst nábojů.

Bishop se otočil k Gilletteovi. "Ty pojeděš se mnou. Cestou se stavíme vyzvednout Boba Sheltona. Máme to po cestě. A pak si pojedem ulovit pachatele."

Detektiv Robert Shelton bydlel ve skromné čtvrti San Jose nedaleko od dálnice 280.

Na dvorcích před domy ležely plastické dětské hračky a na příjezdových cestách stály levné automobily - toyoty, fordy a chevrolety.

Frank Bishop přijel až k detektivovu domu. Nevystoupil však hned, ale zdálo se, že o čemsi přemýšlí. Nakonec řekl: "Asi bys měl vědět, jak je to s Bobovou ženou... Když jejich syn zemřel při té autonehodě..., nikdy se z toho nevzpamatovala. Začala strašně pít.

Bob tvrdí, že je nemocná. Ale ve skutečnosti je to trochu jinak."

"Rozumím."

Společně přišli až k domu a Bishop zmáčkl zvonek. Uvnitř se však neozvalo zvonění, nýbrž jen jakési tlumené hlasy. Vztekuté hlasy.

A pak vřískot.

Bishop pohlédl na Gillettea, na okamžik zaváhal a pak vzal za kliku.

Dveře byly odemčené. Bishop je otevřel a s rukou na pistoli vstoupil dovnitř. Gillette jej následoval.

V domě byl obrovský nepořádek. V obývacím pokoji bylo rozházeno špinavé nádobí, časopisy a oblečení. Po celém domě se linul kyselý zápach špinavého prádla a alkoholu. Na stole leželo nesněžené jídlo pro dvě osoby - žalostně vyhlížející sýrové sendviče. Bylo půl jedné, doba k obědu, ale Gillette nedokázal posoudit, zda je jídlo přichystáno na dnešek, nebo to zbylo ze včerejška či z ještě dřívější doby.

Nikde nebylo nikoho vidět, ale ze zadního pokoje se po chvíli ozvala rána a něčí kroky.

Vtom Bishopa s Gillettem polekal výkřik a zastřený ženský hlas:

"Nic mi není, sakra! Myslíš si, že mě můžeš ovládat. Ale já fakt nechápu,

co tě k tomu vede... To kvůli tobě nejsem v pořádku."

"Ale já...", ozval se hlas Boba Sheltona, ovšem jeho slova zanikla v další ráně, když něco těžkého spadlo na podlahu - nebo tím možná mrštila Sheltonova žena. "Ježíšikriste!" zaječel Shelton. "Podívej, cos udělala!" Hacker s detektivem stáli bezmocně v obývacím pokoji a nevěděli, jak se nejlépe vyrovnat s tím, že vpadli do domu přímo uprostřed choulostivé rodinné situace.

"Já to uklidím," zamumlala Sheltonova žena.

"Ne, já to..."

"Ty mě nech na pokoji! Vůbec nic nechápeš. Věčně tady nejsi.

Proč to nedokážeš pochopit?"

Gillette náhodou nakoukl do otevřených dveří vedlejšího pokoje a přimhouřil oči. Pokoj byl tmavý a vycházel z něj nepříjemný plesnivý zápach.

Gilletteovu pozornost však neupoutal pach, nýbrž to, co spatřil vedle dveří - kovová čtvercová krabice.

"Koukněte na to."

"Co to je?" zeptal se Bishop.

Gillette krabici prozkoumal a pak se překvapeně zasmál. "To je starý harddisk Winchester. Docela velký. Dneska už je nikdo nepoužívá, ale před pár lety to byl poslední výstřelek techniky. Většina lidí je používala k provozování diskusních skupin a raných webových stránek.

Myslel jsem si, že se Bob v počítačích moc nevyzná."

Bishop pokrčil rameny.

Otázka, proč má Bob Shelton doma harddisk ze serveru, tak zůstala navždy nezodpovězena, neboť právě v tom okamžiku vešel detektiv do chodby a zamžoural šokem z přítomnosti Bishopa a Gillettea.

224 225

"Zvonili jsme," řekl Bishop.

Shelton zůstal strnule stát, jako by se snažil odhadnout, kolik toho oba vetřelci zaslechli.

"Je Emma v pořádku?" zeptal se Bishop.

"Nic jí není," odpověděl Shelton obezřetně.

"Nezdálo se, že by...", začal Bishop.

"Má akorát chřipku," dodal Shelton rychle a chladně pohlédl na Gillettea.

"Co ten tady dělá?"

"Přijeli jsme si tě vyzvednout, Bobe. Máme stopu na Phatea do Fremontu. Musíme sebou hodit."

"Stopu?"

Bishop kolegovi vysvětlil, že se v motelu Bay View chystá taktická operace.

"No dobře," řekl Shelton a pohlédl do míst, odkud se nyní ozýval tichý pláč jeho ženy. "Za minutku jsem venku. Můžete zatím počkat v autě?"

Policista šlehl pohledem po Gilletteovi. "Tohohle ve svém domě nechci.

Je to jasné?"

"Jistě, Bobe."

Shelton počkal, až Bishop s Gillettem dorazí k hlavnímu vchodu, a teprve poté se vrátil zpátky do ložnice. Zaváhal, jako by nejprve musel sebrat odvalu, a pak prošel dveřmi do potměného pokoje.

00011001 / 25

Nakonec vždycky dojde na tohle...

Jeden z ostřílených policistů řekl tato slova kdysi před lety nováčkovi jménem Frank Bishop, když se chystali rozkopnout dveře jednoho bytu v domě bez výtahu nedaleko oaklandských doků.

Uvnitř se nacházelo pět nebo šest kilogramů něčeho, čeho se nájemníci bytu rozhodně nebyli ochotni vzdát, stejně jako několika automatických zbraní, které byli neméně rozhodně připraveni použít.

"Nakonec vždycky dojde na tohle," řekl tehdy Bishopovi starý policista.

"Zapomeň na zálohy, záchranné vrtulníky, reportéry, mediální obraz, velké ryby v Sacramentu, vysílačky i počítače. Nakonec vždycky stojíš proti pachateli jen ty. Rozkopáváš dveře, honíš někoho ve slepé uličce, přistupuješ na straně řidiče k autu, ve kterém chlápek za volantem zírá přímo před sebe..., možná je to spořádaný občan, možná drží v ruce náprsní tašku s řidičákem, možná v ní drží frantíka a možná drží v ruce odjištěný browning 380 nastavený na jednočinný mód.

Chápeš, co ti chci říct?"

Ano, Bishop to dokonale chápal: rozkopnout dveře a proběhnout jimi je právě to, v čem spočívá podstata policejní práce.

Když se nyní řítily k motelu Bay View ve Fremontu, odkud Phate stále pořádal nájezd na počítač OPK, přemýšlel Frank Bishop, co mu tehdy před mnoha lety zkušený policista vlastně řekl.

A také přemýšlel o tom, čeho si povšiml v Gilletteově spisu ve věznici San Ho - o hackerově článku, v němž Wyatt Gillette nazýval svět počítačů modrou sférou.

Frank Bishop usoudil, že stejné označení by se dalo použít také pro svět policistů.

Modrá proto, že je to barva policejní uniformy.

Sféra proto, že prostor na druhé straně dveří, které se chystáte rozkopnout, nebo ulička, kterou běžíte, nebo přední sedadlo zastaveného automobilu se zásadně liší od kteréhokoliv jiného místa na tomto Božím světě.

Nakonec vždycky dojde na tohle...

226 227

Policejní vůz řídil Shelton, který byl stále rozladěn z incidentu ve svém domě. Bishop seděl vzadu a Gillette na předním sedadle pro spolujezdce (neboť Shelton označil za neslychané, aby si nespoutaný vězeň hověl za dvěma policejními důstojníky).

"Phate je stále na síti a snaží se cracknout soubory OPK," hlásil Gillette a prohlížel si obrazovku notebooku připojeného na síť přes mobilní telefon.

Dorazili k motelu Bay View. Bob Shelton prudce zabrzdil a smykem zajel na parkoviště, kam ho navedl uniformovaný policista.

Na parkovišti stál dobrý tucet vozidel státní policie i silniční hlídky, kolem nichž postávala v hloučcích celá řada policistů v uniformách, v civilu i v neprůstředných vestách a taktické výstroji. Parkoviště se rozkládalo vedle motelu Bay View, ale z Phateových oken na ně nebyl výhled.

V dalším voze Crown Victoria seděla Linda Sanchezová s Tonym Mottem, který měl i přes podmráčené počasí a mlhu na očích sluneční brýle a na rukou střelecké rukavice s gumovým potahem.

Bishop přemýšlel, zda se mu podaří zajistit, aby Mott během operace neublížil sobě nebo někomu jinému.

Elegantní Tim Morgan, dnes oděn v dvouřadovém obleku barvy lesní zeleně, jehož střih narušovala neprůstřelná vesta, si všiml Bishopa se Sheltonem, přiběhl k jejich autu a naklonil se do okna.

Popadl dech a řekl: "Muž odpovídající Hollowayově popisu se před dvěma hodinami ubytoval v motelu pod jménem Fred Lawson. Platil v hotovosti.

Na registračním lístku sice vyplnil informace o automobilu, ale na parkovišti žádné takové auto nemůžeme najít. Číslo značky bylo falešné.

Je v pokoji sto osmáct. Žaluzie jsou stažené, ale jeho telefonní linka je stále obsazená."

Bishop pohlédl na Gillettea. "Je pořád na síti?"

Gillette se zahleděl na obrazovku notebooku. "Jo."

Bishop, Shelton a Gillette vystoupili z auta. Sanchezová s Mottem se k nim připojili.

"Ale," zavolal Bishop na dobře stavěného černošského policistu.

Alonso Johnson byl šéfem zásahového týmu státní policie v San Jose. Bishop ho měl rád, protože byl stejně klidný a metodický, jako byli nezkušení policisté - jako například Tony Mott - nebezpečně hrr.

"Jaký je scénář?" zeptal se Alonsa Bishop.

Taktický policista rozevřel plánek motelu. "Máme agenty tady, tady a tady."

Poklepal prstem na různá místa kolem budovy a na chodbu v přízemí.

"Nemáme moc manévrovacího prostoru. Bude to typická přepadovka v motelovém pokoji. Zajistíme pokoje po obou stranách a o patro výše.

Máme univerzální klíč a štípačky na řetěz.

Jednoduše tam pronikneme předními dveřmi a zneškodníme ho.

Jestli se pokusí utéct přes dveře na balkónek, bude tam na něj čekat

druhý tým. Ostřelovači už jsou připraveni - pro případ, že by byl ozbrojen."

Bishop vzhlédl a všiml si, že si Tony Mott nasazuje neprůstřelnou vestu.

Právě zvedl černou automatickou brokovnici a zálibně si ji prohlížel.

Ve slunečních brýlích nasazených kolem celé hlavy a cyklistických kalhotách vypadal jako postava ze špatného vědeckofantastického filmu.

Bishop na mladého muže kývl, a když k němu Mott přišel, zeptal se ho:

"Co s tím hodláte dělat?" Ukázal na brokovnici.

"Prostě jsem si myslel, že bych měl být líp ozbrojen."

"Střílel už jste někdy z brokovnice, důstojníku?"

"Každý přece umí..."

"Střílel už jste někdy z brokovnice?" zopakoval Bishop trpělivě.

"Jasně."

"I někdy jindy než během výcviku na akademii?"

"To zrovna ne. Ale..."

"Tak ji odložte," řekl Bishop.

"A důstojníku," zabručel Alonso Johnson. "Sundejte si ty sluneční brýle."

Otočil se k Bishopovi a obrátil oči v sloup.

Mott se odplížil jako zpráskaný pes a předal brokovnici jednomu z taktických agentů.

Linda Sanchezová s mobilním telefonem v ruce - bezpochyby volala dceři v nejpokročilejším stadiu těhotenství - se neustále držela zpátky.

Jí se nemuselo připomínat, že taktické operace nejsou její obor.

Johnson sklonil hlavu a zaposlouchal se do hovorů z vysílačky.

Po chvíli lehce kývl a vzhlédl. "Jsme připraveni."

"Tak prosím," řekl Bishop nenuceně, jako by právě někoho zdvořile pouštěl před sebe do výtahu.

Velitel záahového týmu přikývl a promluvil do drobného mikrofonu. Mávl na šest dalších taktických agentů, aby ho následovali, a všichni se za řadou keřů přesunuli k motelu. Tony Mott se plížil za nimi, ale držel se vzadu, jak mu Bishop přikázal.

228 229

Bishop se vrátil k autu a naladil vysílačku na frekvenci taktických operací.

Nakonec vždycky dojde na tohle...

Vtom ve vysílače zaslechl, jak Johnson volá: "Jdeme, jdeme, jdeme!"

Strnul a předklonil se. Čeká snad na ně Phate se zbraní v ruce?

napadlo ho. Nebo bude bezmezně překvapen? Co se nyní stane?

Odpověď však zněla: nestane se nic.

Ve vysílače v Bishopově autě zapraskala statická elektřina a pak se ozval hlas Alonso Johnsona: "Franku, pokoj je prázdný. Není tady."

"Není tam?" zeptal se Bishop pochybovačně a přemýšlel, jestli nemohlo dojít k záměně čísla pokoje, ve kterém se Phate ubytoval.

O chvíli později se Johnson ozval ve vysílače znovu. "Je pryč."

Bishop se otočil k Wyattovi Gilletteovi, který pohlédl na notebook v policejním voze. Phate byl stále na síti a Trapdoor se stále pokoušel prolomit složku s informacemi o personálu. Gillette ukázal na monitor a pokrčil rameny.

Detektiv zavolal vysílačkou Johnsonovi: "Vidíme, jak z motelu vysílá informace. Musí tam být."

"Není, Franku," přišla Johnsonova odpověď. "Pokoje je prázdný až na počítač - je připojený na telefonní linku. Je tu pár prázdných plechovek od minerálky a asi šest krabiček s disketami. Nic víc.

Žádný kufr, žádné šaty."

"Dobrá, Ale," řekl Bishop. "Jdeme se na to mrknout."

Uvnitř dusného a těsného motelového pokoje právě šestice policistů otevírala zásuvky a kontrolovala skříně. Tony Mott stál v rohu a účastnil se prohledávání stejně přičinlivě jako všichni ostatní.

Až na to, že na něm vojenská kevlarová přilba působí mnohem méně přirozeně než cyklistická helma, pomyslel si Gillette.

Bishop se otočil k Gilletteovi a ukázal na počítač, který stál na laciném pracovním stole. Gillette na obrazovce zahlédl dešifrovací program.

Vyťukal několik příkazů a pak se zachmuřil. "Sakra, on je falešný."

Ten program dešifruje znovu a znovu stále stejný odstavec."

"Takže," uvažoval Bishop, "nás chtěl napálit, abychom si mysleli, že je tady... Ale proč?"

Několik minut zvažovali nejrůznější argumenty, ale nikdo nedokázal dospět k hodnověrnému závěru - dokud Wyatt Gillette náhodou neobjevil víko velkého

plastikového boxu na diskety a nenakoukl dovnitř. Spatřil totiž kovovou krabičku světle hnědé barvy, opatřenou těmito slovy:
PROTIPĚCHOTNÍ NÁLOŽ AMERICKÉ ARMÁDY.
SILNÁ VÝBUŠNINA.

TOUTO STRANOU K NEPŘÍTELI.

Krabička byla připojena k malému černému boxu, na němž nyní začalo rychle mrkat jediné červené oko.

230 231

00011010 / 26

Phate náhodou v tu dobu v motelu byl. A ten motel se náhodou opravdu nacházel v kalifornském Fremontu. A Phate právě skutečně seděl před přenosným počítačem.

Motel se však jmenoval Ramada Inn a rozkládal se tři kilometry od motelu Bay View, kde právě Gillette - jidášský zrádce Valleyman - a policajti bezpochyby prchali před protipěchotní bombou, neboť si mysleli, že každou minutou vybuchne.

To ovšem nebyla pravda, neboť box byl naplněn pískem a celé zařízení nebylo schopno napáchat větší škody než vyděsit k smrti každého, kdo stál dostatečně blízko, aby si všiml na efekt zkonstruovaného blikajícího světélka na údajné rozbušce.

Phate by samozřejmě nikdy nezabíjel protivníky tak neelegantním způsobem.

Podobná taktika by byla pro Phatea příliš neohrabaná, neboť stejně jako u každého jiného hráče MUDu bylo i jeho cílem přiblížit se co nejvíce k oběti, cítit její chvějící se srdce a pak do něj zanořit čepel.

Vražda dobré desítky policistů by sem navíc přilákala hejno federálů a Phate by musel přestat hrát svou hru zde v Silicon Valley.

Kdepak, Phate se spokojil s tím, že zhruba na hodinku zaneprázdní Gillettea a policisty z OPK v motelu Bay View, než pyrotechnická četa odnese hrozivě vyhlížející zařízení z pokoje - tím získá čas a příležitost provést, co celou dobu plánoval: použít počítač

Oddělení počítačové kriminality k prolomení ISLEnetu. Phate se potřeboval přihlásit přes počítač OPK, neboť jedině v takovém případě ho ISLEnet identifikuje jako kořenového uživatele a poskytne mu neomezený přístup k síti.

Phate již hrál s Valleymanem spoustu MUDovských her a věděl, že Gillette bude předpokládat, že se Phate bude chtít nabourat do počítače OPK, a pokusí se ho přitom vystopovat.

Jakmile tedy Trapdoor pronikl do počítače OPK, Phate odjel z motelu Bay View sem, kde na něj již čekal druhý notebook, připojený na síť přes prakticky nevystopovatelné mobilní spojení prostřednictvím jednoho poskytovatele internetových služeb z Jižní Karolíny, který byl napojen na anonymizační síťový "odrazový můstek" v Praze.

Phate si nyní prohlédl některé soubory, které si zkopíroval, když poprvé prolomil systém OPK. Tyto soubory byly sice vymazány, ale policisté je zapoměli "zamést" - tedy natrvalo odstranit -, a tak je Phate snadno obnovil pomocí účinného obnovovacího programu RestoreS. Nalezl identifikační číslo počítače OPK a po dalším hledání objevil i následující data:

Systém: ISLEnet
Uživatel: RobertSShelton
Heslo: BlueFord
Databáze: Archivy kriminální činnosti
Kalifornské státní policie
Požadavek na hledání: (Wyatt Gillette NEBO
Gillette, Wyatt NEBO Rytíři přístupu NEBO
Gillette, Wyatt.) A (počítat* NEBO hack*).

Phate následně změnil identifikační číslo a internetovou adresu svého notebooku na číslo a adresu počítače OPK a přikázal modemu počítače, aby vytočil telefonní přístupové číslo sítě ISLEnet. Po chvíli zaslechl pískání a bzučení elektronického pozdravu obou stanic. Právě v tomto okamžiku by firewall chránící ISLEnet odmítl jakýkoliv pokus neoprávněného uživatele o proniknutí do systému, ovšem jelikož se Phateův počítač tvářil jako počítač OPK, ISLEnet ho vyhodnotil jako "důvěryhodný systém se superpřístupem" a Phate byl bez váhání vpuštěn dovnitř. Systém se následně dotázal:
Uživatelské jméno?
Phate vytřukal: RobertSShelton
Přístupové heslo?
Phate napsal: BlueFord
Obrazovka na chvíli zčernala, poté se na ní objevila jakási mimořádně nudná grafika a nakonec následující hlášení:
Integrovaná síť bezpečnostních složek
státu Kalifornie

232 233

Hlavní nabídka
Oddělení motorových vozidel
Státní policie
Oddělení životní statistiky
Služby soudních věd
Místní bezpečnostní sbory
Los Angeles
Sacramento
San Diego
San Francisco
Monterey, okres
Orange, okres
Santa Barbara, okres
Ostatní
Kancelář generálního prokurátora
státu Kalifornie
Federální agentury
FBI
ATF
Ministerstvo financí

U.S. Marshals
Daňový úřad
Poštovní služby
Ostatní
Mexická federální policie, Tijuana
Legislativní odkazy
Správa systému

Jako lev, který se sápe po krku gazele, zabrousil Phate přímo do položky správy systému. Prolomil přístupové heslo a dobyl root, čímž získal neomezený přístup na ISLEnet i všechny ostatní systémy, s nimiž byla síť ISLEnet propojena.

Nato se vrátil do hlavní nabídky a kliknul myší na další položku.

Státní policie
Oddělení dálniční kontroly
Lidské zdroje
Účetnictví
Počítačová kriminalita
Násilné trestné činy
Mladiství
Archiv kriminální činnosti
Zpracování dat
Administrativní služby
Taktické operace
Rozsáhlá trestná činnost
Právní oddělení
Správa nemovitostí
Nevyřízené příkazy k zatčení

Phate nemusel ztrácet čas rozmýšlením. Okamžitě přesně věděl, co si přeje vidět.

Pyrotechnická četa vynesla šedou krabičku z motelu Bay View, rozebrala ji a zjistila, že je naplněna obyčejným pískem.

"Jakou má tohle logiku, sakra?" vztekal se Shelton. "Má to snad být součástí těch jeho zatracených her? Snaží se z nás udělat blázny?"

Bishop pokrčil rameny.

Pyrotechnici rovněž ohledali Phateův počítač pomocí detektorů dusíku a prohlásili, že neobsahuje žádné výbušniny. Gillette nyní rychle prohlédl jeho obsah. Notebook obsahoval stovky souborů a Gillette některé z nich namátkově otevřel.

"Samé nesmysly."

"Jsou šifrované?" zeptal se Bishop.

"Ne - podívejte, jsou to jen pasáže z knih, webové stránky, grafika.

Všechno je to vycpávka." Gillette zvedl hlavu, přimhouřil oči, zadíval se do stropu a opět začal vyťukávat do vzduchu neviditelné povely.

"Co to všechno znamená - falešná bomba a nesmyslné soubory?"

"No jasně," řekl Tony Mott, který si již sundal neprůstřelnou vestu i helmu. "Phate tohle celé nastražil, aby nás vylákal z kanceláře a nějak nás zaměstnal... Ale proč?"

"Ježíšikriste," zděsil se Gillette. "Já vím proč!"
Frank Bishop to už věděl také. Pohlédl rychle na Gillettea a řekl:
"Snaží se prolomit ISLEnet!"
"Přesně tak!" přítakal Gillette, popadl telefon a zavolal na OPK.
"Počítačová kriminalita. Tady seržant Miller."

234 235

"Tady Wyatt. Poslyšte..."
"Našli jste ho?"
"Ne. Poslouchejte mě. Zavolejte na správu ISLEnetu a řekněte jim, ať izolují celou síť. Bezodkladně."
Nastala chvíle ticha. "To neudělají," namítl Miller. "Je to..."
"Musí. Ihned! Phate se ji snaží cracknout. A pravděpodobně je už uvnitř. Nezavírejte ji - pouze ji izolujte. Jen tak budu mít možnost odhadnout rozsah škod."
"Ale celá Kalifornie spoléhá na..."
"Musíte to okamžitě udělat!"
Bishop popadl telefon. "To je rozkaz, Millere. Okamžitě!"
"Dobrá, dobrá, zavolám tam. Moc se jim to líbit nebude, ale zavolám tam."
Gillette si povzdechl. "Zase nás přechytračil. Celé tohle divadlo byla jenom léčka - zaslal nám snímek Lary Gibsonové, aby získal naši adresu, pronikl do počítače OPK a poslal nás sem. Člověče, a já si myslel, že my jsme o jeden krok před ním."
Linda Sanchezová zapsala všechny důkazy, připojila k nim evidenční karty a naložila diskety i počítač do rozkládacích lepenkových krabic, které si s sebou přinesla jako svědomitý stěhovák. Také ostatní si postupně sbalili přístroje a odešli z pokoje.
Když se Frank Bishop vracel s Wyattem Gillettem k autu, všimli si, že je z protějšího konce parkoviště sleduje štíhlý muž s knírkem.
Gilletteovi byl čímsi povědomý a po chvíli si na něj vzpomněl:
Charles Pittman, detektiv z okresu Santa Clara.
"Nedopustím, aby se pletl do našich operací," řekl Bishop. "Polovina těch kluků z okresu se při sledování chová, jako by to byl seznamovací večírek."
Vyzval k Pittmanovi, ale to už policista nasedl do neoznačeného auta, nastartoval a odjel.
Bishop zavolal na okresní úřad šerifa. Nechal se přepojit na Pittmanovu hlasovou schránku a nechal policistovi vzkaz, aby se mu co nejdříve ozval. Zároveň zazvonil telefon Sheltonovi. Detektiv ho přijal, chvíli poslouchal a pak zavěsil. "To byl Stephen Miller. Správce sítě skáče do stropu vzteky, ale ISLEnet je izolován." Shelton se otočil ke Gilletteovi a vyštěkl: "Říkals, že se postaráš o to, aby se do ISLEnetu nedostal."
"Já se o to postaral," odpověděl Gillette. "Odpojil jsem systém a zametl všechny zmínky o uživatelských jménech a přístupových kódech. Phate se pravděpodobně naboural do ISLEnetu jen díky tomu, že jste se vy připojil na síť z OPK, abyste si o mně něco ověřil. Phate musel zjistit identifikační číslo počítače OPK, pomocí kterého pronikl přes firewall a pak se připojil na vaše uživatelské jméno a heslo."
"To je vyloučeno. Všechno jsem smazal."
"A zametl jste volné místo na disku? Přepsal jste dočasné a výplňové

soubory? Zašifroval jste záznamy a přepsal je?"

Shelton mlčel. Přestal fixovat Gillettea pohledem, zvedl hlavu a zadíval se na převalující se chuchvalce mlhy, která se rychle přesunovala k Sanfranciskému zálivu.

"Ne, neudělal jste to," odpověděl Gillette místo něj. "Jen díky tomu se Phate dostal na síť. Spustil obnovovací program a získal všechno, co potřeboval ke cracknutí ISLEnetu. Takže mi tady alespoň nedělejte kázání."

"No jo, jenže kdybys nezatajoval, že jsi Valleyman a že Phatea znáš, nikdy bych na síť nechodil," bránil se Shelton.

Gillette se vztekle otočil a pokračoval v chůzi k policejnímu autu. Bishop ho vzápětí dohonil.

"Jestli pronikne na ISLEnet, víte, k čemu všemu bude mít přístup, že?" zeptal se Gillette detektiva.

"Ke všemu," odpověděl Bishop. "Bude mít přístup ke všemu."

Na parkovišti před budovou OPK vyskočil Wyatt z auta dříve, než Bishop úplně zastavil, a rychle sprintoval dovnitř.

"Hodnocení škod?" zeptal se. U počítačů seděli Miller i Patricia Nolanová, ale Gillette směřoval otázku na Nolanovou.

"Pořád jsou offline, ale jeden z asistentů správce sítě nám sem přinesl disketu s protokolovými soubory. Právě ji procházím."

Protokolové soubory obsahují informace o tom, kteří uživatelé byli připojeni k systému, jak dlouho spojení trvalo, co uživatelé na síti prováděli a zda se během spojení připojovali k nějakému jinému systému. Gillette převzal disketu a začal zběsile ťukat do klávesnice. Nepřítomně sebral šálek kávy z rána, usrkl a otřásl se odpornou chutí chladné a hořké tekutiny. Odložil šálek, vrátil se k obrazovce a se silným bušením do kláves prosíval protokolové soubory ISLEnetu.

236 237

O chvíli později si uvědomil, že si Patricia Nolanová sedla vedle něj a položila před něj na stůl šálek čerstvé kávy. Krátce pohlédl jejím směrem. "Dík."

Nolanová se usmála, Gillette na ni kývl a na chvíli se na ni zadíval. Při pohledu zblízka mu neuniklo, jak má Nolanová napjatou pleť, a napadlo ho, že součástí jejího plánu na proměnu v jiného člověka mohla být i plastická operace. Hlavou mu bleskla myšlenka, že kdyby Nolanová používala méně těžkého makeupu, koupila si lepší šaty a přestala si každých několik minut odhrnovat vlasy z obličeje, byla by celkem přitažlivá.

Ne krásná, ne odtažitá, ale docela obyčejně pohledná.

Otočil se zpátky k obrazovce a pokračoval v prohlédávání. Jeho prsty zuřivě bouchaly do kláves. Nemohl se zbavit myšlenek na Boba Sheltona.

Jak se mohl člověk, který se v počítačích vyznal natolik, že měl doma serverový harddisk Winchester, zachovat tak neopatrně?

Nakonec se opřel o židli a oznámil: "Není to zas tak hrozné. Phate sice skutečně na ISLEnet pronikl, ale jen asi čtyřicet vteřin předtím, než Stephen celou síť odstavil."

"Čtyřicet vteřin," konstatoval Bishop. "To je dost málo času na to, aby mu to mohlo být k něčemu užitečné, nebo ne?"

"To rozhodně ano," řekl hacker. "Možná si stačil prohlédnout hlavní

nabídky a proniknout do několika souborů, ale pro přístup k jakýmkoliv utajovaným informacím potřebuje znát další hesla, takže by musel několikrát znovu spouštět crackovací program. Což by mu zabralo přinejmenším půl hodiny."

Bishop přikývl. "Takže máme alespoň jeden zásah."

Ve vnějším světě bylo téměř pět hodin odpoledne. Pršelo a na silnicích právě váhavě propukala dopravní špička. Pro hackera však neexistuje žádné odpoledne, žádné ráno a žádná noc. Existuje pouze čas, který strávíte v modré sféře, a čas, který tam nestrávíte.

Phate momentálně nebyl připojen na síť.

Přestože pochopitelně stále seděl před svým počítačem v pracovně nádherně utajeného domu u El Monte Road v Los Altos.

Díval se na obrazovku a procházel stránku po stránce data, která se mu podařilo stáhnout z ISLEnetu.

Lidé z Oddělení počítačové kriminality se domnívali, že Phate pronikl na ISLEnet na pouhých dvačtyřicet vteřin. Netušili ovšem, že sotva se Phate naboural do systému, převzal jeden z chytrých démonů Trapdoora kontrolu nad vnitřními hodinami systému a přepsal všechny záznamy o připojení a stahování dat. Ve skutečnosti Phate nenuceně strávil na ISLEnetu plných dvaapadesát minut, během nichž si stačil stáhnout několik gigabytů informací.

Část těchto dat byla naprosto bezvýznamná, avšak vzhledem k tomu, že počítač OPK měl přístup ke kořenovému adresáři, nacházely se zde i maximálně utajené informace, k nimž měla přístup pouze hrstka nejvyšších představitelů kalifornské a federální vlády:

přístupová čísla a hesla k přísně tajným vládním počítačům, kódy pro taktické zásahy, šifrované soubory s údaji o právě probíhajících operacích, sledovací procedury, pravidla vedení taktických operací a klasifikované informace o státní policii, FBI, Úřadu pro alkohol, tabák a střelné zbraně, tajné službě a většině ostatních bezpečnostních agentur.

A zatímco pramínky deště tiše stékaly po oknech Phateova domu, začal si Phate prohlížet jeden z těchto přísně utajených adresářů - databázi s informacemi o personálu státní policie, která obsahovala údaje o všech zaměstnancích policejního sboru státu Kalifornie.

Databáze byla rozdělena do mnoha, mnoha podadresářů, avšak Phatea nyní zajímal pouze jediný, do něhož nyní nahlížel. Podadresář nesl název Detektivní útvar a obsahoval některá velice užitečná data.

238 239

DÍL IV. PŘÍSTUP

Internet je zhruba stejně bezpečný
jako non-stop prodejna ve východním L. A.
v sobotu v noci
Jonathan Littman, Pomíjivá hra

240 241

Po celý zbytek večera si vyšetřovatelé z Oddělení počítačové kriminality lámali hlavu se zprávami z motelu Bay View, pokračovali v pátrání po jakýchkoliv stopách po Phateovi a napjatě poslouchali policejní frekvence v obavách, že zde uslyší hlášení o dalších vraždách.

Před pár hodinami se objevila zpráva, že ráno byla z jedné soukromé školy unesena malá holčička - pachatel se vydával za jejího strýce, ale poté dívku záhadně propustil. Styl provedení únosu rozhodně připomínal Phatea, ale přestože Huerto Ramirez s Timem Morganem prohlédli celou školu a důkladně holčičku vyslechli, neobjevili vůbec žádné stopy.

Hysterická dívka si nedokázala vzpomenout ani na barvu únoscovy auta. Jiní policisté zatím vyslechli většinu hostů v motelu Bay View a okolí a nenašli žádné svědky, kteří by si všimli, jaké auto nebo dodávku Phate řídil.

Prodavač ve fremontském 7-Eleven prodal před několika hodinami dva balíky se šesti lahvemi Mountain Dew člověku, jenž odpovídal Phateovu popisu.

Zákazník ovšem při nákupu neřekl nic, co by ho pomohlo vystopovat.

Nikdo uvnitř ani vně prodejny rovněž nezahlédl Phateovo auto.

Ohledání místa činu v motelu Bay View neodhalilo nic užitečného, co by mohlo omezit okruh pátrání na určité konkrétní místo.

Wyatt Gillette pomohl Stephenu Millerovi, Lindě Sanchezové a Tonymu Mottovi provést soudní analýzu přenosného počítače, který zůstal v motelovém pokoji. Hacker konstatoval, že se skutečně jedná o horkou stanici, která obsahovala pouze tolik softwaru, kolik ho bylo zapotřebí k vloupání do sítě OPK. Jinak počítač neobsahoval nic, co by jakkoliv naznačovalo, kde by se Phate mohl nyní pohybovat. Podle sériového čísla byl notebook Toshiba součástí záсылky firmě Computer World se sídlem v Chicagu a k jeho prodeji došlo před půl rokem. Zákazník platil v hotovosti a nikdy nevyplnil záruční list, ani se nezaregistroval přes síť. Všechny diskety, které

242 243

Phate zanechal v pokoji, byly prázdné. Linda Sanchezová, královna počítačové archeologie, všechny diskety otestovala programem RestoreS a zjistila, že žádná z nich nikdy neobsahovala žádná data.

Sanchezová se poté opět začala věnovat dceři a každých pár hodin jí volala, aby zjistila, jak na tom je. Bylo na ní patrné, jak moc by si přála holčičku navštívit, a tak ji Bishop poslal domů. Krátce poté dal volno také ostatním policistům a Miller s Mottem - světlollasý policista měl po prvních zkušenostech s taktickým zásahem mnohem lepší náladu - se odjeli domů najíst a trochu vyspat.

Naopak Patricia Nolanová s návratem do hotelu ani trochu nespěchala.

Posadila se vedle Gillettea a oba společně pak prohledávali soubory ISLEnetu a snažili se zjistit o chytrém démonovi Trapdoor více.

Nikde však po něm nebylo ani stopy a Gillette měl podezření, že bot zničil sám sebe.

V jednom okamžiku se Gillette vyčerpaně opřel o židli, zapraskal klouby a protáhl se. Bishop ho sledoval právě ve chvíli, kdy si hacker všiml hrsti růžových lístečků s telefonními vzkazy. Tvář se mu vyjasnila a dychtivě lístečky popadl. Když zjistil, že žádný vzkaz nepatří jemu, byl očividně

zklamán - pravděpodobně ho vyvedlo z míry, že se mu neozvala bývalá manželka, přestože ji o to předchozího večera úpěnlivě prosil.

Frank Bishop dobře věděl, že hluboké city k blízkým rozhodně nejsou výsadou pouze spořádaných občanů. Za svou kariéru již dopadl desítky ničemných vrahů, kteří propukli v pláč, když je odváděl v poutech - nikoliv proto, že je čekalo mnoho krušných let ve vězení, nýbrž proto, že je nebudou moci strávit s manželkou a dětmi.

Bishop si všiml, že hacker zvedl hlavu, znovu zvedl prsty do vzduchu a začal psát nepřítomně na stroji - tedy na klávesnici. Jestlipak teď něco psal bývalé ženě? Nebo snad žádal svého otce inženýra kdesi v písčítých dunách Blízkeho východu - o radu či o podporu?

Anebo zasílal bratrovi vzkaz, že až bude propuštěn, rád by strávil nějaký čas s ním?

"Nic," zamumlala Nolanová. "Tohle nikam nevede."

Bishop chvíli cítil stejnou sklíčenost, jakou jí viděl ve tváři. Ale pak ho napadlo: počkat..., něco mě tady rozptyluje. Uvědomil si, že se nechal omámit podmanivým a téměř hypnotickým kouzlem modré sféry, která mu rozostřovala myšlenky. Přistoupil k bílé tabuli a pozorně se zadíval na poznámky týkající se důkazů, informací získaných na internetu a fotografií. Toto byl svět, ve kterém se uměl pohybovat.

Udělej s tím něco...

Bishop se podíval na příšernou fotografii Lary Gibsonové, vytištěnou přímo z internetu.

Udělej...

Detektiv přistoupil blíže k fotografii a pečlivě ji prozkoumal.

"Koukej na to," řekl Sheltonovi. Podsaditý a rozmrzelý policista k němu přistoupil.

"Co je s tím?"

"Co vidíš?"

Shelton pokrčil rameny. "Já nevím. Co vidíš ty?"

"Já vidím vodítka," odpověděl Bishop. "Všimni si ostatních věcí na fotografii - všeho, co je na podlaze, na stěnách... Vsadím se, že nám řeknou něco o místě, na kterém Phate tu dívku zavraždil."

Gillette vyrazil k tabuli a vytřeštil oči na hrůznou fotografii.

V popředí snímku ležela nebohá dívka. Bishop však poukázal i na další věci na fotografii: na podlahu tvořenou zelenkavými kachličkami.

Na pozinkované potrubí obdélníkového průřezu, které vycházelo z béžové klimatizační jednotky nebo ohřívacího kotle. Stěnu tvořilo nenatřené dřevěné obložení přibité k dřevěným lištám. Pravděpodobně se jednalo o kotel ústředního topení v částečně nedokončeném sklepě. Kromě toho byla vidět také část nabílo natřených dveří a vedle nich cosi, co vypadalo jako odpadkový koš, neboť to bylo až po okraj naplněno smetím.

"Pošleme ten snímek na FBI," řekl Bishop. "Ať ho prohlídnou jejich technici."

Shelton zavrtěl hlavou. "Já nevím, Franku. Myslím, že je příliš chytrý, než aby sral tam, kde žere. Tohle je příliš snadno vystopovatelné."

Kývl směrem ke snímku. "Zabil ji někde jinde. Tady určitě nebydlí."

"S tím nesouhlasím," ozvala se překvapivě Nolanová. "Máte pravdu, že je chytrý, ale dívá se na věci jinak než my."

"Jak to myslíte?"

Gillette to zřejmě pochopil okamžitě. "Phate nepřemýšlí o reálném světě. Pokusí se zamést jakékoliv počítačové stopy, ale myslím, že má sklon přehlížet fyzické důkazy."
Bishop ukázal na snímek. "Ten sklep vypadá docela nově - a ten kotel taky. Nebo ta klimatizační jednotka nebo co to vlastně je. FBI

244 245

by mohla zjistit, jestli existuje nějaká stavební firma, která vyrábí obytné domy z tohoto typu materiálů. Tím bychom zúžili okruh možných budov."

Shelton pokrčil rameny. "Je to jen plácnutí do vody. Ale rozhodně tím nic nezkazíme."

Bishop tedy zavolal jednomu příteli na FBI, informoval ho o fotografii a nastínil mu, co od něj potřebují. Chvilí spolu ještě nenuceně konverzovali a pak detektiv zavěsil.

"Stáhne si originál snímku sám a odešle ho do laboratoře," oznámil ostatním. Pohlédl na nedaleký pracovní stůl a všiml si velké obálky s jeho adresou. Podle razítka přišla obálka z oddělení centrální evidence odboru pro trestnou činnost mladistvých při kalifornské státní policii a na OPK podle všeho dorazila, když byl Bishop v motelu Bay View. Detektiv nyní obálku otevřel a přečetl si její obsah.

Jednalo se o spis ze soudu pro mladistvé, který si Bishop o Gilletteovi vyžádal, když hacker včera v noci uprchl. Bishop nyní odhodil spis na stůl a pohlédl na zaprášené nástěnné hodiny. Bylo půl jedenácté.

"Myslím, že si všichni potřebujeme trochu odpočinout," řekl.

Shelton se prozatím o své ženě nezmiňoval, avšak Bishop vycítil, že by se již nejraději vrátil k ní domů. Podsaditý detektiv se nyní skutečně otočil k Bishopovi a kývl. "Tak ahoj ráno, Franku." Usmál se na Nolanovou a odešel. Gillette mu nestál za jediné slovo ani za gesto na rozloučenou.

Bishop se obrátil k Gilletteovi. "Nerad bych tady strávil další noc.

Pojedu domů. A ty pojedeš se mnou."

Patricia Nolanová otočila při detektivových slovech hlavu k hackerovi a nenuceně řekla: "Já mám na pokoji spoustu místa. Firma mi platí apartmá. Jestli chcete, můžete u mě přespat. Mám tam skvělý minibar."

Bishop se ovšem zachechtal. "Už tak si s tímhle případem zadělávám na vyhazov. Myslím, že bude lepší, když pojede se mnou.

Potřebuje policejní dohled, víte?"

Nolanová přijala porážku dobře - Bishopovi se zdálo, že se pomalu smiřuje s představou, že se Gillette nestane jejím milostným materiálem.

Sebrala si kabelku, hromadu disket a notebook a odešla.

Když Bishop s Gillettem vycházeli o něco později ze dveří, hacker se detektiva zeptal: "Nevadilo by vám, kdybychom se cestou někde zastavili?"

"Zastavili?"

"Chtěl bych si něco vyzvednout," řekl Gillette. "Jo, a když už jsme u toho - nepůjčil byste mi pár dolarů?"

246 247

"Tak jsme tady," řekl Bishop.

Zastavili před malým rančem stojícím na bohatě zarostlém pozemku o rozloze přibližně půl akru, což bylo na tuto část Silicon Valley velmi mnoho.

Gillette se zeptal, v jakém městě se nacházejí, a Bishop mu odpověděl, že v Mountain View. "I když tady žádné hory nevidím," dodal detektiv.

"Z okna se dívám akorát na sousedovo auto, a když je dobrá viditelnost, vidím i ten velký hangár na Moffett Field."

Kráčeli po klikatícím se chodníku, který byl silně rozpraskaný a pokroucený.

"Tady pozor," řekl Bishop. "Chtěl jsem si udělat čas a spravit to.

Za tuhle prasklinu můžeš poděkovat tektonickému zlomu San Andreas.

Nachází se asi pět kilometrů odtud. Jestli tě to neobtěžuje, otři si laskavě boty."

Odemkl dveře a pokynul hackerovi, aby vešel dovnitř.

Bishopova manželka Jennie byla drobná žena, které pomalu táhlo na čtyřicítku. Její lehce zakrslý obličej nebyl pohledný, ale přesto

člověka nějakým způsobem přitahoval. A zatímco Bishop jako by se se svými nasprejovanými vlasy, kotletami a bílými košilemi s krátkým rukávem zasekl někdy v padesátých letech, jeho manželka byla přímo prototypem moderní ženy v domácnosti. Měla dlouhé vlasy spletené do francouzského copu, džínsy a značkovou pracovní košili.

Měla útlou a atletickou postavu, přestože Gilletteovi, který byl před chvílí propuštěn z vězení a byl obklopen osmahlými Kalifornňany, připadala velice bledá.

Nepůsobila ani trochu otráveně - ba ani překvapeně -, že její manžel přivedl na noc domů zločince, a Gillette předpokládal, že jí Bishop předem volal a informoval ji o podivném hostu.

"Jedli jste?" zeptala se.

"Ne," řekl Bishop.

Gillette ovšem zvedl papírový pytlík, pro který se zastavili cestou z OPK.

"Já si vystačím s tímhle."

Jennie mu troufale sebrala pytlík, nakoukla dovnitř a rozesmála se.

"Nebudete přece večerjet koláčky. Potřebujete pořádné jídlo."

"Ne, vážně..." S úsměvem na tváři a zármutkem v srdci Gillette sledoval, jak jeho pečivo mizí v kuchyni.

Tak blízko, a přece tak daleko...

Bishop si zul boty a vklouzl do domácích mokasínů. Také hacker si sundal boty, vešel v ponožkách do obývacího pokoje a rozhlédl se.

Bishopův dům mu připomínal domy, ve kterých strávil dětství.

Bílý koberec přes celou podlahu, který byl zralý na výměnu. Nábytek z JCPenney nebo Searsu. Drahá televize a laciná stereosouprava.

Jídelní stůl z dřevotřísky, který dnes večer sloužil i jako pracovní plocha. Zdálo se, že Bishopovi dnes zaplatili účty, neboť na stole leželo zhruba dvanáct úhledně naskládaných obálek k odeslání. Pacific Bell, Mervyn's, MasterCard, Visa.

Gillette si prohlédl některé z mnoha zarámovaných fotografií na římse krbu. Stálo jich zde dobrých padesát nebo šedesát a na stěnách, stolcích a poličkách jich bylo ještě daleko více. Svatební fotografie novomanželů Bishopových zachycovala naprosto stejného Franka Bishopa, jakým byl dnes, včetně kotlet a nasprejovaných vlasů (přestože bílou košili pod smokingem

tehdy držela pevně v kalhotách šerpa kolem pasu).

Bishop si všiml, že si Gillette prohlíží fotografie. "Jennie říká našemu domu ‚Svět v obrazech‘. Máme více fotografií než kterékoliv dvě rodiny v naší ulici dohromady." Kývl k zadní části domu.

"V ložnici a taky v koupelně je jich ještě daleko více. Ta fotka, na kterou se teď díváš, to je můj táta s mámou."

"On byl taky polda? Pardon - nevdí, že vám říkám polda?"

"A nevdí, když ti já říkám hacker?"

Gillette pokrčil rameny. "Ne. Docela mě to vystihuje."

"A mě zase vystihuje ‚polda‘. Kdepak, táta byl majitelem jedné tiskařské společnosti v Oaklandu. Bishop a synové. Slovo ‚synové‘ v názvu není zcela přesné, protože dnes firmu vedou dvě z mých sester spolu s většinou mých bratrů."

"Dvě z vašich sester?" podivil se Gillette a zvedl obočí. "A ‚většina vašich bratrů'?"

Bishop se zasmál. "Jsem osmé dítě z devíti. Je nás pět kluků a čtyři holky."

• "Tomu říkám rodina."

248 249

"Mám celkem devětadvacet neteří a synovců," řekl detektiv pyšně.

Gillette se zadíval na fotografii štíhlého muže ve stejně pytlovité košili, jaké nosil Bishop. Muž stál před jednopodlažní budovou, na jejíž fasádě se skvěla cedule s nápisem BISHOP & SYNOVÉ, TISKAŘSTVÍ A SAZEČSTVÍ.

"A vy jste nechtěl pracovat v oboru?"

"Představa rodinné společnosti se mi docela líbí." Bishop sebral fotografii a zadíval se na ni. "Myslím si, že rodina je ta nejdůležitější věc na světě. Ale přiznám se, že bych byl prachbídny tiskař. Nudilo by mě to, víš? Na práci policisty se mi líbí, že je..., jak bych to jen řekl?"

Jako že je nekonečná. Stále řešíš něco nového, každý den.

A sotva si začneš myslet, že už duši zločince dokonale rozumíš, bac ho! - a objevíš nějakou zcela novou perspektivu."

Opodál se cosi mihlo. Oba muži se otočili.

"Kohopak to tu máme?" řekl Bishop.

Do obývacího pokoje nakoukl z předsíně asi osmiletý chlapec.

"Tak pojď sem, mladý muži."

Do pokoje vešel chlapec v pyžamu ozdobeném drobnými dinosaury a pohlédl na Gillettea.

"Pozdrav pana Gillettea, hochu. To je Brandon."

"Dobrý den."

"Ahoj, Brandone," řekl Gillette. "Ty seš teda pěkně dlouho vzhůru."

"Chci se před spaním vždycky rozloučit s tatínkem. A když se nevrátí moc pozdě, nechává mě máma vzhůru."

"Pan Gillette píše software pro počítače."

"Vy píšete skript?" zeptal se chlapec nadšeně.

"Přesně tak," řekl Gillette a zasmál se, jak snadno chlapci vypadla z úst programátorská zkratka pro software.

"V počítačové učebně u nás ve škole taky píšeme programy," pokračoval chlapec. "Minulý týden jsme napsali program, při kterém skákal po obrazovce míček."

"To zní jako ohromná zábava," nadhodil Gillette a všiml si chlapcových dychtivých velkých očí. Vypadal téměř navlas stejně jako jeho máma. "Ne-é," řekl Brandon. "Byla to strašná nuda. Museli jsme používat QBasic. Zatímco já se chci naučit OOP."

"Objektově orientované programování" bylo nejmodernějším trendem, který ztělesňoval důmyslný jazyk C++.

Chlapec pokrčil rameny. "A potom Jávu a HTML na internet. Jenže tohle by měl asi znát každý."

"Takže až vyrosteš, chceš se zabývat počítači?"

"Ne, já budu hrát profesionálně baseball. OOP se chci naučit jen proto, abych nezaspal dobu."

Před Gillettem stál žák základní školy, kterého už unavoval Basic a jenž pošilhával po nejnovějších programovacích trendech.

"A co kdybys šel ukázat panu Gilletteovi svůj počítač?" navrhl Bishop.

"Hrajete Tomb Raidera?" zeptal se chlapec. "Nebo Earthworm Jima?"

"Já hry moc nehraju."

"Ukážu vám to. Pojděte."

Gillette následoval chlapce do pokoje přečpaného knihami, hračkami, sportovními potřebami a kusy ošacení. Na nočním stolku ležely knihy o Harry Potterovi, vedle nich se válel Game Boy, dva kompaktní disky ,N Syne a asi deset disket. Znamení doby, pomyslel si Gillette.

Uprostřed pokoje pak stál osobní počítač a asi dvanáct softwarových manuálů. Brandon se posadil, bleskově rychlými údery do kláves nastartoval počítač a spustil hru. Gillette si vzpomněl, že když byl v chlapcově věku, představoval poslední výkřik v oblasti osobních počítačů model Trash-80, který si mladý Gillette vybral, když mu otec nabídl, že si může v Rádio Shacku koupit něco pro sebe.

Mrňavý počítač ho tehdy naplňoval vzrušením, ovšem ve srovnání s lacinou stanicí na dobírku, na niž se Gillette nyní díval, to byla pouhá předpotopní hračka. V té době - před pouhými několika lety - vlastnila jen hrstka lidí na světě počítač stejných parametrů, jako byl ten, na kterém nyní malý Brandon Bishop prováděl pohlednou ženu v přiléhavém zeleném tričku a se zbraní v ruce temnými jeskyněmi.

"Chceš si zahrát?"

Chlapcův návrh však v Gilletteovi vyvolal vzpomínky na příšernou hru Access a Phateovu digitální fotografii zavražděné dívky (její jméno Lara bylo shodou okolností stejné jako jméno hrdinky Brandonovy hry). Momentálně nechtěl mít Gillette nic společného s násilím, byť by to bylo násilí dvourozměrné.

250 251

"Možná později."

Několik minut sledoval, jak chlapcovy oči fascinovaně tancují po obrazovce. Pak ovšem strčil hlavu do dveří Frank Bishop. "Zhasnout a spát, chlapče."

"Táti, podívej, na jaké už jsem úrovni! Ještě pět minut."

"Ne. Je nejvyšší čas jít na kutě."

"Ale táti..."

Bishop se přesvědčil, že má Brandon vyčištěné zuby a domácí úkoly uložené v aktovce. Políbil syna na dobrou noc, vypnul počítač a zhasnul světlo,

takže v celém pokoji svítila pouze noční lampička v podobě kosmické lodi z Hvězdných válek.

"Pojď," řekl Gilletteovi. "Ukážu ti zadních čtyřicet."

"Cože?"

"Pojď za mnou."

Bishop provedl Gillettea kuchyní, kde právě Jennie připravovala obložené chlebíčky, a zadními dveřmi ho vyvedl na dvorek.

Hacker se na terase náhle zarazil a překvapeně vytřeštil oči na to, co viděl před sebou. Zasmál se.

"Jo, jsem farmář," oznámil hrdě Bishop.

Na zadním dvorku rostlo několik řad ovocných stromů - celkem jich mohlo být kolem padesátky.

"Přistěhovali jsme se sem před osmnácti lety - právě v době, kdy Silicon Valley začalo zaznamenávat raketový vývoj. Půjčili jsme si peníze a koupili dvě parcely. Na téhle ještě stály zbytky původního statku.

Rostou tu meruňky a třešně."

"Co s nimi děláte, prodáváte je?"

"Většinu jich rozdáme. O Vánocích od nás známí dostanou zavařeniny nebo křížaly. A lidem, které máme opravdu rádi, dáváme třešně nakládané v brandy."

Gillette si prohlédl rozprašovače a odpuzovače hmyzu. "Berete to docela vážně," poznamenal.

"Jen díky tomu se nezblázním. Přijedu domů, vyjdeme s Jennie sem a pečujeme o úrodu. Jako bych se tím odpoutal od všech špatných věcí, se kterými se musím během dne potýkat."

Procházeli se mezi řadami stromů. Zahrada byla plná plastických trubic a hadic, které tvořily Bishopův zavlažovací systém.

Gillette na ně kývl. "Víte, mohl byste sestrojít počítač, který by běžel na vodu."

"Vážně? To jako že by vodopád poháněl elektrickou turbínu?"

"Ne, jako že byste místo proudu, který protéká vodiči, mohl použít vodu protékající trubkami - s ventily, které by zapínaly nebo zastavovaly průtok. Nic jiného vlastně počítače nedělají. Pouze zapínají nebo vypínají průtok elektrického proudu."

"Opravdu?" zeptal se Bishop. Zdálo se, že ho toto téma nesmírně zajímá.

"Počítačové procesory jsou v podstatě jen malé spínače, které umožňují nebo znemožňují průchod malých množství elektrického proudu.

Všechny obrázky, které vidíte na obrazovce, všechna hudba, klipy, textové procesory, tabulkové procesory, prohlížeče, vyhledávací motory, internet, matematické výpočty, viry..., zkrátka všechno, co počítač dělá, lze rozdělit na obrovské množství těchto jednoduchých úkonů.

Není v tom vůbec nic magického. Je to jen zapínání a vypínání miniaturních spínačů."

Policista přikývl a pak se na Gillettea vědroucně zadíval. "Až na to, že ty tomu ani trochu nevěříš, že ne?"

"Jak to myslíte?"

"Ty jsi přesvědčen, že počítače jsou ryzí magie."

Po chvíli mlčení se Gillette zasmál. "Jo, to jsem."

Oba stáli několik minut na terase a dívali se na třpytivé listy stromů.

Když je pak Jennie Bishopová zavolala k večeři, obrátili se a odešli do

kuchyně.

"Jdu si lehnout," řekla Jennie. "Zítřejší mám těžký den. Ráda jsem vás poznala, Wyatte," dodala a pevně Gilletteovi stiskla ruku.

"Díky, že mě tu necháváte přespat. Moc si toho vážím."

Jennie se otočila k manželovi. "Tu schůzku mám zítra v jedenáct."

"Chceš, abych jel s tebou? Klidně pojedu. Na těch pár hodin může vést případ Bob."

"Ne. Už tak máš plné ruce práce. Já to zvládnu. Jestli mi tam doktor Williston najde něco divného, zavolám ti z nemocnice. Ale to se nestane."

"Budu mít u sebe mobil."

Jennie se dala na odchod, ale pak se otočila a vážně se na Bishopa zadívala. "Něco bys vlastně přece jen měl zítra udělat."

"A copak, miláčku?" zeptal se detektiv pozorně.

"Spravit ten vysavač." Ukázala na vysavač, který stál v rohu s odmontovaným čelním panelem a zaprášenou hadicí schlíple trčící z boku. Vedle přístroje leželo na novinách několik dalších součástí.

252 253

"Já se na to podívám," slíbil Bishop. "Zřejmě je jenom prach v motoru nebo něco takového."

"Měl jsi na to měsíc," vyplísnila muže Jennie. "Teď to přenechej odborníkům."

Bishop se otočil k Gilletteovi. "Vyznáš se ve vysavačích?"

"Ne. Je mi líto."

Detektiv pohlédl na manželku. "Zítřejší se do toho pustím. Nebo pozítří."

Jennie se vědovně usmála. "Adresa opravy je támhle na tom žlutém lístku. Vidíš ho?"

Detektiv ji políbil. "Dobrou noc, láska." Jennie zmizela v potměšilé chodbě.

Bishop vstal a přešel k ledničce. "Myslím, že už si nemůžu nadělat víc potíží, než jsem si jich natropil do této chvíle, když teď nabídnu vězni pivo."

Gillette zavrtěl hlavou. "Díky, ale já nepiju."

"Ne?"

"To je jedna z typických vlastností hackerů: nikdy nepijeme nic, z čeho bychom pak byli ospalí. Zkuste se někdy přihlásit na nějakou hackerskou diskusní skupinu - třeba na althack. Polovinu vzkazů tvoří tipy, jak sejmout ústředny Pac Bellu nebo se prolomit do Bílého domu, a druhou polovinu informace o obsahu kofeinu v nejnovějších nealkoholických nápojích."

Bishop si nalil budweiser a podíval se na vytetovanou palmu a racka na Gilletteově paži. "Musím říct, že to tetování je mimořádně nevkusné. Hlavně ten pták. Proč sis to nechal udělat?"

"To jsem byl ještě na univerzitě - v Berkeley. Háčkoval jsem asi třicet šest hodin bez přestávky a pak jsem šel na jeden večírek."

"A co? Nechal ses vyhecovat?"

"Ne, usnul jsem a probudil se už s tím. Nikdy jsem nezjistil, kdo mi to udělal."

"Vypadáš jako nějaký bývalý mariňák."

Hacker se rozhlédl, aby se ujistil, že Jennie už odešla, a pak přešel ke kuchyňské lince, kam Jennie položila jeho koláčky. Otevřel krabičku, vytáhl čtyři koláčky a nabídl jeden Bishopovi.

"Já nechci, díky."

"To maso sním taky," řekl Gillette a ukázal na Jenniiny chlebičky. "Ale o koláčcích se mi ve vězení dokonce i zdálo. Je to to nejlepší hackerské jídlo - obsahují spoustu cukru a můžete jich koupit celou bednu, aniž by se zkazily." Gillette zhltl dva najednou. "Pravděpodobně jsou v nich dokonce i vitaminy. Já nevím. Když jsem háčkoval, žil jsem jenom z tohohle. Z koláčků, pizzy, minerálky a koly Jolt."

Gillette se na chvíli odmlčel a pak se tiše zeptal: "Vaší ženě něco je? Zmiňovala se o té schůzce..."

Bishop na krátký okamžik zaváhal. Zvedl pivo a usrkl. "Není to nic vážného... Jen pár testů." A pak, jako by chtěl odchýlit směr konverzace, dodal: "Půjdu se podívat na Brandona."

Když se o několik minut později vrátil, zvedl Gillette do vzduchu prázdný obal od koláčků. "Žádný jsem vám nenechal."

"To je v pořádku." Bishop se zasmál a opět se posadil.

"Co dělá syn?"

"Spí. Měli jste se ženou děti?"

"Ne. Nejdřív jsme je nechtěli... Teda, správně bych měl říct, že jsem je já nechtěl. A v době, kdy už jsem je chtěl, no, tak mě sebrali.

A pak jsme se rozvedli."

"Takže bys měl rád děti?"

"No jo." Gillette pokrčil rameny, smetl drobky do ruky a položil je na ubrousek. "Můj bratr má dvě děti, kluka a holčičku. Užili jsme si spoustu legrace."

"Tvůj bratr?" zeptal se Bishop.

"Ricky," řekl Gillette. "Bydlí v Montaně. Věřte tomu nebo ne, ale dělá správce parku. On a Carol - to je jeho žena - mají obrovský dům. Něco na způsob dřevorubecké chaty, ale veliký." Kývl směrem k Bishopovu zadnímu dvorku. "Jejich záhon se zeleninou by se vám určitě líbil.

Carol je skvělá zahrádkářka."

Bishop zabodl oči do stolu. "Četl jsem tvůj spis."

"Můj spis?" zeptal se Gillette.

"Tvůj spis z vězení pro mladistvé. Ten, který jsi zapomněl skartovat."

Hacker pomalu sroloval ubrousek a pak ho opět narovnal. "Myslel jsem, že jsou nepřístupné."

"Veřejnosti ano. Ale policii ne."

"Proč jste to udělal?" zeptal se Gillette chladně.

"Protože jsi utekl z OPK. Když jsme zjistili, že jsi vzal roha, vyžádal jsem si kopii. Myslel jsem si, že bychom mohli získat informace, které by nám pomohly tě vystopovat." Detektiv pokračoval neochvějným hlasem: "Spis obsahoval i zprávu sociálního pracovníka.

254 255

O tvém rodinném životě. O absenci tvého rodinného života... Takže mi pověz..., proč jsi všem kolem sebe lhal?"

Gillette dlouho mlčel.

Proč člověk lže? pomyslel si.

Lžete, protože můžete.

Lžete, protože když se pohybujete v modré sféře, můžete si vymyslet, co chcete, a nikdo nemá ponětí, že to, co říkáte, není pravda. Můžete se přihlásit do kterékoliv chatovací místnosti a navykládat světu, že bydlíte ve velkém nádherném domě v Sunnyvale nebo v Menlo Parku nebo ve Walnut Creek, že váš otec je advokát nebo lékař nebo pilot, že vaše matka je návrhářka nebo že provozuje květinářství a že váš bratr Rick je šampión v lehké atletice. A pak můžete pokračovat a vykládat okolí, jak jste kdysi s tátou postavili ze stovebnice počítač Altair, jak jste tím strávili šest večerů za sebou a jak ve vás právě toto probudilo lásku k počítačům. To je ale skvělý chlap...

Můžete navykládat světu, že ačkoliv vaše matka zemřela za tragických a nečekaných okolností na infarkt, k otci máte dodnes velice blízko - jako ropný inženýr cestuje po celém světě, ale na svátky vždycky přijede domů, aby navštívil vás a vašeho bratra. A když právě tráví čas doma, chodíte k němu každou neděli na večeři, kterou připravuje jeho druhá manželka, opravdu příjemná žena. A někdy pak jdete do jeho pracovny a vychytáváte mouchy na jeho softwaru, případně spolu hrajete přes MUD nějakou hru. A víte co?

Svět vám uvěří. Protože v modré sféře se lidé nemohou chytit ničeho jiného než bytů, které sami vytukáte svými prokřehlými prsty.

Svět se nikdy nedozví, že je to všechno lež.

Svět se nikdy nedozví, že jste jediné dítě svobodné matky, která třikrát až čtyřikrát týdně pracovala pozdě do večera a v ostatní dny chodila ven s "přáteli" - vždy mužského pohlaví. A že jí ve skutečnosti neselhalo srdce, nýbrž játra a mysl, které se rozpadly přibližně ve stejné době, když vám bylo osmnáct.

Svět se nikdy nedozví, že váš otec - muž neurčitého povolání završil své jediné poslání, k němuž byl kdy podle všeho předurčen, v okamžiku, kdy vás s matkou opustil, mimochodem právě v den vašeho nástupu do třetí třídy. Že vašim domovem byla celá řada bungalovů a karavanů v nejzanedbanějších koutech Silicon Valley, že vašim jediným pokladem byl laciný počítač a že jediným účtem, který jste kdy platili včas, byl účet za telefon - protože jste ho platili sami z peněz za sběr, abyste mohli zůstat připojeni na jedinou věc, která vás udržovala nad vodou a bránila vám v zešílení žalem a samotou: na modrou sféru.

Dobrá, Bishope, přistihls mě. Nemám žádného otce a žádné sourozence. Já, Wyatt Edward Gillette, jsem žil se závislou a sobeckou matkou a jedinými společníky v životě mi byly můj Trash-80, můj Apple, moje Kaypro, moje PC, moje Toshiba a můj Sun SPARCstation...

Nakonec Gillette vzhlédl a udělal to, co ještě nikdy v životě před nikým neudělal - dokonce ani před svou manželkou: sdělil celý svůj příběh jinému člověku. Frank Bishop si ho vyslechl zcela nehnutě a po celou dobu se upřeně díval na Gilletteovu propadlou tvář. Když hacker domluvil, Bishop řekl: "Celé tvoje dětství je jedno velké sociální inženýrství."

"Jo."

Nastala chvíle ticha.

"Bylo mi osm, když táta odešel," pokračoval Gillette. Rukama svíral

plechovku s kolou a mozolnatými prsty ťukal do chladného kovu, jako by psal na klávesnici slova. B-Y-L-O M-I O-S-M K-D-Y-Ž...

"Kdysi pracoval u letectva. Sloužil v Travisu, a když ho propustili, už tady zůstal. Tedy, spíš se tady příležitostně zdržoval.

Většinou se flákal venku s kámoši z vojny nebo..., no, asi si umíte představit, kde byl, když se nevrátil na noc domů. V den jeho odchodu jsme spolu měli jediný vážný rozhovor. Máma byla někde venku a on přišel do mého pokoje a řekl, že musí něco nakoupit, tak co kdybych prý jel s ním.

Bylo to docela divné, protože jsme spolu nikdy nic nedělali."

Gillette se zhluboka nadechl a pokusil se uklidnit. Jeho prsty zběsile bubnovaly do plechovky od koly.

K-L-I-D D-U-Š-E... K-L-I-D D-U-Š-E...

"Bydleli jsme v Burlingameu nedaleko letiště, a tak jsme s tátou nasedli do auta a odjeli do tamějšího nákupního centra.

Táta koupil pár věcí v drogerii a pak mě vzal do jídelny nedaleko železniční stanice.

Za chvíli nám přinesli jídlo, ale já byl příliš nervózní, než abych něco snědl. On si toho ani nevšiml. Zničehonic odložil vidličku, podíval se na mě a řekl mi, že je s mámou strašně nešťastný a musí odejít.

Vzpomínám si, jak to tehdy formuloval. Řekl, že je ohrožen

256 257

jeho klid duše, takže musí něco udělat, aby jeho osobnost mohla dále růst."

K-L-I-DD-U...

Bishop zavrtěl hlavou. "Hovořil s tebou, jako bys byl nějaký jeho kamarád v baru. Ne malý chlapec, ne jeho syn. To bylo vážně špatné."

"Říkal, že se mu pro odchod rozhodovalo těžko, ale že je to správná věc, a jestli prý mám za něj radost."

"Na tohle se tě zeptal?"

Gillette přikývl. "Už si nevzpomínám, co jsem mu na to řekl. Pak jsme odešli z restaurace, kráčeli jsme po ulici a on si možná všiml, že jsem rozrušený. Viděl opodál obchod a řekl: 'Tak víš co, hochu, běž tam a kup si cokoliv, co budeš chtít.'"

"Cena útěchy."

Gillette se zasmál a kývl. "Myslím, že přesně tohle to bylo. Byla to prodejna Rádio Shack. Vešel jsem do ní, postavil se a začal se rozhlížet kolem sebe. Vůbec nic jsem neviděl. Byl jsem strašně zasažený a zmatený a měl jsem co dělat, abych se nerozbrečel. A tak jsem popadl první věc, kterou jsem uviděl. Trash-osmdesátku."

"Cože?"

"TRS-80. Jeden z prvních osobních počítačů."

C-O-K-O-L-I-V C-O B-U-D-E-Š...

"Odnesl jsem si ho domů a ještě ten den večer jsem si s ním začal hrát. A pak jsem zaslechl, jak se vrátila máma a strašně se s tátou pohádala. Táta po hádce odešel a bylo to."

Frank Bishop chvíli mlčel a pak se zeptal hlasem plným účasti, který z něj činil ideálního rodinně založeného muže: "Ozval se ti pak někdy? Nebo ses doslechl, co se s ním stalo?"

"Ne. Nemám ponětí." Gillette se rozesmál. "Ale jednou za čas mě napadne,

že bych ho měl vystopovat."

"Na internetu hledáš lidi moc dobře."

Gillette přikývl. "Jenže myslím, že to neudělám."

Stále zuřivě pohyboval prsty, na jejichž konečcích měl takové mozoly, že vůbec necítil chlad plechovky.

J-D-E-M-E P-R-Y-Č, D-O...

"A pak to všechno začalo. Když mi bylo devět nebo deset, naučil jsem se programovat v Basicu a celé hodiny jsem pak psal programy. První z nich sloužily k tomu, aby se mnou počítač komunikoval. Vyt'ukal jsem ‚Ahoj‘ a počítač mi odpověděl: ‚Čau, Wyatte. Jak se máš?‘ Já jsem napsal:

‚Dobře,‘ a on se mě zeptal: ‚Co jste dneska dělali ve škole?‘

Snažil jsem se psát programy tak, aby mi počítač říkal přesně to, co by mi na jeho místě říkal skutečný otec."

C-O-K-O-L-I-V C-O B-U-D-E-Š...

"Všechny ty e-maily soudci, které údajně posílal můj otec, všechny ty faxy od bratra, že mám přijet bydlet k němu do Montany, všechny ty psychologické posudky o tom, v jak ideálním rodinném prostředí jsem vyrůstal, všechny ty žvásty, že můj táta je jednička...

Tohle všechno jsem psal já sám."

"To je mi líto," řekl Bishop.

Gillette pokrčil rameny. "Přežil jsem to. Teď už na tom nezáleží."

"Já myslím, že ano," řekl Bishop tiše.

Několik minut mlčky seděli. Poté detektiv vstal a začal mýt nádoby.

Gillette se k němu připojil a nenuceně spolu hovořili - o Bishopově sadu, o životě v San Ho. Jakmile utřeli všechny talíře, Bishop dopil pivo, plaše pohlédl na hackera a řekl: "A co kdybys jí zavolal?"

"Zavolal? Komu?"

"Své ženě."

"Už je pozdě," namítl Gillette.

"No tak ji vzbud'. Tolik se toho nestane. Případá mi, že stejně nemáš moc co ztratit." Bishop postrčil telefon k hackerovi.

"A co jí mám říct?" Gillette nejistě zvedl sluchátko.

"Však ty už něco vymyslíš."

"Když já nevím..."

"Číslo znáš?" zeptal se Bishop.

Gillette vytočil z paměti číslo - co nejrychleji, než si to rozmyslí -, když vtom ho napadlo: Co když to zvedne její bratr? Co když to zvedne její matka? Co když...

"Haló?"

Gilletteovi se stáhlo hrdlo.

"Haló?" zopakovala Elana.

"To jsem já."

Nastala chvíle ticha, během níž se Elana bezpochyby dívala na hodiny nebo na hodinky. Žádná poznámka o pozdní večerní době však z její strany nepřišla.

Proč nic neříká?

A proč nic neříká on?

"Prostě jsem ti chtěl zavolat. Našlas ten modem? Nechal jsem ti ho ve schránce."

Elana chvíli neodpovídala a poté řekla: "Jsem už v posteli."
 Gillettea přepadla svíravá myšlenka: Je v ní sama? Nebo vedle ní leží Ed? V domě jejích rodičů? Nakonec se mu však povedlo odsunout žárlivost stranou a tiše se zeptal: "Neprobudil jsem tě?"
 "Přeješ si něco, Wyatte?"
 Gillette pohlédl na detektiva, ale ten na něj jen zíral s netrpělivě zdviženým obočím.
 "Já..."
 "Jdu zase spát," řekla Elana.
 "Můžu ti zavolat zítra?"
 "Byla bych radši, kdybys mi domů nevolal. Christian tě tu včera zahlédl a rozhodně z toho nebyl nadšen."
 Christian byl Elanin dvaadvacetiletý bratr, vzorný student marketingu s temperamentem řeckého rybáře, který Gilletteovi u soudu vyhrožoval fyzickým napadením.
 "Tak zavolej ty mně, až budeš sama. Budu na tom čísle, které jsem ti dal včera."
 Ticho.
 "Máš ho?" zeptal se Gillette. "To číslo?"
 "Mám ho," odpověděla Elana. "Dobrou noc."
 "A nezapomeň zavolat nějakému právníkovi ohledně toho..."
 Telefon s cvaknutím oněměl a Gillette položil sluchátko.
 "Moc dobře jsem to nezvládl."
 "Alespoň ti s tím rovnou nepraštila. To už něco znamená." Bishop odhodil láhev od piva do koše s tříděným odpadem. "Nesnáším, když musím pracovat dlouho - k večeři si vždycky musím dát pivo, jenže to pak v noci několikrát vstávám a běžím na záchod.
 Prostě už stárnu. Hele, zítra máme perný den. Pojd'me si trochu zdřímnout."
 "Připoutáte mě k něčemu?" zeptal se Gillette.
 "Utéct dvakrát za dva dny by bylo nevychované dokonce i na hackera. Myslím, že se bez těch náramků obejdeme. Pokoj pro hosty je támhle. V koupelně najdeš ručník a nový kartáček na zuby."
 "Díky."
 "Vstáváme tady ve čtvrt na sedm," oznámil Gilletteovi detektiv a zmizel v tmavé chodbě.
 Gillette poslouchal vrzání parket a pak zvuk tekoucí vody. Kdesi se zavřely dveře.
 A pak už byl sám, obklopen mimořádně hustým tichem domu cizího člověka, a prsty neustále vyťukával na neviditelné klávesnici desítky a desítky vzkazů.
 Jeho hostitel ho však neprobudil ve čtvrt na sedm. Vzbudil ho krátce po páté.
 "Letos přišly Vánoce dřív," oznámil hackerovi a rozsvítil světlo.
 Měl na sobě hnědé pyžamo. "Dostali jsme dáreček."
 Gillette sice stejně jako většina hackerů zastával názor, že spánku by se měl člověk vyhýbat jako chřipce, avšak vstávání nebylo jeho silnou stránkou. "Dáreček?" zamumlal se zavřenýma očima.
 "Triple-X mi před pěti minutami volal na mobil. Má Phateovu skutečnou

e-mailovou adresu. Je to deathknell@mol.com."

"MOL? O internetovém providerovi s tímhle jménem jsem nikdy neslyšel."

Gillette se překulil z postele a snažil se přemoci malátnost.

"Už jsem obvolal všechny členy týmu," pokračoval Bishop.

"Všichni už jedou do kanceláře."

"Což znamená včetně nás?" zabrblal hacker ospale.

"Což znamená včetně nás."

O dvacet minut později již byli oba vysprchováni a převlečeni.

Jennie jim v kuchyni uvařila kávu, ale jídla se oba zřekli; chtěli být co nejdříve v kanceláři OPK. Bishop manželku políbil, vzal ji za ruce a řekl: "A pokud jde o to tvé vyšetření... Stačí jedno slovo a do patnácti minut jsem u tebe v nemocnici."

Jennie ho políbila na čelo. "Je to jen pár testů, miláčku. Nic víc."

"Ne, ne, ne, poslouchej," řekl Bishop vážně. "Jestli mě budeš potřebovat, jsem tam cobydup."

"Jestli tě budu potřebovat," připustila Jennie, "zavolám ti. Slibuju."

Právě když mířili ke dveřím, ozval se náhle v kuchyni hluk. Jennie Bishopová přejížděla po koberci opraveným vysavačem. Vypnula fungující spotřebič a radostně manžela objala.

"Funguje báječně," řekla. "Díky, miláčku."

Bishop se zmateně zamračil. "Já..."

Gillette mu však rychle skočil do řeči. "Taková oprava musela Zabrat nejmíň půlku noci."

"A jak po sobě všechno uklidil," řekla Jennie Bishopová s poťouchlým úsměvem. "To je přímo zázrak."

260 261

"No...", začal Bishop.

"Radši už pojďme," přerušil ho Gillette.

Jennie jim zamávala na cestu a se zálibným pohledem na vzkříšený vysavač začala připravovat Brandovi snídani.

Když oba muži vyšli ven, zašeptal Bishop hackerovi: "Tak jak to bylo? Opravdu ti to trvalo půlku noci?"

"Opravit ten vysavač?" zeptal se Gillette. "Ne, jen deset minut.

Zvládl bych to i za pět, ale nenašel jsem žádné nářadí. Musel jsem si vystačit s jídelním nožem a louskáčkem na ořechy."

"Netušil jsem, že se vyznáš ve vysavačích," řekl detektiv.

"Já se v nich nevyznám. Ale zajímalo mě, proč nefunguje. A teď už vím o vysavačích všechno." Gillette nastoupil do auta a otočil se k Bishopovi.

"Mimochodem, nemohli bychom se náhodou zase stavit v 7-Eleven? Teda pokud je to po cestě."

00011101 / 29

I přes všechno, co Triple-X prozradil Bishopovi v telefonu, ovšem Phate - v novém převtělení jako Deathknell - zůstával i nadále mimo dosah vyšetřovacího týmu.

Jakmile se Gillette vrátil na Oddělení počítačové kriminality, spustil program HyperTrace a začal pátrat po serveru MOL.com.

Podářilo se mu zjistit, že plné jméno tohoto poskytovatele internetových

služeb zní Monterey Internet On-Line a že se sídlo firmy nachází v kalifornském Pacific Grove, asi sto padesát kilometrů jižně od San Jose. Když se ovšem obrátili na bezpečnostní oddělení Pac Bell v Salinas s požadavkem na vystopování telefonického spojení od serveru MOL k Phateovu počítači, ukázalo se, že žádná firma Monterey Internet On-Line neexistuje a server se ve skutečnosti nachází v Singapuru.

"No, to je chytré," zamumlala sklesle Patricia Nolanová a usrkávala kávu ze Starbucks. Po ránu měla hluboký hlas, který zněl jako mužský. Znovu se posadila vedle Gillettea. Její pytlovité šaty - dnes zelené - působily jako obvykle zmuchlaným dojmem. A jelikož očividně nebyla zvyklá vstávat tak brzy ráno, ani se neobtěžovala odhrnovat si vlasy z obličejů. "Já to nechápu," řekl Shelton. "Co je chytré? Co to všechno znamená?" "Phate si vytvořil vlastního poskytovatele internetu. A je jeho jediným zákazníkem. No, možná ho používá i Shawn. A server, přes který se připojují, se nachází v Singapuru - neexistuje způsob, jak ho vystopovat zpátky k jejich počítačům."

"Jako když si založíš fiktivní firmu na Kajmanských ostrovech," řekl Frank Bishop, který měl sice jen pramálo zkušeností s modrou sférou, ale uměl nacházet velice trefné příklady z reálného světa.

"Jenže," dodal Gillette, když viděl zklamané obličejy všech členů týmu, "ta adresa je pro nás i přesto důležitá."

"Jak to?" zeptal se Bishop.

"Protože to znamená, že mu můžeme poslat milostný dopis."

262 263

Do hlavní kanceláře OPK vstoupila Linda Sanchezová s pytlíkem koblížků, zastřeným zrakem a mimořádně vláčnými pohyby.

Sklopila oči a všimla si, že má nesprávně zapnuté knoflíky na béžovém kostýmu. Ani se je neobtěžovala opravit a rovnou položila snídani na talíř.

"Nějaké nové přírůstky v rodokmenu?" zeptal se jí Bishop.

Sanchezová zavrtěla hlavou. "Víte, co jsem udělala? Půjčila jsem horor.

Babička mi totiž kdysi vyprávěla, že porodní bolesti se dají vyvolat vyprávěním duchařských historek. Neslyšel jste o tom, šéfe?"

"To je pro mě novinka," odpověděl Bishop.

"Tak jsem si říkala, že místo duchařských historek by mohl stejně dobře zabrat nějaký pořádně strašidelný horor. A tak jsem si v půjčovně půjčila Vřískat. A víte, jak to dopadlo? Dcera se zetěm usnuli klidně na gauči, zatímco mě ten film vyděsil tak, že jsem vůbec nemohla usnout.

Celou noc jsem nespala."

Zmizela v kuchyňce a vyšla s konvicí kávy.

Wyatt Gillette vděčně přijal nabízený šálek - dnes ráno již druhý -, ale pokud šlo o snídani, spokojil se s koláčky.

O pár minut později dorazil Stephen Miller a ihned za ním Tony Mott, celý uřícený z jízdy na bicyklu.

Gillette ostatním členům týmu vysvětlil, že jim Triple-X zaslal Phateovu skutečnou e-mailovou adresu, takže má Gillette nyní v plánu zaslat Phateovi vzkaz.

"A co mu v něm napíšete?" zeptala se Nolanová.

"Drahý Phate'," odpověděl Gillette. "Docela si to tu užíváme. Škoda,

že tady nejsi s námi, a mimochodem, tady je fotka jedné mrtvoly."

"Cože?" zeptal se Miller.

Gillette se otočil k Bishopovi. "Můžete mi sehnat nějakou fotku z místa činu? Někaký snímek mrtvého těla?"

"Předpokládám, že ano," odvětil detektiv.

Gillette kývl k tabuli. "Pokusím se v něm vyvolat dojem, že jsem ten bulharský hacker, se kterým si vyměňoval fotografie - Vlast.

A pošlu mu jeden snímek."

Nolanová se zasmála a přikývla. "A on spolu s ním dostane i virus. Zmocníte se jeho stanice."

"Pokusím se."

"A proč mu kvůli tomu musíš posílat i fotku?" zeptal se Shelton.

Zdalo se, že ho silně zneklidňuje představa vysílání důkazů o úděsných zločinech do modré sféry, kde si je může každý prohlédnout.

"Můj virus není tak chytrý jako Trapdoor. Aby ho Phate aktivoval, a tím si ho natáhl do systému, musí něco konkrétního udělat.

Má-li můj virus fungovat, bude Phate muset otevřít přílohu obsahující tu fotografii."

Bishop zavolal na ústředí a nechal si faxem zaslat na OPK kopii fotografie z místa činu - policejní snímek z jedné nedávné vraždy.

Gillette se podíval na snímek - byla to fotografie mladé ženy ubité holí -, ale rychle uhnul pohledem stranou. Stephen Miller naskenoval fotografii do digitální podoby, aby se dala natáhnout do e-mailu.

Zdalo se, že je zcela imunní vůči příšernému zločinu zobrazenému na snímku. Naprosto nenuceně provedl celou skenovací proceduru.

Na závěr podal Gilletteovi disketu s fotografií.

"A co když Phate uvidí e-mail od Vlasta," vyzvídal Bishop,

"a odepíše mu, aby se zeptal, jestli je opravdu od něj, nebo mu zašle odpověď?"

"Taky mě to napadlo. Pošlu Vlastovi další virus, který mu zablokuje veškeré e-maily z USA."

Gillette se připojil na síť a "odskočil si" pro nástroje na server leteckého výzkumného centra v Los Alamos. Stáhl si z úkrytu potřebné programy a upravil, co potřeboval: viry i vlastní anonymizační program - Stephenu Millerovi již v tomto ohledu nevěřil. Následně zaslal kopii viru MailBlocker Vlastovi do Bulharska a Phateovi svou vlastní verzi viru Backdoor-G. Tento dobře známý virus umožňuje vzdálenému uživateli zmocnit se počítače někoho jiného, obvykle v okamžiku, kdy jsou oba počítače připojeny ke stejné síti - například když dva zaměstnanci pracují pro stejnou společnost. Gilletteova verze ovšem fungovala pro jakékoliv dva počítače, které nemusely být napojeny na stejnou síť.

"Mám na našem počítači signalizaci. Pokud Phate tu fotku otevře a můj virus se aktivuje, ozve se tón. Já pak vniknu do jeho počítače a uvidíme, jestli najdeme něco, co nás dovede k němu nebo k Shawnovi..., případně k příští oběti."

Zazvonil telefon a Miller ho zvedl. Chvilí poslouchal a pak řekl Bishopovi:

"To je pro vás. Je to Charlie Pittman."

Bishop si dolil do kávy mléko a stiskl tlačítko hlasitého odposlechu.

"Díky, že jste se ozval, Pittmane."

"Žádný problém, detektive." Pittmanův hlas byl zkreslený laciným reproduktorem. "Co jste si přál?"

"Totiž, Charlie, já vím, že máte to vyšetřování vraždy Petera Fowlera stále otevřené. Ale až budeme příště provádět nějakou operaci, budu vás muset požádat, abyste vy nebo někdo z okresní policie přišel nejprve za mnou, a mohli jsme tak naši činnost koordinovat."

Nastala chvíle ticha a po ní zmatené: "Co prosím?"

"Mluvím o té včerejší operaci v motelu Bay View."

"Eh, o čem?" Hlas zněl z reproduktoru plechově a zmateně.

"Ježíšikriste," řekl Bob Shelton a obrátil ztrápené oči ke svému partnerovi. "On o tom nic neví. Ten chlápek, kterého jsi viděl, to nebyl Pittman."

"Důstojníku," pokračoval Bishop naléhavě, "představoval jste se mi předevcírem večer v Sunnyvale?"

"To je nějaké nedorozumění, pane. Já chytám ryby v Oregonu.

Mám už týden dovolenou a budu tady ještě další tři dny. Do kanceláře jsem volal jen proto, abych si vybral vzkazy. Zaslechl jsem ten váš, a tak jsem se vám ozval. Nic dalšího nevím."

Tony Mott se naklonil k reproduktoru. "Chcete říct, že jste nestál včera ráno před budovou Oddělení počítačové kriminality?"

"Eh, ne, pane. Jak říkám. Jsem v Oregonu. Na rybách."

Mott pohlédl na Bishopa. "Včera ráno tady stál chlápek, který tvrdil, že je Pittman. Říkal, že tady měl schůzku. Vůbec jsem tomu nevěnoval pozornost."

"Ne, tady nebyl," řekl Miller.

"Důstojníku," oslovil Bishop Pittmana, "rozesílala se vašim kolegům zpráva, že budete mít dovolenou?"

"Jistě. Vždycky necháváme kolovat memorandum."

"Na papíře? Nebo ho posíláte e-mailem?"

"Dneska už na všechno používáme e-mail," řekl Pittman téměř dotčeně.

"Lidi si myslí, že okresní policie je za ostatními pozadu, ale není to pravda."

Bishop mu vše vysvětlil: "No, zdá se, že někdo vystupuje pod vaším jménem. A používá falešný odznak i průkaz."

"Zatraceně. Proč?"

"Pravděpodobně to nějak souvisí s jedním vyšetřováním vražd, které provádíme."

"A co bych měl udělat?"

"Zavolejte svému veliteli a ohlaste to. Ovšem prozatím bychom byli rádi, kdybyste si to jinak nechal pro sebe. Pomohlo by nám, kdyby se pachatel nedozvěděl, že po něm jdeme. Neposílejte nic e-mailem.

Používejte pouze telefon."

"Jistě. Ihned zavolám na ústředí."

Bishop se Pittmanovi omluvil za seřvání a zavěsil. Pohlédl na ostatní členy týmu. "Opět sociální inženýrství." Otočil se k Mottovi.

"Popište toho člověka, kterého jste viděl."

"Štíhlý muž s knírkem. Měl tmavý nepromokavý plášť."

"Stejného člověka jsme zahlédli v Sunnyvale. Co tady dělal?"

"Zdalo se mi, že odchází od nás z kanceláře, ale faktem je, že jsem ho neviděl vycházet ze dveří. Možná tady jen šmíroval."

"Je to Shawn," řekl Gillette. "Nikdo jiný to být nemůže."

Bishop souhlasil. "Zkusíme vytvořit jeho přibližnou podobu," řekl Mottovi.

Obrátil se k Millerovi. "Máte tu někde identifikační soupravu?"

Identifikační soupravu představoval kufřík obsahující plastické fólie s různými obličejovými rysy, které se daly vzájemně kombinovat tak, aby z nich mohli svědci rekonstruovat přibližnou podobu podezřelého - v podstatě se jednalo o policejního kreslíře v kufříku.

Linda Sanchezová však zavrtěla hlavou. "S obličejovou identifikací tady obvykle moc nepracujeme."

"Mám jednu v autě," řekl Bishop. "Hned jsem zpátky."

Phate ve své pracovně spokojeně tůkal do klávesnice, když vtom se mu na obrazovce objevila vlaječka, která ho informovala, že mu právě přišel e-mail - kdosi mu ho zaslal na soukromé uživatelské jméno Deathknell.

Phate si všiml, že odesílatelem je jeho bulharský přítel Vlast.

E-mail obsahoval i přílohu. Phate s Vlastem si v jisté době pravidelně zasílali fotografie mrtvol, ale nyní si již dlouho nic neposlali a

Phate přemýšlel, jestli mu e-mail skutečně přišel od jeho přítele.

Byl zvědav, co mu Vlast zaslal, ale odpověď na tuto otázku musel odložit na pozdější dobu. V tomto okamžiku jej až příliš vzrušoval poslední lov s démonem Trapdoor. Po hodině usilovného prolamování hesla na "vypůjčeném" superpočítači totiž konečně dobyt

266 267

root jednoho počítačového systému nedaleko svého domu v Los Altos. Nyní roloval hlavní nabídkou.

Stanford-Packardovo léčebné centrum

Palo Alto, Kalifornie

Hlavní nabídka

1. Správa
2. Personál
3. Příjem pacientů
4. Záznamy pacientů
5. Oddělení podle specializací
6. DLS
7. Správa objektu
8. Tyler-Kresgeovo rehabilitační centrum
9. Pohotovostní služby
10. Jednotka intenzivní péče

Phate chvíli zkoumal nabídku a nakonec zvolil položku 6. Na obrazovce se objevilo nové menu.

Digitalizované lékařské služby

1. Plánování chirurgických vyšetření
2. Plánování léčebných dávek a způsobu užívání

3. Doplnování kyslíku
4. Plánování onkologické chemoterapie/
/radioterapie
5. Plánování dietní stravy a nabídka
jídelníčků

Phate zadal položku 2 a zmáčkl ENTER.

Když Frank Bishop vyšel na parkoviště před Oddělením počítačové kriminality, aby přinesl z auta identifikační soupravu, vycítil hrozící nebezpečí dříve, než svého protivníka skutečně spatřil.

Že je vetřelec - který stál asi patnáct metrů před ním napůl ukrytý v ranní mlze - mimořádně nebezpečný, poznal Bishop stejným způsobem, jakým člověk pozná, že někdo ukrývá zbraň, pouze podle toho, jak se pohybuje na chodníku. Stejným způsobem, jakým člověk pozná, že na něj za dveřmi, v uličce nebo na předním sedadle parkujícího auta číhá smrtelná hrozba.

Detektiv zaváhal pouze na jediný drobný okamžik a pak pokračoval v chůzi, jako by vůbec nic netušil. Neviděl vetřelci přímo do tváře, ale věděl, že to nemůže být nikdo jiný než Pittman - tedy Shawn.

Potuloval se tady včera, když ho zahlédl Tony Mott, a dnes se tu potuloval znovu.

Až na to, že se Bishop nemohl ubránit dojmu, že dnes by se Shawn mohl pokusit o něco horšího než o pouhé sledování; možná je zde na lovu.

A Frank Bishop, veterán zákopových válek, usoudil, že pokud se dnes tento muž nachází zde, pak jistě ví, jaké má Bishop auto, a pokusí se ho zneškodnit cestou k vozu - a že si již v tom případě dávno ověřil palebné úhly, střelecké zóny i pozadí palebné dráhy.

A přesto detektiv pokračoval v chůzi k autu, proplacával si kapsy, jako by hledal cigarety, které už před lety přestal kouřit, a se starostlivým výrazem ve tváři se díval na oblohu a zdánlivě se snažil přijít na kloub deštivému počasí.

Nic nevyplaší pachatele a nevyburcuje je k útěku - anebo k útoku - více než nepředvídatelné situace a náhlý pohyb policistů.

Bishop věděl, že by mohl sprintovat zpátky na OPK a požádat ostatní o pomoc, avšak kdyby to udělal, Shawn by jednoduše zmizel, a policisté by tak možná přišli o jedinou příležitost ho dopadnout. Ne, Bishop si nikdy nemohl nechat proklouznout mezi prsty možnost zneškodnit pachatelova komplice, stejně jako nikdy nemohl ignorovat slzy svého syna.

Pokračuj v chůzi, pokračuj v chůzi.

Nakonec vždycky dojde na tohle...

Vpředu se mihl temný stín - to Shawn, který se nyní ukrýval vedle velkého karavanu Winnebago, vystrčil hlavu, aby odhadl Bishopovu polohu, a opět se schoval. Detektiv pokračoval v chůzi po asfaltu a předstíral, že vetřelce neviděl.

Když byl téměř až u karavanu, příkrčil se a smýkl tělem napravo. Vytáhl z pouzdra notně ošoupanou pistoli a co nejrychleji vyrazil za roh karavanu.

Natáhl se a napřímil zbraň.

Rychle se však zarazil.

Shawn byl pryč. Během několika vteřin, než se Bishop ukryl za karavanem, se Phateův komplic jednoduše vypařil.

Napravo na protější straně parkoviště bouchly dveře od auta. Bishop se otočil za zvukem, přikrčil se a zvedl pistoli. Všiml si však, že se bouchnutí ozvalo u zásilkové dodávky, od níž právě jakýsi statný černoš odnášel nějakou krabici do nedaleké továrny.

Kam tedy mohl Shawn zmizet?

A pak se to Bishop náhle dozvěděl - dveře karavanu za ním se prudce rozletěly, a než se detektiv stačil otočit, ucítil, jak se mu o temeno opřela hlaveň pistole.

Stihl ještě nakrátko zahlédnout obličej štíhlého muže s knírkem, ale pak se již Shawn předklonil, jeho ruka vystřelila jako nejmrštnější had a vyrazila Bishopovi z ruky pistoli.

Detektiv pomyslel na Brandona a poté na Jennie.

Povzdechl si.

Nakonec vždycky dojde na tohle...

Frank Bishop zavřel oči.

00011110 / 30

Signalizaci v počítači OPK představoval prachobyčejný zvuk ve formátu wav, ale na členy vyšetřovacího týmu působil jako siréna.

Wyatt Gillette přiběhl ke stanici. "Jo!" zašeptal. "Phate ten obrázek otevřel. Teď má můj virus v počítači."

Na obrazovce zářila tato slova:

••!•

Config.sys upraven

"To je ono. Ale nemáme moc času - stačí, aby si jednou zkontroloval systém, a uvidí, že jsme uvnitř."

Gillette se posadil k počítači. Zvedl ruce nad klávesnici a pocítil s ničím nesrovnatelné vzrušení, které cítil vždy, než zahájil výlet do dosud neprobádané části - pokoutní části - modré sféry.

Začal psát.

"Gillette!" ozval se mužský hlas a současně se rozletěly dveře hlavní kanceláře OPK.

Hacker se otočil a viděl, že do dinosaurího výběhu kdosi vchází.

Zalupal po dechu. Byl to Shawn - muž, který se vydával za Charlese Pittmana.

"Ježíši," hlesl polekaně Shelton.

Tony Mott se rychle sklonil a natáhl se pro velkou stříbrnou pistoli. Než ji však stačil vytasit, měl už Shawn svou zbraň dávno vytaženou a mířil jí mladému policistovi na hlavu. Mott pomalu zvedl ruce.

Shawn kývl na Sanchezovou s Millerem, aby ustoupili, a pokračoval v chůzi směrem k Gilletteovi, přičemž na něj neustále mířil pistolí.

Hacker se postavil a se zdviženýma rukama začal ustupovat.

Nebylo kam utéct.

Jenže počkat... Co se tu vlastně dělo?

Hlavními dveřmi vešel do kanceláře zachmuřený Frank Bishop doprovodu dvou statných mužů v oblecích.

Takže to nebyl Shawn.

V mužově ruce se objevil identifikační průkaz. "Jsem Arthur Backle z Oddělení kriminálního vyšetřování při ministerstvu obrany." Kývl na své dva kolegy. "A toto jsou agenti Griffin a Cable."

"Vy jste z OKV? Co se tady děje?" vyštěkl Shelton.

Gillette se obrátil k Bishopovi. "Spojili jsme se s Phateovým počítačem.

Ale máme jenom pár minut. Musím se do toho okamžitě pustit!"

Bishop chtěl něco říct, ale Backle se obrátil k jednomu z kolegů.

"Spoustejte ho."

Muž vykročil dopředu a nasadil Gilletteovi pouta. "Ne!"

"Říkal jste mi, že jste Pittman," ozval se Mott.

Backle pokrčil rameny. "Byla to tajná operace. Měl jsem důvod předpokládat, že kdybych se vám představil, nemuseli byste spolupracovat."

"To si pište, že bysme nespolečně pracovali," utrousil Bob Shelton.

Backle se otočil k Gilletteovi. "Přijeli jsme vás eskortovat zpět do nápravného zařízení v San Jose."

"To nemůžete!"

"Mluvil jsem s Pentagonem, Wyatte," řekl Bishop. "Je to legitimní operace.

Vyhmátli nás." Zavrtěl hlavou.

"Jenže ředitel jeho propuštění schválil," namítl Mott.

"Dave Chambers je mimo hru," vysvětlil mu detektiv. "Ředitelem OKV je Peter Kenyon. A ten Gilletteovo podmíněčné propuštění zrušil."

Gillette si vzpomněl, že Peter Kenyon dohlížel na vývoj šifrovacího programu Standard 12. Právě tohoto člověka by prolomení programu ze všech nejvíce ztrapnilo - pokud by rovnou nepřišel o místo.

"A co se stalo s Chambersem?"

"Finanční machinace," řekl Backle afektovaně a protáhl obličej.

"Zneužívání vnitřních informací a jejich prodej zámořským společnostem. Nic dalšího nevím a ani nechci vědět." Otočil se a řekl Gilletteovi: "Máme rozkaz prohledat všechny soubory, ke kterým jste měl přístup, a zjistit, zda v nich najdeme důkazy týkající se vašeho nezákonného přístupu k šifrovacímu softwaru ministerstva obrany."

"My jsme ve spojení s Phatem, Franku," řekl Tony Mott zoufale Bishopovi.

"Zrovna teď!"

Bishop vyrazil k obrazovce. "Prosím vás," obrátil se na Backlea.

"Máme příležitost zjistit, kde se nachází podezřelý. A Wyatt je jediný, kdo nám v tom může pomoci."

"Jako že bychom ho pustili na sít? To ani ve snu."

Shelton vyštěkl: "Potřebujete soudní příkaz, jestli..."

V ruce jednoho z Backleových kolegů se objevil papír s modrou zadní stranou. Bishop si ho rychle přečetl a kysele kývl. "Mohou ho odvézt zpátky a zabavit všechny diskety a počítače, které používal."

Backle se rozhlédl, spatřil jednu prázdnou buňku a nařídil kolegům, aby do ní Gillettea zamkli, než prohledají všechny soubory.

"Nedopusťte to, Franku!" zvolal Gillette. "Zrovna jsem chtěl dobýt jeho

root. Tohle je jeho skutečná stanice, ne horká. Může v ní mít adresy.

Může v ní mít Shawново pravé jméno. Může v ní mít i adresu příští oběti!"

"Držte hubu, Gillette," obořil se na hackera Backle.

"Ne!" protestoval Gillette a zápolil s agenty, kteří ho bez námahy vlekli

do buňky. "Dejte ty zatracené pracky pryč! Vždyť jsme..."

Hodili ho dovnitř a zavřeli dveře.

"Dokážete se dostat Phateovi do počítače vyl" zeptal se Bishop Stephena Millera.

Urostlý kriminalista neklidně pohlédl na obrazovku pracovní stanice.

"Nevím. Možná. Já jen... Stačí jediné zmáčknutí nesprávné klávesy a Phate se dozví, že jsme uvnitř."

Bishop cítil nesmírnou sklíčenost. Právě když se jim podařil první skutečný průlom, museli všeho nechat kvůli nějakému nesmyslnému pletichaření a vládní byrokracii. Přitom to byla jediná příležitost, jak proniknout do elektronické mysli zabijáka.

"Kde jsou Gilletteovy soubory?" zeptal se Backle. "A diskety?" Nikdo mu dobrovolně neodpověděl - všichni jen na agenta vzdorovitě civěli.

Backle pokrčil rameny a řekl veselým tónem: "No tak zabavíme všechno. Nám je to úplně jedno. Prostě si to odvezeme a vy se s tím shledáte až za půl roku - jestli budete mít štěstí."

Bishop kývl na Sanchezovou.

"Je to támhleta stanice," zamumlala a ukázala na Gilletteův počítač.

Backle s ostatními agenty si začali prohlížet třiapůlpalcové diskety, jako by viděli skrz jejich pestrobarevné plastické obaly a mohli pouhým okem identifikovat data na záznamovém kotouči.

A zatímco Miller nejistě zíral na obrazovku, otočil se Bishop k Mottovi a Patricii Nolanové. "Dokáže někdo z vás spustit ten Wyattův program?"

272 273

"Já vím, jak teoreticky funguje," řekla Nolanová. "Ale ještě nikdy jsem se pomocí viru Backdoor-G nevloupala nikomu do počítače. Pouze jsem se ho snažila odhalovat a hledat proti němu vakcínu."

"Totéž platí i pro mě," řekl Mott. "A ten Wyattův program je navíc hybrid, který si uhackoval sám. Pravděpodobně obsahuje nějaké specifické příkazové řádky."

Bishop chvíli uvažoval a pak se rozhodl pro civilistku. "Dělejte, co můžete," řekl Patricii Nolanové.

Nolanová se posadila za počítač. Otrhla si ruce do neskladné sukně, odhrnula si vlasy z obličeje a zadívala se na obrazovku ve snaze porozumět příkazům v hlavní nabídce, které byly pro Bishopa stejně nesrozumitelné jako ruština.

Vtom Bishopovi zazvonil telefon. "Ano?" řekl detektiv a chvíli poslouchal.

"Ano, pane. Kdo, agent Backle?"

Backle zvedl hlavu.

"Je tady, pane...", pokračoval Bishop v konverzaci. "Ale... Ne, toto není bezpečná linka. Řeknu mu, ať vám zavolá z některé pevné linky v kanceláři.

Ano, pane. Hned mu to vyřídím, pane." Zapsal si nějaké telefonní číslo, zavěšil a zvedl na Backlea obočí. "To bylo Sacramento.

Máte volat ministrovi obrany. Do Pentagonu. Chce, abyste mu zavolal z bezpečné linky. Tady je jeho osobní telefon."

Jeden z agentů nejistě pohlédl na Backlea. "Ministr Metzger?"

zašeptal. Uctivý tón jeho hlasu prozrazoval, že podobné telefonáty rozhodně nejsou na denním pořádku.

Backle pomalu zvedl telefon, který mu Bishop přistrčil. "Můžete volat z tohotohle," nabídl mu detektiv.

Agent zaváhal a pak vyřukal na ciferníku číslo. Po chvíli zpozorněl. "Tady agent OKV Backle, pane. Volám z bezpečné linky..."

Ano, pane." Backle horlivě přikyvoval. "Ano, pane... Bylo to na rozkaz Petera Kenyona. Kalifornská státní policie nám to zatajila, pane.

Nechali ho propustit na falešné jméno... Ano, pane. Jak myslíte, pane. Ale jistě chápete, co ten Gillette provedl, pane. On..." A další přikyvování.

"Promiňte, nechtěl jsem se vám vzpírat. Provedu, pane."

Zavěsil a oznámil kolegům: "Někdo má kámoše na zatraceně vysokých místech."

Ukázal na bílou tabuli. "Ten váš podezřelý, ten Holloway... Jeden z mužů, které zavraždil ve Virginii, měl velmi těsné vztahy s jistým významným sponzorem Bílého domu. Takže Gillette má zůstat venku, dokud toho pachatele nečapnete." Znechuceně si povzdechl. "Zasraná politika." Pohlédl na oba kolegy a řekl: "Vy dva máte volno. Vraťte se zpátky na úřad. A vy," otočil se k Bishopovi, "si ho můžete prozatím nechat. Ale až do skončení případu se od vás nehnu."

"Rozumím, pane," řekl Bishop, rozběhl se do buňky, kde agenti zavřeli Gillettea, a otevřel dveře.

Gillette se ani neptal, proč ho náhle propustili, a rovnou sprintoval k počítači. Patricia Nolanová mu vděčně uvolnila židli.

Gillette se posadil a podíval se na Bishopa, který řekl: "Prozatím jsi stále součástí týmu."

"To je dobře," řekl hacker škrobeně a přisunul se ještě blíže ke klávesnici.

Bishop se ohlédl, a když se ujistil, že je Backle neslyší, zasmál se a zašeptal Gilletteovi: "Jak jsi to, proboha, dokázal?"

Bishopovi totiž vůbec nevolal někdo z Pentagonu, nýbrž přímo Wyatt Gillette.

Sotva ho agenti zamkli v buňce, zavolal odtud Bishopovi na mobilní telefon.

Ve skutečnosti probíhal jejich rozhovor trochu jinak, než si všichni mysleli:

Bishop přijal hovor. "Ano?"

Gillette: "Franku, tady Wyatt. Volám vám z telefonu tady v buňce.

Předstírejte, že jsem váš šéf. A řekněte mi, že je Backle tady."

"Ano, pane. Kdo, agent Backle?"

"Dobře," odpověděl hacker.

"Je tady, pane."

"A teď mu řekněte, že má volat ministrovi obrany. Ale postarejte se, aby volal z pevné linky v kanceláři OPK. Ne ze svého ani z cizího mobilu.

Řekněte mu, že je to bezpečná linka."

"Ale..."

"To je v pořádku," ujistil ho Gillette. "Prostě to udělejte. A dejte mu tohle číslo." Nadiktoval Bishopovi telefonní číslo do Washingtonu, D.C.

"Ne, toto není bezpečná linka. Řeknu mu, ať vám zavolá z některé pevné linky v kanceláři. Ano, pane. Hned mu to vyřídím, pane."

Gillette to nyní Bishopovi šeptem vysvětlil: "Cracknul jsem z tamějšího počítače místní ústřednu Pac Bellu a nechal jsem všechny hovory z OPK na číslo, které jsem vám dal, přesměrovat ke mně."

Bishop zavrtěl hlavou a zdálo se, že je otráven a pobaven zároveň. "A čím je to vlastně číslo?"

"No, tohle je opravdu číslo ministra obrany. Dalo se cracknout úplně stejně jako kterékoliv jiné číslo. Ale žádný strach - už jsem tu

ústřednu nastavil zpátky." Gillette se netrpělivě zadíval na obrazovku a pustil se do psaní.

Gilletteova verze programu Backdoor-G se vnořila přímo do útrob Phateova počítače. První, co Gillette uviděl, byla složka s názvem Trapdoor.

Wyattu Gilletteovi se rozbušilo srdce a sršela z něj směsice neklidu a bujarého veselí. Po chvíli se celého jeho těla zmocnila zvědavost a přemohla ho jako nejsilnější droga. Gilletteovi se zde naskýtala příležitost poznat tento zázračný software, a možná dokonce i nahlédnout přímo do jeho zdrojového kódu.

Musel však vyřešit závažné dilema: Přestože ovládl root, a mohl tudíž vklouznout do složky Trapdoor a prohlédnout si tento program, stal by se tím zároveň velice zranitelným vůči odhalení - stejně jako on sám zahlédl Phatea, když zabiják napadl počítač OPK.

Pokud by k odhalení skutečně došlo, Phate by okamžitě vypnul počítač a vytvořil si nového internetového providera i e-mailovou adresu, takže by už ho policisté nikdy nenašli - nebo rozhodně ne včas, aby zachránili další oběť.

Gillette proto chápal, že přestože ho nyní užírá spalující zvědavost, musí prozatím prohlídku Trapdoora odložit a raději pátrat po stopách, které by policistům prozradily, kde najdou Phatea nebo Shawna, případně kdo má být další Phateovou obětí.

S bolestnou nechtí tedy Gillette nechal program Trapdoor být a začal pokradmu slídit po Phateově počítači.

Mnozí lidé se domnívají, že počítačová architektura připomíná dokonale souměrnou a sterilní budovu: vše je zde proporcionální, logické a organizované. Wyatt Gillette ovšem věděl, že vnitřek počítače je uspořádán mnohem organičtěji a že se stejně jako živá bytost neustále mění, kdykoliv do ní uživatel přidá nový program, nainstaluje nový hardware, nebo dokonce provede tak primitivní úkon, jakým je zapnutí nebo vypnutí počítače. Každá pracovní stanice obsahuje tisícovky míst, která se dají navštívit, a myriády nejrůznějších cest, jež vedou ke konkrétnímu místu určení. Každá stanice je navíc zcela jedinečná a neopakovatelná.

Prohlídka cizího počítače proto ze všeho nejvíce připomíná procházku po největší turistické atrakci Silicon Valley - nedalekém "tajemném domě" Winchester House, neupraveném paláci se sto šedesáti pokoji, v němž donedávna bydlela vdova po vynálezci Winchesterovy opakovací pušky. Celý dům je doslova protkán skrytými průchody a tajnými komnatami a podle výstřední paní domu se to zde navíc hemží duchy zastřelených.

Virtuální průchody Phateova počítače nakonec Gillettea dovedly až ke složce s názvem Korespondence a Gillette se na ni vrhl jako žralok.

Otevřel první z podadresářů, opatřený názvem Odchozí.

Podadresář obsahoval většinou e-maily, které Holloway odeslal na adresu Shawn@MOL.com pod oběma svými uživatelskými jmény - jako Phate i jako Deathknell.

"Měl jsem pravdu," zamumlal Gillette. "Shawn používá stejného internetového providera jako Phate - firmu Monterey On-Line.

Takže nemůžeme vystopovat ani jeho."

Otevřel namátkou několik e-mailů a přečetl si je. Okamžitě si povšiml, že oba hackeři používali výhradně svá uživatelská jména:

Phate nebo Deathknell a Shawn. Celá korespondence měla výrazně technický charakter - e-maily obsahovaly útržky softwaru, kopie vývojových dat, technické specifikace stažené z internetu a nejrůznější databáze.

Jako by oba hackery sužoval strach, že se někdo zmocní jejich počítačů, a dohodli se, že se nikdy nebudou zmiňovat o svém osobním životě nebo o své totožnosti mimo modrou sféru.

Nikde se nenacházel ani střípek důkazu, kým může být Shawn nebo kde by mohl bydlet Phate.

Pak ovšem Gillette našel poněkud jiný e-mail. Phate ho Shawnovi zaslal již před několika týdny - ve tři hodiny ráno, která je mezi hackery pokládána za hodinu duchů, neboť v tu dobu jsou na síti pouze ti nejotrlejší z nejotrlejších.

"Podívejte se na to," řekl Gillette ostatním členům týmu.

Patricia Nolanová začala číst Gilletteovi přes rameno. Gillette na sobě ucítil její letmý dotek, když se předklonila a poklepala na obrazovku.

"To vypadá, že jsou o něco více než jen pouhými přáteli."

Gillette přečetl ostatním začátek: "Včera v noci jsem dokončil práci na jednom patchi a ležel jsem v posteli. Spánek byl daleko, předaleko a já nedokázal myslet na nic jiného než na tebe a na útěchu, kterou mi poskytuješ... Začal jsem se dotýkat svého těla a nebyl jsem schopen přestat..."

Gillette zvedl hlavu. Všichni členové týmu - včetně agenta Backlea z ministerstva obrany - na něj upřeně civěli. "Mám pokračovat?"

276 277

"Je tam něco, co by nám ho pomohlo vystopovat?" zeptal se Bishop.

Hacker rychle prolétl zbytek e-mailu. "Ne. Celé je to s hvězdičkou."

"Tak radši hledej dál," řekl Frank Bishop.

Gillette opustil podadresář Odchozí a prohledal podadresář s příchozí korespondencí. Většina e-mailů pocházela z předplatitelských serverů, což jsou e-mailové služby, jež automaticky rozesílají bulletiny s tématy, které předplatitele zajímají. Bylo zde i několik starých e-mailů od Vlasta a pár od Triple-X - vesměs technické informace o softwaru a warez.

Nic užitečného. Všechny zbývající e-maily pocházely od Shawna, ale jednalo se pouze o odpovědi na Phateovy dotazy ohledně vychytávání much na programu Trapdoor nebo psaní patchů pro jiné programy. Tyto e-maily byly ještě techničtější a prozrazovaly toho ještě méně než e-maily od Phatea.

Gillette otevřel další e-mail.

Od: Shawn

Komu: Phate

Re: FWD: Mobilní operátoři

Shawn našel někde na internetu článek s informacemi, který z operátorů mobilních sítí je nejefektivnější, a přeposlal ho Phateovi.

Bishop si e-mail prohlédl a řekl: "Možná jsou tam nějaké údaje o tom, jaké telefony používají. Můžeš ten e-mail zkopírovat?"

Gillette stiskl tlačítko PrintScreen, které zasílá do tiskárny aktuální obsah obrazovky.

"Radši ho stáhněte," řekl Miller. "Bude to mnohem rychlejší."

"Myslím, že by to nebyl dobrý nápad." Gillette ostatním vysvětlil, že funkce PrintScreen nijak nezasahuje do vnitřního chodu Phateova počítače, nýbrž pouze vysílá obrázky a text na monitoru stanice OPK do tiskárny. Phate se v takovém případě nemá jak dozvědět, že si Gillette jeho data kopíruje. Naopak stahování e-mailu by si Phate mohl povšimnout - dokonce by se na jeho počítači mohl rozeznít výstražný signál.

Gillette pokračoval v prohledávání zabijákovy stanice.

Otevíral, procházel a uzavíral další a další soubory. Vždy rychle prolisoval obsah souboru a přešel na další. Nemohl se ubránit jistému vzrušení - a ohromení - z množství a dokonalosti technického materiálu v Phateově počítači.

"Můžete o Shawnovi z těch e-mailů něco vyčíst?" zeptal se Tony Mott.

"Moc toho není," odpověděl Gillette, ale přesto vyjádřil názor, že Shawn je geniální, věcný a chladný. Jeho odpovědi byly strohé a předpokládaly obrovské znalosti na Phateově straně, což Gilletteovi napovídalo, že je Phateův kolega arogantní a nemá žádnou trpělivost s lidmi, kteří s ním neudrží krok. Pravděpodobně měl nejméně jeden diplom z nějaké dobré univerzity; přestože se totiž jen zřídkakdy obtěžoval psát celé věty, jeho gramatika, větná skladba i interpunkce byly vynikající.

Většina softwarového kódu, která mezi oběma hackery kolovala, byla psána pro východní verzi Unixu nikoliv pro verzi z Berkeley.

"Takže Shawn mohl poznat Phate na Harvardu," spekuloval Bishop. Zapsal tento poznatek na tabuli a řekl Bobu Sheltonovi, aby zavolal na Harvardovu univerzitu a zjistil, zda někdo jménem Shawn studoval v posledních deseti letech na této škole nebo byl členem tamějšího profesorského sboru.

Patricia Nolanová se podívala na své rolexky a řekla: "Už jste uvnitř osm minut. Každou chvíli může zkontrolovat stav systému."

Bishop přikývl. "Pojďme dál. Zkusme zjistit něco o jeho příští oběti."

Gillette se tedy tichými údery do kláves - jako by ho Phate mohl zaslechnout - vrátil do hlavního adresáře se stromovým diagramem složek a podsložek.

A:/

C:/

-Operační systém

-Korespondence

-Trapdoor

-Obchod

-Hry

-Nástroje

-Viry

-Obrázky

278 279

D:/

-Záloha

"Hry!" vykřikli Gillette a Bishop téměř současně a Gillette otevřel tento adresář.

-Hry

-Týden ENIACu

-Týden IBM PC

-Týden Univacu

-Týden Apple

-Týden Altairu

-Projekty na příští rok

"Ten hajzl to tu má všechno uloženo, hezky úhledně a spořádaně," utrousil Bob Shelton.

"A další vraždy jsou na obzoru." Gillette se dotkl obrazovky.

"Datum, kdy byl uveden na trh první Apple. A starý počítač Altair.

Proboha, je tu i příští rok."

"Zkontroluj tento týden - Univac," řekl Bishop.

Gillette otevřel adresář Univacu.

-Týden Univacu

-Dokončené hry

-Lara Gibsonová

-Saintfranciská akademie

-Další projekty

"Támhle!" zvolal Tony Mott. "Další projekty."

Gillette klikl na příslušný podadresář.

Složka obsahovala desítky a desítky souborů - stránku za stránkou hustě psaných poznámek, grafických symbolů, diagramů, fotografií, schematických plánek a novinových výstřížků. Na rychlé čtení zde bylo příliš mnoho informací, a tak Gillette začal hezky od začátku - prošel první soubor a pokaždé, když skočil na další stránku, stiskl tlačítko PrintScreen.

Sám se pohyboval co nejrychleji, ale funkce PrintScreen je velmi pomalá: vytištění jedné stránky si vyžádalo přibližně deset vteřin.

"Trvá to strašně dlouho," řekl.

"Myslím, že bychom to měli stáhnout," nadhodila Patricia Nolanová.

"To je riskantní," odpověděl Gillette. "Už jsem vám to říkal."

"Ale nezapomeňte, jaké má Phate sebevědomí," opáčila Nolanová. "Myslí si, že nikdo není tak dobrý, aby pronikl do jeho počítače, takže si možná vůbec nenainstaloval stahovací alarm."

"Je to příšerně pomalé," přidal se Stephen Miller. "Zatím jsme vytiskli jenom tři stránky."

"Nechám to na vás," řekl Gillette Bishopovi.

Detektiv se předklonil a zadíval se na obrazovku, zatímco Gilletteovy ruce již opět visely v prázdném prostoru před sebou a zběsile bušily do neexistující klávesnice.

Phate si pohodlně hověl před notebookem ve sterilně čisté pracovně svého domu.

Přestože ve skutečnosti zde vůbec nebyl.

Byl ztracen v modré sféře, potuloval se po počítači, do něhož se již dříve nahackoval, a plánoval svůj útok pro dnešní den.

Vtom se z reproduktorů počítače ozvalo naléhavé pípání a současně se v pravém horním rohu obrazovky objevil červený rámeček.

Uvnitř rámečku svítilo jediné slovo:

PŘÍSTUP

Phate šokovaně zalpal po dechu. Někdo se snažil stáhnout soubory z jeho počítače! Tohle se ještě nikdy nestalo. Užaslému Phateovi vyrazil na čele

pot. Ani se neobtěžoval zkoumat systém, aby zjistil, co se děje. Okamžitě to totiž věděl: obrázek, který mu zdánlivě zaslal Vlast, ve skutečnosti přišel od Wyatta Gillettea s cílem nasadit do jeho počítače virus Backdoor.

A ten zatracený Jidáš Valleyman mu právě nyní slídlil v systému! Bleskurychle se natáhl po vypínači - stejně jako řidič auta instinktivně dupne na brzdu, když zahlédne na silnici veverka. Ovšem pak se stejně jako někteří řidiči chladně usmál a nechal stanici běžet nezměněnou rychlostí. Jeho ruce se vrátily na klávesnici a jeho prsty stiskly klávesy SHIFT a CONTROL, přičemž současně držely klávesu E.

280 281

00011111 / 31

Na monitoru před Wyattem Gillettem se rozsvítila tato slova:

ZAHÁJIT DÁVKOVÉ ŠIFROVÁNÍ

O chvíli později se objevil další vzkaz:

PROBÍHÁ ŠIFROVÁNÍ - MINISTERSTVO OBRANY

STANDARD 12

"Ne!" vykřikl Gillette, když se stahování Phateových souborů zastavilo a obsah souboru z adresáře Další projekty se proměnil v digitální ovesnou kaši.

"Co se stalo?" zeptal se Bishop.

"Phate měl v počítači stahovací alarm," zabručela Nolanová a byla na sebe očividně naštvaná. "Mýlila jsem se."

Gillette odevzdaně sledoval obrazovku. "Zrušil stahování, ale neodpojl se. Stiskl horkou klávesu a právě šifruje všechno, co v počítači má."

"Dokážeš to rozkódovat?" zeptal se Shelton.

Agent Backle pozorně Gillettea sledoval.

"Bez Phateova dešifrovacího klíče ne," řekl hacker rozhodně.

"Ani superpočítače ve Fort Meade by tolik dat nerozšifrovaly za celý měsíc."

"Já se tě neptal, jestli máš klíč," řekl Shelton. "Ptal jsem se, jestli ho dokážeš cracknout."

"Nedokážu. Už jsem vám to říkal. Nevím, jak se crackuje Standard 12."

"Do hajzlu," ulevil si Shelton a upřel na Gillettea pohled. "Jestli nezjistíme, co má v počítači, budou umírat další lidi."

Agent Backle si povzdechl. Gillette si všiml, že jeho oči zabloudily k fotografii Lary Gibsonové na tabuli. "Do toho," řekl po chvíli Gilletteovi. "Jestli to zachrání lidské životy, tak se do toho klidně dejte."

Gillette se otočil zpátky k obrazovce. Jeho prsty, které se vznášely ve vzduchu před ním, přestaly tukat do neviditelných kláves a Gillette si upřeně prohlížel hustý proud nesmyslných znaků, který se míhal na monitoru. Každý blok těchto znaků mohl obsahovat informace o tom, kdo je Shawn, kde se nyní nachází Phate a jaká je adresa příští oběti.

"Tak dělej, prokristapána," zabručel Shelton.

"Myslím to vážně," zašeptal Backle. "Jako že jsem nic neviděl."

Gillette hypnoticky sledoval tok dat na obrazovce. Položil ruce na klávesy. Cítil, jak se na něj upírají zraky všech přítomných.

Vtom se však Bishop znepokojeně zeptal: "Počkat. Proč se jednoduše neodpojil? Proč ty soubory šifruje? To přece nemá logiku."

"Ježíšikriste," řekl Gillette. Odpověď na tuto otázku ho napadla okamžitě. Otočil se a ukázal na šedou krabičku na zdi, z níž nápadně vyčnívalo červené tlačítko. "Zmáčkněte ,poslední zhasne'! Rychle!" křikl na Stephena Millera, který stál nejbližší od tlačítka.

Miller pohlédl na vypínač a pak zpátky na Gillettea. "Proč?"

Hacker vyskočil tak prudce, že židle vylétla za ním, a vrhl se po tlačítku.

Bylo však již pozdě. Než ho stačil zmáčknout, ozval se z hlavní skříně centrálního počítače OPK drásavý zvuk a monitory všech pracovních stanic v místnosti se zatáhly "modrou clonou smrti", neboť právě vypadl celý systém. Bishop se Sheltonem uskočili, neboť z jednoho z průduchů skříně vyšlehly jiskry. Celou místnost začal naplňovat dusivý kouř a výpary.

"Pane na nebi..." Mott utekl z dosahu počítače. Gillette mezitím stiskl dlaní vypínač a přerušil přívod proudu. Počítačovou skříň současně zkropila sprška halenového plynu a uhasila plameny.

"Co se stalo, sakra?" zeptal se Shelton.

Gillette vztekle zamumlal: "To proto začal Phate šifrovat svá data, ale zůstal na síti - aby nám mohl poslat do systému bombu."

"Ale jak to udělal?" zeptal se Bishop.

Hacker zavrtěl hlavou. "Řekl bych, že zaslal příkaz k vypnutí chladicího ventilátoru a pak nařídil diskové jednotce, aby zamířila do sektoru na disku, který ve skutečnosti neexistuje. Tím se motor harddisku zasekl a přehřál."

282 283

Bishop si prohlédl kouřící skříň a obrátil se k Millerovi. "Chci, aby do půl hodiny zase běžel. Postarejte se o to, ano?"

"Nevím, jaký druh hardwaru má centrální servis na skladě,"

řekl Miller pochybovačně. Jsou pěkně zavalení. Posledně trvalo dva dny, než nám obstarali náhradní disk, natožpak celý počítač. Problém je v tom, že..."

"Ne," řekl vztekle Bishop. "Máte půl hodiny. Maximálně."

Obloustlý kriminalista sklopil oči k podlaze a pak ukázal na několik malých osobních počítačů. "Pravděpodobně bychom z nich mohli vytvořit minisíť a natáhnout do nich záložní soubory. A pak..."

"Tak do toho," řekl Bishop a vytáhl z tiskárny několik papírů vytištěné soubory, které se jim podařilo čmáznout z Phateova počítače pomocí funkce PrintScreen dříve, než Phate začal svá data šifrovat. Bishop se otočil k ostatním členům týmu a řekl: "Uvidíme, jestli tu něco objevíme."

Výpary z doutnajícího počítače pálily Gillettea v očích i v ústech.

Všiml si, že se Bishop, Shelton i Sanchezová zarazili a neklidně zírali na kouřící stanici, přičemž je bezpochyby napadla stejná myšlenka jako jej samotného: jak trýznivě znepokojivá je představa, že něco tak pomíjivého jako softwarový kód - pouhé řetězce digitálních jedniček a nul - může tak snadno polaskat vaše fyzické tělo bolestivým, ba někdy i smrtelným dotekem.

Pod upřenými pohledy členů své falešné rodiny, kteří na něj shlíželi z fotografií v obývacím pokoji, přecházel Phate sem a tam a téměř se dusil vzteky.

Valleyman pronikl do jeho počítače...

A co bylo horší, povedlo se mu to s prostoduchou verzí programu Backdoor, kterou dokáže uhackovat každý zapálený středoškolák.

Pochopitelně ihned změnil totožnost a internetovou adresu své stanice.

Neexistoval žádný způsob, jak by se do ní Gillette mohl znovu vloupat.

Phatea však nyní trápilo něco jiného. Co všechno policie viděla?

Žádná informace obsažená v počítači je nemohla dovést do jeho domu v

Los Altos, ale soubory obsahovaly spoustu údajů o jeho současných i

budoucích útocích. Podařilo se Valleymanovi nahlédnout do složky Další

projekty? Viděl, co se Phate chystá v příštích několika hodinách udělat?

Plánování příštího útoku již bylo zcela ukončeno... Sakra, vždyť útok

již dokonce probíhal.

Měl by si vybrat novou oběť?

Myšlenka, že by se měl vzdát plánu, jemuž věnoval tolik úsilí a času,

se mu však přijímala těžce. Ještě trýznivější než zmařené úsilí však

bylo pomýšlení, že pokud by musel opustit své plány, stalo by se tak

kvůli člověku, který ho zradil - kvůli člověku, který ho udal

massachusettské státní policii, odhalil Velké sociální inženýrství,

a v podstatě tak Jona Patricka Hollowaye zavraždil, neboť ho přinutil

skrývat se navždy v podzemí jako Phate.

Phate se znovu posadil k počítači a přiložil mozolnaté prsty k plastovým

klávesám, které byly hladké jako nalakované nehty ženy. Zavřel oči a jako

hacker, který se snaží přijít na způsob, jak co nejlépe vychytat mouchy z

vadného skriptu, nechal bloudit svou mysl všude, kam se jí zachtělo.

Jennie Bishopová měla na sobě jednu z těch příšerných halen se zapínáním

vzadu, které člověku dají v nemocnici.

A k čemu jsou vlastně ty drobné modré tečky na látce? pomyslela si.

Podepřela si polštář, nepřítomně se rozhlédla po žluté místnosti a dál

čekala na doktora Willistona. Bylo čtvrt na dvanáct a doktor měl zpoždění.

Přemýšlela, co všechno musí udělat, až tyhle testy skončí. Nakoupit,

vyzvednout Brandona ze školy a odvézt ho na tenisové kurty. Dnes bude hrát

proti Lindě Garlandové, což byla ta nejroztomilejší holčička ze všech

čtvrtých tříd, ale zároveň také příšerný spratek, jehož jedinou strategií

bylo vrhat se při každé příležitosti na síť ve snaze - o tom byla Jennie

přesvědčena - lámat svým soupeřům nosy zabijáckými voleji.

Samozřejmě přemýšlela i o Frankovi. A dospěla k závěru, že cítí nesmírnou

úlevu, že tu teď její manžel není. Byl v tom obrovský rozpor.

Frank bez mrknutí oka pronásledoval padouchy po oaklandských ulicích.

Neohroženě zatýkal vrahy, kteří byli dvakrát větší než on, a vesele

klábosil s prostitutkami a drogovými dealery. Jennii by ani ve snu

nenapadlo, že ho někdy uvidí otřeseného.

Až do minulého týdne, kdy běžná lékařská prohlídka prokázala, že Jennie má bez zjevného důvodu zvýšený počet bílých krvinek.

284 285

Když Jennie manželovi tu zprávu oznámila, Frank zbledl jako stěna a zmlkl. Asi desetkrát přikývl a hlava se mu přitom rozmáchle zvedla a opět klesla. Jennie si myslela, že se rozpláče - což u něj ještě nikdy neviděla -, a přemýšlela, jak by asi takovou situaci zvládla.

"A co to tedy znamená?" zeptal se tehdy Frank roztřeseným hlasem.

"Může to být nějaká divná infekce," řekla a pohlédla mu přímo do očí,

"nebo to může být leukemie."

"Dobře, dobře," opakoval Frank šeptem, jako by hlasitější tón nebo jiná slova uvrhly jeho manželku do bezprostředního nebezpečí.

Chvilí spolu hovořili o bezvýznamných detailech - o termínech vyšetření, o reputaci doktora Willistona - a pak Jennie poslala Franka pracovat do sadu, než připraví večeři.

Může to být nějaká divná infekce...

Jennie milovala Franka Bishopa více, než kdy milovala kohokoliv na světě, více než kdy mohla kohokoliv milovat. Ovšem nyní byla velice vděčná, že zde její manžel není. Momentálně neměla náladu držet se s někým za ručičku.

Může to být leukemie...

No, už velice brzy se dozví, co to vlastně je. Pohlédla na hodinky. Kde je ten doktor Williston? Nevadily jí nemocnice, nevadily jí nepříjemné testy, ale nesnášela čekání. Třeba je něco v televizi. Kdy mají začít Mladí a neklidní? Nebo by mohla poslouchat rádio, třeba to...

Do pokoje vešla tělnatá sestra a tlačila před sebou lékařský vozík. "Dobrý den," řekla se silným španělským přízvukem.

"Dobrý den."

"Vy jste Jennifer Bishopová?"

"Ano, jsem."

Sestra připojila Jennii na monitor životních funkcí připevněný ke stěně nad postelí. Vzápětí se začalo rytmicky ozývat tiché pípání.

Sestra se zadívala do sjetiny z počítače a prohlédla si dlouhou řadu léků.

"Vy jste pacientka doktora Willistona, že?"

"Přesně tak."

Sestra pohlédla na plastový náramek na Jenniině zápěstí a přikývla.

Jennie se usmála. "Vy mi nevěříte?"

"Vždycky si všechno ověřujeme," řekla sestra. "Můj táta byl tesař, víte? A ten vždycky říkával: ‚Dvakrát měř, jednou řež.‘"

Jennie musela přemáhat smích. Napadlo ji, že toto asi není nejlepší příměr pro nemocničního pacienta.

Sledovala, jak sestra natahuje do stříkačky nějakou čirou tekutinu, a zeptala se: "Doktor Williston mi předepsal injekci?"

"Ano."

"Ale já jsem tu jen kvůli pár testům."

Sestra se znovu zadívala do papíru a přikývla. "Takhle to předepsal."

Jennie nakoukla do sjetiny, ale slova a čísla jí nedávala žádný smysl.

Sestra jí potřela paži dezinfekcí a píchla jí injekci. Když vytáhla jehlu, cítila Jennie, jak se jí v paži rozlévá podivné brnění - jakýsi spalující chlad.

"Doktor bude za chvíli u vás," řekla sestra a odešla dříve, než se jí Jennie stačila zeptat, co jí to vlastně dala za injekci. Věděla, že ve svém stavu musí být s léky opatrná, ale pak si řekla, že se není čeho bát.

Věděla, že informace o jejím těhotenství jsou řádně zaznamenány v kartě, a nikdo by zde bezpochyby neučinil nic, co by mohlo ohrozit život jejího dítěte.

"Potřebuju akorát číslo jeho mobilního telefonu a zhruba jednu čtvereční míli prostoru. A dokážu vás zavést přímo k němu za zadek."

Toto ujištění vyslovil Garvy Hobbes, světlovlasý muž neurčitého věku a štíhlé postavy - tedy až na zoufale vypouklé břicho, které prozrazovalo jeho zálibu v pivě. Měl na sobě modré džínsy a kostkovanou košili. Garvy Hobbes pracoval jako šéf bezpečnostního oddělení hlavního poskytovatele mobilních telefonních služeb v severní Kalifornii, společností Mobile America.

Shawnův e-mail ohledně mobilních telefonů, který Gillette našel ve Phateově počítači, totiž obsahoval test společností, které poskytují nejlepší služby lidem, jež se hodlají připojovat přes mobilní telefon na síť. Test označil za nejlepší právě společnost Mobile America a vyšetřovací tým předpokládal, že Phate poslechl Shawnovo doporučení.

Tony Mott tedy zavolał Hobbesovi, s nímž Oddělení počítačové kriminality v minulosti často spolupracovalo.

Hobbes potvrdil, že mnoho hackerů využívá služeb Mobile America, neboť chcete-li se připojovat na síť přes mobilní telefon, potřebujete mít neustále vysoce kvalitní signál, který společnost Mobile America nabízí. Hobbes pak kývl na Stephena Millera, jenž měl spolu s Lindou Sanchezovou plné ruce práce, aby znovu nahodili počítače OPK a připojili je na síť.

"Zrovna minulý týden jsme o tom mluvili tady se Stevem. Říkal, že bychom se měli přejmenovat na Hacker's America."

Bishop se zeptal, jak by se dal Phate vystopovat, když nyní vědí, že je jejich zákazníkem, byť pravděpodobně ilegálním.

"Potřebujete akorát ESN a MIN telefonu, který používá," pravil Hobbes.

Gillette, který se telefonnímu phreakování v minulosti dost věnoval, dobře věděl, co tyto zkratky znamenají, a promptně je Bishopovi vysvětlil: každý mobilní telefon má své ESN (elektronické sériové číslo, které je tajné) a své MIN (mobilní identifikační číslo, jež se skládá z kódu oblasti a sedmiciferného čísla vlastního telefonu).

Hobbes detektivovi dále vysvětlil, že bude-li znát obě tato čísla a bude-li se nacházet přibližně v okruhu jedné míle od telefonu, z něhož bude Phate právě volat, může pomocí přístroje na rádiové vyhledávání směru vystopovat volajícího s přesností několika metrů. Nebo - jak Hobbes znovu zopakoval - "přímo k němu za zadek".

"Jenže jak tahle čísla zjistíme?" zeptal se Bishop.

"No, to je právě to nejtěžší. Většinou ta čísla známe, protože nám zákazník ohlásí odcizení přístroje. Jenže tenhle chlápek mi zrovna nepřipadá jako nějaký chmaták. Zjistěte si to, jak chcete, ale my zkrátka ta čísla potřebujem - jinak pro vás nemůžu vůbec nic udělat."

"Jestli vám je seženeme, jak rychle ho pak odhalíte?"

"Já? Natotata. A jestli se budu moct svézt v autě s majáčkem, bude to ještě rychleji," zažertoval Hobbes. Podal policistům vizitku.

Byla na ní dvě čísla do kanceláře, číslo faxu, číslo na pager a dvě čísla na mobilní telefon. Hobbes se zašklebil. "Moje holka má ráda, když jsem pořád k sehnání. Říkám jí, že je to proto, že ji miluju, ale ve skutečnosti musím být neustále k dispozici firmě, protože s kradenými hovory se teď doslova roztrhl pytel. Věřte mi, krádeže mobilních služeb se

stanou největším zločinem nového století."

"Nebo jedním z nich," dodala Linda Sanchezová a pohlédla na fotografii Andyho Andersona s rodinou.

Hobbes odešel a vyšetřovací tým se vrátil ke zkoumání několika málo dokumentů z Phateova počítače, které stačili vytisknout, než Phate začal šifrovat data.

Po chvíli Miller oznámil, že improvizovaná síť OPK již opět funguje. Gillette zkontroloval a ověřil instalaci nejnovějších zálohovacích pásek - chtěl mít jistotu, že síť stále není napojena na ISLEnet.

Právě když dokončil poslední diagnostický test, začal počítač pípat.

Gillette pohlédl na obrazovku a přemýšlel, jestli jeho bot našel něco dalšího. Pípání však ohlašovalo příchozí e-mail. Byl od Triple-X.

Gillette začal číst text e-mailu nahlas: ",Posílám ti soubor s pár

dobrymi phrky na našeho kámoše/" Gillette vzhlédl. "Frky s ph."

"Hackerství stojí na hláskování," poznamenal Bishop a řekl:

"Myslel jsem, že Triple-X má panický strach a bude používat pouze telefon."

288 289

"Nezmiňuje se tu o Phateově jménu a celý soubor je zašifrovaný." Gillette si všiml, že se agent ministerstva obrany ošil, a tak rychle dodal:

"Nerad vás zklamu, agente Backle - není to Standard 12.

Použil komerčně prodávaný šifrovací program." Zamračil se.

"Bohužel nám k němu neposlal klíč. Nedostal jste někdo vzkaz od Triple-X?"

Nikomu v kanceláři však hacker nevolal.

"Máte jeho číslo?" zeptal se Gillette Bishopa.

Detektiv zavrtěl hlavou a dodal, že když mu Triple-X nad ránem volal ohledně Phateovy e-mailové adresy, svítilo jako číslo volajícího na displeji telefonní číslo veřejného automatu.

Když si však Gillette prohlédl zašifrovaný soubor, zasmál se a řekl:

"Myslím, že tohle cracknu i bez klíče." Zastrčil do jednoho z počítačů disketu-s hackerským nádobíčkem a spustil dešifrovací program, který si uhackoval před několika lety.

Linda Sanchezová, Tony Mott a Shelton zatím dumali nad několika stránkami materiálu, které se Gilletteovi podařilo vytisknout z Phateovy složky

Další projekty, než pachatel zastavil stahování a zašifroval veškerá data.

Mott připevnil stránky k tabuli a členové týmu nyní postávali v hloučku před nimi.

"Je tu spousta odkazů na správu budov," poznamenal Bishop.

"Domovní služba, parkování, bezpečnostní a stravovací služby, personál, výplatní termíny. Zdá se, že se chce zaměřit na nějaké velké místo."

Mott zpozorněl. "Poslední stránka, podívejte. Léčebné služby."

"Nemocnice," řekl Bishop. "Půjde po nemocnici."

"To dává smysl," dodal Shelton. "Přísná bezpečnostní opatření, spousta potenciálních obětí..."

Nolanová přikývla. "Zapadá to do jeho profilu člověka, který rád hraje hry a překonává překážky. Navíc se v nemocnici může vydávat prakticky za kohokoliv - za chirurga, za sestru nebo třeba za správce.

Netušíte, na kterou nemocnici má spadeno?"

Nikdo však na stránkách nenašel zmínku o nějaké konkrétní nemocnici.

Bishop ukázal na řádek na jedné z vytištěných stránek.

Identifikační čísla plnění ZPZSK - Jednotka 44

"Tohle mi něco připomíná."

Pod řádkem se nacházel dlouhý seznam čísel - pravděpodobně čísel sociálního pojištění.

"ZPZSK," řekl Shelton, pokýval hlavou a rovněž se snažil zkratku rozluštit.

"Jo, taky jsem už to někde slyšel."

"Ale vždyť je to jasné," ozvala se náhle Linda Sanchezová. "To je zkratka naší pojišťovny - Zdravotní pojišťovna zaměstnanců státu Kalifornie.

A tohle jsou určitě čísla pojistek jejich pojištěnců."

Bishop zvedl telefon a zavolal do sídla ZPZSK v Sacramentu.

Sdělil specialistovi na pojistná plnění, co vyšetřovatelé zjistili, a zeptal se, co tyto informace znamenají. Chvilí poslouchal, pokyvoval hlavou a nakonec vzhlédl. "Jsou to nejnovější pojistná plnění za lékařské zákroky u státních zaměstnanců," oznámil členům týmu a opět promluvil do telefonu: "A co je Jednotka 44?"

Opět chvilí poslouchal a pak se zamračil. Pohlédl na ostatní.

"Jednotka 44 je státní policie - pobočka v San Jose. To jsme my. Ty informace jsou důvěrné... Jak se k nim Phate dostal?"

"Ježíšikriste," zamumlal Gillette. "Zeptejte se, jestli se záznamy o téhle jednotce dají najít na ISLEnetu."

Bishop poslechl a pak přikývl. "Prý zajisté ano."

"Zatraceně," ulevil si Gillette. "Když se Phate prolomil na ISLEnet, nepobýval tam jenom čtyřicet vteřin - sakra, on jen změnil protokolové soubory, abychom si to mysleli. Určitě si stáhl celé gigabyty dat. Měli bychom..."

"Ach ne," zalapal po dechu mužský hlas plný šokovaného úděsu.

Policisté se otočili a spatřili zdeptaného Franka Bishopa, jak s otevřenými ústy ukazuje na seznam čísel připevněný k tabuli.

"Co se děje, Franku?" zeptal se Gillette.

"Udeř na Stanford-Packardovo léčebné centrum," zašeptal detektiv.

"Jak to víte?"

"Vidíte to druhé číslo zdola? To je číslo pojistky mé ženy. Zrovna teď je v nemocnici."

Do pokoje Jennie Bishopové vstoupil muž.

Jennie odtrhla oči od televizní obrazovky, na které právě nepřítomně a bez zvuku sledovala srdceryvnou telenovelu plnou detailních

290 291

záběrů a porovnávala účesy hereček. Očekávala příchod doktora Willistona, avšak ve dveřích stál někdo jiný - neznámý muž v tmavě modré uniformě. Byl mladý a měl hustý černý knírek, který příliš neladil s jeho světlými vlasy. Ochlupení pod nosem si bezpochyby nechal narůst ve snaze dodat své mladistvé tváři trochu vyzrálosti. "Paní Bishopová?" řekl s lehce jižanským přízvukem, který se v této části Kalifornie příliš často neslyší.

"Ano."

"Jmenuji se Hellman. Jsem členem bezpečnostní ostrahy této nemocnice. Před chvílí nám volal váš manžel a žádal, abychom vám vyřídili, že máte zůstat na pokoji."

"Proč?"

"To nám neřekl. Říkal jen, abychom dohlédli, že do vašeho pokoje nevstoupí nikdo kromě něj, policistů nebo vašeho lékaře."

"Proč?"

"To nám nesdělil."

"Je syn v pořádku? Brandon?"

"Neříkal, že by nebyl."

"A proč se Frank neozval rovnou mně?"

Hellman si pohrával se slzným sprejem na opasku. "Asi před půl hodinou došlo k výpadku všech nemocničních telefonů. Technici už na tom pracují. A tak nám váš manžel zavolal na vysílačku, které používáme pro komunikaci se sanitkami."

Jennie měla v kabelce mobilní telefon, ale viděla na stěně ceduli s varováním, aby pacienti tyto přístroje v nemocnici nepoužívali, neboť jejich signál může narušit chod kardiostimulátorů či jiných lékařských přístrojů.

Strážník se rozhlédl po místnosti, přisunul si k posteli židli a posadil se. Jennie se na mladíka nedívala, ale vycítila, že si upřeně prohlíží celé její tělo, jako by se snažil zahlédnout přes podpažní výstřih pláště její ňadra. Otočila se na něj se spalujícím pohledem, ale mladík stihl obrátit oči jinam.

Do pokoje vešel doktor Williston - otlý a plešatějící padesátník.

"Dobrý den, Jennie, tak jakpak se vám dnes daří?"

"Dobře," řekla Jennie nejistě.

Vtom si lékař všiml bezpečnostního strážníka a pohlédl na něj se zdviženým obočím.

"Detektiv Bishop mě požádal, abych zůstal u jeho ženy," prohlásil muž.

Doktor Williston se na něj zadíval a zeptal se: "Vy jste z nemocniční ostrahy?"

"Ano, pane."

"Případy, na kterých Frank pracuje, nám někdy způsobují drobné nepohodlí," řekla Jennie. "A on chce být opatrný."

Lékař přikývl a nasadil uklidňující výraz. "Dobrá, Jennie, ty testy samotné nebudou trvat dlouho, ale rád bych si s vámi promluvil o tom, proč vám je bereme a... co vlastně hledáme." Kývl na tampon po injekci na Jenniině paži. "Vidím, že krev už vám sestra odebrala a..."

"Ne. To je z té injekce."

"Z čeho?"

"Vždyť víte, z té injekce."

"Z jaké injekce?" zeptal se Williston a zachmuřil se.

"Asi před dvaceti minutami. Předepsal jste mi injekci."

"Žádnou injekci jsem vám nepředepsal."

"Ale..." Jennie cítila, jak jí tělem projíždí mrazivá vlna strachu stejně chladná a bodavá jako látka, která se jí po podání injekce začala rozlévat v paži. "Ta sestra, která mi ji dávala..., měla v ruce počítačovou sjetinu. Stálo v ní, že jste mi předepsal injekci!"

"A co to bylo za látku? Všimla jste si toho?"

Jennie začala prudce oddechnout. "Já nevím!" zašeptala v panické hrůze.

"Doktore, mé dítě..."

"Žádný strach," uklidnil ji Williston. "Zjistím to. Která to byla sestra?"

"Jmenovky jsem si nevšimla. Byla malá, silná a měla černé vlasy. Hispánka. Vezla před sebou vozík." Jennie se dala do pláče. Strážník se předklonil. "Stalo se něco? Můžu vám nějak pomoci?" Jennie i lékař si ho však nevšimli. Lékařův výraz vyděsil Jennii k smrti - také on propadl panice. Natáhl se a vytáhl z kapsy baterku. Posvítíl Jennii do očí, změřil jí krevní tlak a podíval se na monitor značky Hewlett-Packard. "Máte lehce zvýšený tep a tlak. Ale zatím se není čeho bát. Půjdu zjistit, co se děje." Spěšně odešel z pokoje. Zatím se není čeho bát... Strážník vstal a zavřel dveře. "Ne," řekla Jennie. "Nechte je otevřené."

292 293

"Promiňte," odpověděl strážník klidně. "Ale mám instrukce od vašeho muže." Znovu se posadil a přisunul si židli ještě blíže. "Co kdybychom zesílili tu televizi?" Jennie neodpověděla. Zatím se není čeho bát... Strážník sebral dálkové ovládání a výrazně zesílil zvuk. Přepnul program na jinou telenovelu a opět se opřel. Jennie znovu vycítila, že na ni upřeně civí, ale vůbec teď na něj nemyslela. Hlavou se jí honily pouze dvě věci: příšerná vzpomínka na pálící injekci. A myšlenka na dítě. Zavřela oči, modlila se, aby bylo vše v pořádku, a hladila se po břicho, v němž leželo její dva měsíce staré děťátko - možná spalo, možná se nehybně vznášelo a možná poslouchalo prudké a vyděšené bušení mamincina znepokojeného srdce, které bezpochyby zaplňovalo celý potemnělý svět tohoto nenarozeného tvorečka.

00100001 / 33

Agent ministerstva obrany Arthur Backle upjatě a podrážděně posunul svou židli na stranu, aby lépe viděl na počítač Wyatta Gillettea. Hacker se ohlédl za vrzáním židle o laciné linoleum, otočil se zpátky k obrazovce a pokračoval v psaní. Jeho prsty létaly po celé klávesnici. Oba muži zůstali v kanceláři Oddělení počítačové kriminality úplně sami. Jakmile se totiž Bishop dozvěděl, že příští pachatelovou obětí by mohla být jeho žena, sebral se a uháněl do nemocnice. Vzápětí ho následovali všichni ostatní s výjimkou Gillettea, jenž zde zůstal, aby rozšifroval e-mail, který jim zaslal hacker s prapodivným jménem Triple-X. Gillette zkoušel Backleovi navrhnout, že v nemocnici by mohl být užitečnější, ale agent reagoval pouze nevyzpytatelným poloúsměškem, který - jak dobře věděl - spolehlivě přiváděl podezřelé k šílenství, a přisunul si židli ještě blíže k Gilletteovi. Nyní nedokázal pochopit, jak mohou hackerovy hrubé a mozolnaté prsty tak rychle tancovat po klávesách. Přitom byl agent paradoxně člověkem, který dokázal rychlé psaní na počítači ocenit. Za prvé se jeho zaměstnavatel - ministerstvo obrany - pohyboval ve světě počítačů nejdéle ze všech federálních institucí (a jak ministerské oddělení pro vztahy s veřejností s oblibou zdůrazňovalo, patřil resort

obranu dokonce i k zakladatelům internetu). Kromě toho se agent v rámci pravidelného výcviku zúčastňoval nejrůznějších kursů o počítačové kriminalitě, které pořádala CIA, ministerstvo spravedlnosti nebo ministerstvo obrany, a strávil celé hodiny sledováním videozáznamů zachycujících hackery při práci.

Když nyní sledoval při psaní Gillettea, vzpomněl si na nedávné školení ve Washingtonu, D.C.

Agenti z Oddělení kriminálního vyšetřování tehdy seděli za lacinými dřevotřískovými stoly v jedné z mnoha konferenčních místností Pentagonu a trávili dlouhé hodiny pod kuratelou dvou mladých

294 295

mužů, kteří rozhodně nepatřili k typickému zástupu školicích instruktorů. Jeden z nich měl vlasy až po ramena, pestrobarevné sandály, šortky a zmačkané tričko. Druhý byl oblečen střízlivěji, ale zato měl celé tělo prošpikováno piercingem a na hlavě zeleného ježka. Oba dva byli členy "tygřího týmu" - jak se označovala skupina někdejších "zlých" hackerů, kteří se rozhodli sekát dobrotu (bez výjimky proto, že si uvědomili, kolik peněz se dá vydělat ochranou firem a vládních institucí před jejich bývalými kolegy).

Backle zprvu pocíťoval vůči oběma těmto hasstrošům skepsi, ale nakonec se nechal okouzlit jejich pronikavou inteligencí a schopností zjednodušit a přiblížit ostatním jinak těžko pochopitelnou problematiku šifrování a háčkování. Jejich přednášky byly nakonec nejlépe formulovanými a nejpochoptitelnějšími přednáškami, které Backle za šest let práce na Oddělení kriminálního vyšetřování absolvoval.

Věděl sice, že v tomto oboru není žádný profesionál, ale díky kursům dokázal alespoň přibližně chápat, co Gilletteův crackovací program momentálně provádí. Zdálo se, že nemá nic společného s šifrovacím systémem Standard 12, vyvinutým na ministerstvu obrany.

Ovšem pan Zelený vlas jim také vysvětlil, jak se dají programy kamuflovat. Člověk mohl například vyrobit Standardu 12 nový kabátek, díky němuž se program tvářil jako zcela jiný typ počítačového programu - dokonce i jako hra nebo textový procesor.

A právě proto se Backle nyní předkláněl na židli a dával hlučně najevo podráždění.

Gillette strnul, přestal datlovat do klávesnice a pohlédl na agenta. "Já se vážně potřebuju soustředit. Když mi takhle funíte za krk, docela mě to ruší."

"A jaký program že to vlastně používáte?"

"Jaképak ,že'? Ještě jsem vám neřekl, co je to za program."

Znovu ten chabý úsměšek. "No tak mi to povězte, co vy na to?"

Jsem zvědavý."

"Jeden šifrovací a dešifrovací program, který jsem si stáhl z webové stránky HackerMart a sám si ho upravil. Je to freeware, takže jsem snad neporušil žádná autorská práva. Což mimochodem stejně nespadá do vaší jurisdikce. Chcete vědět, jaký se v něm používá algoritmus?"

Backle neodpověděl a pouze zíral na obrazovku, přičemž si dával záležet, aby měl neustále na tváři onen otravný poloušměv.

"Víte co, Backle?" řekl Gillette. "Já to vážně potřebuju dodělat. Co kdybyste si zatím skočil do kuchyňky tadyhle na chodbě, dal si kafe nebo rohlíček nebo co já vím a nechal mě pracovat?" Odmlčel se a pak vesele dodal: "Až budu hotov, můžete si to prohlídnout a pak mě zatknout za nějakou pitomost, jestli o to tolik stojíte."

"Ale ale, nejsme nějakí nedůtkliví?" řekl Backle a opět hlasitě zavrzal nohama od židle o podlahu. "Já pouze dělám svou práci."

"A já se snažím dělat tu svou." Hacker se otočil zpátky k počítači. Backle pokrčil rameny. Hackerův přístup jeho podráždění ani trochu nezmírnil, ale představa kafe a rohlíčků se mu docela zalíbila. Vstal, protáhl se a zamířil na chodbu, odkud se linula omamná vůně kávy. Frank Bishop zastavil smykem na parkovišti před Stanford-Packardovým léčebným centrem a vyskočil z auta, přičemž úplně zapomněl vypnout motor nebo zavřít dveře.

V polovině cesty k hlavnímu vchodu si to uvědomil, zastavil se a prudce se otočil. V tu chvíli však zaslechl ženský hlas: "Utíkejte, šéfe. Já se o to postarám." Byla to Linda Sanchezová, která se spolu s Bobem Sheltonem a Tonym Mottem přišla v neoznačeném autě krátce po Bishopovi - detektiv totiž tolik spěchal za manželkou, že ani nečekal na zbytek týmu. Patricia Nolanová a Stephen Miller dorazili po chvíli ve třetím autě. Bishop vlétl se zadrženým dechem do vstupních dveří.

V hlavním vestibulu se prohnal kolem desítky čekajících pacientů. U přijímací přepážky se kolem recepční krčily tři zdravotní sestry a civěly na obrazovku počítače. Žádná z nich mu nevěnovala pozornost. Něco tady nehrálo. Všechny sestry se mračily a jedna po druhé se střídaly u klávesnice.

"Promiňte, jsem tady v policejní záležitosti," řekl Bishop a ukázal sestrám odznak. "Potřebuji vědět, na kterém pokoji leží Jennie Bishopová." Jedna ze sester vzhlédla. "Promiňte, pane, ale zbláznil se nám systém. Nevíme, co se děje, ale nemůžeme se dostat k informacím o pacientech." "Musím ji najít. Ihned."

Sestra si všimla detektivova zmučeného výrazu a přistoupila k němu. "Je zde hospitalizována?"

296 297

"Cože?"

"Bude tady přes noc?"

"Ne. Přijela jenom na pár testů. Na hodinku nebo dvě. Je to pacientka doktora Willistona."

"Onkologická ambulance." Sestra se dovtípila. "Dobře, takže to je v západním křídle ve druhém patře. Táhle." Ukázala Bishopovi směr a chtěla mu ještě něco říct, ale to už detektiv sprintoval po chodbě.

Vedle něj zavlálo cosi bílého a Bishop se na to podíval. Košili měl úplně vykasanou z kalhot. Aniž by zvolnil tempo, začal si ji ledabyly zastrkovat zpátky.

Vyběhnout po schodech a prolétnout snad míli dlouhou chodbu až k západnímu křídlu.

Na konci chodby potkal sestru, která mu ukázala Jenniin pokoj.

Mladá blondýnka měla ve tváři znepokojený výraz, ale Bishop netušil, zda je

to kvůli něčemu, co o Jennii ví, nebo spíše kvůli jeho ustaranému výrazu. Proběhl chodbou, vpadl do dveří a téměř vrazil do štíhlého mladého strážníka, který seděl vedle Jenniiny postele. Muž se rychle postavil a hmátl po pistoli.

"Miláčku!" vykřikla Jennie.

"To je v pořádku," řekl Bishop strážníkovi. "Já jsem její manžel."

Jennie tiše plakala. Bishop k ní přiběhl a vzal ji do náruče.

"Jedna sestra mi dala injekci, kterou doktor nepředepsal," zašeptala.

"Nevědí, co to bylo. Co se děje, Franku?"

Bishop pohlédl na bezpečnostního strážníka, na jehož jmenovce stálo

"R. Hellman".

"Stalo se to, ještě než jsem přišel, pane," bránil se strážník. "Momentálně zjišťují, co to bylo za sestru."

Bishop byl vděčný, že zde strážník vůbec hlídá. Musel vynaložit nesmírné úsilí, než se spojil s bezpečnostní agenturou nemocnice a nechal někoho poslat do Jenniina pokoje. Phate totiž vyřadil z provozu nemocniční ústřednu a rádiový přenos vysílačkou byl tak nekvalitní, že si člověk pomalu nemohl být jistý, co vlastně osoba na druhém konci říká.

Nakonec však jeho instrukce podle všeho pochopili správně.

Kromě toho Bishopa potěšilo, že strážník - na rozdíl od většiny ostatních, které doposud zahlédl v nemocnici - má u sebe stělnou zbraň.

"Co se děje, Franku?" zopakovala otázku Jennie.

"Víš, jak teď jdeme po tom vrahovi... Zjistil, že dneska budeš tady v nemocnici. Myslíme si, že by se tu mohl někde potulovat."

Do pokoje se vřítela Linda Sanchezová. Strážník zkontroloval policejní průkaz, který jí visel na řetízku kolem krku, a gestem ji pozval dovnitř. Obě ženy se z dřívějšíka znaly, ale Jennie byla příliš rozrušená, než aby Lindě kývla na pozdrav.

"Franku, co naše děťátko?" řekla a začala vzlykat. "Co když mi dali něco, co děťátku ublíží?"

"A co ti říkal doktor?"

"Doktor nic neví!"

"Všechno bude v pořádku, miláčku. To bude dobrý."

Bishop sdělil Lindě Sanchezové, co se stalo, a podsaditá žena se posadila na Jenniinu postel. Vzala pacientku za ruku, předklonila se a řekla přátelským, ale rázným hlasem: "Podívej se na mě, drahoušku. Podívej se na mě..." Když Jennie poslechla, Sanchezová pokračovala: "Teď jsme v nemocnici, vid'?"

Jennie přikývla.

"Takže jestli ti někdo udělal, co neměl, dokážou si tu s tím poradit, než bys řekla švec." Lindiny tlusté tmavé prsty začaly prudce třít Jenniinu paži, jako by se Jennie právě vrátila z mrazivé dešťové přeháňky.

"Je tu víc doktorů na čtvereční metr než kdekoliv jinde v Silicon Valley. Nemám pravdu? Podívej se na mě. Nemám pravdu?"

Jennie si otřela oči a přikývla. Zdálo se, že se trochu uklidnila.

Bishop se uklidnil také a měl radost, že i on přispěl svým dílem k manželčině ukonejšení. Přesto se mu vedle této úlevy uhnízdila v hlavě další myšlenka: že pokud Phate jeho ženě nebo dítěti jakýmkoliv způsobem ublížil, nedostanou se on ani Shawn do vazby živí.

Do dveří vběhl Tony Mott, který se během sprintu z parkoviště do pokoje

ani nezadýchchal - na rozdíl od Boba Sheltona, jenž se vpotácel do pokoje, opřel se o dveřní zárubeň a začal lapat po dechu. Bishop oběma mužům oznámil: "Phate možná něco provedl s Jenniinými léky. Právě to ověřují."
"Ježíšikriste," zamumlal Shelton. Bishop byl tentokrát rád, že je s nimi také Tony Mott a že má navíc u sebe velkou chromovanou • pistoli Colt. Zastával názor, že pokud má člověk proti sobě pachatele, jako jsou Phate nebo Shawn, není spojenců a střelných zbraní nikdy dost.

298 299

Sanchezová stále konejšivě držela Jennii za ruku, šeptala jí do ucha nesmysly a vykládala jí, jak dobře vypadá, jak příšerné je tady asi jídlo a že ten ošetřovatel, který se právě mihl na chodbě, byl teda pořádný kus chlapa. Bishopa napadlo, že dcera Lindy Sanchezové může mluvit o štěstí, že má takovou mámu - která bude bezpochyby stát těsně vedle ní, až její lenivé děťátko konečně přijde na svět.
Mott projevil tolik duchapřítomnosti, že s sebou vzal fotokopie Hollowayova policejního snímku z Massachusetts. Sdělil Bishopovi, že dole fotky rozdál několika členům ostrahy a ti je nyní roznášejí nemocničnímu personálu. Zatím nikdo ovšem pachatele nepoznal.
Mladý policista pokračoval: "Patricia Nolanová s Millerem odešli na informační oddělení nemocnice a pokoušejí se zjistit, jaké napáchal Phateův hack škody."
Bishop kývl a řekl Sheltonovi s Mottem: "Chci, abyste teď..."
Vtom se monitor životních funkcí na stěně hlasitě rozbzučel a graf znázorňující rytmus Jenniina srdce začal zběsile poskakovat nahoru a dolů. Na obrazovce se zářivě červeným písmem objevilo hlášení.
VAROVÁNÍ: Fibrilace
Jennie zalapala po dechu, otočila hlavu, zadívala se na monitor a dala se do křiku.
"Ježíšikriste!" zaječel Bishop, popadl nouzové tlačítko a začal ho zběsile mačkat. Bob Shelton vyběhl na chodbu a začal křičet: "Potřebujeme tady pomoc! Tady! Rychle!"
A pak se křivka na obrazovce zničehonic zploštila a varovné bzučení se proměnilo v pronikavý pískot. Současně se na monitoru objevilo nové hlášení.
VAROVÁNÍ: Zástava srdce
"Miláčku," vzlykala Jennie. Bishop ji pevně objal a pocítil naprostou bezmocnost. Z Jenniina obličej stékaly krůpěje potu a celé tělo se jí třásl, avšak stále zůstávala při vědomí. Linda Sanchezová přeběhla ke dveřím a začala ječet: "Tak sežeňte už někdo doktora, sakra!"
O chvíli později vběhl do pokoje doktor Williston. Pohlédl na monitor a na pacientku, natáhl se a vypnul monitor.
"Dělejte něco!" vrískal Bishop.
Williston jí chvíli poslouchal hrudník a pak změřil tlak. Nakonec odstoupil a oznámil: "Nic jí není."
"Nic jí není?" zeptal se Mott.
Sanchezová se tvářila, jako by chtěla doktora popadnout za šosy a odtáhnout ho zpátky k pacientce. "Zkontrolujte ji ještě jednou!"
"Je úplně v pořádku," zopakoval Williston policistce.

"Ale ten monitor...", koktal Bishop.

"Porucha," vysvětlil doktor. "Máme nějaké problémy s centrálním počítačovým systémem. Všechny monitory na tomto patře se chovají stejně."

Jennie zavřela oči a položila si hlavu na polštář. Bishop ji pevně objal.

"A pokud jde o tu injekci," pokračoval lékař, "už jsem ji vystopoval."

Centrální farmaceutické oddělení dostalo nějakou záhadou příkaz, aby vám dali vitaminovou injekci. Nic jiného to nebylo."

"Jen vitaminy?"

Bishop se roztrásl úlevou a musel se přemáhat, aby potlačil slzy.

"Nemohou ublížit vám ani plodu," dodal Williston. "Ale stejně je to zvláštní - příkaz byl vydán mým jménem a ten, kdo ho vydal, musel znát moje přístupové heslo, aby ho mohl potvrdit. Já mám přitom to heslo uložené v jednom skrytém souboru v počítači. Neumím si vysvětlit, jak se k němu ten člověk dostal."

"Opravdu záhada," řekl Tony Mott a jízlivě se podíval na Bishopa.

Do pokoje vstoupil asi padesátiletý muž s vojenským chováním.

Měl na sobě konzervativní oblek a představil se jako šéf nemocniční ostrahy Les Allen. Strážník Hellman mu kývl na pozdrav, ovšem Allen nereagoval. "Co se tady děje, detektive?" zeptal se Bishopa.

Bishop mu vylíčil, co se stalo s jeho ženou a monitory na patře.

"Takže pronikl do našeho hlavního počítače," řekl Allen. "Nadnesu to dnes na schůzce bezpečnostního výboru. Ale co máme udělat teď? Myslíte, že je ten chlápek někde tady?"

"No jo, určitě je tady." Bishop mávl na potměšlý monitor nad Jenniinou hlavou. "Tohle byla podvrtná akce, abychom se zaměřili na Jennii a toto křídlo. Což znamená, že si vzal na mušku jiného pacienta."

300 301

"Nebo pacienty," dodal Bob Shelton.

Mott přitakal. "Nebo někoho z personálu."

"Tento podezřelý rád překonává překážky. Na jaké místo v nemocnici je nejtěžší se vloupat?"

Doktor Williston s Lesem Allenem se na chvíli zamysleli. "Co myslíte, doktore? Na operační sály? Všechny mají dveře s omezeným přístupem."

"Kde jsou," zeptal se Bishop.

"V oddělené budově. Z tohoto křídla se k nim jde přes zvláštní tunel."

"A většina lékařů a sester na sálech nosí pláště a roušky, vidíte?"

zeptala se Linda Sanchezová.

"Ano."

Phate se tedy mohl nerušeně pohybovat po celém bojišti. "Operují tam momentálně někoho?" zeptal se Bishop.

Doktor Williston se zasmál. "Někoho? Právě teď tam probíhá dobrých dvacet zákroků." Otočil se k Jennii. "Za deset minut jsem zpátky."

Dokončíme ty testy a pošleme vás domů." Odešel z pokoje.

"Takže lov začíná," řekl Bishop Mottovi, Sanchezové a Sheltonovi a znovu Jennii objal. Když odešel, přisunul si mladý bezpečnostní strážník židli opět blíže k posteli, a jakmile se i ostatní policisté ocitli na chodbě, vstal a zavřel za nimi dveře. Bishop slyšel, jak se zamyká zámek.

Vyšetřovatelé nyní rychle kráčeli chodbou. Mott držel ruku těsně u pistole a divoce se rozhlížel, jako by byl připraven tasit a zastřelit každého, kdo

by se být jen stínem podobal Phateovi.

Také Bishop cítil nervozitu - připomínal si, že vrah je chameleon a klidně by mohl třeba právě nyní procházet v přestrojení kolem nich a oni by si toho ani nevšimli.

Stáli již u výtahu, když Bishopa něco napadlo. Znepokojeně se ohlédl za zavřenými dveřmi Jenniina pokoje, a aniž by zacházel do podrobného popisu Phateova umění sociálního inženýrství, otočil se k Allenovi a řekl:

"S naším pachatelem je ta potíž, že si nikdy nemůžete být jistý, jak bude vypadat příště. Nevěnoval jsem příliš pozornosti tomu strážníkovi v manželčině pokoji. Je zhruba v pachatelově věku a má podobnou postavu. Jste si jist, že pracuje ve vašem oddělení?"

"Kdo? Táhle Dick Hellman?" odvětil Allen a pomalu přikývl.

"No, s jistotou vám můžu říct jen to, že je to manžel mé dcery a znám ho už osm let. A pokud jde o "pracovní" část vaší otázky, jestli považujete za práci, když někdo profláká čtyři hodiny z osmihodinové směny, pak odpověď zní ano."

V nevelké kuchyňce Oddělení počítačové kriminality zatím agent Art Backle marně hledal v ledničce smetanu nebo alespoň mléko. Od doby, kdy do oblasti Sanfranciského zálivu dorazila firma Starbucks, Backle žádný jiný druh kávy nepil a dobře věděl, že zdejší ošizený a spáleninou páchnoucí nápoj bude bezpochyby chutnat úděsně a bude ho potřeba něčím vyspravit. S notným znechucením si nasypal do šálku velkou dávku Coffee-mate a zalil ho vodou.

Tekutina se zbarvila do šeda.

Sebral z talíře rohlíček a zakousl se do něj. Ukázalo se, že je gumový.

Zatraceně... Odhodil falešný rohlíček na druhý konec kuchyňky a uvědomil si, že ho sem Gillette poslal úmyslně, aby si z něj vystřelil.

Rozhodl se, že až se ten zatracený hacker vrátí zpátky do vězení, tak mu...

Co to bylo za hluk?

Začal se otáčet zpátky ke dveřím.

Než se však dovtípil, že to byly kroky sprintujícího člověka, byl již útočník na něm. Vrhl se štíhlému agentovi na záda, narazil ho na zeď a vyrazil mu dech.

Otočil se a zhasnul světla. Kuchyňka bez oken se ponořila do absolutní tmy.

Útočník pak popadl Backlea za límec a mrštil jím o zem čelem k podlaze.

Agentova hlava s tichým žuchnutím narazila do betonu.

Backle zalpal po dechu a zašmátral po pistoli.

Jiná ruka se jí však zmocnila dříve a vytáhla ji z pouzdra.

Kým bys chtěl být?

Phate pomalu kráčel hlavní chodbou mezi kanceláři Oddělení počítačové kriminality kalifornské státní policie. Měl na sobě obnošenou a zašpiněnou kombinézu společnosti Pacific Gas and Electric a na hlavě tvrdžák.

V kombinéze pak ukrýval nůž typu Ka-bar a velkou automatickou pistoli Glock se třemi zásobníky. Kromě toho měl u sebe ještě další zbraň, avšak tu by náhodný kolemjdoucí v rukou opraváře rozhodně za zbraň nepovažoval: velký francouzský klíč.

Kým bys chtěl být?

Někým, komu zdejší policisté uvěří a koho nebudou dvakrát prověřovat, když ho uvidí mezi sebou. Tím by chtěl Phate být.

Phate se rozhlédl kolem sebe a neubráníl se překvapení, že si OPK vybrala za své sídlo právě dinosaurí výběh. Mohla být náhoda, že rozbili hlavní stan právě zde? Nebo to byl od zesnulého Andyho Andersena záměr?

Na chvíli se zastavil, aby se zorientoval, a pak pomalu - a tiše pokračoval v chůzi směrem k buňce nacházející se ve stinném koutě hlavní kanceláře dinosaurího výběhu. Z buňky se ozývalo zběsilé t'ukání do kláves.

Phate byl rovněž překvapen, že celé OPK je tak prázdné. Čekal, že zde budou přinejmenším tři nebo čtyři lidé - proto měl velkou pistoli a rezervní zásobníky -, ale všichni byli podle všeho v nemocnici, kde paní Bishopová nejspíš právě prodělávala dosti slušné trauma v důsledku injekce vitamínu B, kterou jí Phate na dopoledne naordinoval.

Phate opravdu zvažoval, že Bishopovu manželku zabije - nebylo nic jednoduššího než nařídit centrálnímu farmaceutickému oddělení, aby jí předepsalo například koňskou dávku inzulínu -, avšak v této fázi hry by to nebyla nejlepší taktika. Živá a panicky křičící Jennie Bishopová byla nejcennější v roli postavy, která odpoutává pozornost.

Pokud by zemřela, policisté by mohli dospět k závěru, že právě ona byla Phateovým zamýšleným cílem, a okamžitě by se vrátili sem na ústředí OPK. Takto však běhali po nemocnici sem a tam a snažili se najít skutečnou oběť. Skutečná oběť se opravdu nacházela někde jinde než v Jenniině pokoji.

Až na to, že jí nebyl pacient ani zaměstnanec Stanford-Packardova léčebného centra. Nacházela se přímo zde na OPK.

A jmenovala se Wyatt Gillette.

Který nyní seděl ve špinavé kobce pouhých šest metrů od Phatea.

Phate chvíli poslouchal úžasné staccato Valleymanova střelhitého a efektivního psaní. Jeho dotek byl neúprosný, jako by se jeho geniální nápady mohly rozplynout jako kouř, kdyby je Gillette okamžitě nenat'ukal do procesorové jednotky počítače.

Pomalu se přesunul až k buňce a sevřel těžký francouzský klíč.

V dobách, kdy byli oba mladí muži klíčovými postavami Rytířů přístupu, Gillette často tvrdil, že se hackeři musí naučit umění improvizace.

Také Phate si tuto schopnost osvojil a právě dnes silně improvizoval.

Dospěl k závěru, že existuje až příliš velké riziko, že se Gillette dozvěděl o plánovaném útoku na nemocnici, když se vloupal do Phateova počítače. A tak lehce pozměnil plány. Namísto původně plánované vraždy několika pacientů na jednom z operačních sálů se rozhodl navštívit OPK.

Samozřejmě existovala určitá pravděpodobnost, že Gillette pojedou do nemocnice s policií, a tak mu Phate zaslal pár šifrovaných blábolů, které se vydávaly za vzkaz od Triple-X, čímž získal jistotu, že Gillette zůstane zde a bude se je pokoušet rozšifrovat.

Toto je dokonalé kolo, pomyslel si Phate. Nejenže průnik na OPK představuje skutečnou překážku - oceněnou ve hře Access plnými 25 body -, ale bude-li Phate úspěšný, získá konečně příležitost zlikvidovat člověka, po němž už léta pase.

Znovu se rozhlédl kolem sebe a zaposlouchal se. Kromě Jidáše Valleymana nebylo na celém oddělení ani živáčka. A bezpečnostní opatření zde byla mnohem méně přísná, než očekával. Přesto Phate nelitoval, že si dal s

přípravou tolik práce - kombinéza PG&E, falešná objednávka na kontrolu obvodových skříní, laminovaná průkazka, kterou si příčinlivě vyrobil na identifikačním stroji, časově náročné překonávání zámku.

Když člověk hraje Access proti skutečnému wizardovi, není opatrnosti nikdy nazbyt, zvláště když se tento wizard shodou okolností skrývá přímo v podzemní kobce policejního oddělení.

Phate byl nyní pouhých pár decimetrů od svého protivníka od člověka, jehož bolestnou smrt si dlouhé hodiny živě představoval.

Avšak na rozdíl od tradiční verze hry Access, v níž hráč probodává tlukoucí srdce oběti, měl Phate pro Gillettea připraveno něco jiného.

Oko za oko...

Zasadí Valleymanovi ránu francouzským klíčem do hlavy, aby ho omráčil, a pak se dostane ke slovu nůž. Phatea k tomuto nápadu inspiroval mladý Jamie Turner ze saintfranciské akademie, když kdysi v jednom e-mailu napsal svému bratrovi:

JamieTT: Člověče, existuje pro hackera něco děsivějšího než představa, že oslepne?

304 305

Ne, Jamie, určitě neexistuje, odpověděl mu nyní Phate v duchu.

Zastavil se vedle buňky, přikrčil se a začal naslouchat pravidelnému ťukání do kláves. Zhluboka se nadechl, rychle vkročil dovnitř a napřáhl ruku s francouzským klíčem, aby měl úder co největší sílu.

00100010 / 34

Phate vstoupil doprostřed buňky s francouzským klíčem nad hlavou.

"Ne!" zašeptal.

Zvuky vytukávaných kláves se vůbec neozývaly od prstů Wyatta Gillettea. Jejich zdrojem byl reproduktor připojený k počítači.

- Buňka byla úplně prázdná.

V okamžiku, kdy Phate svěřil ruku s francouzským klíčem a rychle začal vytahovat z kombinézy pistoli, najednou Gillette vy•razil z vedlejší buňky a přiložil Phateovi na krk pistoli, kterou před chvílí sebral nebohému agentu Backleovi. Současně vytrhl Phateovi jeho zbraň z ruky.

"Ani hnout, Jone," řekl svému soupeři a prohledal mu kapsy.

Postupně z nich vytáhl Zip disk, discmana se sluchátky, sadu klíčů od auta a náprsní tašku. Nakonec našel nůž. Všechny předměty položil na stůl.

"To bylo dobré," řekl Phate a ukázal na počítač. Gillette stiskl klávesu a zvuk ustal.

"Nahrál jsi sám sebe do souboru .wav. Abych si myslel, že jsi tady-"

"Přesně tak."

Phate se hořce usmál a zavrtěl hlavou.

Gillette ustoupil a oba wizardi se chvíli měřili pohledem. Bylo to jejich první osobní setkání. V minulosti si vyměnili stovky tajemství a plánů - a miliony slov -, avšak nikdy se nejednalo o osobní komunikaci; vše se odehrávalo v zázračné podobě elektronů protékající jících měděnými dráty nebo optickými kabely.

Gillette usoudil, že Phate vypadá na hackera upraveně a zdravě.

Byl slušně opálený, i když Gillette věděl, že tento bronz je ryze chemického původu - žádný hacker na světě by nevyměnil čas strávený před počítačem za byť jen deset minut na pláži. Phateův obličej působil pobaveně, ale jeho oči byly tvrdé jako dva oblázky.

306 307

"Prima ohoz," řekl Gillette a kývl na uniformu Pacific Gas and Electric. Sebral Zip disk, který si Phate přinesl s sebou, a zvedl obočí.

"Moje vlastní verze ‚Hide and Seek‘," vysvětlil mu Phate. "Hide and Seek" byl účinný virus, který měl napadnout počítače OPK a zakódovat všechny datové soubory i operační systém. Jediným problémem by pak bylo, že neexistoval klíč k jejich rozkódování.

"Jak jsi věděl, že sem přijdu?" zeptal se Phate Gillettea.

"Napadlo mě, žeš chtěl opravdu zabít někoho v nemocnici, jenže pak ses začal bát, že jsem zahlédl některé tvé poznámky, když jsem se ti vloupal do počítače. A tak jsi změnil plány. Odlákal jsi všechny stranou a vyrazil po mně."

"Přesně tak to bylo."

"Chtěl jsi mít jistotu, že zůstanu tady, a tak jsi mi poslal ten zašifrovaný e-mail, který mi zdánlivě poslal Triple-X. Právě tohle mě přivedlo na myšlenku, že sem přijdeš ty. Triple-X by nám totiž neposílal e-mail, ale normálně by zavolal. Kvůli Trapdoorovi mu strašně záleželo na tom, aby ses nedozvěděl, že nám pomáhá."

"No vidíš, a stejně jsem na to přišel," řekl Phate a dodal: "Je mrtvý, víš? Triple-X."

"Cože?"

"Cestou sem jsem si udělal malou zastávku." Phate kývl na nůž.

"Tohle je jeho krev. Ve skutečnosti se jmenoval Peter C. Grodsky.

Bydlel sám v Sunnyvale. Přes den pracoval jako drtič kódu pro jednu kreditní společnost a v noci háčkoval. Zemřel přímo u svého počítače. Jak se sluší a patří."

"Jak jsi to zjistil?"

"Že si vy dva o mně vyměňujete informace?" Phate se zašklebil.

"Ty si vážně myslíš, že na celém světě existuje jediná skutečnost, kterou si nedokážu zjistit, pokud budu chtít?"

"Ty zasraný hajzle." Gillette cukl pistolí dopředu a čekal, že se Phate přikrčí nebo vykřikne strachem. Hacker však neučinil ani jedno.

Jednoduše se podíval Gilletteovi do očí a beze stopy úsměvu pokračoval:

"Triple-X prostě musel umřít. Byla to zrádcovská postava."

"Cože?"

"V té hře, kterou hrajeme. V naší MUDovské hře. Triple-X byl převlíkač kabátu. A ti musí do jednoho umřít - stejně jako Jidáš. Nebo Boromir z Pána prstenů. Také tvoje postava má předem určenou roli.

Víš, jaká je?"

Postavy... Gillette si vzpomněl na vzkaz, který přišel s fotografií umírající Lary Gibsonové. Celý svět je MUD a lidé v něm pouhými postavami.

"Nechám se poučit."

"Ty jsi hrdina s vadou - a ta vada obvykle přivede podobné hrdiny do potíží. Jistě, nakonec provedeš nějaký hrdinský kousek, zachráníš pár

životů a obecenstvo tě opláče. Ale nikdy se nedostaneš až na poslední úroveň hry."

"A jakou mám vadu?"

"Ty nevíš? Přece zvědavost."

"A jakou postavu představuješ ty?" zeptal se Gillette po chvíli.

"Já jsem protivník, který je lepší a silnější než ty a nezdržuje se morálními ohledy. Bohužel proti mně stojí v jednom šiku síly dobra. Proto je pro mě cesta k vítězství tak trnitá... Tak schválně, chceš popsat další? Andyho Andersena? To byl mudrc, jenž zemře, leč jeho duch žije dál. Hotový Obi-Wan Kenobi. Frank Bishop je voják..."

Sakra, měli jsme poskytnout Triple-X policejní ochranu, pomyslel si Gillette. Mohli jsme něco udělat.

Phate se znovu pobaveně zadíval na pistoli v Gilletteově ruce.

"Oni ti povolili zbraň?"

"Vypůjčil jsem si ji," vysvětlil mu Gillette. "Od jednoho chlápka, který tu zůstal jako moje chuva."

"A copak, je zneškodněný? Svázaný a s roubíkem v hubě?"

"Tak nějak."

Phate přikývl. "A neviděl, že jsi ho přepadl ty, takže jim pak navykládáš, že to byla moje práce."

"Přesně tak."

Phate se hořce zasmál. "Už jsem zapomněl, že jsi býval zatraceně dobrý MUDovský stratég. V Rytířích přístupu jsi platil za tichou vodu, za básníka. Ale tuhle hru jsi sehrál po čertech dobře."

Gillette vytáhl z kapsy pouta. Také ty sebral Backleovi z opasku poté, co ho zneškodnil v kuchyňce. Cítil za přepadení mnohem menší výčitky, než by asi měl. Hodil pouta Phateovi a ustoupil.

"Nasad' si je sám."

Hacker je sebral, ale nenasadil si je na zápěstí. Místo toho jen dlouze civěl na svého protivníka. "Rád bych se tě na něco zeptal,"

řekl nakonec. "Proč jsi přeběhl na druhou stranu?"

"Pouta," zamumlal Gillette a kývl na želízka. "Nasad' si je."

308 309

Phate ovšem nasadil prosebný výraz a cituplně řekl: "No tak, člověče.

Vždyť jsi přece hacker. Byl jsi zrozen k životu v modré sféře.

Jak tě vůbec napadlo pracovat pro ně?"

"Pracuju pro ně, protože jsem hacker," odsekl Gillette. "Zatímco ty hacker nejsi. Ty jsi jen zatracený hajzl, který zneužívá počítače k vraždění lidí. A tohle není háčkování."

"Přístup je háčkování. Co nejhlubší proniknutí do něčího systému."

"Jenže ty se nezastavíš u jednotky C:, Jone. Ty musíš jít dál, pronikat těm lidem do těl." Vztekle mávl na tabuli s připevněnými fotografiemi Lary Gibsonové a Willema Boethea. "Ty vraždíš lidi. Ale oni nejsou postavy, oni nejsou bity a byty. Jsou to lidské bytosti."

"Vážně? Já nevidím mezi softwarovým kódem a lidskou bytostí vůbec žádný rozdíl. Obojí někdo vytvořil, obojí slouží určitému účelu, a zatímco lidi umírají, softwarový kód je nahrazen novější verzí.

Uvnitř stroje nebo vně, uvnitř těla nebo vně, buňky nebo elektrony,

není v tom žádný rozdíl."

"V tom je obrovský rozdíl, Jone."

"Opravdu?" zeptal se Phate. Gilletteova poznámka ho očividně vyvedla z míry. "Přemýšlej o tom. Jak začal život? Do nějaké prvotní směsi uhlíku, vodíku, dusíku, kyslíku, fosforečnanů a síranů udeřil blesk. Každý živý organismus je vytvořen z těchto prvků, každý živý organismus funguje na základě elektrických impulsů. A každý z těchto prvků - v takové či onaké formě - najdeš taky v počítači.

Který rovněž funguje na základě elektrických impulsů."

"Tuhle pseudofilozofii si nechej pro děti v chatovacích místnostech, Jone.

Počítače jsou báječné hračky, které navždy změnily svět.

Ale nejsou to živé organismy. Nepřemýšlej."

"A odkdy je přemýšlení nezbytnou podmínkou života?" zasmál se Phate.

"Polovina lidí na zeměkouli jsou totální blázni, Wyatte.

Cvičení psi a delfíni mají víc rozumu než oni."

"Prokristapána, co se to s tebou stalo? To ses tak zoufale ponořil do světa počítačů, že už nedokážeš rozlišovat?"

Phateovy oči se rozšířily vztekem. "Ponořil do světa počítačů?"

Vždyť já žádný jiný svět nemám! A čím je to vina, co?"

"Jak to myslíš?"

"Jon Patrick Holloway vedl ve skutečném světě alespoň nějaký život.

Bydlel v Cambridgei, pracoval na Harvardu, měl přátele, chodil večeřet do restaurací, měl dívky. Jeho život byl stejně skutečný jako život kohokoliv jiného. A víš co? Tenhle život se mu líbil! Chtěl se s někým seznámit, chtěl založit rodinu!" Hlas se mu zlomil. "Jenže co se pak nestalo? Ty jsi ho udal a úplně jsi ho tím zničil. Takže jediným místem, které mu ještě zbylo, se stala modrá sféra."

"Ne," řekl Gillette mírně. "Tvoje skutečné já se prolamovalo do sítí, kradlo kód a hardware a vyřazovalo z provozu tísňové linky.

Život Jona Hollowaye byl jedna velká faleš!"

"Ale byl vzrušující Nikdy jindy jsem nežil více než tehdy!" Phate polkl a Gillettea na okamžik napadlo, jestli se náhodou nerozpláče.

Zabiják ovšem rychle své city ovládl, usmál se a rozhlédl se po dinosauřím výběhu. Všiml si, že v rohu místnosti leží dvě rozbité klávesnice. "Tys odrovnal jenom dvě?" Rozesmál se.

Také Gillette se neubránil úsměvu. "Jsem tady teprve dva dny.

Dej mi čas."

"Vzpomínám, jak jsi mi říkal, že jsi nikdy nezvládl klouzavý dotek."

"Kdysi - snad před pěti lety - jsem si při háčkování zlomil malíček. Ani jsem o tom nevěděl. Mlátil jsem do kláves ještě další dvě hodiny, než jsem si všiml, že mi začíná černat ruka."

• "A jaký máš vytrvalostní rekord?" zeptal se Phate.

Gillette se zamyslel. "Jednou jsem ťukal bez přestávky třicet de| vět hodin."

"Můj rekord je třicet sedm," odpověděl Phate. "Psal bych ještě déle, ale bohužel jsem usnul. Když jsem se probudil, dvě hodiny jsem nemohl hýbat rukama... Člověče, vyváděli jsme teda parádní kousky, co?"

"Vzpomínáš si na toho chlápka - na toho generála letectva?" řekl Gillette.

"Viděli jsme ho na CNN. Tvrdil, že jejich náborová webová stránka je nedobytnější než Fort Knox a žádní troubové se do ní nikdy nenahackují."

"A my jsme se přitom do jejich VAXu dostali za kolik? Za deset minut?" Oba mladí hackeři tehdy natáhli do webových stránek letectva propagační materiály firmy Kimberly-Clark, takže všechny vzrušující fotografie stíhaček a bombardérů byly vmžiku nahrazeny produktovými snímky dětských plenek a hygienických vložek.

"To byl dobrý hack," řekl uznale Phate.

"Jo, a jak jsme proměnili hlavní linku tiskového oddělení Bílého domu ve veřejný automat?" zasnul se Gillette.

310 311

Oba chvíli mlčeli. "Človče," řekl nakonec Phate, "vždyť tys byl lepší než já..., akorát jsi trochu vykolejil. Oženil ses s tou řeckou holkou. Jakže se to jmenovala? Ellie Papandolosová, že?" Při vyslovení Elliina jména Phate upřeně Gillettea pozoroval. "Pak jste se rozvedli..., ale ty ji pořád miluješ, že jo? Vidím to na tobě."

Gillette mlčel.

"Ty seš hacker, človče," pokračoval Phate. "Ty se přece nemůžeš zahazovat se ženskou. Když jsou tvým životem počítače, nepotřebuješ už žádnou milenku. Jenom by tě zdržovaly."

"A co Shawn?" opáčil Gillette.

Po Phateově obličejí přeběhl stín. "To je něco jiného. Shawn přesně chápe, kdo jsem. A takových lidí není mnoho."

"Kdo je to?"

"Do toho ti nic není," řekl Phate zlověstně, ale vzápětí se zase usmál.

"No tak, Wyatte, pojďme zas pracovat spolu. Víím, že by ses chtěl mrknout Trapdoorovi na zoubek. Copak bys nedal všechno na světě, jen abys věděl, jak funguje?"

"Já víím, jak funguje. Je to packet-sniffer, který přesměrovává vzkazy.

A ty pak pomocí stenografie vkládáš do paketů démona.

Démon se po proniknutí do cílového počítače automaticky aktivuje a resetuje komunikační protokoly. Ukrývá se v programu Solitér, a když se na něj chce někdo podívat, samovolně se zničí."

Phate se zasmál. "Jenže to je, jako bys řekl: Jo, ten chlápek zamává rukama a vzlítne.' Ale jak jsem to provedl? To je to, co nevíš.

To je to, co neví nikdo... Tebe nezajímá, jak vypadá zdrojový kód?

Copak bys k smrti rád ten kód neviděl, pane Zvědavý? Vždyť je to totéž jako mít možnost spatřit Boha, Wyatte. Ty přece víš, že po tom toužíš."

Gilletteova mysl začala na okamžik procházet jednotlivé řádky softwarového kódu - programu, který by napsal on sám, kdyby chtěl Trapdoora napodobit.

Když ovšem dospěl až k určitému bodu, obrazovka v jeho hlavě zničehonic pohasla. Gillette zkrátka neviděl dál a cítil, jak ho požírá úděsná

zvědavost. Ach ano, opravdu toužil vidět zdrojový kód. Vroucně a zoufale.

Přesto se však ubránil. "Nasad' si ta pouta."

Phate pohlédl na hodiny na stěně. "Vzpomínáš, co jsem říkával o pomstě, když jsme spolu háčkovali?"

"Hackerská pomsta je trpělivá pomsta.' A co má být?"

"Chtěl jsem ti jen tu myšlenku připomenout. Jo, a ještě něco..."

Četl jsi někdy Marka Twaina?"

Gillette se zamračil a neodpověděl.

"Myslím Yankeeho z Connecticutu na dvoře krále Artuše. Nečetl? Je to o jednom chlápku z devatenáctého století, který se přesunul v čase do středověké Anglie. Je tam jedna skvělá scéna, kdy je hlavní hrdina nebo někdo v nějaké bryndě a rytíři ho chtějí zabít nebo tak nějak."

"Jone, nasad' si ta pouta." Gillette napřáhl pistoli.

"Jenže co se nestalo... Tohle je fakt dobrý. Ten hlavní hrdina měl u sebe kalendář, a tak si vyhledal příslušné datum a přečetl si, že má zrovna nastat úplné zatmění Slunce. A tak těm rytířům řekl, že jestli ho nenechají, promění den v noc. Oni mu samozřejmě nevěřili, jenže pak to zatmění opravdu nastalo, rytíři se mohli pominout strachem a ten hrdina se zachránil."

"A co má být?"

"Bál jsem se, že bych se i já tady mohl dostat do podobné bryn•dy-"

"O co ti jde?"

Phate mlčel. O několik vteřin později však již bylo naprosto zřejmé, o co Phateovi jde, neboť přesně v okamžiku, kdy hodiny na stěně ukázaly dvanáct hodin a třicet minut, se aktivoval virus, kterým Phate podle všeho napadl hlavní počítač elektrárenské společnosti, a v kancelářích OPK nastal totální výpadek proudu.

Místnost se ponořila do tmy.

Gillette uskočil, zvedl Backleovu pistoli a přimhouřil oči, aby ve tmě našel cíl. V tu chvíli ho však udeřila do krku Phateova silná pěst a zcela ho omráčila. Phate pak Gillettea tvrdě srazil na stěnu buňky a smýkl jím o zem.

Gillette slyšel jen slabé šmátrání, jak si Phate bral ze stolu klíče od auta a ostatní předměty. Natáhl se a pokusil se sebrat Phateovu náprsní tašku, jenže Phate se jí zmocnil dříve, a tak se Gilletteovi podařilo zachránit pouze discmana. Vtom ucítil další omračující bolest - francouzský klíč ho prudce udeřil do holeně. Gillette se vyškřábal na kolena, namířil Backleovu pistoli směrem, kde tušil Phatea, a stiskl spoušť.

Nic se ovšem nestalo. Pistole byla podle všeho zajištěná. Gillette s ní nervózně začal manipulovat, ale to už ho Phateova noha udeřila do čelisti. Pistole mu vypadla z ruky a Gillette se znovu zhroutil na podlahu.

312 313

DÍL V.

EXPERTNÍ ÚROVEŇ

Existují pouze dva způsoby, jak se zbavit hackerů a phreakerů. Jedním z nich je zbavit se počítačů a telefonů... Druhým je poskytnout nám, co chceme, tedy volný přístup ke VŠEM informacím. Dokud se nestane jedna z těchto věcí, nehneme se ani o píd'.

hacker známý jako Revdation, citace z Nejnovějšího průvodce háčkováním a phreakováním pro začátečníky

314 315

"Jste v pořádku?" zeptala se Patricia Nolanová, když viděla krev na Gilletteově obličejí, krku a kalhotách.

"Nic mi není," odpověděl.

Nolanová mu však nevěřila a přeochoťně si začala hrát na zdravotní sestru - odběhla do kuchyňky a vrátila se s navlhčenými papírovými ručníky a tekutým mýdlem. Otfela hackerovi obočí a tvář, roztržené při boji s Phatem. Gillette ucítil na jejích silných rukou čerstvou vůni kondicionéru na nehty a přemýšlel, kdy si tahle ženská našla v průběhu Phateova útoku na nemocnici i OPK čas na kosmetiku.

Přinutila ho vyhrnout si nohavici a ošetřila mu drobnou ranku na noze, přičemž ho pevně držela za lýtko. Na závěr ho obdařila důvěrným úsměvem. Zapomeň na to, Patty, pomyslel si Gillette znovu... Jsem zločinec, nemám práci a navíc miluju úplně jinou ženu. Vážně si nedělej škodu.

"Copak to nebolí?" zeptala se, když mu přiložila na ránu vlhký ručník.

Rána páčila jako tucet žihadel. "Jen to trochu svědí," řekl Gillette v naději, že tím Nolanovou odradí od dalších nelítostných projevů mateřské péče.

Do kanceláře vběhl Tony Mott a zastrčil mohutnou pistoli zpátky do pouzdra.

"Nikde po něm ani stopy."

O chvíli později vešli do kanceláře Shelton s Bishopem. Všichni tři po návratu z léčebného centra půl hodiny pročešávali oblast a hledali jakékoliv stopy po Phateovi nebo alespoň svědky, kteří ho viděli přijíždět či odjíždět z OPK. Obličej obou detektivů však prozrazovaly, že neměli o nic více štěstí než Mott.

Bishop se vyčerpaně posadil na kancelářskou židli. "Tak co se tu stalo?" zeptal se hackera.

Gillette mu popsals Phateovo přepadení OPK.

"Prozradil ti něco užitečného?"

316 317

"Ne. Ani slovo. Téměř jsem se zmocnil jeho náprsní tašky, ale nakonec se mi podařilo sebrat jen tohle." Gillette ukázal na discmana.

Technik z ohledávacího týmu sejmul z přístroje otisky a zjistil, že všechny patří Phateovi nebo Gilletteovi.

Gillette pak sdělil detektivovi zprávu, že Triple-X je mrtev.

"Ach ne," řekl Frank Bishop a vypadal velmi zarmouceně, že byl zavražděn civilista, který jim i přes značné riziko pomáhal. Bob Shelton si jen zlostně povzdechl.

Mott přešel k tabuli s důkazy a napsal jméno Triple-X vedle Lary Gibsonové a Willema Boethea.

Gillette se však postavil - poněkud nejistě, neboť měl zraněnou holeň -, přistoupil k tabuli a opět jméno smazal.

"Co to děláš?" zeptal se Bishop.

Gillette vzal do ruky fix a napsal "Peter Grodsky". "Tohle je jeho pravé jméno," řekl. "Byl to programátor, který bydlel v Sunnyvale." Pohlédl na ostatní členy týmu. "Neměli bychom zapomínat, že za tím uživatelským jménem stál skutečný člověk."

Bishop zavolal Huertu Ramirezovi a Timu Morganovi a přikázal jim, aby

zjistili Grodského adresu a ohledali místo činu.

Gillette si všiml růžového lístečku se vzkazem a řekl Bishopovi: "Než jste se vrátili z nemocnice, volala vaše žena." Přečetl lísteček a dodal: "Prý už jí přišly výsledky testů a má pro vás dobrou zprávu. Ehm, nejsem si jistý, jestli jsem to pochopil správně - říkala, že má nějakou těžkou infekci. Nevím, jestli je zrovna tohle dobrá zpráva."

Pohled na Bishopův rozzářený obličej jej však utvrdil v názoru, že Jenniin vzkaz opravdu pochopil správně.

Měl za detektiva radost, ale zároveň byl osobně zklamán, že se mu neozvala Elana. Přemýšlel, kde teď asi může být. Napadlo ho, že je možná s Edem, a dlaně se mu zpotily vzteklou žárlivostí.

Do kanceláře vstoupil z parkoviště agent Backle. Jindy pečlivě upravené vlasy měl nyní rozčuchané a kráčel dosti toporně. Také on se musel nechat ošetřit, ale na rozdíl od Gillettea se mu dostalo profesionální péče od zdravotníků záchranné služby, jejichž sanitka stála na parkovišti.

Při přepadení v kuchyňce utrpěl lehký otřes mozku, takže měl nyní na hlavě velký bílý obvaz.

"Jak se cítíte?" zeptal se Gillette rozverně.

Agent neodpověděl. Všiml si, že na pracovním stole vedle Gillettea leží jeho pistole a rychle po ní chňapl. S přehnanou pečlivostí ji zkontroloval a zastrčil si ji zpátky do pouzdra u pasu.

"Co se tu, sakra, stalo?" zeptal se.

"Phate se vloupal na oddělení, omráčil vás a sebral vám pistoli," řekl Bishop.

"A vy jste ji sebral jemu?" zeptal se agent skepticky Gillettea.

"Jo."

"To vy jste věděl, že jsem v kuchyňce," vyštěkl Backle. "Pachatel nikoliv."

"Asi to věděl i on, nemyslíte?" odpověděl Gillette. "Jinak by vás nemohl omráčit a sebrat vám zbraň."

"Mně se spíš zdá," řekl agent pomalu, "že jste se nějak dovtípl, že sem přijde. Potřeboval jste zbraň, a tak jste se zmocnil té mojí."

"Takhle to vůbec nebylo," řekl Gillette a pohlédl na Bishopa, který však zvedl obočí způsobem, jenž naznačoval, že to detektivovi taky tak připadá. Neřekl však nic.

"Jestli zjistím, že jste to byl vy..."

"Hej, hej, hej," vložil se do hovoru Bishop. "Myslím, že byste měl mít víc vděčnosti, pane. Existuje dobrý důvod se domnívat, že vám tady Wyatt zachránil život."

Agent se pokusil zpražít Bishopa pohledem, ale nakonec to vzdal, přešel k židli a upjatě se posadil. "Budu vás sledovat dál, Gillette."

Bishopovi zazvonil telefon. Detektiv ho zvedl a po chvíli oznámil ostatním:

"To byl Huerto. Říkal, že dostali zprávu z Harvardu."

V žádných tamějších záznamech se nevyskytuje zmínka o člověku jménem Shawn, který by na škole studoval nebo pracoval zhruba ve stejné době jako Holloway. Huerto ověřil i ostatní firmy, ve kterých Holloway působil - Western Electric, Apple i ten zbytek. Nikde žádný zaměstnanec jménem Shawn." Pohlédl na Sheltona.

"A taky říkal, že v případě MARINKILL začíná být docela horko. Pachatelé byli spatřeni přímo za humny. V Santa Claře, kousek od silnice 101."

Bob Shelton se poněkud netypicky zasmál. "Je úplně fuk, jestli jsi ten případ chtěl, nebo ne, Franku. Zdá se, že tě pronásleduje."
Bishop zavrtěl hlavou. "Možná, ale rozhodně nechci, aby se mi zrovna teď pletl do cesty. Bude tříštit naše síly a my momentálně potřebujeme veškerou pomoc, která je k dispozici." Podíval se na Patricii Nolanovou.
"Co jste zjistila v té nemocnici?"
Nolanová vysvětlila, že spolu s Millerem prohlédli počítačovou síť léčebného centra, ale přestože v ní našli stopy Phateova vloupání

318 319

nedokázali odhalit žádné náznaky, odkud se hacker do systému naboural.
"Tohle nám vytiskl správce sítě." Podala Gilletteovi tlustou hromádku papírů. "Jsou to zprávy o přihlašování se a odhlašování ze systému za minulý týden. Říkala jsem si, že byste v nich mohl něco objevit."
Gillette si začal prohlížet zhruba stovku papírů.
Vtom se Bishop rozhlédl po dinosauřím výběhu a zamračil se.
"Poslyšte, kde je vlastně Miller?"
"Z nemocničního počítačového střediska odcházel přede mnou," řekla Nolanová. "Říkal, že pojedou rovnou sem."
"Tady jsem ho neviděl," ohlásil Gillette, aniž by zvedl hlavu od papírů.
"Možná odjel do počítačového střediska na Stanfordu," řekl Mott.
"Často si tam rezervuje strojový čas superpočítačů. Třeba si chtěl ověřit nějakou stopu." Zkusil zavolat na Millerův mobilní telefon, ale Miller ho nebral, a tak mu Mott nechal zprávu v hlasové schránce.
Gillette si dál prohlížel vytištěné dokumenty. Po chvíli narazil na jednu položku a srdce se mu rozbušilo úlekem. Přečetl si údaj ještě jednou, aby měl jistotu. "Ne..."
Promluvil velice tiše, ale všichni členové týmu i tak přestali mluvit a pohlédli na něj.
Hacker zvedl hlavu. "Jakmile Phate dobyl root Stanford-Packardova centra, napojil se na další systémy, které byly s nemocnicí propojeny - díky tomu se mu podařilo vyřadit z činnosti telefonní systém. Jenže pak si z nemocniční sítě odskočil i na jeden vnější počítač.
Ten identifikoval Stanford-Packardovo centrum jako důvěryhodný počítačový systém, a tak se Phate klidně dostal přes firewally a dobyl root i tam."
"A co je to za vnější systém?" zeptal se Bishop.
"Severokaliifornská univerzita v Sunnyvale." Gillette vzhlédl.
"Dostal se k souborům s bezpečnostními procedurami a personálními informacemi o všech členech ostrahy, kteří na škole pracují."
Hacker si povzdechl. "A kromě toho si stáhl soubory s informacemi o dvou tisících osmi stech studentech."
"Takže má hezky pohromadě další skupinu potenciálních obětí," řekl Bishop a ztěžka dosedl na vratkou kancelářskou židli.
Někdo ho sleduje...
Ale kdo?
Phate se zadíval do zpětného zrcátka na automobily, které se držely za ním, když uháněl po dálnici 280 z budovy OPK. Byl těžce otřesen, že ho Valleyman znovu přelstil, a zoufale toužil po návratu domů.
Již nyní přemýšlel o příštím útoku - tentokrát na Severokaliifornskou

univerzitu. Ta sice představovala menší překážku než některé jiné cíle, pro něž by se mohl rozhodnout, ale na tamějších kolejích panovala velice přísná bezpečnostní opatření a také univerzitní počítačový systém byl před časem označen v jednom rozhovoru za neprolomitelný. Jedním ze zajímavých rysů tohoto systému byla například skutečnost, že se z něj daly ovládat nejmodernější systémy požární signalizace a hašení, instalované v pětadvaceti budovách, které tvořily podstatnou část studentského ubytování. Měl by to být snadný hack, snadnější než útok na Laru Gibsonovou nebo saintfranciskou akademii. Phate však momentálně potřeboval vítězství. V této úrovni hry zatím prohrával, což notně otrásl jeho sebedůvěrou. A umocňovalo jeho paranoi: Phate znovu pohlédl do zpětného zrcátka. Ano, někdo tam je! Vpředu sedí dva muži a zírají na něj. Phate upřel pohled zpátky na silnici, ale pak to znovu nevydržel. Ovšem auto, které viděl - nebo si myslel, že ho vidí -, bylo jen pouhým stínem či odrazem.

Ne, počkat! Už je tam zase... Jenže tentokrát ho řídí samotná žena. Když se podíval potřetí, bylo auto úplně bez řidiče. Bože můj, to je nějaká příšera!

Duch.

Démon.

Ano, ne...

Měl jsi pravdu, Valleymane: když se počítače stanou jediným, co tě drží při životě, když se stanou jediným štítem, jenž odráží smrtelné prokletí nudy, pak se dělicí čára mezi oběma dimenzemi dříve či později smaže a postavy z modré sféry se začnou objevovat i v reálném světě.

320 321

Někdy jsou tyto postavy tvými přáteli.

A někdy ne.

Někdy vidíš, jak jedou v autě za tebou, někdy vidíš jejich stíny v uličkách, ke kterým se blížíš, někdy je vidíš ukryté v garáži, v ložnici, ve skříni.

Někdy je vidíš v pohledu cizího člověka.

Vidíš je v odraze na monitoru, když během hodiny duchů vysedáváš u počítače.

Někdy jsou pouhým výplodem tvé fantazie.

Další pohled do zpětného zrcátka.

Ale někdy - pochopitelně - někdy skutečně existují.

Bishop zmáčkl tlačítko END na mobilním telefonu.

"Na kolejích v areálu Severokaliifornské univerzity platí obvyklá bezpečnostní opatření, což znamená, že je docela snadné je překonat."

"Myslel jsem, že Phate rád překonává překážky," namítl Tony Mott.

"Řekl bych, že tentokrát se spokojí se snadnou vraždou," řekl Gillette.

"Pravděpodobně má vztek, že jsme se k němu v posledních několika případech dostali tak blízko, a touží po krvi."

"Ale taky to může být další odvedení pozornosti," podotkla Nolanová.

Gillette souhlasil, že je to možné.

"Řekl jsem rektorovi, že by měl zrušit vyučování a poslat všechny studenty domů," poznamenal Bishop. "Jenže tomu se do toho moc nechtělo - za dva týdny začíná zkouškové období. Takže nezbyvá než obsadit koleje našimi policisty a lidmi z okresní policie."

Což si ovšem vyžádá přítomnost většího počtu neznámých lidí v univerzitním areálu a Phate tím získá lepší příležitost zahrát si na sociálního inženýra a proklouznout na některou z kolejí."

"Takže co uděláme?" zeptal se Mott.

"Musíme se spolehnout na staromódní policejní práci," odpověděl Bishop, sebral Phateův discman a otevřel kryt. Uvnitř se nacházel zvukový záznam divadelní hry Othello. Bishop otočil přehrávač a zapsal si sériové číslo.

"Možná ho Phate koupil někde tady. Zavolám výrobci a zjistím, kam se tahle sériová čísla dodávala."

Vzal telefon a začal obvolávat prodejní a distribuční střediska firmy Akisha Electronic Products Company po celých Spojených státech.

Lidé na druhém konci linky ho nekonečně dlouho přepojovali a nechávali čekat - zdálo se, že jim činí značné potíže spojit ho s někým, kdo by byl schopen - či ochoten - mu pomoci.

Zatímco se Bishop s kýmisi telefonicky dohadoval, Wyatt Gillette se otočil na kancelářské židli k nejbližšímu počítačovému terminálu a začal psát na klávesnici. O chvíli později vstal a vytáhl z tiskárny papír.

Právě když Bishop podrážděně říkal do telefonu, že "my na tu informaci nemůžeme čekat dva dny," podal mu Gillette papír a ukázal na něj.

Zásilky produktů Akisha Electronic - první čtvrtletí Model:

Přenosný přehrávač kompaktních disků HB Heavy Bass

Sériová čísla zásilky

Číslo Datum

Příjemce

HB40032HB40068

1/12

Mountain View Music & Electronics

9456 Rio Verde, #4

Mountain View, Kalifornie

Detektivova ruka s telefonem poklesla. "Teď už je to jedno," řekl

Bishop do sluchátka a zavěsil. "Jak jsi to zjistil?" zeptal se Gillettea

a pak zvedl ruku. "I když... radši to nechci vědět." Zasmál se. "Jak

říkám, staromódní policejní práce."

Bishop následně znovu zvedl telefon a zavolal Huertu Ramirezovi. Poručil mu, aby do domu Triple-X přivolal někoho jiného, a poslal ho spolu s Timem Morganem a Phateovou fotografií do prodejny Mountain View Music, aby zjistili, jestli Phate nebydlí někde v okolí.

"A taky prodavači řekni, že náš hošík má rád divadelní hry. Má tady nahrávku Othella. To by jim mohlo osvěžit paměť."

Do kanceláře vešel policista z ústředí kalifornské policie v San Jose a předal Bishopovi obálku.

Detektiv ji otevřel a shrnul nahlas její obsah: "Tohle je zpráva FBI o detailech na snímku Lary Gibsonové, který nám Phate zaslal.

Údajně se jedná o plynový kotel Tru-Heat, model GST3000. Tento typ byl uveden na trh před třemi lety a je oblíben zejména v nových zástavbách. Vzhledem k vytápěcí kapacitě se obvykle používá v samostatných dvou- nebo třípodlažních domech, méně již v městských domech nebo na rančích. Technici rovněž pořídili počítačovou zvětšeninu informačního štítku v pozadí a zjistili datum výroby: leden loňského roku."

"Takže nový dům v nedávno dokončené zástavbě," řekl Mott a zapsal informace na důkazní tabuli. "Dvou- nebo třípodlažní."

Bishop se lehce zasmál a obdivně zvedl obočí. "Zdá se, že naše daně jdou správným směrem, vážení. Tihle lidi ve Washingtonu vědí, o čem je řeč. Jen si to poslechněte: agenti objevili značné nepravdivosti ve spárování a způsobu položení dlažby, což podle nich nasvědčuje verzi, že byl dům prodán s nedokončeným sklepem a nový majitel si dělal dlažbu sám." Mott připsal na tabuli: "Prodáno s nedokončeným sklepem."

"A to není všechno," pokračoval detektiv. "Kromě toho zvětšili útržek novin v odpadkovém koši a zjistili, že je to bezplatný nabídkový leták The Silicon Valley Marketeer. Ten se roznáší domů a distribuuje se pouze v Palo Altu, Cupertino, Mountain View, Los Altos, Los Altos Hills, Sunnyvale a Santa Claře."

"Dokážeme zjistit něco o nových zástavbách v těchhle městech?" zeptal se Gillette.

Bishop přikývl. "Právě se to chystám udělat." Pohlédl na Boba Sheltona.

"Máš ještě toho kámoše na okresním stavebním úřadu v Santa Claře?"

"Jasně." Shelton zavolal na stavební úřad a zeptal se na povolení k výstavbě dvou- až třípodlažních jednogeneračních domů s nedokončeným sklepem, udělená po lednu loňského roku ve městech na seznamu.

Po pěti minutách čekání si detektiv přidržel telefon ramenem, popadl pero a začal psát. Chvilí mu to trvalo, neboť seznam zástaveb byl nepříjemně dlouhý. V sedmi uvedených městech jich bylo dobrých čtyřicet.

Nakonec Shelton zavěsil a zabručel: "Říkal, že je nestíhají stavět dost rychle, aby uspokojili poptávku. To víte, příjmy z internetu."

Bishop si vzal seznam zástaveb, přešel k mapě Silicon Valley a zakroužkoval lokality, které Shelton zapsal. Během této činnosti mu zazvonil telefon.

Bishop ho sebral, chvíli poslouchal, přikývl a zavěsil.

"To byl Huerto s Timem. Jeden prodavač v hudebninách Phatea poznal a prohlásil, že tam byl za posledních pár měsíců nejméně šestkrát.

Vždycky si kupoval hry. Nikdy ne hudbu. Naposledy to byla Smrt obchodního cestujícího. Prodavač bohužel nemá tušení, kde by mohl Phate bydlet."

Zakroužkoval místo hudební prodejny na mapě, poklepal na něj a zakroužkoval ještě divadelní rekvizitárnu Ollie's na El Camino Reál, kde si Phate kupoval lepidlo a maskovací rekvizity. Obě prodejny stály asi dvanáct set metrů od sebe. Jejich poloha nasvědčovala tomu, že Phate bydlí ve střední nebo západní části Silicon Valley. I tak se zde však nacházelo dvaadvacet nových bytových zástaveb na ploše patnácti až dvaceti čtverečních kilometrů. "Na pátrání od domu k domu je to pořád moc."

Vyšetřovatelé pak asi deset minut sklesle civěli na mapu i důkazní tabuli a podávali vesměs bezcenné návrhy, jak okruh pátrání ještě více zúžit.

Po chvíli se ozvali policisté z domu Petera Grodského ho v Sunnyvale.

Mladý hacker zemřel následkem bodné rány do srdce - stejně jako ostatní oběti v této reálné verzi hry Access. Technici stále prohledávali místo činu, ale dosud neobjevili žádné použitelné stopy.

"Sakra práce," ulevil si Bob Shelton a kopl do židle, aby dal průchod beznaději, kterou pocíťovali všichni přítomní.

Na dlouhý okamžik nastalo ticho, během něhož se všichni upřeně dívali

na bílou tabuli - tíživé ticho, které poté neočekávaně přerušil bázlivý hlas. "Pardon."

Ve dveřích stál obtloustlý mladík se silnými brýlemi a v doprovodu zhruba pětadvacetiletého muže.

Gillette si vzpomněl, že je to student saintfranciské akademie Jamie Turner a jeho bratr Mark.

"Dobrý den, mladý muži," řekl Frank Bishop a usmál se na chlapce. "Jakpak se vede?"

"Snad dobře." Jamie pohlédl na bratra, který povzbudivě kývl.

Jamie přistoupil k Gilletteovi. "Udělal jsem, co jste chtěl," řekl a neklidně polkl.

Gillette si nedokázal vzpomenout, o čem chlapec hovoří. Přikývl však a řekl: "Poslouchám."

Jamie pokračoval: "No, prohlížel jsem počítače u nás ve škole. V počítačové učebně, jak jste chtěl. A objevil jsem tam něco, co by vám ho mohlo pomoci chytit - myslím toho chlapa, co zabil pana Boethea."

324 325

00100100 / 36

"Když jsem na síti, vedu si tenhle záznamník," sdělil Jamie Turner Wyattu Gilletteovi.

Přestože jsou v mnoha jiných ohledech nesystematičtí a nedbalí, mají všichni seriózní hackeři během pobytu na síti vždy vedle počítače položené pero a ušmudlaný sešit nebo poznámkový blok zkrátka cokoli z padlých stromů -, do nichž si s dojemnou pečlivostí zaznamenávají URL neboli adresy zajímavých webových stránek, názvy softwaru, uživatelská jména hackerských kolegů, které si přejí vystopovat, i všemožné jiné informační zdroje, jež by jim mohly pomoci při háčkování. V podstatě jde o nutnost, neboť většina informací poletujících v modré sféře je tak komplikovaná, že si nikdo nedokáže přesně zapamatovat všechny detaily - a ty přitom musí být přesné, neboť jediná typografická chyba může znamenat nezdar při jinak navýsost robustním háčku nebo při připojování k nejúžasnější webové stránce či diskusní skupině, jaká kdy byla vytvořena.

Bylo krátce po poledni a všichni členové vyšetřovacího týmu pociťovali nevýslovné zoufalství, že Phate může každým okamžikem udeřit proti další oběti ve kterémkoliv koutě severní Kalifornie.

Gillette přesto na Jamieho nenaléhal a nechal ho hovořit vlastním tempem.

"Díval jsem se, co jsem si tam zapsal, než se pan Boethe..., prostě než se mu to stalo."

"A na co jsi přišel?" povzbudil ho Gillette. Frank Bishop se posadil vedle chlapce, usmál se a kývl. "Pokračuj."

"Jasně. Totiž ta stanice, kterou jsem používal v učebně - ta, kterou jste si pak odnesli -, fungovala bez problémů až do doby zhruba před dvěma nebo třemi týdny. Pak se začaly dít vážné divné věci.

Začalo mi to házet katastrofální chyby. A počítač pak vždycky zamrzl."

"Katastrofální chyby?" zeptal se Gillette překvapeně a pohlédl na Nolanovou, která zavrtěla hlavou, odhrnula si bohatý pramen vlasů z čela a nepřítomně si ho začala omotávat kolem prstů.

Bishop se díval z jednoho na druhého. "Co to znamená?"

Nolanová mu to vysvětlila: "K chybám obvykle dochází ve chvíli, kdy se váš počítač snaží provádět několik různých úkonů najednou a nedokáže je všechny zvládnout. Jako když máte spuštěný tabulkový procesor a zároveň jste na síti a čtete si e-mailly."

Gillette souhlasně přikývl. "Ale jeden z důvodů, proč společnosti jako Microsoft nebo Apple vyvíjejí nové operační systémy, je snaha umožnit uživateli používání většího počtu programů současně.

Katastrofální chyby, kvůli kterým spadne celý systém, se už dneska moc nevidí."

"Já vím," řekl Jamie. "Proto mi to taky připadalo tak divné. Takže jsem pak zkusil spustit stejné programy i na ostatních počítačích ve škole.

A ty chyby se už nezopakovaly."

"No jo, no jo," ozval se Tony Mott. "Trapdoor má taky svoje mouchy."

Gillette na Jamieho kývl. "To je skvělé, Jamie. Myslím, že tohle je průlom, na který jsme čekali."

"Proč?" zeptal se Bishop. "Já to nechápu."

"Potřebovali jsme přece sériové a identifikační číslo Phateova mobilního telefonu - aby ho lidi z Mobile America mohli vystopovat."

"Ano, na to si vzpomínám."

"Jestli budeme mít štěstí, tak obě čísla získáme právě takhle."

Gillette se otočil k Jamiemu. "Znáš data a časy, kdy ti po některých takových chybách spadl systém?"

Chlapec nahlédl do záznamníku a ukázal Gilletteovi stránku, na níž měl pečlivě zanesena všechna systémová selhání. "Prima." Gillette kývl a řekl Tony Mottovi: "Zavolejte Garvymu Hobbesovi a pusťte nám ho přes hlasitý odposlech."

Mott poslechl a za okamžik se již šéf bezpečnostního oddělení firmy Mobile America ozval na druhém konci linky.

"Nazdárek," řekl Garvy Hobbes. "Tak už máte stopu na našeho padoucha?"

Gillette pohlédl na Bishopa, který však dal mávnutím ruky přednost hackerovi se slovy: "Tohle je novomódní policejní práce. Vyříd' si to sám."

"Řeknu vám to takhle, Garvy," ujal se Gillette slova. "Pokud vám sdělím čtyři konkrétní data a časy, kdy jeden z vašich mobilních telefonů asi na šedesát vteřin vypadl a pak opět naskočil při volání na stejné číslo, dokážete ten telefon identifikovat?"

326 327

"Hmm. To je pro mě novinka, ale zkusit to můžeme. Řekněte mi ta data a časy."

Gillette mu nadiktoval údaje a Hobbes řekl: "Nezavěšujte. Za chvíli se vám ozvu."

Hacker zatím vysvětlil týmu své myšlenkové pochody: jakmile Jamiemu zatuhl počítač, musel ho chlapec restartovat, aby se mohl znovu připojit na síť. Tento úkon trval přibližně minutu. Znamenalo to však také, že se na stejné časové období přerušil rovněž Phateův hovor z mobilního telefonu, neboť i zabiják musel restartovat a poté znovu připojit počítač.

Vzájemným porovnáním přesných časů, kdy Jamie restartoval a znovu připojil počítač na síť, s přesnými časy, kdy jeden z mobilních telefonů společnosti Mobile America během hovoru přerušil a opět obnovil spojení,

se dalo usoudit, že tento telefon patřil právě Phateovi.

O pět minut později se bezpečnostní mág Hobbes vrátil na linku.

"Je to zvláštní," řekl vesele, "ale mám to." Na okamžik se odmlčel a pak dodal s jistou dávkou znepokojení: "Ale divné na tom je, že číslo jeho telefonu nemá žádné přiřazení."

Gillette to ostatním vysvětlil: "Garvy chce říct, že se Phate nahackoval na nějakou zajištěnou a neveřejnou ústřednu a ukradl tam číslo."

"Naši hlavní ústřednu ještě nikdo nikdy necracknul. Říkám vám: tenhle chlap je úplně jiná liga."

"To už víme," zamumlal Frank Bishop.

"Používá ještě ten telefon?" zeptal se Shelton.

"Od včerejška ho nepoužil. U zlodějů mobilních služeb to obvykle bývá tak, že pokud ukradenou jednotku čtyřiaadvacet hodin nepoužijí, znamená to, že si vybrali jiné číslo."

"Takže až se znovu připojí na síť, nebudeme ho moci vystopovat?" zeptal se sklesle Bishop.

"Přesně tak," potvrdil Hobbes.

Gillette však pokrčil rameny a řekl: "Ale já jsem předpokládal, že si to číslo změnil. Žádný opravdový phreak nepoužívá kradené číslo déle než osm hodin. Důležité je, že můžeme ještě více zúžit oblast, odkud za poslední dva týdny telefonoval. Je to tak, Garvy?"

"Přesně tak," přitakal Hobbes. "Vedeme si záznamy, ze kterých buněk všechny naše hovory přicházejí. A většina telefonátů z tohoto telefonu přišla z buňky 879. Ta je v Los Altos. A já jsem pak tuto oblast ještě více zúžil pomocí údajů MITSO."

"Pomocí čeho?"

"To je úřad pro mobilní ústředny. Mají tam sektorovou kapacitu - to znamená, že dokážou určit, v jakém sektoru buňky se volající nachází.

S přesností přibližně na jeden čtvereční kilometr."

Hobbes se zasmál a pak se opatrně zeptal: "Pane Gillette, jak to, že toho o našem systému víte zhruba stejně jako my?"

"Hodně čtu," řekl Gillette potutelně a dodal: "Sdělte mi souřadnice toho místa. Dokážete nám uvést přímo konkrétní ulici?" Přistoupil k mapě.

"Jasně." Hobbes odříkal čtyři křížovatky. Gillette spojil čtveřici bodů na mapě, čímž vznikl lichoběžník zahrnující velkou část Los Altos.

"Je někde tady." Hacker poklepal na mapu.

V lichoběžníku se nacházelo šest nových zástaveb, jejichž adresy sdělil policistům stavební úřad v Santa Claře.

Bylo to lepší než dvaadvacet, ale stále to bylo zoufale mnoho.

"Šest zástaveb?" řekla otráveně Linda Sanchezová. "Tam musí bydlet dobré tři tisíce lidí. Nemůžeme ten okruh ještě nějak zúžit?"

"Myslím, že ano," řekl Bishop. "Protože už víme, kde nakupuje." Poklepal na mapě na zástavbu, která se nacházela v polovině cesty mezi divadelní rekvizitárnou Ollie's a hudební prodejnou Mountain View Music & Electronics. Jmenovala se Stonecrest.

V místnosti nastal čilý ruch. Bishop sdělil Garvymu, aby na ně počkal v Los Altos nedaleko zástavby, a pak zavolał kapitánu Bernsteinovi a informoval ho o novém vývoji událostí. Rozhodli se, že nasadí policisty v civilu, kteří obejdou všechny obyvatele zástavby s Hollowayovou fotografií. Bishop přišel s nápadem koupit malé plastové kelímky a rozdat je policistům,

kteří budou předstírat, že vybírají peníze na nějakou dětskou dobročinnou akci pro případ, že by je Holloway zahlédl na ulici.

Nakonec Bishop uvědomil zásahovou jednotku.

Tým OPK se připravil k výjezdu. Bishop se Sheltonem si zkontrolovali pistole, Gillette svůj notebook. Tony Mott pochopitelně obojí.

Patricia Nolanová zůstala na místě pro případ, že by tým potřeboval přístup k počítači OPK.

Těsně před výjezdem zazvonil telefon a Bishop ho zvedl. Chvilí mlčel, poté se zdviženým obočím pohlédl na Gillettea a podal mu sluchátko.

Zamračený hacker si ho přiložil k uchu. "Haló?"

328 329

Chvilí bylo ticho. A pak Elana Papandolosová řekla: "To jsem já."

"Je, ahoj."

Gillette sledoval, jak Bishop vyvádí všechny přítomné z místnosti. "Myslel jsem si, že nezavoláš."

"Já taky," řekla Elana.

"Tak proč ses ozvala?"

"Protože si myslím, že ti to dlužím."

"Že mi to dlužíš?"

"Chtěla jsem ti říct, že zítra přece jen odjíždím do New Yorku."

"S Edem?"

"Ano."

Ta slova zasáhla Gillettea tvrději než před chvílí Phateova pěst.

Opravdu doufal, že Elana svůj odjezd odloží.

"Nejezdi."

Nastalo další tíživé ticho. "Wyatte..."

"Já tě miluji. Nechci, abys jezdila."

"No, ale my jedeme."

"Tak pro mě aspoň něco udělej," řekl Gillette. "Setkej se se mnou, než odjedeš."

"Proč? Čemu to prospěje?"

"Prosím. Jen na deset minut."

"Nemůžeš mě přesvědčit, abych si to rozmyslela."

Ale ano, může, pomyslel si Gillette.

"Musím končit," řekla Elana. "Sbohem, Wyatte. Přeji ti hodně štěstí ve všem, co budeš v životě dělat."

"Ne!"

Ellie zavěsila, aniž by řekla cokoliv dalšího.

Gillette civěl na oněmělý telefon.

"Wyatte," zavolal Bishop.

Gillette zavřel oči.

"Wyatte," opakoval Bishop. "Musíme jít."

Gillette zvedl hlavu a položil sluchátko do vidlice. Postavil se a strnule následoval policistu na chodbu.

Detektiv mu něco zamumlal.

Gillette na něj chvíli nepřítomně zíral a pak se zeptal, co mu Bishop právě říkal.

"Říkal jsem, že je to přesně tak, jak jste to před chvílí nazvali

s Patricií. Že to všechno připomíná MUDovskou hru."

"A co má být?"

"Myslím, že jsme právě postoupili na expertní úroveň."

El Monte Road se spojuje s El Camino Reál a vede rovnoběžně s páteří Silicon Valley - dálnicí 280 - ve vzdálenosti několika kilometrů.

Vyrazí-li člověk na výlet na jih, zjistí, že se okolní krajina postupně proměňuje z drobných obchůdků v klasické kalifornské ranče postavené v padesátých a šedesátých letech a nakonec v novější obytné zástavby, které stavební firmy vybudovaly s cílem vyinkasovat alespoň část všudypřítomných dotcomových peněz roztroušených po celém okolí.

Ve Stonecrestu, nedaleko od těchto zástaveb, parkovalo šestnáct policejních aut a dvě dodávky taktické jednotky kalifornské státní policie.

Stály na parkovišti Prvního baptistického kostela v Los Altos a před výhledem z El Monte Road je ukrýval vysoký plaňkový plot, což byl hlavní důvod, proč Bishop zvolil jako shromaždiště právě parkovací plochu před tímto svatostánkem.

Wyatt Gillette seděl v Bishopově policejním voze na sedadle spolujezdce. Shelton se posadil dozadu a mlčky se díval na palmu, která se ohýbala ve vlhkém větru. V autě za nimi seděla Linda Sanchezová s Tonym Mottem. Zdálo se, že Bishop již rezignoval na snahu udržet ctížádostivého pistolníka na uzdě, takže Mott nyní nerušeně vystoupil z auta a chvatně zamířil k hloučku taktických a neuniformovaných policistů, kteří si právě oblékali neprůstřelné vesty.

Byl zde i šéf zásahového týmu Alonso Johnson. Stál opodál se sklopenou hlavou, poslouchal vysílačku a přikyvoval.

Agent ministerstva obrany Arthur Backle se cestou sem držel těsně za Bishopovým autem a nyní stál vedle něj pod deštníkem, opíral se o kapotu a upravoval si obvaz na hlavě.

Zástavbu Stonecrest mezitím pročešávalo několik policistů, proměněných díky sociálnímu inženýrství v dobročinné pracovníky, kteří se okázale oháněli žlutými kelímky a pak pokradmu ukazovali obyvatelům fotografie Jona Hollowaye.

Čas ovšem plynul a nikdo zatím neohlásil jakýkoliv úspěch.

Do myslí policistů se začaly vkrádat pochyby: možná Phate bydlí v úplně jiné zástavbě. Možná byla analýza telefonních čísel společnosti Mobile America chybná. Možná čísla skutečně patřila Phateovi, ale po potyčce s Gillettem odjel Holloway z Kalifornie.

330 331

dVtom Bishopovi zacvrlikal mobilní telefon a detektiv přijal hovor. Kývl hlavou, usmál se a řekl Sheltonovi s Gillettem: "Máme pozitivní identifikaci. Jeden soused ho poznal. Adresa je Alta Vista Drive 34004."

"Jo!" vykřikl Shelton a učinil radostné gesto pěstí. Vyskočil z auta.

"Řeknu to Alonsovi," oznámil a zmizel v davu policistů.

Bishop zavolal Garvymu Hobbesovi a sdělil mu adresu. Bezpečnostní specialista pak ve svém džípu zapojil přístroj zvaný Cellscope - kombinaci počítače a rádiového zaměřovače. Hodlal projet kolem Phateova domu, zaměřit se na mobilní frekvence společnosti Mobile America a zjistit, zda Phate právě nevysílá.

O chvíli později se ozval Bishopovi zpátky a hlásil: "Je uvnitř a vysílá z mobilního telefonu. Jde o datový přenos, ne hlasový."

"Je na síti," řekl Gillette.

Bishop s Gilletteem vystoupili z auta, vyhledali Sheltona a Alonsa Johnsona a sdělili jim novou zprávu.

Johnson vyslal na ulici před Phateův dům sledovací dodávku maskovanou jako vozidlo kurýrní služby. Jeden z policistů mu vzápětí poslal zprávu, že v domě jsou stažené žaluzie a dveře od garáže jsou otevřené. Na příjezdové cestě stál otlučený ford. Zvenku nebyla v domě vidět žádná světla. Druhý pozorovací tým, který se tísnil vedle hustého palisandru, podal Johnsonovi podobnou zprávu.

Oba týmy dodaly, že všechny východy i okna jsou kryté, takže i kdyby Phate náhodou policii zahlédl, nemůže již uniknout.

Johnson otevřel podrobnou mapu stonecrestsých ulic, zatavenou v plastickém obalu. Zakroužkoval Phateův dům barevnou fixou a začal zkoumat katalog modelových domů v zástavbě. Po chvíli zvedl hlavu a řekl:

"Je v domě typu Troubadour." Nalistoval v katalogu půdorysné schéma tohoto modelu a ukázal ho svému zástupci, mladému nakrátko ostříhanému policistovi s vojensky vážným chováním.

Wyatt Gillette pohlédl na katalog a spatřil pod diagramem reklamní slogan: Troubadour.., Dům snů, v němž bude vaše rodina šťastně žít po mnoho příštích let...

Johnsonův zástupce to shrnul: "Dobrá, pane, přední i zadní dveře jsou na úrovni přízemí. Další dveře vedou na zadní terasu v prvním patře. Nevedou na ni schody, ale je pouhé tři metry vysoko.

Mohl by z ní vyskočit. Boční vchod tam není. Z garáže vedou dvoje dveře, jedny dovnitř do kuchyně, druhé na zadní dvorek. Řekl bych, že zorganizujeme dynamický útok se třemi týmy."

"A okamžitě ho oddělte od jeho počítače," řekla Linda Sanchezová. "Nenechte ho už cokoliv napsat. Mohl by za pár vteřin zničit celý obsah disku.

A my si ho musíme prohlédnout, abychom zjistili, jestli si nevybral nějaké další oběti."

"Rozumím," řekl zástupce.

Johnson se ujal velení: "Tým Alfa půjde čelními dveřmi, tým Beta zadními a tým Gama přes garáž. Z týmu Gama vyčleňte dva muže a rozestavte je poblíž terasy pro případ, že by chtěl skočit dolů."

Zvedl hlavu a zatahal se za zlatou náušnici v levém lalůčku. "No dobrá. Pojdme tu bestii ulovit."

Gillette, Shelton, Bishop a Sanchezová se poklusem vrátili k jednomu z policejních vozidel, odjeli do Stonecrestu a zaparkovali vedle zásahových dodávek, mimo dohled z Phateova domu, ale přitom dostatečně blízko.

Jejich věčný stín agent Backle jim byl v patách.

Všichni sledovali, jak taktičtí agenti rychle zaujímají určené pozice, krčí se u země a přesunují se v zákrytu za keři.

Bishop se otočil k Gilletteovi a překvapil ho tím, že se formálně předklonil a podal mu ruku. "Ať to dopadne, jak chce, Wyatte, bez tebe bychom se nikdy tak daleko nedostali. Není mnoho lidí, kteří by na sebe vzali takové riziko jako ty a kteří by tak tvrdě pracovali."

"Jo," řekla Linda Sanchezová. "Je to naše jistota, šéfe." Otočila na Gillettea své široké hnědé oči. "Hele, kdybyste po propuštění sháněl

nějakou práci, klidně se přihlaste na OPK."
Gillette se snažil vymyslet nějakou smysluplnou odpověď. Cítil ovšem rozpak a nic rozumného ho nenapadlo. Přikývl.
Chvilí se zdálo, že dokonce i Bob Shelton řekne cosi cituplného, ale pak detektiv vystoupil z auta a zmizel v hloučku policistů v civilu, které podle všeho znal.
Za okamžik k nim přišel Alonso Johnson. Bishop stáhl okénko.
"Sledovačka pořád nevidí dovnitř a podezřelý má naplno puštěnou klimatizaci, takže naše infračervené snímače nemůžou nic zachytit. Je pořád na síti?"
Bishop zavolal Garvymu Hobbesovi a tlumočil mu otázku. "Jo," odpověděl bezpečnostní kovboj. "Cellscope stále zachytává jeho signál." "Fajn," řekl Johnson. "Je lepší, když bude do něčeho zabrán, až k němu vpadneme na kafe." Vzal vysílačku a řekl do mikrofonu: "Vyklid'te ulici."

332 333

Policisté odklonili několik aut, která chtěla projet přes Alta Vista Drive. Nato zastavili jednu Phateovu sousedku - světlovlasou ženu, která právě vyjížděla z garáže - a nasměrovali její ford Explorer od pachatelova domu. Tři mladí chlapci prováděli i přes déšť hlučnou akrobacii na skateboardech. Dva policisté v kraťasech a sportovních košilích nenápadně přišli až k nim a poslali je z dohledu. Příjemná předměstská ulice byla konečně čistá.
"Vypadá to dobře," řekl Johnson a v podřepu přeběhl k domu.
"Nakonec vždycky dojde na tohle...," zamumlal Bishop.
Linda Sanchezová ho zaslechla a řekla: "To máte pravdu, šéfe." Ukázala zvednutý palec Tonymu Mottovi, který právě klečel spolu s šesti taktickými agenty za živým plotem ohraničujícím Phateův pozemek. Mott na ni kývl a otočil se zpátky k Phateovu domu. "Kéž by si ten chlapec neublížil," řekla Sanchezová tiše.
Bob Shelton se vrátil a ztěžka dosedl na sedadlo policejního vozu. Gillette neslyšel žádné rozkazy, ale všichni příslušníci zásahového týmu se jako na povel vynořili z úkrytů a vyrazili směrem k domu. Vtom se ozvaly tři hlasité rány. Gillette vyskočil.
"Speciální náboje do brokovnice," vysvětlil mu Bishop. "Právě ustřelili zámky dveří."
Gillette se přistihl, že má zpocené dlaně a zadržuje dech. Čekal, až se ozvou výstřely, exploze, křik, sirény...
Bishop setrval bez hnutí a upíral oči na dům. Pokud cítil nějaké napětí, rozhodně to nedával najevo.
"No tak, no tak," mumlala Linda Sanchezová. "Co se děje?"
Nastalo dlouhé, předlouhé ticho, přerušované pouze dutým bubnováním deště o střechu auta.
Když se policejní vysílačka konečně probudila s praskáním k životu, přišlo to tak náhle, že všichni vyskočili úlekem.
"Velitel týmu Alfa volá Bishopa. Jste tam?"
Bishop popadl mikrofon. "Mluvte, Alonso."
"Franku," ozval se Johnsonův hlas. "On tady není."

"Cože?" zeptal se detektiv zděšeně.

"Ještě to tady pročešáváme, ale zdá se, že je pryč. Stejně jako v tom motelu."

"Doprdele práce," ulevil si Shelton.

Johnson pokračoval: "Právě jsem v jídelně - slouží mu jako pracovna. Je tady plechovka s minerálkou, která je ještě studená. A podle detektoru tělesného tepla seděl ještě před pěti nebo deseti minutami na židli před počítačem."

"On tam někde je, Ale," řekl Bishop zoufalým hlasem. "Musí tam být. Má tam někde úkryt. Zkontrolujte skříně. A podívejte se pod postel."

"Franku, infračervené snímače nezachytily nic než jeho ducha na židli."

"Ale on se přece nemohl dostat ven," řekla Sanchezová.

"Budeme pokračovat."

Bishop se odevzdaně opřel o okno a v jeho ostřížím obličejí se objevilo zoufalství.

O deset minut později se velitel taktické jednotky ozval ve vysílače znovu.

"Celý dům je zajištěn, Franku," řekl Johnson. "Není tady. Jestli si to tu chcete prohlédat sám, můžete."

334 335

00100101 / 37

Celý dům byl vevnitř naprosto bez poskvrnky.

Vypadal úplně jinak, než Gillette očekával. Většina hackerských doupat je zaneřáděná počítačovými komponenty, kabely, knihami, technickými manuály, nářadím, disketami, obaly od potravin s okoralými zbytky jídel, špinavými sklenicemi, dalšími knihami a spoustou obyčejných odpadků. Obývací pokoj Phateova domu naproti tomu vypadal, jako by ho právě zařídila Martha Stewartova. Vyšetřovatelé z OPK se překvapeně rozhlíželi kolem sebe. Gillettea nejprve napadlo, že si spletli dům, ale pak si všiml zarámovaných fotografií a spatřil na mnoha z nich Hollowayův obličej.

"Podívejte," řekla Linda Sanchezová a ukázala na jednu zarámovanou momentku. "Tahle žena je určitě Shawn." Pak pohlédla na další.

"Copak oni mají děti?"

"Můžeme ty fotky poslat federálům," řekl Shelton, "a ti..."

Bishop však zavrtěl hlavou.

"Co se děje?" zeptal se Alonso Johnson.

"Jsou falešné, že?" Bishop pohlédl na Gillettea a zvedl obočí.

Hacker sebral jeden rámeček a vysunul z něj fotografii. Nebyla na lesklém fotografickém papíru, ale očividně ji někdo vytiskl na barevné počítačové tiskárně. "Stáhnul si je z internetu nebo naskenoval z nějakého časopisu a přidal do nich svůj obličej."

Na římse krby stály vedle fotografie šťastné dvojice v plážových křesílcích u bazénu staromódní hodiny, které právě ukazovaly čtvrt na tři. Houpající se kyvadlo připomínalo policistům, že další Phateova oběť nebo oběti - tentokrát na univerzitě - mohou každou minutou zemřít.

Gillette si prohlédl pokoj, z něhož čišela atmosféra blahobytného života na předměstí.

Troubadour... Dům snů, v němž bude vaše rodina šťastně žít po mnoho příštích

let...

Huerto Ramirez a Tim Morgan vyslechli všechny sousedy, ale nikdo jim neřekl nic, co by mohlo policii přivést na stopu jiného Phateova úkrytu.

"Podle jednoho souseda odnaproti," řekl Ramirez,

"vystupoval pod jménem Warren Gregg a vykládal lidem, že jakmile dětem skončí škola, nastěhuje se za ním i jeho rodina."

Bishop se otočil k Alonsovi. "Víme, že jeho příštím cílem bude pravděpodobně nějaký student Severokaliifornské univerzity, ale zatím přesně nevíme který.

Dohlédněte, aby se vaši lidé poohlédli po něčem, co by nám mohlo poskytnout vodítko, na koho s největší pravděpodobností zaútočí."

Johnson zavrtěl hlavou a řekl: "Jenže nemyslíte, že když jsme teď vyšťárali jeho doupě, zakope se do země a na další oběti prozatím zapomene?"

Bishop pohlédl na Gillettea a řekl: "To mi k němu nesedí."

Hacker souhlasil. "Phate touží po vítězství. Tak či onak dnes ještě někoho zabije."

"Oznámím jim to," prohlásil velitel zásahovky a odešel za svými lidmi.

Celý tým prohledal i ostatní pokoje, ale všechny byly prakticky prázdné.

Před okolním světem je ukrývaly zatažené žaluzie. V koupelně leželo minimum předmětů - ničím nápadné žiletky a pěna na holení, šampon a mýdlo.

Policisté zde našli rovněž velkou krabici s pemzami.

Bishop jednu zvedl a zvědavě se zamračil.

"Jeho prsty," připomněl mu Gillette. "Brousí si pemzou mozoly, aby se mu líp psalo."

Vešli do obývacího pokoje, kde stál Phateův notebook.

Gillette pohlédl na obrazovku a znechuceně zavrtěl hlavou. "Podívejte."

Bishop a Shelton si přečetli sdělení:

OKAMŽITÝ VZKAZ OD: SHAWN

PRO ALTA VISTA DRIVE 34004 VYDÁN KÓD 10-87

"Deset osmdesát sedmička - to je kód taktického zásahu," řekl

Bishop. "Kdyby mu tenhle vzkaz nepřišel, už jsme ho dávno dopadli. Byli jsme takhle blízko."

"Zasraný Shawn," zareptal Shelton.

336 337

Ze sklepa se ozval policista. "Našel jsem únikovou cestu. Je tady dole."

Gillette sešel s ostatními do sklepa. Na posledním schodu se však zarazil, neboť rozpoznal prostředí z fotografie Lary Gibsonové.

Nemotorně položená dlažba, nenatřené obložení stěn. A krvavé šmouhy na podlaze. Byl to velmi tísnivý pohled.

Připojil se k Alonso Johnsonovi, Franku Bishopovi a dalším policistům, kteří právě zkoumali malá dvířka v boční stěně. Dvířka vedla do potrubí s přibližně devadesáticentimetrovou šířkou, které připomínalo velkou odvodňovací strouhu. Jeden z policistů posvítil do potrubí baterkou.

"Vede až do vedlejšího domu."

Gillette s Bishopem se na sebe ohromeně zadívali. "Ne!" vykřikl detektiv.

"Ta světlovlasá žena v exploreru! Ta, která vyjžděla z garáže.

To byl on."

Johnson popadl vysílačku, poslal policisty do vedlejšího domu a vyhlásil

naléhavé pátrání po voze ford Explorer.

O chvíli později se mu ozval jeden z policistů. "Vedlejší dům je úplně prázdný. Nikde žádný nábytek. Nic."

"Patřily mu oba domy."

"Zatracené sociální inženýrství!" vybuchl Bishop a bylo to vůbec poprvé, co ho Gillette slyšel zaklít.

Za pět minut přišla zpráva, že explorer byl nalezen na parkovišti před nákupním centrem asi půl kilometru odtud. Na zadním sedadle ležela světlá paruka a ženské šaty. Nikdo z vyslechnutých svědků v nákupním centru si nevšiml, že by někdo přestupoval z exploreru do jiného vozidla.

Ohledávací jednotka kalifornské policie důkladně prohledala oba domy, ale nenašla téměř nic užitečného. Ukázalo se, že Phate neboli Warren Gregg - opravdu koupil oba domy a zaplatil za ně v hotovosti.

Policisté tedy zavolali realitní makléřce, která Phateovi oba domy prodávala. Makléřce ovšem nepřipadalo nijak zvláštní, že její zákazník kupoval dva domy a platil za ně v hotovosti: v Údolí rozkoší srdce zámožní počítačová manažeri často kupovali jeden dům k bydlení a druhý jako výhodnou investici. Makléřka ovšem dodala, že na této konkrétní transakci jí jedna věc přece jen připadá podivná: když si totiž před okamžikem chtěla na dotaz policie vyhledat žádost o koupi a zprávy o úvěru, zjistila, že veškeré záznamy o prodeji zmizely.

"Není to zvláštní? Asi jsem je omylem smazala."

"Jo, je to zvláštní," řekl Bishop kysele.

"Jo, omylem," dodal Gillette.

Bishop se otočil k hackerovi. "Odvezeme jeho počítač na OPK.

Jestli budeme mít štěstí, najdeme tam nějakou zmínku o jeho příští oběti na univerzitě. Raději sebou hodme."

Johnson s Bishopem uvolnili místo činu a Linda Sanchezová vyplnila evidenční karty a sbalila Phateův počítač a diskety.

Členové týmu se vrátili k autům a spěšně vyrazili zpět na OPK.

Gillette tam oznámil Patricii Nolanové, že se zatčení opět nezdařilo.

"Shawn mu dal zase avízo?" zeptala se Nolanová vztekle.

Sanchezová podala Phateův notebook Gilletteovi s Nolanovou a přijala telefonní hovor.

"Jak věděl, že se chystáme zaútočit na jeho dům?" zeptal se Tony Mott. "Já to nechápu."

"Já chci jen vědět jedno," zabručel Shelton. "Kdo je, sakra, Shawn?"

A přestože očividně neočekával okamžitou odpověď, nakonec ji dostal.

"Já vím, kdo to je," řekla Linda Sanchezová zděšeným a přidušeným hlasem.

Podívala se na členy vyšetřovacího týmu a položila telefon.

Luskla prsty s narudo nalakovanými nehty a řekla: "Právě mi volal správce systému ze Sacramento. Před deseti minutami se někdo naboural na ISLEnet a pak z něj pronikl do databáze ministerstva zahraničí.

Byl to Shawn. Vydal ministerstvu příkaz k vystavení dvou antidatovaných cestovních pasů na smyšlená jména.

Správce sítě rozeznal obě fotografie, které Shawn do systému naskenoval.

Jedna patřila Hollowayovi..., Sanchezová se zhluboka nadechla -, "a druhá Stephenovi."

"Jakému Stephenovi?" zeptal se Tony Mott, který to stále nechápal.

"Stephenu Millerovi," řekla Sanchezová a dala se do pláče. "To on je Shawn."

Bishop, Mott a Sanchezová stáli v Millerově buňce a prohledávali mu pracovní stůl.

"Já tomu nevěřím," řekl Mott vzdorovitě. "Určitě v tom má prsty Phate. Snaží se nám zamotat hlavu."

"Ale kde je v tom případě Miller?" zeptal se Bishop. Patricia Nolanová uvedla, že seděla na OPK po celou dobu, co byl vyšetřovací

338 339

tým u Phateova domu, a Miller se jí neozval. Dokonce se ho pokoušela najít na počítačových odděleních několika místních univerzit, ale ani tam Stephen Miller nebyl.

Mott spustil Millerův počítač.

Na obrazovce se objevila výzva k zadání hesla. Mott to nejprve zkusil polopaticky a zadal několik zdánlivě logických hesel: den narození, prostřední jméno a tak dále. Přístup však byl odepřen.

Gillette tedy vešel do buňky a nahrál do počítače svůj crackovací program. Za několik minut bylo heslo prolomeno a Gillette se ocitl uvnitř Millerovy stanice. Zanedlouho našel desítky vzkazů, které Miller zaslal Phateovi pod svým uživatelským jménem Shawn prostřednictvím společnosti Monterey On-Line. Samotný obsah vzkazů byl šifrován, ale záhlaví nenechávalo nikoho na pochybách o skutečné Millerově totožnosti.

"Jenže Shawn je geniální," namítla Patricia Nolanová. "Stephen byl proti němu amatér."

"Sociální inženýrství," řekl Bishop.

Gillette souhlasil. "Musel vypadat přihlouple, abychom ho nepodezírali. A zatím tajně krmil Phatea informacemi."

"To kvůli němu je Andy Anderson mrtvý!" vybuchl Mott. "Zradil ho."

"A pokaždé, když jsme se dostali do Phateovy blízkosti," zamumlal Shelton, "ho Miller varoval."

"Má správce sítě tušení, odkud se na ně Miller nahackoval?" zeptal se Bishop.

"Nemá, šéfe," řekla Sanchezová. "Používal neprůstředný anonymizér."

Bishop se otočil k Mottovi. "Co ty školy, na kterých si rezervoval strojový čas? Může být jednou z nich Severokaliifornská univerzita?"

"Já nevím," odpověděl Mott. "Pravděpodobně ano."

"Takže pomáhal Phateovi zvolit příští oběti." Bishopovi zazvonil telefon.

Detektiv se zaposlouchal a přikývl. Jakmile zavěsil, oznámil ostatním:

"To byl Huerto." Sotva totiž Linda Sanchezová ukončila telefonní rozhovor se správcem ISLEnetu, vyslal Bishop Ramireze s Morganem k Millerově domu.

"Millerovo auto je pryč," oznámil detektiv ostatním.

"Jeho domácí pracovna je prázdná až na hrstku kabelů a náhradních počítačových dílů - vzal s sebou veškeré počítače a diskety."

Bishop se otočil k Mottovi se Sanchezovou. "Má někde nějakou chatu? Nebo příbuzné někde v okolí?"

"Ne. Celý jeho život tvořily počítače," řekl Mott. "Buď pracoval tady v kanceláři, nebo pracoval doma."

"Nechej namnožit kopie Millerovy fotky," řekl Bishop Sheltonovi, "a vyčleň pár policistů, kteří je rozdají na Severokaliifornské univerzitě." Pohlédl na Phateův počítač a řekl Gilletteovi: "Data v tomhle počítači už nejsou

šifrovaná, že ne?"

"Ne," řekl Gillette. Ukázal na obrazovku, na které se líně převaloval Phateův šetříč - motto Rytířů přístupu.

Přístup je Bůh...

"Uvidím, co se dá dělat," dodal Gillette a posadil se před notebook.

"Stále může mít uvnitř spoustu nástražných min," varovala ho Linda Sanchezová.

"Budu postupovat hezky pomalu. Zatím jen vypnu šetříč obrazovky a pak uvidíme. Znáám všechna logická místa, na nichž by mohl umístit nástražné miny." Gillette se uvelebil před notebookem a zmáčkl nejneškodnější klávesu na počítačové klávesnici - klávesu SHIFT -, aby odstranil šetříč. Jelikož tato klávesa nevydává sama o sobě žádné povely a nemá žádný vliv na programy nebo data uložená v počítači, hackeři nikdy neinstalují nástražné miny na ni.

Jenže Phate samozřejmě nebyl jen tak obyčejný hacker.

V okamžiku, kdy Gillette stiskl klávesu, obrazovka zčernala a poté se na ní objevila tato slova:

ZAHAJUJI DÁVKOVÉ ŠIFROVANÍ
ŠIFRUJI - MINISTERSTVO OBRANY
STANDARD 12

"Ne!" vykřikl Gillette a zmáčkl hlavní vypínač. Phate ovšem potlačil ovladače napájení a notebook nereagoval. Gillette přístroj obrátil, aby z něj vyňal baterii, ale Phate odstranil uvolňovací páčku.

Za tři minuty byl celý obsah harddisku zašifrován.

"Zatraceně, zatraceně..." Gillette znechuceně bouchl do stolu.

"Všechna práce je vniveč," řekl.

340 341

Agent ministerstva obrany Backle vstal a pomalu přešel k počítači. Podíval se na Gillettea a pak na obrazovku, na níž byl nyní vidět jen dlouhý řetězec nesmyslných blábolu. Nakonec se agent ohlédl na fotografie Lary Gibsonové a Willema Boethea připevněné k tabuli.

"Myslíte si, že s tím dokážete provést něco, co zachrání lidské životy?" zeptal se Gillettea a kývl na notebook.

"Pravděpodobně ano."

"Tu svou nabídku jsem prve myslel vážně. Pokud dokážete to šifrování prolomit, zapomenu, že jsem vás přitom viděl. Pouze vás žádám, abyste nám poté odevzdal veškeré diskety s crackovacím programem, které u sebe máte."

Gillette zaváhal. "Myslíte to vážně?" zeptal se nakonec.

Backle se ponuře zasmál a dotkl se hlavy. "Kvůli tomu hajzlovi se mi teď chce rozskočit kebulé. Chci mu na seznam obvinění připsat i útok na federálního agenta."

Gillette pohlédl na Bishopa, který kývl na utvrzení, že by se případně Gillettea zastal. Hacker se tedy posadil za počítač a připojil se na síť.

Vrátil se na svůj účet v Los Alamos, kde měl uskladněny hackerské nástroje, a stáhl si soubor s názvem Pac-Man.

Nolanová se zasmála. "Pac-Man?"

Gillette pokrčil rameny. "Když jsem ho dokončil, byl jsem dvaadvacet hodin

bez přestávky vzhůru. Žádný lepší název mě v tu chvíli nenapadl." Zkopíroval soubor na disketu a zastrčil ji do Phateova notebooku.

Na obrazovce se objevilo hlášení:

Šifrování/Dešifrování

Zadejte uživatelské jméno:

Gillette napsal LukeSkywalker

Zadejte heslo:

Písmena, čísla a symboly, které Gillette napsal, se vzápětí proměnily v řetězec osmnácti hvězdiček. "To je mi teda heslo," poznamenal Mott.

Na obrazovce se objevilo hlášení:

Zvolte šifrovací standard:

1. Privacy On-Line, Inc.
2. Obranný šifrovací standard
3. Standard 12 Federálního ministerstva obrany
4. NATO
5. International Computer Systems, Inc.

Patricia Nolanová napodobila Mottův údiv. "To je mi teda hack.

Vy jste napsal skript, který dokáže cracknout všechny tyhle šifrovací standardy?"

"Obvykle to rozšifruje asi devadesát procent souboru," řekl Gillette, stiskl klávesu 3 a začal krmit program zašifrovanými soubory.

"Jak jste to dokázal?" zeptal se fascinovaně Mott.

Gillette nedokázal nedat v hlase najevo nadšení - a také pýchu -, když odpověděl: "V podstatě jsem vložil do programu takové množství dat zašifrovaných v daném standardu, že program začal rozpoznávat jednotlivé vzorce, které šifrovací algoritmus pro šifrování používá.

A pak program začne logicky odhadovat, které..."

Agent Backle se náhle protáhl kolem Bishopa, popadl Gillettea za límec a hrubě ho strhl na podlahu. "Wyatte Edward Gillette, jste zatčen za porušení Zákona o počítačových podvodech a zneužívání, krádež utajených vládních informací a velezradu."

"To nemůžete!" zvolal Bishop.

Tony Mott vyrazil k Backleovi. "Ty hajzle!"

Backle si odhrnul sako a odhalil pažbu pistole. "Opatrně. Na vašem místě bych si dobře rozmyslel, co dělám, důstojníku."

Mott se stáhl a Backle téměř ledabyly nasadil zatčenému pouta.

Bishop dopáleně řekl: "No tak, Backle, vždyť jste nás slyšel: Phate si již vybral další oběť. Zrovna teď se může pohybovat po univerzitním areálu!"

"Řekl jste mu, že je to v pořádku!" zastala se hackera Patricia Nolanová.

Neoblomný Backle si ji však nevšímal. Postavil Gillettea na nohy a postrčil ho na židli. Nato vytáhl vysílačku, zapnul ji a řekl:

"Backle volá jednotku 23. Podezřelý je zatčen. Můžete si pro něj přijet."

"Rozumím," ozvala se breptavá odpověď.

342 343

"Vy jste ho zradil!" vykřikla rozlíceně Nolanová. "Celou dobu jste na to

čekali, hajzlové."

"Zavolám kapitánovi," vyštěkl Bishop, vytáhl mobilní telefon a rychle zamířil k hlavním dveřím.

"Volejte si, komu chcete, ale on půjde zpátky do vězení."

Shelton dopáleně řekl: "Máme proti sobě zabijáka, který se zrovna teď sápe po další oběti! Může to být naše jediná příležitost, jak toho parchanta zastavit."

Backle kývl na Gillettea a odpověděl: "A kvůli tomu, že on prolomil kód, může zemřít stovka jiných lidí."

"Dal jste nám své slovo," řekla Sanchezová. "Copak to pro vás nic neznamená?"

"Ne. Jestli má pro mě něco význam, tak je to chytání lidí jako on. Nic víc."

"Dejte mi aspoň hodinu," řekl Gillette zoufale. Backle však znovu nasadil svůj výsměšný polousměv a začal předčítat hackerovi práva.

Právě v tu chvíli se zvenku ozvaly výstřely a hlasité řinčení skla, když se vnější dveře OPK roztříštily pod sprškou kulek.

00100110 / 38

Mott a Backle vytasili zbraně a rychle pohlédli ke dveřím. Sanchezová padla na kolena a začala v kabelce lovit pistoli. Nolanová se přikrčila pod stolem.

Frank Bishop se vplížil zpátky do hlavních dveří a proplazil se krátkou chodbou vedoucí k dinosauřímu výběhu.

"Jste zraněný, šéfe?" zavolala Sanchezová.

"Nic mi není!" Detektiv se ukryl naproti stěně a nejistě se postavil.

Vytasil pistoli a zvolal: "Je venku - Phate! Stál jsem ve vestibulu a on na mě několikrát vystřelil. Stojí tam ještě teď!"

Backle se prohnal kolem Bishopa a současně vysílačkou varoval kolegy před pachatelem. Přikrčil se u dveří a pohlédl na díry po kulkách ve stěně a roztříštěné sklo. Tony Mott se k agentovi připojil.

"Kde je?" zavolal Backle, rychle vykoukl ven a opět se stáhl do úkrytu.

"Za tou bílou dodávkou," vykřikl detektiv. "Támhle nalevo.

Nejspíš se sem vrátil, aby zavraždil Gillettea. Vy dva běžte napravo a odřízněte mu cestu. Já se k němu zatím přiblížím zezadu. Držte se u země. Je to dobrý střelec - minul mě o pár centimetrů."

Agent i mladý policista se na sebe podívali a přikývli. Oba společně pak vyrazili z hlavních dveří.

Bishop je chvíli sledoval, pak se vztyčil a schoval pistoli do pouzdra.

Zastrčil si košili, vytáhl klíčky, odemkl Gilletteovi pouta a strčil si klíčky zpátky do kapsy.

"Co to děláte, šéfe?" zeptala se Sanchezová a zvedla se z podlahy.

Patricia Nolanová se rozesmála, neboť jí došlo, co se právě stalo.

"To byl únos z vězení, že jo?"

"Jo."

"Ale co ty výstřely?" zeptala se Sanchezová.

"To jsem byl já."

"Vy?" zeptal se užasle Gillette.

"Vyšel jsem ven a několikrát vystřelil do dveří." Detektiv se zašklebil.
"Normální sociální inženýrství - myslím, že mu začínám přicházet na chuť."
Bishop kývl na Phateův počítač a řekl Gilletteovi: "Tak co stojíš?
Seber ten notebook a mazej odsud."
Gillette si protřel zápěstí. "Víte určitě, že to tak opravdu chcete?"
"Jistě vím jen to, že Phate s Millerem se můžou právě nyní potloukat po
areálu Severokaliifornské univerzity. A já nedopustím, aby kvůli nim
zemřel ještě někdo další. Takže pohyb."
Hacker sebral notebook a vyrazil za detektivem.
"Počkejte," zavolala za nimi Patricia Nolanová. "Já parkuju vzadu. Můžeme
jet mým autem."
Bishop zaváhal.
"Pojedeme ke mně do hotelu," dodala Nolanová. "Můžu vám s tím počítačem
pomocť."
Detektiv přikývl. Chtěl něco říct Lindě Sanchezové, ale ta ho umlčela
mávnutím ruky. "Já jen vím, že když jsem se otočila, viděla jsem, jak
Wyatt utíká a vy vyrážíte za ním. Pokud je mi známo, odjel někam do Napy
a vy jste mu v patách. Mnoho štěstí při hledání, šéfe. Dejte si za mě
sklenici vína. Mnoho štěstí."
Ukázalo se však, že Bishopův hrdinský kousek neměl žádný smysl.
V hotelovém pokoji Patricie Nolanové - zdaleka nejluxusnějším apartmá,
jaké kdy Wyatt Gillette viděl - hacker rychle dešifroval data na Phateově
počítači. Vzápětí ovšem vyšlo najevo, že jde o jiný notebook, než do
jakého Gillette již jednou pronikl. Nebyla to právě horká stanice,
ale obsahovala pouze operační systém, program Trapdoor a několik souborů
se staženými novinovými výstřižky, které Phateovi zaslal Shawn.
Většina z nich se týkala Seattlu, který se podle všeho měl stát dějištěm
příštího kola Phateovy vražedné hry.
Když ovšem Phate nyní věděl, že se policie zmocnila jeho notebooku,
bezpochyby se rozhodne udeřit někde jinde.
O Severokaliifornské univerzitě ani o potenciálních obětech nebyla
v počítači jediná zmínka.
Bishop odevzdaně klesl do jednoho z luxusních křesel, sepal ruce a zadíval
se do země. "Ani ň."
"Můžu to zkoušet?" zeptala se Nolanová. Posadila se vedle Gillettea a začala
procházet adresářovou strukturu. "Mohl nějaké soubory smazat. Zkoušel jste
něco obnovit programem RestoreS?"
"Ne, nezkoušel," řekl Gillette. "Myslel jsem si, že všechno skartoval."
"Třeba se s tím neobtěžoval," namítla Nolanová. "Třeba si byl sebejistý,
že se mu do počítače nikdo nedostane. A pokud ano, že ho zastaví šifrovací
bomba."
Spustila program RestoreS a za okamžik se na obrazovce objevila data, která
Phate v posledních několika týdnech vymazal. Nolanová je začala pročitat.
"O té univerzitě tu není nic. A o těch útocích taky ne.
Rozeznávám jen útržky stvrzenek za nějaké počítačové komponenty, které
někomu prodal. Většina dat je narušených. Ale tady je něco, co se dá
jakžtakž rozeznat."

55eerrx3AAzasláno:
San Jose Com434312 Produuu234aawe% %
2335 Winch4ster OOU461keA
San JoAA44AAAA9AAA\$\$###
K rukám: 97J**seph McGona% %gle

Bishop a Gillette si hlášení přečetli.

"Jenže to nám nepomůže," řekl hacker. "Tohle je název společnosti, která od něj ty komponenty koupila. Kdežto my potřebujeme Phateovu adresu - místo, odkud ta zásilka odešla."

Vyměnil si s Nolanovou židli a prohlédl zbytek vymazaných souborů.

Vesměš digitální smetí. "Nic tu není."

Ovšem Bishop zavrtěl hlavou. "Počkej chvíli." Ukázal na obrazovku a dodal: "Vrat' se zpátky."

Gillette se vrátil k napůl čitelnému textu stvrzenky.

Bishop poklepal na obrazovku a řekl: "Tahle společnost - San Jose Computer Products - přece musí mít nějaký záznam, kdo jim ty komponenty prodal a odkud jim je zaslal."

"Pokud ovšem nevěděli, že jsou kradené," namítla Patricia Nolanová. "V tom případě popřou, že Phatea vůbec znají."

Gillette se zamyslel. "Vsadím se, že kdyby věděli, že Phate vraždí lidi, byli by o něco více vstřícní."

"Anebo o dost méně," řekla skepticky Nolanová.

"Jenže nákup kradeného zboží je trestný čin," namítl Bishop.

"Možnost vyhnout se San Quentinu je dost dobrý důvod, proč spolupracovat."

346 347

Detektiv se dotkl nasprejovaných vlasů a natáhl se pro telefon.

Zavolal do kanceláře OPK a doufal, že se mu ozve některý člen týmu - nikoliv Backle nebo jiný federální agent. K jeho úlevě zvedl telefon Tony Mott. "Tony, tady Frank," řekl detektiv. "Můžete mluvit...? Je to moc špatné...? Mají nějaké stopy...? Ne, já myslím stopy vedoucí k nám... Dobrá, fajn. Poslyšte, chci vás o něco poprosit.

Mohl byste proklepnout firmu San Jose Computer Products? Adresa je Winchester 2335, San Jose... Ne, já počkám."

O chvíli později Bishop naklonil hlavu a pomalu přikývl. "Dobře, mám to. Díky. Myslíme si, že jim Phate prodává počítačové komponenty. Budeme si muset s někým z té firmy promluvit. Jestli něco zjistíme, dáme vám vědět. Poslyšte, vy zatím zavolejte rektorovi a šéfovi ostrahy Severokaliifornské univerzity a řekněte jim, že vrah může být již v těchto okamžicích na cestě k nim do školy. A pošlete tam další jednotky."

Bishop zavěsil a otočil se k Nolanové s Gillettem. "Ta firma je čistá. Působí už patnáct let a nikdy neměla žádné problémy s federálním ani státním daňovým úřadem. Za všechna povolení k činnosti vždycky řádně zaplatila. A pokud něco od Phatea nakupovali, pravděpodobně nevěděli, že je to kradené zboží. Zajedeme tam a promluvíme si s tím McGonaglem, nebo jak se ten člověk jmenuje."

Gillette se připojil k detektivovi, avšak Nolanová řekla: "Jed'te sami.

Já zatím zkusím najít v jeho počítači nějaké další stopy."

Wyatt Gillette se ve dveřích zastavil, ohlédl se a viděl, jak se Nolanová usazuje před pachatelovým přenosným počítačem. Nolanová si jeho pohledu všimla a věnovala hackerovi slabý povzbudivý úsměv.

Gilletteovi se však zdálo, že její výraz je lehce zasněný a může obsahovat nějaký skrytý smysl - snad nevyhnutelné poznání, že existuje pouze nepatrná naděje, že by mezi oběma počítačovými nadšenci mohl vykvést smysluplný vztah.

Avšak vzápětí - jak se často stávalo také Gilletteovi - se její úsměv vytratil, Nolanová se otočila zpátky k zářícímu monitoru a začala zběsile ťukat do kláves. Během jediného okamžiku se Patricia Nolanová s výrazem naprostého soustředění ponořila z reálného světa hluboko do modré sféry. Tahle hra už vůbec nebyla zábavná.

Potíci se, vzteklý a zoufalý Phate seděl schlíple za pracovním stolem a nepřítomně se rozhlížel kolem sebe - na všechny své drahocenné počítačové starozitnosti. Věděl, že Gillette a policie jsou mu těsně v patách a hrát tuto hru v blahobytném okrese Santa Clara není již nadále možné.

Bylo to mimořádně bolestné přiznání, protože Phate pokládal právě tento týden - týden Univacu - za speciální verzi své hry. Připomínalo to onu proslulou MUDovskou hru Crusades - Silicon Valley byla jeho nová svatá země a on si přál dosáhnout velkého vítězství na všech myslitelných úrovních.

| Jenže policie - a Valleyman - se ukázali v daleko lepším světle, než Phate očekával.

Takže neměl na vybranou. Zbývala mu ještě jedna totožnost a pak okamžitě odjede, přestěhuje se s Shawnem do úplně jiného města.

Původně se hodlal přemístit do Seattlu, ale existovala určitá pravděpodobnost, že Gillette dokázal cracknout šifrovací kód Standard 12 a zjistit podrobnosti o seattleské části hry i tamějších potenciálních cílech.

Možná raději zkusí Chicago, Silicon Prairie. Nebo silnici 128 severně od Bostonu.

Jenže Phate nemohl na další vraždu čekat tak dlouho - ovládala ho touha pokračovat ve hře. A tak se nejprve zastaví na jedné koleji Severokaliifornské univerzity a zanechá tam benzinovou bombu jako dárek na rozloučenou.

Jedna z kolejí byla pojmenována po jistém průkopníkovi ze Silicon Valley, ale jelikož se tím pádem jednalo o logický cíl, Phate se rozhodl, že místo toho zemřou raději studenti z protější koleje.

Tato kolej nesla název Yeats Hall podle jednoho básníka, který by bezpochyby býval měl jen pramálo pochopení pro počítače a vše, co dnes obnášejí. Kolej se navíc nacházela ve staré dřevěné budově, což ji činilo velmi náchylnou k požáru, zvláště když nyní hlavní školní počítač vyřadil z chodu požární signalizaci i hasicí systém.

Bylo ovšem zapotřebí provést ještě jednu věc. Pokud by měl Phate proti sobě kohokoliv jiného, vůbec by se s tím neobtěžoval. Avšak jeho protivníkem v této úrovni hry byl Wyatt Gillette a Phate nutně potřeboval získat nějaký čas, aby měl možnost nastražit bombu a poté uprchnout na východ.

Cítil tak obludný vztek a rozrušení, že chtěl jednoduše popadnout samopal a náhodně zavraždit desítku lidí, aby měla policie co na práci.

Samopal však rozhodně nebyl zbraní jeho gusta, a také proto teď Phate seděl před počítačovým terminálem a tiše vyťukával do klávesnice důvěrně známé zaklínadlo.

00100111 / 39

V operačním středisku Úřadu veřejných služeb okresu Santa Clara, který se nacházel na jihozápadě San Jose v komplexu obehnaném ostnatým drátem, stál velký počítač, jemuž se podle slavné popové zpěvačky přezdívalo Alanis.

Tato stanice zpracovávala pro úřad tisícovky úkolů - plánovala údržbu a opravu silnic, regulovala dodávky pitné vody během období sucha, dohlížela na údržbu kanalizačního systému i na odvoz a zpracování odpadů a koordinovala funkci desetitisíců semaforů po celém Silicon Valley.

Nedaleko od Alanis pak stál jeden z jejích hlavních spojovacích článků s okolním světem, metr a půl vysoká kovová konstrukce osazená dvaatřiceti výkonnými modemy. Právě v tomto okamžiku přesně o půl čtvrté odpoledne - přicházela do modemů celá řada telefonátů. Jedním z nich byl i datový přenos od jednoho zkušeného zaměstnance úřadu, který pracoval jako údržbář v oblasti Mountain View.

Údržbář byl na Úřadu veřejných služeb zaměstnán již hezkou řádku let, avšak teprve nedávno se neochotně podrobil nové politice úřadu a začal se z terénu přihlašovat prostřednictvím přenosného počítače, aby si vyzvedával nové úkoly, zjišťoval polohu problémových míst v systému veřejných prací a hlásil na centrálu, že jeho tým dokončil opravu.

Obézní pětapadesátník, který si zprvu myslel, že počítače jsou ztrátou času, si na ně nyní vypěstoval závislost a těšil se na každou příležitost, kdy se bude opět moci připojit.

E-mail, který nyní zasílal Alanis, obsahoval stručnou zprávu o dokončení opravy kanalizačního systému.

Vzkaz, který počítač obdržel, se však od vysílané verze nepatrně lišil.

Opravářův rozplizlý, jedním prstem nadatlovaný sloh totiž navíc obsahoval drobný útržek softwarového kódu: démon Trapdoor.

Ten nyní uvnitř nic netušící Alanis vyskočil z e-mailu ven a zavrtal se hluboko do operačního systému počítače.

O deset kilometrů dále se Phate, který seděl za vlastním osobním počítačem, vzápětí zmocnil rootu, rychle prohledal obsah Alanis a našel příkazy, které potřeboval. Zapsal si je do žlutého poznámkového bloku a vrátil se na příkazový řádek kořenového adresáře. Na chvíli se zadíval do bloku, napsal na klávesnici povel "souhlas/g/segment-*" a zmáčkl ENTER.

Stejně jako mnoho jiných povelů v operačních systémech technicky zaměřených počítačů byl i tento kódovaný, ale jeho důsledky byly zcela konkrétní a dobře citelné.

Phate posléze zničil program pro manuální potlačení a nastavil přístupové heslo ke kořenovému adresáři na ZZY?a##9\%48?95, které nemohlo žádného člověka nikdy napadnout a superpočítači by zabralo jeho prolomení přinejmenším několik dní.

A pak se odpojil.

Nestačil ještě ani vstát a sbalit si věci pro útěk ze Silicon Valley a již zaslechl první zvukové projevy svého uměleckého díla.

Kaštanově hnědé volvo vjelo do křižovatky na Stevens Creek Boulevard a s kvílením pneumatik se řítilo přímo na Bishopovo policejní auto.

Řidič s pohledem plným hrůzy civěl na neodvratnou srážku.
"Člověče, pozor!" vykřikl Gillette a instinktivně vymrštil ruku před sebe, aby si chránil obličej. Otočil hlavu nalevo a zavřel oči.
Přední maska volva s důvěrně známým šikmým pruhem mířila přímo na něj.
"Mám to," oznámil Bishop klidně.
Možná šlo o instinkt, možná o výsledek policejního řidičského kursu, ale detektiv se nakonec rozhodl nebrzdit. Místo toho sešlápl plyn až k podlaze a se smykem strhl policejní vůz směrem k blížícímu se autu. Jeho manévr vyšel. Oba automobily se o několik centimetrů minuly a volvo s hlasitým řachnutím narazilo do předního nárazníku jednoho porsche, které jelo za Bishopem. Bishop zvládl smyk, dupnul na brzdy a zastavil.
"Ten idiot jel na červenou," zamumlal a sebral z palubní desky vysílačku, aby nehodu ohlásil.
"Ne, nejel," řekl Gillette a ohlédl se. "Podívejte, na obou semaforech svítí zelená."
O ulici dále stála v křižovatce bokem u sebe další dvě auta a z kapot se jim kouřilo.
Vysílačka zapraskala a vzápětí ji zahltily zprávy o dopravních nehodách a nesprávně fungujících semaforech. Bishop s Gillettem je chvíli poslouchali.

350 351

"Na všech semaforech svítí zelená," řekl detektiv. "V celém okrese. To je Phateova práce, že? V tomhle má prsty on."
Gillette se hořce zasmál. "Cracknul veřejné služby. Je to kouřová clona, aby mohli s Millerem uprchnout."
Bishop znovu vyrazil kupředu, ale vzhledem k chaotické dopravě se jejich rychlost zpomalila na pár desítek kilometrů za hodinu.
Blikající majáček na palubní desce teď neměl vůbec žádný význam a Bishop ho po chvíli vypnul. Otočil se k Gilletteovi a přes zběsilé troubení klaksonů zakřičel: "Co můžou na veřejných službách dělat, aby to opravili?"
"Pravděpodobně nechal spadnout systém nebo nastavil nerozluštitelné přístupové heslo. Budou muset natáhnout všechno znovu ze zálohovacích pásek. Potrvá jim to dobrých pár hodin." Hacker zavrtěl hlavou.
"Jenže v těch zácpách uvízne i on. Takže jaký to má smysl?"
"Kdepak," řekl Bishop. "On čeká někde blízko dálnice. Pravděpodobně přímo u nájezdové rampy. A vedle dálnice stojí i Severokaliifornská univerzita. Zavraždí další oběť, vyjede na dálnici a traďá - zamíří kdovíkam."
Gillette přikývl a dodal: "Aspoň nám nikdo neodjede ani ze San Jose Computer Products."
Půl kilometru před cílem již byla doprava naprosto ucpána a Bishop s Gillettem museli opustit auto. Vyskočili a dali se do klusu, neboť je hnal kupředu pocit zoufalé naléhavosti. Phate by nevytvořil dopravní zácpu dříve, než bude připraven na útok ve škole.
I v nejlepším případě - kdyby někdo ve firmě San Jose Computer Products objevil adresu odesílatele - hrozilo nebezpečí, že se Bishop s Gillettem nedostanou k Phateovi dříve, než zavraždí další oběť a spolu s Millerem nadobro uprchnou.
Dorazili až k sídlu počítačové firmy, na chvíli se zastavili, opřeli se o drátěný plot a snažili se popadnout dech.

Vzduchem se nesly disharmonické zvuky klaksonů a svištění vrtule helikoptéry, která se vznášela opodál - to místní zpravodajská stanice nahrávala pro celý zbytek země důkaz o Phateových schopnostech a zranitelnosti okresu Santa Clara.

Oba muži znovu vyrazili vpřed a spěšně zamířili do otevřeného vchodu vedle nakládací rampy. Vyšli po schodech na rampu a vstoupili dovnitř.

Podsaditý šedivý dělník, který právě nakládal krabice na paletu, zvedl hlavu a zadíval se na ně.

"Promiňte, pane, policie," řekl Bishop a ukázal muži odznak.

"Potřebujeme vám položit několik otázek."

Muž zašilhal přes brýle se silnými obroučkami a zkontroloval Bishopův odznak. "Ano, pane, přejete si?"

"Hledáme muže jménem Joe McGonagle."

"To jsem já," řekl muž. "Souvisí to snad s nějakou bouračkou?"

Proč vlastně všichni troubí?"

"Přestaly fungovat semaforey."

"No to je teda binec. Navíc zrovna ve špičce."

"Vám tahle firma patří?" zeptal se Bishop.

"Mně a mému švagrovi. O co vám vlastně jde, pane?"

"Minulý týden jste převzali zásilku nějakých součástí do superpočítačů."

"To děláme každý týden. Živíme se tím."

"Máme důvodné podezření, že vám někdo prodal kradené komponenty."

"Kradené?"

"Tohle není výslech, pane. Ale je mimořádně důležité, abychom dopadli muže, který vám je prodal. Nevadilo by vám, kdybychom se podívali na vaše záznamy o převzetí zásilky?"

"Přisahám, že jsem nevěděl, že je něco z toho kradené. Jim, tedy můj švagr, by to taky nikdy neudělal. Je to dobrý křesťan."

"My chceme pouze najít muže, který ty věci prodával. Potřebujeme adresu nebo telefonní číslo společnosti, ze které se ty komponenty odesílaly."

"Všechny papíry k zásilkám jsou tady." Muž vyrazil do chodby.

"Ale jestli potřebuju právníka nebo něco, než s vámi začnu mluvit, řeknete mi to, že jo?"

"Ano, pane, řeknu," odpověděl Bishop upřímně. "Nejde nám o nic jiného než o dopadení toho muže."

"Jak se jmenuje?" zeptal se McGonagle.

"Pravděpodobně vystupoval jako Warren Gregg."

"To mi nic neříká."

"Má spoustu různých jmen."

McGonagle vešel do malé kanceláře, přistoupil ke skříni na šanony a otevřel ji. "Znáte datum? Kdy ta zásilka přišla?"

Bishop se podíval do zápisníku. "Domníváme se, že sedmadvacátého března."

352 353

"Tak moment..." McGonagle nakoukl do spisů a začal se jimi probírat. Wyatt Gillette se nemohl ubránit úsměvu. Bylo nesmírně paradoxní, že společnost zabývající se obchodem s počítačovými komponenty si vede záznamy na padlých stromech a zakládá je do šanonů. Gillette se to právě chystal pošetpat Bishopovi, když vtom si náhodou všiml McGonagleovy levé ruky,

kteřá se opířala o kliku skříně, zatímco druhá ruka prohrabávala jednotlivé záznamy.

McGonagleovy velmi svalnaté prsty měly tupou špičku zakončenou silnými zažloutlými mozoly.

Hackerská manikúra...

Gilletteův úsměv se vytratil a celé jeho tělo ztuhlo. Bishop si toho všiml a pohlédl na něj. Hacker ukázal na své prsty a pak se krátce zadíval na McGonagleovu ruku. Bishop to uviděl také.

McGonagle zvedl hlavu a pohlédl do Bishopových odhalujících očí.

Až na to, že tento muž se pochopitelně nejmenoval McGonagle.

Pod vlasy obarvenými našedo, pod falešnými vráskami, brýlemi a tukovými polštáři se nacházel Jon Patrick Holloway. Gilletteovi se začaly honit hlavou útržky informací připomínající softwarový skript: Joe McGonagle byl jen další z Phateových falešných totožností. Tato společnost nebyla ničím jiným než obyčejnou fasádou.

Phate se jednoduše nahackoval do kalifornského obchodního rejstříku a vytvořil v něm patnáct let starou společnost, jejímiž spoludáviteli byl on sám a Stephen Miller. Stvrzenka nalezená v jeho počítači byla za počítačový komponent, který Phate koupil, nikoliv prodal.

Nikdo se ani nepohnul.

A pak se Gillette rychle přikrčil, zatímco Phate uskočil a vytáhl ze skříně na spisy pistoli. Bishop neměl čas vytasit zbraň, a tak se jednoduše rozběhl a vrazil do Phatea, který pistoli upustil. Bishop ji odkopl stranou, ale to už ho Phate chytil za pravou ruku a popadl kladivo, které leželo na jedné z dřevěných beden. Rozmáchl se a s nechutně tupým žuchnutím udeřil Bishopa kladivem do hlavy.

Detektiv zalapal po dechu a zhroutil se. Phate ho znovu udeřil, tentokrát do týlu, upustil kladivo a vrhl se po pistoli na podlaze.

00101000 / 40

Gillette se instinktivně vrhl dopředu a popadl Phatea za límec a paži, než se zabiják stihne zmocnit pistole.

Phate sice opakovaně vrážel pěst do Gilletteova obličeje a krku, ale oba muži teď byli tak blízko u sebe, že jeho údery nenapáchaly žádnou škodu. Společně proklopýtali dveřmi z kanceláře do rozlehlejšího sálu byl to podobný dinosauří výběh, jaký se nacházel i na OPK.

Díky klikům na konečcích prstů, které Gillette prováděl v posledních dvou letech, mohl nyní Phatea pevně sevřít, ale zabiják byl rovněž velmi silný a Gillette nad ním nezískal žádnou výhodu. Oba muži byli do sebe zaklesnutí jako zápasníci a společně klopýtali po vyvýšené podlaze.

Gillette se rozhlédl kolem sebe a hledal nějakou zbraň.

Po chvíli s úžasem vytřeštil oči na sbírku starých počítačů a počítačových součástí. Byly zde zastoupeny celé dějiny výpočetní techniky.

"Víme všechno, Jone," hlesl. "Víme, že Stephen Miller je Shawn.

Známe všechny vaše plány, známe další cíle. Z tohohle se nikdy nemůžeš dostat."

Phate ovšem neodpovídal. Vyhekl, srazil Gillettea na podlahu a začal šmátrat po páčidle, které leželo opodál. Gilletteovi se s vypětím všech sil podařilo Phatea od kovové tyče odtáhnout.

Oba hackeři si plných pět minut vyměňovali čvachtavé údery a byli stále

unavenější. A pak se Phate dokázal odtrhnout. Přiskočil k páčidlu, popadl ho a vyrazil k Gilletteovi, který zoufale hledal nějakou zbraň.

Na stolku nedaleko od sebe si všiml staré dřevěné krabice. Strhl víko a vytáhl z krabice obsah.

Phate strnul.

Gillette držel v ruce cosi, co vypadalo jako nějaká zastaralá skleněná žárovka - byla to prapůvodní audionová trubice, předchůdce elektronek a potažmo také křemíkových počítačových čipů.

"Ne!" vykřikl Phate, zvedl ruku a zašeptal: "Opatrně s tím. Prosím!"

354 355

Gillette začal ustupovat do místnosti, kde ležel Frank Bishop.

Phate pomalu vyrazil vpřed a páčidlo držel jako baseballovou pálku.

Věděl, že by teď měl Gilletteovi rozdrtit ruku nebo hlavu vlastně nebylo vůbec nic jednoduššího -, ale nedokázal se k tomu přinutit, protože nechtěl ohrozit onen křehký skleněný artefakt.

samotné počítače jsou pro něj důležitější než lidé. Smrt člověka v jeho očích vůbec nic neznamená, ale když mu spadne harddisk - inu, to je tragédie.

"Dávej pozor," zašeptal Phate. "Prosím."

"Odhod' to!" vykřikl Gillette a ukázal na páčidlo.

Zabiják se začal rozhánět, ale v poslední vteřině ho zastavila myšlenka na křehouňkou audionovou trubici. Gillette se zarazil, odhadl vzdálenost za Phatem a hodil po něm trubici. Phate vykřikl hrůzou, upustil páčidlo a pokusil se starožitnost zachytit. Trubice však dopadla na podlahu a rozbila se.

Phate s tupým výkřikem padl na kolena.

Gillette rychle vešel do kanceláře, v níž ležel Frank Bishop - detektiv mělce dýchal a byl celý od krve -, a popadl jeho pistoli. Vrátil se do místnosti a namířil pistoli na Phatea, který právě obhlížel zbytky trubice způsobem, jakým otec zírá na hrob vlastního dítěte.

Gillette byl šokován směsicí hrůzy a truchlivosti na zabijákově obličeji - působila mnohem mrazivěji než Phateův vztek před několika okamžiky.

"Tos neměl dělat," zamumlal zabiják temně, otřel si vlhké oči do rukávu a pomalu se postavil. Zdálo se, že si vůbec nevšiml, že je Gillette ozbrojen.

Popadl páčidlo, zběsile zavyl a vyrazil kupředu.

Gillette se přikrčil, zvedl pistoli a začal mačkat spoušť.

"Ne!" ozval se ženský hlas.

Gillette polekaně vyskočil. Ohlédl se a viděl, jak do sálu spěchá

Patricia Nolanová. Na rameně měla brašnu na notebook a v pravé ruce držela cosi, co vypadalo jako černá baterka. Také Phate se při jejím panovačném vpádu zarazil.

Gillette se chtěl Nolanové zeptat, jak - a proč - se sem dostala, avšak Nolanová ve stejném okamžiku zvedla tmavý váleček, který držela v ruce, a dotkla se jeho koncem Gilletteovy tetované paže.

Ukázalo se, že to vůbec není baterka. Gillette zaslechl zapraskání elektřiny, spatřil záblesk žlutošedého světla a vzápětí mu od čelisti k hrudníku projela úděsná bolest. Zalupal po dechu, klesl na kolena a upustil pistoli na podlahu.

Sakra, zase špatně! pomyslel si. Stephen Miller vůbec nebyl Shawn. Začal šmátrat po pistoli, ale Nolanová mu přiložila váleček na krk a stiskla spoušť ještě jednou.

356 357

00101001 / 41

Wyatt Gillette přišel pomalu a bolestně k sobě a zjistil, že může hýbat pouze hlavou a prsty. Neměl tušení, na jak dlouho se ocitl v bezvědomí. Zahlédl Bishopa, který stále ležel v kanceláři. Zdálo se, že již přestal krváčet, ale pořád jen velmi těžce dýchal. Gillette si rovněž všiml, že staré počítačové artefakty, které Phate balil, když sem s Bishopem dorazili, stojí i nadále zde. Byl překvapen, že je tady Phate nechal, neboť měly hodnotu dobrého milionu dolarů.

Jenže on sám už byl bezpochyby dávno pryč. Sklad stál přímo vedle winchesterského nájezdu na dálnici 280. Přesně jak s Bishopem předpokládali, Phate a Shawn se vyhnuli dopravním zácpám a právě nyní se pravděpodobně nacházeli na Severokaliifornské univerzitě a snažili se zabít poslední oběť v této úrovni hry. Pak se...

Ale počkat... Gillette se snažil zaostřit mysl skrz clonu bolesti.

Proč jsem ještě naživu? Neexistoval jediný důvod, proč by ho neměli zabít.

Co se tady...

Velice blízko za ním se ozval mužský výkřik. Gillette zalapal po dechu šokem ze syrového skřeku a s velkým úsilím se mu podařilo otočit hlavu.

Patricia Nolanová se choulila nad Phatem, který seděl opřený o kovový sloup podepírající tmavý strop a svíjel se mučivou bolestí.

Vlasy měla stažené do pevného copu. Ostýchavý výraz počítačové fanatičky byl tentam - civěla na Phatea očima ohledávající mrtvol.

Ani on nebyl spoután - ruce měl spuštěné podél těla - a Gillette předpokládal, že Nolanová omráčila elektrickým výbojem i jeho.

Nyní však vyměnila moderní zbraň za obyčejné kladivo, kterým Phate před chvílí udeřil Bishopa.

Takže Nolanová není Shawn. Kdo to tedy je?

"Jistě chápeš, že to myslím vážně," řekla Phateovi a namířila na něj kladivo jako profesor ukazovátka. "Nedělá mi nejmenší problémy tě zřít." "

Phate přikývl. Po obličeji mu stékal pot.

Nolanová zřejmě viděla, že Gillette pohnul hlavou. Pohlédla na něj, ale dospěla k závěru, že pro ni nepředstavuje žádnou hrozbu.

Otočila se zpátky k Phateovi. "Chci zdrojový kód k Trapdoorovi.

Kde je?"

Kývla směrem k notebooku na stole za ní a zadívala se na obrazovku. Zvedla kladivo a nechala ho prudce dopadnout na Phateovu nohu.

Ozvala se nechutná tupá rána a Phate znovu zaječel.

"Nenosil bys přece zdrojový kód v notebooku. Je falešný, vid'?"

Program jménem Trapdoor v tomhle notebooku - co je to doopravdy?"

Napřáhla kladivo.

"Shredder-4," hlesl Phate.

Virus, který zničí veškerá data v jakémkoliv počítači, do něhož se natáhne.

"Tímhle si nepomůžeš, Jone." Nolanová se naklonila k Phateovi a její

neforemný svetr se ještě více natáhl. "Takže poslouchej. Vím, že Bishop nevolal pro posily, protože je s Gillettem na útěku. A i kdyby to udělal, nikdo by se sem stejně nedostal, protože - díky tobě - jsou všechny silnice ucpané. Mám spoustu času z tebe vymáčkout všechno, co chci vědět. A věř mi, že já jsem ženská, která to dokáže. Je to pro mě úplná hračka."
"Jdi do hajzlu," zasípal Phate.
Nolanová ho klidně sevřela za zápěstí, pomalu mu odtáhla ruku a položila ji na betonovou podlahu. Phate se snažil vzdorovat, ale nemohl. Zíral na své roztažené prsty i na kladivo, které se vznášelo nad nimi.
"Chci ten zdrojový kód. Vím, že ho tady nemáš. Žes ho přetáhl do nějakého úkrytu. Na nějakou dobře zaheslovanou FTP stránku. Nemám pravdu?"
Na FTP stránkách - stránkách protokolu přenosu souborů - si uskladňovalo programy mnoho počítačových hackerů. Podobná stránka se mohla nacházet na kterémkoliv počítačovém systému kdekoliv na světě.
A pokud člověk neznal přesnou FTP adresu, uživatelské jméno a přístupový kód, byla pravděpodobnost, že příslušný soubor najde, zhruba stejně velká, jako že najde mikrofilm v deštném pralese.
Phate zaváhal.
"Podívej se na ty prsty....," řekla Nolanová konejšivě a polaskala tupé konečky Phateových prstů. "Kde je ten kód?" zašeptala po chvíli.

358 359

Phate zavrtěl hlavou.
Kladivo se zablesklo ve vzduchu a dopadlo na Phateův malíček. Gillette ani nezaslechl úder. Slyšel jen Phateův chraplavý výkřik.
"Tohle bych mohla dělat celý den," řekla Nolanová mírně. "Vůbec mi to nevadí a je to moje práce."
Na Phateově obličejí se náhle mihl temný vztek. Muž, který byl zvyklý manipulovat s ostatními, tento geniální MUDovský hráč byl nyní naprosto bezmocný. "Co kdyby ses šla radši vyšoustat?" Chabě se zasmál.
"Protože nikdo jiný to za tebe neudělá. Jsi nula. Počítačová stará panna. Máš před sebou pěkně posraný život."
Záblesk vzteku v jejích očích se rychle vytratil a Patricia Nolanová znovu zvedla kladivo.
"Ne, ne!" vykřikl Phate a zhluboka se nadechl. "No dobrá....," řekl a vysypal ze sebe číslo internetové adresy, uživatelské jméno i přístupový kód.
Nolanová vytáhla mobilní telefon a stiskla jediný knoflík. Zdálo se, že se hovor okamžitě propojil. Nolanová uvedla informace o Phateově stránce člověku na druhém konci linky a poté řekla:
"Počkám. Ověř to."
Phateovi se prudce vzdouval hrudník. Zavřel oči, vytlačil si z koutků slzy bolesti a pak otočil hlavu k Gilletteovi. "Tak jsme tady, Valleymane, ve třetím dějství." Lehce se napřímil, posunul zkrvavenou ruku o pár centimetrů a zkroutil se bolestí. "Tahle hra se zrovna nevyvinula tak, jak jsem si myslel. Zdá se, že tu máme překvapivé rozuzlení."
"Klid," zamumlala Nolanová.
Phate si jí však nevšímal a stále zajímavě hovořil k Gilletteovi. "Chci ti

něco říct. Posloucháš mě? ‚Bud' vždycky věrný sobě, z čehož pak jasně, jak den z noci plyne, že nikoho sám nezradíš.‘"

Na chvíli se rozkašlal a řekl: "Zbožňuju divadelní hry. Tohle bylo z Hamleta, ten patří k mým oblíbeným. Nezapomeň na tuhle repliku, Valleymane. Je to rada od wizarda. ‚Bud' vždycky věrný sobě.‘"

Nolanová poslouchala telefon a stále více se mračila. Svěsila ramena a řekla do mluvítka: "Vydrž na lince." Odložila telefon, znovu popadla kladivo a zabodla oči do Phatea, který - přestože se zdálo, že ho spaluje mučivá bolest - se slabě hihňal.

"Ověřili tu stránku, kterou jsi mi dal," řekla Nolanová, "a vyšlo najevo, že je to e-mailový účet. Když otevřeli soubory, odeslal komunikační soubor něco na jednu asijskou univerzitu. Byl to Trapdoor?"

"Já nevím, co to bylo," zašeptal Phate a zadíval se na svou zkrvavenou a zuboženou ruku. Krátké zamračení se změnilo v chladný úsměv. "Možná jsem ti dal nesprávnou adresu."

"No tak mi dej správnou."

"Kam ten spěch?" zeptal se Phate nelítostně. "Máš doma důležité rande s kocourem? Nebo dávají něco v televizi? Nebo tě čeká večeře při svíčkách s..., sama se sebou?"

V Nolanové znovu narostl vztek a upustila Phateovi kladivo na ruku.

Phate opět zaječel.

Řekni jí to, pomyslel si Gillette. Proboha, řekni jí to.

Phate však vydržel mlčet i při zdánlivě nekonečném pětiminutovém mučení, během něhož se kladivo zvedalo a opět prudce dopadalo a od země se ozývalo úděsné praskání kostí. Nakonec to ovšem vzdal.

"Dobrá, dobrá," řekl a sdělil Nolanové další adresu, jméno a přístupový kód.

Nolanová zvedla telefon a tlumočila jeho informace kolegovi na druhém konci linky. Znovu několik minut čekala, pak se zaposlouchala a řekla:

"Projdi ho řádek po řádku a pak spusť kompilátor, abys měl jistotu, že je pravý."

Během čekání se Nolanová rozhlížela po místnosti a dívala se na staré počítače. Když jí tu a tam padla do oka nějaká známá položka, zablesklo se jí ve tváři poznání - a někdy i nadšení nebo dokonce rozkoš.

O pět minut později se její kolega vrátil na linku. "Dobře," řekla Nolanová do telefonu, viditelně uspokojená, že zdrojový kód je pravý. "A teď se vrať na tu FTP stránku a seber kořen. Zkontroluj natahovací a stahovací protokoly a zjisti, jestli ten kód nepřesouval ještě někam jinam."

S kým to tam mluví? přemýšlel Gillette. Prohlédnout a zkompilovat tak komplikovaný program, jako je Trapdoor, by za normálních okolností trvalo celé hodiny; Gillette předpokládal, že na tomto úkolu pracuje řada lidí a k analýze používají výkonné superpočítače.

Po chvíli Nolanová naklonila hlavu a zaposlouchala se. "Dobrá. Spalte tu FTP stránku i všechno, na co je připojená. Použijte

Virus jménem Infekt se šířil jako nekontrolovaný požár buše. Bylo zřejmé, že systematicky zničí obsah všech souborů na FTP stránce, kde měl Phate uložen zdrojový kód, jakož i soubory na všech stanicích připojených k této stránce. Zanedlouho měl proměnit data v tisícovkách počítačů v nerozluštitelné řetězce nahodilých symbolů tak, aby bylo nemožné najít v nich sebenepatrnější odkaz na program Trapdoor, nemluvě o jakémkoliv použitelném zdrojovém kódu.

Phate zavřel oči a opřel si hlavu o sloup.

Nolanová vstala a s kladivem v ruce přešla k Gilletteovi. Hacker se otočil na bok a pokusil se odplížit. Jeho tělo však po elektrických ranách stále nefungovalo a Gillette se zhroutil zpátky na podlahu.

Nolanová se k němu naklonila. Gillette vytřeštil oči na kladivo. Prohlédl si Nolanovou blíž a zjistil, že její kořínky vlasů mají poněkud odlišnou barvu a že má na očích zelené kontaktní čočky. Pod skvrnitým nánosem makeupu, díky němuž působil její obličej obtloustle a těstovitě, nyní Gillette viděl štíhlé rysy. Což znamenalo, že Nolanová možná nosila také vycpávky, které jejímu bezpochyby svalnatému a pevnému tělu opticky přidávaly patnáct kilogramů váhy.

A pak si všiml jejích rukou.

Její prsty... Bříška se jí mírně leskla a působila vyhlazeně. A pak to Gillette pochopil: pokaždé, když si aplikovala nehtový kondicionér, nanášela si jej také na bříška prstů - aby zahladila otisky.

Také ona používala sociální inženýrství. Od prvního dne.

"Ty už po něm taky dlouho pášeš, že ano?" zašeptal Gillette.

Nolanová přikývla. "Už rok. Od chvíle, kdy jsme se poprvé doslechli o Trapdoorovi."

"Kdo to je ,mý?'"

Nolanová neodpověděla, ale ani to nebylo zapotřebí. Gillette předpokládal, že ji nenajala firma Horizon On-Line, nýbrž jakési konsorcium poskytovatelů internetových služeb, které ji pověřilo úkolem najít zdrojový kód k programu Trapdoor, tomuto nejdokonalejšímu představiteli voyeurského softwaru, který uživateli poskytoval dokonalý přístup k životům nic netušících obětí. Šéfové Patricie Nolanové nechtěli Trapdoor používat, ale hodlali proti němu napsat očkování a poté ho zničit nebo vsadit do karantény, neboť představoval smrtelnou hrozbu pro internetový průmysl s obratem bilionů dolarů. Gillette si dokázal velmi dobře představit, s jakou rychlostí by předplatitelé internetových služeb zrušili své smlouvy a již nikdy by se na síť nepřipojili, kdyby věděli, že se hackeři mohou volně potulovat po jejich počítačích a poznávat jejich životy do nejmenších detailů. Okrádat je. Odhalovat je. A dokonce je i ničit.

A kvůli tomuto cíli zneužila Nolanová Andyho Andersena, Bishopa i zbytek OPK, stejně jako pravděpodobně zneužila policii v Portlandu a severní Virginii, kde Phate se Shawnem udeřili dřívě.

A stejně jako zneužila i samotného Gillettea.

"Říkal ti něco o tom zdrojovém kódu?" zeptala se. "Říkal ti, jestli si ho uložil ještě někde jinde?"

"Ne."

Nebylo by logické, kdyby to Phate učinil, a tak mu Nolanová po bedlivém zkoumání jeho obličeje pravděpodobně uvěřila. Poté se pomalu vztyčila a ohlédla se na Phatea. Gillette viděl, jak její oči podivně hackera

zkoumají, a pocítil záblesk hrůzy. Jako programátor, který ví, jakým způsobem software postupuje od začátku do konce bez sebemenších odchylek, oklik či odboček, si nyní Gillette velice přesně uvědomil, co se Nolanová chystá učinit.

"Ne," poprosil naléhavě.

"Musím."

"Ne, nemusíš. On se už stejně nikdy nedostane mezi lidi. Zůstane nadosmrtní ve vězení."

"Myslíš, že vězení může člověku jako on zabránit v přístupu na síť?"

Tobě přece nezabránilo."

"To nemůžeš!"

"Trapdoor je příliš nebezpečný," vysvětlila Nolanová. "A on ten kód nosí v hlavě. A nejspíš taky desítky jiných programů, které nejsou o nic méně nebezpečné."

"Ne," zašeptal Gillette zoufale. "Nikdy neexistoval lepší hacker než on.

A možná se už nikdy žádný nenarodí. On dokáže napsat kód, který si většina z nás neumí ani představit."

Nolanová přistoupila k Phateovi.

"Ne!" vykřikl Gillette.

Věděl však, že jeho protesty jsou marné.

Nolanová vytáhla z brašny na notebook malé kožené pouzdro.

Otevřela ho, vytáhla injekční stříkačku a natáhla do ní čirou tekutinu z lahvičky. Bez sebemenšího zaváhání se předklonila a píchla injekci Phateovi do krku. Phate se vůbec nebránil a Gillette měl na okamžik dojem, že hacker přesně ví, co se děje, a smířil se se smrtí.

362 363

Zaostřil pohled na Gillettea a pak na dřevěnou skříňku s počítačem Apple, která stála na nedalekém stole. První apply byly nefalšovanými hackerskými počítači - člověk do nich koupil pouze střevo a kryt si již musel postavit sám. Phate se na počítač upřeně díval, jako by se mu snažil něco říct. A pak se otočil k Gilletteovi. "Být..." Jeho slova se rozplynula v šepot.

Gillette zavrtěl hlavou.

Phate zakašlal a pokračoval slabým hlasem: "Buď vždycky věrný sobě..."

Hlava mu poklesla a Phate přestal dýchat.

Gillette se neubránil pocitu ztráty a zármutku. Jistě, Jon Patrick Holloway si smrt bezpochyby zasloužil. Ztělesňoval zlo a dokázal vzít člověku život se stejnou nenuceností, s jakou MUDovský hráč vytrhává fiktivní postavičce elektronické srdce. Přesto se v tomto mladém muži ukrýval ještě někdo jiný: člověk, který psal kód elegantní jako symfonie a v jehož úderech do kláves se ozýval tichý smích hackerů a zračila se genialita nespoutané mysli, která - kdyby byla kdysi před lety nasměrována nepatrně jinak - mohla učinit z Jona Hollowaye počítačového wizarDA obdivovaného po celém světě.

Kromě toho byl Phate člověk, s nímž Gillette uskutečnil několik mimořádně robustních háčeků. A ať už se jejich životy následně ubíraly jakýmkoliv směrem, pouto, které se vyvinulo mezi oběma těmito průzkumníky modré sféry, se nedalo nikdy zcela zpřetrhat.

Patricia Nolanová vstala a pohlédla na Gillettea.

Je po mně, pomyslel si hacker.

Nolanová natáhla do stříkačky další dávku tekutiny a povzdechla si. Tahle vražda ji bude alespoň trápit.

"Ne," zašeptal Gillette a zavrtěl hlavou. "Nic neřeknu."

Pokusil se odplazit pryč, ale svaly ho po elektrických výbojích stále nechtěly poslouchat. Nolanová se přikrčila vedle něj, odhrnula mu límec a promnula krk, aby našla tepnu.

Gillette pohlédl přes místnost do kanceláře, kde Bishop stále ležel v bezvědomí. Pochopil, že se detektiv má stát příští obětí.

Nolanová se předklonila se stříkačkou v ruce.

"Ne," zašeptal Gillette. Zavřel oči a myslel na Ellie. "Ne! Nedělej to!"

Vtom se zezadu ozval mužský hlas: "Hej, zadržte!"

Nolanová bez sebemenšího zaváhání upustila jehlu, vytáhla z brašny na notebook pistoli a vystřelila po Tonym Mottovi, který stál ve dveřích.

"Ježíšikriste!" vykřikl mladý muž a přikrčil se. "Co to, ksakru, děláte?"

Vrhl se na podlahu.

Nolanová znovu zvedla pistoli, ale než stačila vystřelit, rozeznělo se několik silných výbuchů a Nolanová zavravorala. Mott po ní střílel ze svého výstředního stříbrného automatu.

Žádná z kulek však nezasáhla cíl, a tak se Nolanová rychle sebrala a opětovala střelbu z daleko menší pistole.

Počítačový kriminalista v cyklistických kalhotách, sportovním tričku a slunečních brýlích na krku se vplížil dále do skladu. Znovu začal střílet a donutil Nolanovou k ústupu. Nolanová několikrát vypálila, ale ani ona netrefila cíl.

"Co se tu děje, sakra?" zeptal se Mott Gillettea. "Co ta ženská dělá?"

"Zabila Hollowaye. Já byl na řadě po něm."

Nolanová znovu vystřelila a přesunula se do přední části skladu.

Mott popadl Gillettea za záložku kalhot, odtáhl ho do úkrytu a začal pálit po Nolanové tak dlouho, až vyprázdnil zásobník. I přes svou lásku k taktickým operacím měl očividně panickou hrůzu ze skutečné přestřelky. Kromě toho byl také velice špatný střelec.

Zatímco vyměňoval zásobník, zmizela Nolanová za hromadou krabic.

"Koupils to?" Mottovi se třásly ruce a jen stěží popadal dech.

"Ne, omráčila mě nějakým elektrickým paralyzérem, nebo co já vím.

Nemůžu se hýbat."

"A co Frank?"

"Taky není postřelen. Ale musíme ho odvézt k doktorovi. Jak jste věděl, že jsme tady?"

"Frank mi volal, abychom ověřili záznamy o téhle firmě."

Gillette si vzpomněl, jak Bishop telefonoval z hotelového pokoje Patricie Nolanové.

Mladý policista pátral očima po Nolanové a pokračoval: "Ten parchant Backle věděl, že jste s Frankem vzali roha. Měl napíchnuté naše telefony. Slyšel adresu a zavolaal svým lidem, aby tě tady sebrali. Já tě sem vlastně přišel varovat."

"Ale jak jste se propletl tou dopravní zácpou?"

"Mám přece kolo, copak si nevzpomínáš?" Mott se připlížil k Bishopovi, který se začínal hýbat. V tu chvíli se na druhém konci skladu vztyčila

Nolanová, vypálila šest ran jejich směrem a zmizela hlavními dveřmi.

364 365

Mott za ní neochotně vyrazil.

"Dávejte pozor," varoval ho Gillette. "Ani ona se nemůže proplést dopravou.

Bude na vás čekat venku..."

Hlas se mu však vytratil, neboť zaslechl dobře známý sílící zvuk.

V tu chvíli si uvědomil, že nejen hackeři, ale i lidé jako Patricia Nolanová musí být zdatnými improvizátory. Dopravní zácpa okresního formátu nemohla narušit její plány. Sílící zvuk patřil vrtulníku, který se bezpochyby vydával za zpravodajský štáb, který Gillette cestou sem zahlédl a jenž sem před chvílí dopravil i Nolanovou.

Během necelých třiceti vteřin naložil vrtulník Patricii Nolanovou, vznesl se do povětří a rychle odletěl pryč. Svištění vrtule záhy vystřídal podivně harmonický orchestr automobilových klaksonů, jehož tóny se jednoduše nesly pozdně odpoledním vzduchem.

00101010 / 42

Gillette s Bishopem opět seděli na Oddělení počítačové kriminality.

Detektiv se již vrátil z ošetření na pohotovosti. Jedinou známkou potyčky s Phatem byl otřes mozku, prudká bolest hlavy a osm stehů - spolu s výměnou zkrvavené košile za čistou. (Nová košile seděla detektivovi o něco lépe než předchůdkyně, ale i ona jevila silný sklon k vykasávání se.)

Bylo půl sedmé večer a úřadu veřejných služeb se již podařilo nahodit software, který ovládal semaforey. Většina dopravních kolapsů v okrese Santa Clara se již dávno rozplynula. Při prohlídce firmy San Jose Computer Products objevili policisté benzinovou bombu a řadu informací o protipožárním systému Severokaliifornské univerzity.

Vzhledem k Phateově zálibě v odpoutávání pozornosti se Bishop obával, že zabiják instaloval v areálu univerzity druhou výbušninu, ale ani důkladná prohlídka kolejí a ostatních školních budov neobjevila nic nebezpečného.

Zástupci firmy Horizon On-Line prohlásili, že o žádné Patricii Nolanové nikdy nic neslyšeli, což ovšem nebylo žádné překvapení. Vysocí představitelé společnosti i šéf bezpečnostního oddělení v Seattlu uvedli, že po smrti Lary Gibsonové nikdy nekontaktovali ústředí kalifornské státní policie, a stejně tak nikdo nezasílal Andymu Andersenovi žádné e-maily nebo faxy s doporučením pro Nolanovou. Číslo na Horizon On-Line, na které Anderson volal, aby si ověřil informace o jejím zaměstnání, sice bylo skutečnou firemní linkou, ale podle telefonní společnosti v Seattlu byly všechny hovory na toto číslo přesměrovány na mobilní telefon Mobile America s nepřirazeným číslem, které se již nepoužívalo.

Personál bezpečnostního oddělení firmy rovněž neznal nikoho, kdo by odpovídal popisu Patricie Nolanové. Adresa, na niž se zaregistrovala v hotelu v San Jose, byla falešná, stejně jako kreditní karta. Všechny telefonáty z hotelu navíc směřovaly na jediný telefon uhackované číslo společnosti Mobile America.

366 367

Nikdo na OPK samozřejmě tomuto dementu nevěřil. Prokázat firmě Horizon On-Line spojení s Patricií Nolanovou však bylo velmi obtížné - stejně jako ji vůbec najít. Její fotografie vytvořená ze záběrů bezpečnostní kamery na ústředí OPK putovala přes ISLEnet na policejní oddělení všech států USA a také k federálům, kteří ji vložili do databáze VICAP.

Bishop ovšem musel ke snímku připojit rozpačitou doušku, že přestože žena strávila několik dní v budově státní policie, nepodařilo se sejmout její otisky a její vzezření se s velkou pravděpodobností výrazně liší od podoby na fotografii.

Naštěstí se podařilo odhalit místo pobytu druhého spiklence. Shawnovo tělo - tělo Stephena Millera - leželo v lese za jeho domem.

Když se Miller dozvěděl, že policie odhalila jeho pravou totožnost, zastřelil se služebním revolverem. Jeho kajčnický vzkaz na rozloučenou byl přirozeně napsán formou e-mailu.

Linda Sanchezová s Tonym Mottem se snažili odhalit rozsah Millerovy zrady. Státní policie musela vydat prohlášení, že jeden z jejích příslušníků byl komplicem hackerských vražd v Silicon Valley a Oddělení vnitřních záležitostí si pochopitelně přálo vědět, jaké škody Miller napáchal a jak dlouho byl Phateovým partnerem a milencem.

Agent ministerstva obrany Backle si stále dychtivě přál zatknout Wyatta Gillettea za dlouhý seznam trestných činů souvisejících s šifrovacím programem Standard 12, ale nyní rozšířil okruh svého zájmu také na zatčení Franka Bishopa za únos federálního vězně.

V souvislosti s obviněním proti Gilletteovi za háčkování Standardu 12 vysvětlil Bishop kapitánu Bernsteinovi, že "je zcela zřejmé, pane, že se Gillette buďto zmocnil rootu na jedné z Hollowayových FTP stránek a stáhl si kopii tohoto skriptu, anebo se telnetově napojil přímo na Hollowayovu stanici a opatřil si kopii takto."

"Co to má, sakra, znamenat?" vyštěkl prošedivělý kapitán.

"Promiňte," řekl Bishop a přeložil technomluvu do normálního jazyka.

"Chci říct, že to byl podle mého názoru Holloway, kdo se vloupal do systému ministerstva obrany a napsal dešifrovací program.

Gillette mu jej odcizil a použil ho jen proto, že jsme ho o to žádali."

"Podle vašeho názoru," zamumlal Bernstein cynicky. "Musím říct, že těmhle počítačovým kecům vůbec nerozumím." Přesto popadl telefon a zavolal státnímu zástupci, který souhlasil, že dříve, než vznese obvinění proti Gilletteovi s Bishopem (jež nyní zažívali vrcholné okamžiky slávy, neboť se jim podařilo zneškodnit "Krackera ze Silicon Valley", jak Phatea označil místní tisk), vezme v úvahu veškeré důkazy, které mu OPK poskytne na podporu Bishopovy neotřelé teorie.

Agent Backle se zdráhavě vrátil do své sanfranciské kanceláře.

Pozornost všech strážců pořádku se v tomto okamžiku zákonitě přesunula od Phatea s Millerem k případu MARINKILL. Podle několika policejních hlášení byli pachatelé opětovně spatřeni - tentokrát přímo za rohem v San Jose -, jak okukují další banky. Bishop a Shelton byli převeleni do společného vyšetřovacího týmu FBI a státní policie.

Večer směli strávit několik hodin s rodinami, ale v noci se již museli hlásit na pobožce FBI v San Jose.

Bob Shelton byl již momentálně doma (jeho jediným rozloučením s Gillettem

se stal tajemný pohled, jehož smysl hackerovi naprosto unikal). Bishop však odjezd domů prozatím odložil a právě si dával s Gillettem koláčky a kávu. Oba čekali, až pro hackera přijede eskorta a odveze ho zpátky do věznice San Ho.

Zazvonil telefon a Bishop ho zvedl. "Počítačová kriminalita."

Na chvíli se zaposlouchal. "Malý moment." Pohlédl na Gillettea, zvedl obočí a podal mu sluchátko. "To je pro tebe."

Gillette si vzal sluchátko. "Haló?"

"Wyatte."

Elanin hlas byl Gilletteovi tak známý, že ho téměř cítil pod bezděčně ťukajícími prsty. Již samotný její témbur mu vždy prozrazoval její momentální duševní rozpoložení a Gilletteovi stačilo slyšet jediné slovo, aby poznal, zda je jeho žena právě rozpustilá, našťvaná, vylekaná, sentimentální nebo vášnivá. Dnes z jejího hlasu poznal, že mu zavolala jen velmi neochotně a aktivovala přitom veškeré obranné prostředky jako štíty kolem kosmických lodí ve vědeckofantastických filmech, jež spolu kdysi sledovali. Na druhé straně mu zavolala.

"Slyšela jsem, že je mrtvý," řekla. "Jon Holloway. Říkali to ve zprávách."

"To je pravda."

"Jsi v pořádku?"

"Jsem."

Nastala dlouhá pauza. A pak, jako by hledala něco, čím by zaplnila tíživé ticho, jeho bývalá žena dodala: "Ale já přesto jedu do New Yorku."

368 369

"S Edem."

"Přesně tak."

Gillette zavřel oči a povzdychl si. Po chvíli se s lehkou břitkostí v hlase zeptal: "Tak proč mi voláš?"

"Chtěla jsem ti jen říct, že jestli se chceš za mnou stavit, můžeš."

Proč se obtěžuje? pomyslel si Gillette. Jaký to má smysl?

"Za deset minut jsem tam," řekl a zavěsil.

Otočil se k Bishopovi a zjistil, že se na něj detektiv upřeně dívá.

"Dejte mi hodinu," požádal ho. "Prosím vás."

"Já tě odvézt nemůžu," odpověděl Bishop.

"Tak mi půjčte auto."

Detektiv to zvažoval. Rozhlížel se po dinosauřím výběhu a usilovně o něčem přemýšlel. "Máte tu nějaké služební auto, které by si mohl vzít?"

zeptal se Lindy Sanchezové.

Sanchezová mu neochotně podala klíče. "Je to proti předpisům, šéfe."

"Beru to na svou zodpovědnost."

Hodil klíče Gilletteovi, vytáhl telefon a zavolal policistům, kteří měli hackera dopravit zpět do San Ho. Sděлил jim Elaninu adresu a řekl, že schválil Gilletteovu návštěvu bývalé manželky a že se vězeň za hodinu vrátí na OPK. S těmito slovy zavěsil.

"Určitě se vrátím."

"Já vím."

Oba muži se na sebe na chvíli zadívali. Podali si ruce, Gillette přikývl a vyrazil ke dveřím.

"Moment," řekl Bishop a zamračil se. "Máš vůbec řidičák?"
Gillette se zasmál. "Ne, nemám řidičák."
Bishop pokrčil rameny a řekl: "No jo, tak se nenech chytit."
Hacker přikývl a vážně odpověděl: "Jasně. Mohli by mě šoupnout do basy."
V domě voněly citrony, stejně jako vždycky.
Tu vůni měla na svědomí Elliina matka Irene Papandolosová a její kulinářské umění. Irene nebyla typická mlčenlivá řecká matrona, nýbrž ostrá byznysmenka, která vlastnila úspěšnou cateringovou společnost, a přesto si dokázala vždy najít čas a každý den připravit celé rodině tři hodnotná jídla. Právě byla doba večeře a Irene měla přes růžový společenský kostým uvázanou pobryndanou zástěru.
Uvítala Gillettea chladným kývnutím hlavy a nasměrovala ho do pracovny. Gillette se posadil na pohovku pod obraz nábreží v Pireu. Rodina stála u Řeků vždy na prvním místě, a tak byly celé dva stoly zaplněny fotografiemi v rozmanitých rámečcích - některé byly laciné, jiné z masivního stříbra a zlata. Gillette si všiml fotografie Elány ve svatebních šatech.
Zprvu snímek nepoznal a napadlo ho, jestli na něm původně nebyli oba a pak ho někdo neodstříhl.
Do pokoje vešla Elana.
"Ty jsi tu sám?" zeptala se, aniž by se usmála. Žádného dalšího pozdravu se Gilletteovi nedostalo.
"Jak to myslíš?"
"To nemáš žádné policejní chůvy?"
"Jsem tu na čestné slovo."
"Viděla jsem kolem projet pár policejních aut. Myslela jsem, že jsou tu s tebou." Elana kývla k oknu.
"Ne," řekl Gillette, přestože předpokládal, že ho policisté ve skutečnosti sledují.
Elana se posadila a nejistě se chytila za manžetu bavlněné košile.
"Nebudu se s tebou loučit," řekl Gillette. Elana se zamračila a on pokračoval: "Protože ti chci ten odjezd rozmluvit. Chci, abychom se stále vídali."
"Vídali? Vždyť sedíš ve vězení, Wyatte."
"Za rok budu venku."
Elana se této nestoudnosti překvapeně zasmála.
"Chtěl bych to znovu zkusit," řekl Gillette.
"Ty to chceš znovu zkusit. Ale víš vůbec, co chci já?"
"Můžu ti dát to, co chceš. Opravdu. Hodně jsem o tom přemýšlel. Můžu se změnit tak, abys mě milovala. Nechci, abys takhle odešla z mého života."
"Ty jsi dal přede mnou přednost počítačům. Takže máš, cos chtěl."
"To bylo kdysi."
"Ale můj život se mezitím změnil. Jsem teď šťastná."
"Vážně?"
"Ano," řekla Elana rozhodně.
"Díky Edovi."
"On k tomu patří... Prosím tě, Wyatte, co ty mi můžeš nabídnout? Vždyť jsi trestanec. A navíc jsi závislý na těch svých zatracených

počítačích. Nemáš práci a soudce říkal, že i když tě pustí z vězení, nesmíš se ještě rok připojovat na síť."

"A Ed má dobrou práci? Tím to je? Netušil jsem, že je pro tebe dobrý plat tak důležitý."

"Tohle není otázka peněz, Gillette. Je to otázka zodpovědnosti.

A ty jsi nezodpovědný."

"Byl jsem nezodpovědný. Přiznávám to. Ale už nebudu." Pokusil se ji vzít za ruku, ale Elana se odtáhla. "No tak, Ellie...", dodal Gillette.

"Viděl jsem tvé e-mail. Podle toho, co píšeš o Edovi, mi nepřipadá, že by z něj měl být dokonalý manžel."

Elana strnula a Gillette viděl, že se dotkl citlivého místa. "Eda z toho vynech. Teď mluvím o nás dvou."

"Já taky. Přesně o tom teď mluvím i já. Miluji tě. Víím, že jsem ti udělal ze života peklo. Ale to se teď změní. Chtělas mít děti, vést normální život. Seženu si práci. Budeme mít rodinu."

Další zaváhání.

Gillette se k Eláně naklonil. "Proč odjíždíš zrovna zítra? Proč takový spěch?"

"Od pondělka nastupuju v novém zaměstnání."

"A proč zrovna New York?"

"Protože je to odtud úplně nejdál."

"Počkej ještě měsíc. Jen jediný měsíc. Mám povoleny dvě návštěvy týdně.

Přijď někdy za mnou." Gillette se usmál. "Můžem si spolu vyrazit.

Dát si pizzu."

Ellie sklopila oči k podlaze a Gillette vycítil, že jeho nabídku zvažuje.

"Tvoje máma mě vystříhla z téhle fotky?" Gillette se zašklebil a ukázal na Elaninu fotografii ve svatebních šatech.

Ellie se chabě usmála. "Ne. Tuhle fotku pořídila Alexis - na trávníku. Jsem na ní jenom já. Vzpomeň si - to je ta, na které mi nejsou vidět nohy."

Gillette se zasmál. "Kolik nevěst ztratí na vlastní svatbě boty?"

Elana přikývla. "Nikdy jsme nezjistili, co se s nimi vlastně stalo."

"Prosím tě, Ellie. Odlož to o měsíc. O nic víc tě nežádám."

Elana začala přejíždět očima po některých fotografiích. Chtěla něco říct, ale vtom vešla znenadání do pokoje její matka. "Máš telefon."

"Já?" zeptal se Gillette.

"Volá ti někdo jménem Bishop. Říká, že je to naléhavé."

"Franku, co se..."

Detektivův hlas byl zastřen naléhavostí. "Poslouchej mě pozorně, Wyatte. Každým okamžikem se může přerušit spojení. Shawn není mrtvý."

"Cože? Ale vždyť Miller..."

"Ne, ne, spletli jsme se. Stephen Miller nebyl Shawn. Je to někdo jiný.

Jsem teď na OPK. Linda Sanchezová objevila v hlavní hlasové schránce oddělení vzkaz určený pro mě. Zanechal mi ho Miller, těsně před smrtí.

Vzpomínáš si, jak se Phate vloupal na OPK a chtěl tě zabít?"

"Jo-"

"Miller se právě vracel ze Stanford-Packardova léčebného centra. Když přijel na parkoviště, viděl, jak Phate vybíhá z budovy a naskakuje do auta.

A tak vyrazil za ním."

"Proč?"

"Aby ho dopadl."

"Sám?"

"Podle toho vzkazu chtěl zneškodnit pachatele sám. Říkal, že už zvorál tolik věcí, že si chtěl alespoň jednou dokázat, že něco zvládne správně."

"Takže on nespáchal sebevraždu?"

"Ne. Pitva se ještě nekonala, ale nechal jsem soudního patologa ověřit stopy po spáleném střelném prachu na jeho ruku. Žádné tam nebyly - kdyby se Miller zastřelil sám, měl by jich na ruku spoustu.

Phate si zřejmě všiml, že ho Miller sleduje, a zavraždil ho.

Začal se vydávat za něj a úmyslně se nechal přistihnout při crackování do systému ministerstva zahraničí. Nahackoval se do Millerova počítače na OPK, umístil tam falešné e-maily a odvezl z jeho domu počítače a diskety. Jsme si jisti, že ten vzkaz na rozloučenou byl taky falešný.

To všechno nás mělo odradit od hledání skutečného Shawna."

"No jo, ale kdo to je?"

"Nemám ponětí. Pouze vím, že jsme v pěkné bryndě. Je tu se mnou Tony Mott. Shawn se nahackoval do počítačů taktického velení FBI ve Washingtonu a v San Jose - dostal se tam přes ISLEnet - a získal přístup ke kořenovému adresáři." Bishop ztišil hlas a pokračoval:

"A teď mě pozorně poslouvej. Shawn vystavil zatykače a

372 373

příkazy ke zneškodnění podezřelých v případě MARINKILL. Zrovna teď to vidíme na obrazovce."

"Já vám nerozumím," řekl Gillette.

"V těch zatykačích stojí, že se podezřelí ukrývají na Abrego Avenue 3245 v Sunnyvale."

"Ale to je přímo tady. Vždyť je to Elanin dům!"

"Já vím. Shawn nařídil taktickým jednotkám, aby na vás za pětadvacet minut zaútočily."

374 375

DÍL VI.

HACKERSTVÍ STOJÍ NA HLÁSKOVÁNÍ

CODE SEGMENT

ASSUME DS:CODE,SS:CODE,CS:CODE,ES:CODE

ORG \$+0100H

VCODE: JMP

virus: PUSH CX

MOV DX,OFFSET vir_dat

CLD

MOV SI,DX

ADD SI,first_3

MOV CX,3

MOV DI,OFFSET 100H

REPZ MOVSB

MOV SI,DX

mov ah,30h


```
int 21h
cmp al,O
Jnz dos_ok
JMP quit
```

Části skutečného zdrojového kódu viru Violator, kmen U

00101011 / 43

Když Elana viděla Gilletteův vyděšený výraz, vstala a přistoupila k němu.

"Co je? Co se děje?"

Gillette si jí nevšiml a řekl Bishopovi: "Zavolejte na FBI. Řekněte jim, co se stalo. Zavolejte do Washingtonu."

"Zkoušel jsem to," odpověděl Bishop. "A Bernstein taky. Jenže agenti nám to položili. V příkazu ke zneškodnění, který Shawn vystavil, stojí, že se pachatelé pravděpodobně pokusí vydávat za státní policisty a odvolat nebo alespoň odložit útok. Instrukce se smějí vydávat pouze v podobě počítačových kódů. Nic verbálního. Dokonce ani z Washingtonu." "Ježíši, Franku..."

Jak mohl Shawn zjistit, že je Gillette tady? Vtom si Gillette uvědomil, že Bishop telefonoval policistům, aby je informoval, že se Gillette zdrží hodinu u Elány. Vzpomněl si, že Phate se Shawnem monitorovali rádiovou a telefonní komunikací a sledovali klíčová slova jako Triple-X, Holloway nebo Gillette. Shawn tedy Bishopův rozhovor bezpochyby slyšel.

"V těchto chvílích jsou na shromaždišti nedaleko od domu," řekl detektiv a dodal: "Akorát nechápu, proč to Shawn dělá."

Gillette to ovšem chápal.

Hackerská pomsta je trpělivá pomsta.

Gillette Phatea kdysi před lety zradil - zničil pečlivě naaranžovaný život, který si Phate díky sociálnímu inženýrství vytvořil..., a dnes dokonce přispěl svým dílem k úplnému ukončení Phateova života.

Shawn nyní na oplátku zlikviduje Gillettea i všechny jeho blízké.

Gillette vykoukl z okna; zdálo se mu, že za ním vidí nějaký pohyb.

"Wyatte?" zeptala se Elana. "Co se děje?" Také ona se chtěla podívat z okna, ale Gillette ji hrubě odtáhl zpět. "Co je?" vykřikla Elana.

"Drž se zpátky! Vůbec nechod' k oknům!"

376 377

Bishop pokračoval: "Shawn vydal příkaz ke zneškodnění na úrovni 4 - to znamená, že zásahové týmy nevyzývají podezřelé ke kapitulaci.

Vpadnou dovnitř a předpokládají, že se setkají se sebevražedným odporem.

Úroveň 4 se používá při zásazích proti teroristům, kteří jsou ochotni zemřít."

"Takže sem hodí slzný plyn," zamumlal Gillette, "rozkopnou dveře a zabijou každého, kdo se jenom pohne."

Bishop se odmlčel. "I tak to může dopadnout."

"Wyatte?" trvala na svém Elana. "Co se děje? Pověz mi to!"

Gillette se otočil a vykřikl: "Řekni všem, aby si lehli na podlahu do obýváku! Ty taky! Rychle!"

Její černé oči vzplanuly vztekem a strachem. "Cos to provedl?"

"Omlouvám se, omlouvám se... Ale teď rychle. K zemi!"

Ohlédl se a vykoukl z okna. Viděl, jak o patnáct metrů dál projíždějí uličkou dvě velké černé dodávky. V pozadí se ve výšce třiceti metrů vznášel vrtulník.

"Poslyš, Wyatte, FBI nezahájí útok, pokud neobdrží závěrečné potvrzení. To je součást zásahových pravidel. Existuje nějaký způsob, jak odstavit Shawnův počítač?"

"Dejte mi Tonyho."

"Tady jsem," ozval se Mott.

"Jste v systému FBI?"

"Jo, vidíme jejich obrazovku. Shawn se vydává za Centrum taktických operací ve Washingtonu a rozesílá operační kódy. Taktický agent v terénu na ně reaguje, jako by šlo o obvyklý zásah."

"Dokážete zpětně vystopovat hovor až k Shawnovi?"

"Nemáme povolení, ale zkusím zatahat za nitky v Pac Bell," odpověděl Mott.

"Dejte mi minutu nebo dvě."

Venku se ozval zvuk těžkých nákladních automobilů. Vrtulník se přiblížil. Gillette slyšel hysterické vzlykání Elaniny matky a vzteklé nadávání jejího bratra.

Sama Elana neříkala nic. Gillette si všiml, že se pokřižovala, jedenkrát na něj beznadějně pohlédla a zabořila hlavu do koberce vedle matky. Ježíšikriste, co jsem to provedl?

Za několik minut se Bishop ozval znovu. "Pac Bell sleduje stopu. Je to pevná linka. Zúžili okruh pátrání na centrálu a jednu z ústředí - Shawn je někde v západní části San Jose, nedaleko Winchester Boulevard.

Tam, kde měl Phate sklad."

"Myslíte, že sedí v budově San Jose Computer Products?" zeptal se Gillette.

"Třeba se tam po policejní prohlídce vrátil."

"Anebo je někde poblíž - v okolí je spousta starých skladišť.

Mám to tam deset minut cesty," řekl detektiv. "Zajedu se tam podívat.

Božíčku, jak rád bych věděl, kdo je ve skutečnosti Shawn."

Gillettea něco napadlo. A stejně jako když psal kód, zkusil svou hypotézu aplikovat na známá fakta a logická pravidla. Po chvíli dospěl ke konkrétnímu závěru. "Možná bych k tomu něco měl," řekl.

"K Shawnovi?"

"Jo. Kde je teď Bob Shelton?"

"Doma. Proč se ptáš?"

"Zavolejte mu a zjistěte, jestli tam opravdu je."

"Dobře. Ozvu se ti pak z auta."

O pár minut později zazvonil u Papandolosových telefon a Gillette popadl sluchátko. Frank Bishop mu volal z auta, ve kterém se právě řítí přes San Carlos do Winchesteru.

"Bob by měl být doma," začal, "ale nikdo mi to nebere. Pokud si ovšem myslíš, že Bob je Shawn, tak to se náramně pleteš."

Gillette vykoukl z okna a viděl, jak po ulici před domem projelo další policejní auto a po něm vojenský nákladník. "Ne, Franku, poslouchejte mě," řekl do sluchátka. "Shelton tvrdil, že nesnáší počítače a že o nich nic neví. Ale vzpomeňte si, že měl doma ten harddisk."

"Co že měl?"

"Ten disk, který jsme u něj viděli - takový hardware používali jen lidé,

kteří před pár lety vážně háčkovali nebo provozovali diskusní stránky."
"Já nevím," řekl Bishop pomalu. "Možná to je svým způsobem důkaz."
"Pracoval někdy dříve na počítačovém případě?"

"No, nepracoval..."

"A před útokem na Phateův dům v Los Altos se na chvíli vypařil," pokračoval Gillette. "Měl čas poslat Phateovi ten vzkaz o kódu taktického zásahu a dát mu možnost uprchnout. A nezapomeňte, že jen kvůli němu pronikl Phate do ISLEnetu a získal počítačové adresy a taktické kódy FBI. Shelton tvrdil, že se připojil na síť, aby si mě zkontroloval. Ovšem ve skutečnosti zasílal Phateovi heslo a adresu počítače OPK - aby mohl Phate cracknout ISLEnet."

"Jenže počítače Bobovi nic neříkají."

378 379

"To tvrdí on. Ale víte to jistě? Navštěvujete ho doma často?"

"Ne."

"A co dělá po večerech?"

"Většinou je doma."

"Nikdy nechodí ven?"

"Ne," odpověděl Bishop neochotně.

"To je typicky hackerské chování."

"Jenže já ho znám už tři roky."

"Sociální inženýrství."

"To není možné," řekl Bishop a na okamžik se zarazil. "Vydrž, mám další hovor."

Během čekání Gillette znovu vykoukl zpoza záclonky. Všiml si, že nedaleko od domu parkuje vozidlo, které připomíná vojenský transportér.

V křoví na protější straně ulice se míhal jakýsi pohyb to policisté v maskáčích přebíhali od jednoho živého plotu ke druhému.

Zdálo se, že je jich venku dobrá stovka.

Bishop se vrátil na linku.

"Lidi z Pac Bell vystopovali místo, ze kterého se Shawn nahackoval na FBI. Opravdu je ve skladu San Jose Computer Products. Už tam skoro jsem. Zavolám ti, až budu uvnitř."

Frank Bishop přivolal posily a zaparkoval naproti skladu mimo Shawnův dohled. Zdálo se, že v budově nejsou žádná okna, ale detektiv nechtěl riskovat, že ho Shawn náhodou zahlédne.

Přikrčil se a co nejrychleji vyrazil ke skladu - i přes příšernou bolest ve spánku a v zadní části lebky.

Gilletteovým závěrům o Bobu Sheltonovi ani na chvíli neuvěřil, ale přesto se nemohl ubránit a nevzít je alespoň v úvahu. Ze všech kolegů, s nimiž kdy pracoval, toho o Sheltonovi věděl nejméně.

Hromotlucky policista opravdu trávil většinu večerů doma. Opravdu se příliš nestýkal s ostatními policisty. A přestože měl Bishop základní znalosti o ISLEnetu, nedokázal by se připojit k systému a vyhledat informace o Gilletteovi, jako to dokázal Shelton. Bishop si rovněž vzpomněl, že se Shelton k tomuto případu dobrovolně přihlásil a on sám tehdy přemýšlel, proč má jeho kolega zájem raději o tento případ než o případ MARINKILL.

Na tom všem ale v tomto okamžiku vůbec nezáleželo. Ať už byl Shawn ve skutečnosti Bob Shelton nebo kdokoliv jiný, Bishopovi zbývalo pouhých patnáct minut, než federální zásahová jednotka zahájí útok na dům Gilletteovy bývalé manželky. Vytasil pistoli, přitiskl se ke zdi vedle nákladové rampy, strnul a chvíli poslouchal.

Zevnitř se však žádný zvuk neozýval.

Dobrá... Teď!

Rozrazil dveře a vyběhl chodbou přes kancelář přímo do zatuchlého skladiště. Místnost byla tmavá a zdálo se, že zde nikdo není.

Bishop našel řadu vypínačů a levou rukou rozsvítil všechna světla, přičemž držel pistoli stále před sebou. Celý prostor zalilo zářivé světlo a Bishop nyní zřetelně viděl, že místnost je opravdu prázdná.

Znovu vyběhl ven, aby objevil nějakou jinou budovu, ve které by Shawn mohl sedět. Žádné další budovy však ke skladu připojeny nebyly.

Když se ale Bishop chtěl otočit zpátky, všiml si, že sklad vypadá zvenku mnohem větší než zevnitř.

Vrátil se zpátky do budovy a uviděl, že na jednom konci skladiště stojí zeď, která vypadá nověji než všechny ostatní. Ano, Phate zde bezpochyby vytvořil tajnou místnost. A právě v ní teď sedí Shawn...

V jednom potemnělém koutě skladu objevil detektiv dveře a tiše zkusil zmáčknout kliku. Dveře byly odemčené. Bishop se zhluboka nadechl, otřel si zpocenou ruku do vykasané košile a znovu vzal za kliku.

Mohly jeho kroky nebo rozsvícená světla varovat Shawna, že se blíží nebezpečí? Mohl mít zabiják za dveřmi napřaženou zbraň?

Nakonec vždycky dojde na tohle...

Frank Bishop zvedl pistoli a vklouzl dovnitř.

Přikrčil se, přimhouřil oči, aby lépe viděl cíl, a začal prohledávat potemnělou místnost, v níž byla naplno puštěná klimatizace. Nikde však Shawna nezahledl - byly zde pouze počítače a počítačové příslušenství, přepravní bedny a palety, nářadí a hydraulický vysokozdvihový vozík na ruční ovládání.

Prázdná. Nic než...

A pak to Bishop uviděl.

Ach ne...

Pochopil, že Wyatt Gillette i jeho manželka s rodinou jsou odsouzeni k záhubě.

V místnosti se nacházela pouze retranslační stanice. Shawn háčkoval odjinud.

Bishop neochotně zavolal Gilletteovi.

380 381

Hacker zvedl telefon a zoufale řekl: "Vidím je, Franku. Mají samopaly. Tohle bude zlé. Našel jste něco?"

"Wyatte, jsem v tom skladu... Ale... Moc mě to mrzí. Shawn tady není. Je tu jen nějaká telefonní ústředna nebo něco." Popsal hackerovi velký ovládací panel z černého kovu.

"To není ústředna," zamumlal Gillette a hlas mu zněl dutě beznadějí. "To je internetový směrovač. Ale ani tak nám to nepomůže.

Vystopovat signál zpátky k Shawnovi by trvalo dobrou hodinu. Nikdy ho

nenajdeme včas."

Bishop se zadíval na skříňový panel. "Nejsou tu žádné vypínače a kabely vedou pod podlahou - je to podobný dinosauří výběh, jaký máme na OPK. Takže tu věc nemůžu jednoduše vypnout."

"To by stejně nepomohlo. I kdybyste ten směrovač vypnul, Shawnův signál by si automaticky našel jinou trasu na FBI."

"Možná tu najdu něco jiného, co nám prozradí, kde se Shawn může ukrývat." Bishop zoufale začal prohledávat pracovní stůl a přepravní bedny.

"Je tu spousta papírů a knih."

"Co je to za knihy?" zeptal se hacker, ale jeho hlas zněl monotónně a byl naplněn bezmocí - téměř dětská zvědavost z něj zcela vyprchala.

"Manuály, sjetiny z počítače, pracovní sešity, diskety. Vesměs technické věci. Ze Sun Microsystems, Apple, Harvardu a Western Electric - ze všech míst, kde Phate pracoval." Bishop se hrabal v bednách a rozhazoval pod sebou papíry. "Ne, nic tady není." Bezmocně se rozhlédl kolem sebe.

"Pokusím se včas dorazit k Elliinu domu a přesvědčit FBI, aby k vám ještě před útokem poslala vyjednaváče."

"Vždyť je to dvacet minut jízdy, Franku," zašeptal Gillette. "To nemůžete stihnout."

"Zkusím to," řekl detektiv tiše. "Poslyš, Wyatte, teď jděte všichni doprostřed obývacího pokoje a lehněte si na zem. Položte si ruce tak, ať je na ně dobře vidět, a modlete se za spásu." Vyrázil ke dveřím.

Vtom zaslechl, jak Gillette křičí: "Počkejte!"

"Co je?"

"Ty manuály, které Shawn balil...", začal Gillette. "Můžete mi zopakovat jména těch společností?"

Bishop znovu prohlédl dokumenty. "Jsou to firmy, ve kterých Phate pracoval. Harvard, Sun, Apple, Western Electric. A..."

"NEC!" vykřikl Gillette.

"Jo..."

"Je to zkratka!"

"Jak to myslíš?"

"Copak si nevzpomínáte, že všichni hackeři používají spoustu zkratk?"

řekl hacker. "Ty iniciály firem, ve kterých pracoval... S jako Sun.

H jako Harvard. A jako Apple, Western Electric, NEC... S, H, A, W, N...

Ten stroj, který je s vámi v místnosti... To vůbec není směrovač. Ta

krabice - to je Shawn. Phate ho vytvořil z kódu a ukradeného hardwaru!"

Bishop se uchechtl. "To není možné."

"Ne, právě proto končí stopa v tom skladu. Shawn je stroj. On..., vlastně ono generuje signály. Phate ho před smrtí musel naprogramovat tak, aby se nahackoval do systému FBI a vydal příkaz k zásahu. A Phate věděl i o Ellie - zmínil se o ní jménem, když pronikl na OPK.

Zřejmě si myslel, že jsem ho zradil kvůli ní."

Bishop, který se třásl zimou z naplno spuštěné klimatizace, se otočil k černé skříni. "Je vyloučeno, že by tohle všechno dokázal pouhý počítač..."

"Ne, ne, ne...", skočil mu do řeči Gillette. "Proč mě to jenom nenapadlo?"

Stroj je jediný způsob, jak mohl Phate tohle všechno dokázat. Lidská bytost by to nezvládla, musela by toho příliš mnoho odposlechnout.

Zato vládní počítače to dělají denodenně - poslouchají klíčová slova, jako třeba výrazy prezident a atentát obsažené ve stejné větě.

Přesně tak se Phate dozvěděl o tom, že se Andy Anderson chystá na Hackerský vršek, nebo o mně - Shawn musel odposlechnout Backleův telefonát na ministerstvo obrany a zaslat Phateovi tuto část rozhovoru. A také odposlechl kód taktického zásahu, když jsme se ho chystali dopadnout v Los Altos, a poslal Phateovi varovný vzkaz."

"Jenže ty Shawnovy e-maily ve Phateově počítači....," namítl detektiv, "vypadaly, jako by je psal člověk."

"Se strojem se dá komunikovat, jakkoliv chcete - e-maily fungují stejně jako cokoliv jiného. Phate je jednoduše naprogramoval tak, aby působily, že je napsala lidská bytost. Pravděpodobně měl lepší pocit, když viděl něco, co vypadalo jako lidská slova. Stejně jako já se svou Trash-osmdesátkou."

S-H-A-W-N.

Hackerství stojí na hláskování...

"Co teď můžeme dělat?" zeptal se detektiv.

382 383

"Zbývá nám jediná věc. Musíte..."

Linka oněměla.

"Odřízli jsme jim telefon," oznámil spojovací technik zvláštnímu agentovi Marku Littleovi, který byl taktickým velitelem federální operace MARINKILL.

"A odpojili jsme i mobilní buňku. Nikdo v okruhu jedné míle se z mobilního telefonu nikam nedovolá."

"Fajn."

Little seděl se svým zástupcem, zvláštním agentem Georgem Steadmanem, v dodávce, která sloužila jako velitelské stanoviště, asi půl bloku od domu s podezřelými v Sunnyvale. Vozidlo bylo zaparkováno kolmo na Abrego Avenue, kde se pachatelé případu MARINKILL podle dostupných zpráv ukrývali.

Odpojení telefonů bylo součástí standardní procedury. Pět až deset minut před útokem museli agenti přerušit veškeré telefonní spojení podezřelých osob. Jedině tak je nikdo nemohl varovat před blížícím se útokem.

Little již absolvoval řadu dynamických útoků na zabarikádovaná místa - většinou šlo o drogové razie v Oaklandu a San Jose a nikdy neztratil jediného agenta. Tato operace však byla pro jedena třicetiletého agenta mimořádně náročná. Na případu MARINKILL pracoval již od prvního dne a četl všechny policejní bulletiny včetně zprávy, kterou během dne obdržel od jednoho anonymního informátora.

Ten tvrdil, že pachatelé zastávají názor, že je FBI a státní policie perzekvují, a proto mají v plánu mučit jakéhokoliv příslušníka ozbrojených složek, kterého se jim podaří zajmout.

Ke zprávě byl připojen dovětek, že pachatelé raději zemřou při boji, než aby se nechali zaživa dopadnout.

Pane jo, snadné to není nikdy. Ale tohle...

"Všichni mají nabito, nataženo a jsou v neprůstřelné výstroji?" zeptal se Little Steadmana.

"Jo. Tři týmy i ostřelovači jsou připraveni. Ulice zajištěné.

Ve vzduchu jsou záchranné vrtulníky z Travisu. A za rohem čekají hasičské vozy."

Little poslouchal hlášení a pokyvoval hlavou. Všechno se alespoň zdálo být v pořádku. Tak co ho, k čertu, tolik znervózňuje?

Nebyl si jistý. Možná to bylo zoufalstvím v hlase toho člověka toho, který tvrdil, že je ze státní policie. Jmenoval se Bishop nebo tak nějak podobně a neustále blekotal cosi v tom smyslu, že se někdo nahackoval do počítačů FBI a vydává falešné příkazy k zásahu proti nevinným osobám.

Pravidla zásahu vydaná ve Washingtonu ovšem výslovně varovala, že se pachatelé budou vydávat za příslušníky bezpečnostních složek a tvrdit, že celá operace je pouhým nedorozuměním. Pachatelé prý mohou dokonce předstírat, že jsou ze státní policie. A kromě toho, pomyslel si Little, je proniknutí do počítačů FBI naprosto vyloučeno.

Veřejně přístupná webová stránka je jedna věc, ale tajný počítač taktické služby? Nikdy.

Podíval se na hodinky.

Ještě osm minut.

Obrátil se k jednomu z techniků před počítačovými monitory a řekl:

"Požádejte o potvrzení žlutého kódu."

Muž vyťukal do klávesnice:

OD: TAKTICKÉ VELENÍ, MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
KOMU: TAKT. OP. CENTRUM MIN. SPR.,
WASHINGTON, D.C.
RE: OPERACE 139-01 MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
POTVRZUJETE ŽLUTÝ KÓD?

Stiskl klávesu ENTER.

Existovaly celkem tři taktické operační kódy: zelený, žlutý a rudý. Zeleným kódem se schvaloval přesun agentů na operativní shromaždiště, k němuž došlo již před půl hodinou. Žlutý kód znamenal, že se agenti mají připravit k útoku a zaujmout pozice kolem předpokládaného cíle.

A rudým kódem se zahajoval samotný útok.

O chvíli později se na obrazovce objevilo toto hlášení:

OD: TAKT. OP. CENTRUM MIN. SPR.,
WASHINGTON, D.C.
KOMU: TAKTICKÉ VELENÍ, MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
RE: OPERACE 139-01 MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
ŽLUTÝ KÓD: <DUB>

384 385

"Vytiskněte to," poručil Little spojovacímu technikovi.

"Rozkaz, pane."

Little se Steadmanem ověřili kódové slovo a zjistili, že heslo "dub" je správné. Agenti dostali souhlas k zaujmutí pozic kolem domu.

Little přesto váhal, neboť mu v uších neustále zněl hlas toho chlápka,

který tvrdil, že je Frank Bishop. Vzpomněl si na děti zabitě při tragédii ve Waco. I přes příkaz ke zneškodnění na úrovni 4, podle níž nejsou vyjednační pro taktické operace proti podobným pachatelům žádoucí, Little zvažoval, jestli by přece jen neměl zavolat do San Franciska, kde pracuje jeden špičkový vyjednač, se kterým již Little v minulosti spolupracoval. Možná by...

"Agente Little?" přerušil jeho myšlenky spojovací technik a kývl na počítačovou obrazovku. "Přišel vám vzkaz."

Little se předklonil a četl:

NALÉHAVÉ NALÉHAVÉ NALÉHAVÉ
OD: TAKT. OP. CENTRUM MIN. SPR.,
WASHINGTON, D.C.
KOMU: TAKTICKÉ VELENÍ, MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
RE: OPERACE 139-01 MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
AMERICKÁ ARMÁDA HLÁSÍ, ŽE DNES V 1540 SE
PODEZŘELÍ V PŘÍPADU MARINKILL VLOUPALI
DO VOJENSKÉHO SKLADU V San PEDRO A ODCIZILI
ZNAČNÉ MNOŽSTVÍ AUTOMATICKÝCH ZBRANÍ, RUČNÍCH
GRANÁTŮ A NEPRŮSTŘELNÉ VÝSTROJE.
UVĚDOMTE TAKTICKÉ AGENTY O VÝŠE UVEDENÉ
SITUACI.

Pane na nebi, pomyslel si Little a pulz mu raketovou rychlostí vyskočil vzhůru. Zpráva okamžitě zatlačila jakékoliv myšlenky na přivolání vyjednače hluboko do pozadí. Velitel pohlédl na agenta Steadmana, kývl na obrazovku a vyrovnaně řekl: "Rozhlaste to, Georgi. A pak vyšlete všechny na pozice. Za šest minut začínáme."

00101100 / 44

Frank Bishop procházel kolem Shawna.

Jeho skříň stála na ploše asi jednoho metru čtverečního a skládala se z tlustých kovových plátů. Na zadní straně se nacházela řada chladicích otvorů, z nichž proudil horký vzduch a proměňoval se v páru jako dech za zimního dne. Čelní panel tvořily pouhé tři zelené oči - rozsvícená indikátorová světla, která čas od času zablikala a prozradila okolí, že Shawn právě pilně vykonává Phateovy posmrtné instrukce.

Detektiv se několikrát pokoušel zavolat Wyattu Gilletteovi zpátky, ale telefonní linka byla odpojená. Zavolal tedy Tonymu Mottovi na OPK, oznámil jemu a Lindě Sanchezové, že Shawn je ve skutečnosti stroj, a vysvětlil, že si Gillette myslel, že by se v této situaci dalo podniknout něco konkrétního, ale neměl již čas to Bishopovi sdělit. "Napadá vás něco?" zeptal se závěrem.

Všichni začali uvažovat. Bishop se domníval, že by se mohli pokusit počítač zastavit, a přerušit tak vyslání schvalovacího kódu od Shawna k zásahovému veliteli FBI. Tony Mott však byl přesvědčen, že i kdyby to učinili, může někde jinde existovat záložní počítač, který by se ujal Shawnova úkolu a vyslal žádané schválení.

Pokud by navíc zjistil, že byl Shawn zneškodněn, mohl by být naprogramován tak, aby napáchal ještě větší škody - například aby zablokoval některý z kontrolních počítačů Federálního úřadu pro letectví.

Mott tedy pokládal za účinnější pokusit se do Shawna nahackovat a dobýt jeho root.

Bishop s Mottem souhlasil, ale vysvětlil mu, že Shawn není vybaven žádnou klávesnicí, pomocí níž by se dal cracknout. Kromě toho zbývalo do útoku na Elanin dům pouhých pár minut a na prolomení přístupových kódů a ovládnutí počítače jednoduše nebyl čas.

"Prostě ho vypnu," řekl detektiv.

Nenašel ovšem žádný viditelný způsob, jak počítač odpojit od sítě. Chvilí přístroj ohledával ve snaze objevit vypínač, ale nikde žádný

386 387

nenalezl. Pokusil se tedy najít alespoň přístupový panel, z něhož by se dostal ke kabelům pod tlustou dřevěnou podlahou, ovšem ani panel se mu nepodařilo odhalit.

Podíval se na hodinky.

Do útoku zbývaly dvě minuty. Nebylo dost času vycházet znovu ven a hledat transformátorové skříně elektrárenské společnosti.

A tak - stejně jako před šesti měsíci v jedné uličce v Oaklandu, kdy si Tremain Winters přiložil k ramenu remingtonku a namířil ji na Bishopa a dva městské policisty - detektiv chladnokrevně vytasil služební pistoli a vypálil do trupu protivníka tři rychlé rány.

Na rozdíl od kulek, které poslaly vůdce nebezpečného gangu na smrt, se nyní náboje s měděným pláštěm pouze rozplácly v drobné lívance a spadly na podlahu. Shawnova "kůže" se sotva promáčkla.

Bishop přistoupil blíže, postavil se bokem, aby ho nezasáhly odražené kulky, a vyprázdnil zásobník na indikátorová světla. Jedna zelená kontrolka se roztříštila, ale z větracích otvorů stále proudila do chladného vzduchu pára.

Bishop popadl mobilní telefon, zavolal Mottovi a křičel: "Právě jsem do té bedny vyprázdnil celý zásobník. Je ještě online?"

Jelikož ho výstřely napůl ohlušily, musel si přitisknout telefon až k uchu, aby slyšel, jak mu mladý policista na OPK sděluje, že Shawn stále funguje a je připojen na síť.

Zatraceně...

Bishop opět nabil, zastrčil pistoli do jednoho ze zadních průduchů a znovu do stroje vystřílel celý zásobník. Tentokrát ho jedna odražená kulka v podobě kusu rozžhaveného olova zasáhla do hřbetu ruky a zanechala mu na kůži roztřepenou jizvu. Bishop si otřel krev do kalhot a znovu popadl telefon.

"Je mi líto, Franku," odpověděl Mott zoufale. "Stále funguje."

Detektiv se sklíčeně zadíval na neprůstřelnou skříň. No jasně, pomyslel si hořce, když si chce člověk hrát na Boha a stvořit nový život, snaží se ho učinit nezranitelným.

Šedesát vteřin.

Bishop propadl beznaději. Pomyslel na Wyatta Gillettea, jehož jediným zločinem bylo lehké zakopnutí, když se pokoušel vybřednout z prázdného

dětství. Mnoho mladíků, které Bishop zatýkal kluků z East Bay nebo Haight -, bylo nelítostnými vrahy, a přesto dnes tito lidé chodili svobodně po světě.

Zatímco Wyatt Gillette se jednoduše vydal na poměrně neškodnou dráhu, na níž ho nasměroval Bůh a jeho vlastní genialita - a za to měl nyní strašlivě trpět nejen on, ale i žena, kterou miloval, a její rodina.

Již nezbyval žádný čas. Shawn každou chvíli odešle schvalovací signál.

Existuje vůbec něco, čím by se dal Shawn zastavit?

Že by tu zatracenou věc podpálil?

Mohl by založit požár vedle průduchů. Odběhl k pracovnímu stolu, vyházel obsah zásuvek na podlahu a začal hledat sirky nebo zapalovač.

Nic.

Vtom mu v hlavě něco cvaklo.

Ale co?

Bishop si přesně nevzpomínal. Byla to myšlenka stará snad celé věky - něco, co mu Gillette říkal, když poprvé vešel na OPK.

Souviselo to s požáry v počítačových sálech.

Udělej s tím něco.

Podíval se na hodinky. Právě nastala doba předpokládaného zásahu. Zbývající dvě Shawnovy oči nenuceně blikaly.

Udělej...

Požár.

... s tím něco.

To je ono! Bishop se rychle odvrátil od Shawna a začal se rozhlížet po místnosti. Táhle je to! Vyrazil k malé šedé krabičce s červeným knoflíkem uprostřed - k hlavnímu vypínači dinosauřího výběhu.

Plácl dlaní do knoflíku.

U stropu se rozezněl bzučivý signál a z trubic nad a pod počítačem začaly s pronikavým syčením prýštit proudy halenového plynu, které zahalily oba přítomné - jednoho živého a druhého neživého - přízračnou bílou mlhou.

Taktický agent Mark Little se podíval na obrazovku počítače ve velitelské dodávce.

RUDÝ KÓD: <JAVOR>

Tento kód dával zásahovému týmu svolení k zahájení operace.

"Vytiskněte to," řekl Little technikovi a otočil se k Georgi Steadmanovi.

"Potvrďte, že nám heslo ‚javor‘ dává svolení k zásahu na úrovni 4."

388 389

Druhý agent se podíval do malé brožurky s pečeti ministerstva spravedlnosti na obálce a nápisem PŘÍSNĚ TAJNÉ nad ní.

"Potvrzují."

Little zavolal vysílačkou třem ostřelovačům, kteří kryli všechny dveře.

"Jdeme tam. Objevují se některé z cílů v oknech?"

Všichni ostřelovači ohlásili, že nikoliv.

"Dobrá. Pokud někdo vyjde ze dveří ozbrojen, zneškodněte ho.

Miřte na hlavu, aby neměl čas odpalovat případné detonátory. Pokud bude neozbrojen, řiďte se vlastním úsudkem. Ale připomínám vám, že příkaz

k zásahu byl vydán na úrovni 4. Rozumíte mi?"

"Jasný jako facka," řekl jeden z ostřelovačů a také ostatní potvrdili, že Littleovi porozuměli.

Little se Steadmanem vyšli z velitelské dodávky a vyrazili mlhavým soumrakem ke svým týmům. Little vklouzl na boční dvorek a připojil se k osmi agentům týmu Alpha, kterým velel. Steadman převzal velení týmu Bravo. Little poslouchal hlášení pátracího a sledovacího týmu. "Veliteli týmu Alpha, infračervený průzkum ukazuje na tělesné teplo v obývacím pokoji a jídelně. V kuchyni také, ale to může být teplo ze sporáku."

"Rozumím," řekl Little a řekl do vysílačky: "Povedu tým Alpha z pravé operativní strany domu. Vhodíme tam umrtvovací granáty - tři do jídelny, tři do obýváku, tři do kuchyně, a to v pětivteřinových intervalech.

Při třetí ráně provede tým Bravo průnik předem, tým Charlie zadem.

V bočních oknech ustavíme zóny křížové palby."

Steadman i vůdce třetího týmu potvrdili, že Littleovy instrukce slyšeli a rozuměli jim.

Little si nasadil rukavice, helmu i štít a pomyslel na ukradené zásoby automatických zbraní, ručních granátů a neprůstřelné výstroje.

"Dobře," řekl. "Tým Alpha vpřed. Postupujte pomalu a využívejte veškeré dostupné krytí. A připravte se na ohňostroj."

00101101 / 45

Uvnitř domu Papandolosových - v domě plném citronů, fotografií a rodinné pospolitosti - přitiskl Wyatt Gillette obličej na krajkové závěsy, které, jak si pamatoval, ušila Elanina matka jednou na podzim.

Z tohoto nostalgického místa viděl, že se agenti FBI začínají přesouvat k domu.

Uběhli vždy několik metrů a opatrně se příkrčili.

Gillette pohlédl do pokoje za sebou a viděl, že Elana leží na podlaze a objímá rukou matku. Její bratr Christian ležel opodál, ale měl zvednutou hlavu a s bezmezným vztekem hleděl Gilletteovi přímo do očí.

Nic, co by mohl hacker říci na svou obhajobu, by za této situace nebylo ani zdaleka dostatečné, a tak se Gillette mlčky obrátil zpátky k oknu.

Již se rozhodl, co udělá - odhodlal se k tomu před chvílí, ale nyní si chtěl spokojeně vychutnat posledních pár sladkých minutek života v blízkosti ženy, kterou miloval.

Tu myšlenku mu paradoxně vnukl Phate.

Ty jsi hrdina s vadou - a ta vada obvykle přivede podobné hrdiny do potíží. Jistě, nakonec provedeš nějaký hrdinský kousek, zachráníš pár životů a obecenstvo tě opláče...

Vyjde ven se zdviženýma rukama. Bishop tvrdil, že mu agenti neuvěří a budou si myslet, že má někde ukrytou zbraň nebo se pokusí o sebevražedný bombový útok. Phate se Shawnem již dohlédli na to, aby policie očekávala nejhorší. Avšak i policisté jsou pouze lidé a mohli by zaváhat.

A pokud zaváhají, mohli by mu uvěřit a nechat ho zavolat Elánu i ostatní ven.

Ale nikdy se nedostaneš až na poslední úroveň hry.

A jestli mu neuvěří - jestli po něm začnou střílet a zabijí ho -, prohledají pak jeho mrtvé tělo, zjistí, že nebyl ozbrojen, a možná je napadne, že i ostatní se třeba budou chtít bez boje vzdát. Teprve pak

se dovtpí, že toto všechno byl jen jeden strašlivý omyl.

390 391

Pohlédl na svou ženu. Napadlo ho, že i v takové chvíli je Elana nesmírně krásná. Až dosud nezvedla hlavu a Gillette byl za to vděčný; nikdy by neunesl břímě jejího pohledu.

Počkej, až budou blízko, říkal si v duchu, aby viděli, že nepředstavuješ žádnou hrozbu.

Když vcházel do předsíně, aby počkal za dveřmi, všiml si na stole v pracovně starého počítače IBM. Vzpomněl si na desítky hodin, které strávil v posledních pár dnech na síti, a pomyslel si, že pokud si s sebou do hrobu nevezme Elaninu lásku, alespoň ho tam doprovodí vzpomínky na závěrečné hodiny strávené v modré sféře.

Taktičtí agenti týmu Alpha se pomalu plížili ke štukovanému předměstskému domu, jenž představoval dost nepravděpodobné prostředí pro podobnou operaci.

Mark Little dal týmu signál, aby se ukryl za záhonem trnitých rododendronů asi šest metrů od západní strany domu.

Mávl na tři agenty, jimž se u opasku pohupovaly účinné umrtvovací granáty. Agenti zaujali pozice pod okny do jídelny, obývacího pokoje a kuchyně a vytrhli z granátů pojistky. Další tři agenty se k nim připojili a uchopili obušky, jimiž se chystali rozbít sklo, aby jejich kolegové mohli vhodit granáty dovnitř.

Muži otočili hlavy k Littleovi a čekali na jeho souhlas.

V tu chvíli zapraskalo Littleovi ve sluchátkách.

"Veliteli týmu Alpha jedna, máme naléhavé spojení z pevné linky. Je od sanfranciského VZA."

Od velícího zvláštního agenta Jaegera? Kvůli čemu volá?

"Dejte mi ho," zašeptal Little do mikrofonu na tyčince.

Ve sluchátkách cvaklo.

"Agente Little," ozval se neznámý hlas. "Tady Frank Bishop. Ze státní policie."

"Bishop?" To je ten zasraný policajt, který mu již jednou volal.

"Dejte mi Henryho Jaegera."

"Není tady, pane. Lhal jsem. Musel jsem se s vámi spojit. Neodpojujte mě, prosím. Musíte mě vyslechnout."

Bishop byl člověk, kterého pokládali za možného pachatele volajícího z domu ve snaze odvrátit zásah.

Až na to, uvědomil si nyní Little, že pevné i mobilní telefonní linky z domu byly před chvílí odpojeny, což znamenalo, že Bishopův telefonát nemohl přicházet od zabijáků.

"Bishop... Co, sakra, chcete? Víte, jaké jste si právě natropil problémy, když jste se vydával za agenta FBI? Nehodlám vás poslouchat."

"Ne! Nezavěšujte! Požádejte o opětovné potvrzení."

"Nehodlám už poslouchat tyhle hackerské žvásty."

Little se zadíval na dům. Všechno bylo ztichlé. Podobné okamžiky v něm probouzely podivný pocit - směsici bujarého rozrušení, děsivého strachu a strnulosti. Kromě toho se nikdy nemohl ubránit mrazivému dojmu, že na něj právě v tuto chvíli míří nitkový kříž některého z pachatelů a hledá si cíl pět centimetrů od konce jeho neprůstřelné vesty.

"Právě jsem zneškodnil pachatele, který provedl ten hackerský zásah," pokračoval státní policista, "a vyřadil jsem z chodu jeho počítač. Zaručuji vám, že žádné opětovné potvrzení nedostanete. Pošlete tu žádost." "Nestojí to v proceduře."

"Přesto to udělejte. Jestli do toho domu vtrhnete podle pravidel úrovně 4, budete toho do smrti litovat."

Little se zarazil. Jak mohl Bishop vědět, že operace probíhá na úrovni 4? Takovou informací mohl disponovat pouze člen týmu nebo člověk s přístupem k počítačům FBI.

Agent si všiml, že jeho zástupce Steadman si netrpělivě klepe na hodinky a ukazuje k domu.

V Bishopově hlase se ozývalo čiré zoufalství. "Prosím vás. Vsadím na to svou práci."

Agent zaváhal a pak utrousil: "Právě jste to udělal, Bishope."

Přehodil si samopal přes rameno a přeplnul vysílačku zpět na frekvenci taktických operací. "Všechny týmy, zůstaňte na pozici. Opakuji, zůstaňte na pozici. Ocítnete-li se pod palbou, máte povolení k plné odplatě."

Vyrazil zpět k velitelskému stanovišti. Spojovací technik překvapeně vzhlédl. "Co se děje?"

Na obrazovce stále svítil schvalovací kód, který dával souhlas k zásahu.

"Potvrďte rudý kód ještě jednou."

"Proč? Nepotřebujeme ho znovu potvrzovat, když..."

"Proved'te rozkaz," odsekl Little.

Muž začal psát na klávesnici.

392 393

OD: TAKTICKÉ VELENÍ, MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
KOMU: TAKT. OP. CENTRUM MIN. SPR.,
WASHINGTON, D.C.
RE: OPERACE 139-01 MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
POTVRZUJETE RUDÝ KÓD?

Na obrazovce se objevilo hlášení:

<Čekejte, prosím>

Těch několik minut čekání mohlo poskytnout pachatelům v domě příležitost k přípravě na útok nebo k zaminování celého domu ve snaze o skupinovou sebevraždu, která by si vyžádala životy desítek jeho agentů.

<Čekejte, prosím>

Již to trvalo příliš dlouho. Little se otočil ke spojovacímu technikovi a řekl: "Zapomeňte na to. Jdeme tam." Sebral se a zamířil ke dveřím.

"Hej, počkejte," ozval se technik. "Něco tady nehraje," dodal a ukázal na obrazovku. "Podívejte."

OD: TAKT. OP. CENTRUM MIN. SPR.,
WASHINGTON, D.C.
KOMU: TAKTICKÉ VELENÍ, MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
RE: OPERACE 139-01 MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
<ŽÁDNÉ INFORMACE. PROSÍM, OVĚŘTE ČÍSLO
OPERACE.>

"Číslo je správné," řekl technik. "Ověřoval jsem to."
"Pošlete to znovu," poručil Little.
Technik začal znovu t'ukat do klávesnice a pak zmáčkl ENTER.
Po další odmlce se objevilo hlášení:

OD: TAKT. OP. CENTRUM MIN. SPR.,
WASHINGTON, D.C.
KOMU: TAKTICKÉ VELENÍ, MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
RE: OPERACE 139-01 MIN. SPR.,
SEVERNÍ KALIFORNIE
<ŽÁDNÉ INFORMACE. PROSÍM, OVĚŘTE ČÍSLO
OPERACE.>

Little si sundal černý štít a oťel si obličej. Kristepane, co tohle znamená?

Popadl telefon a zavolal agentovi FBI, který měl na starost území nedaleko vojenského skladu v San Pedro, asi padesát kilometrů odtud. Agent mu sdělil, že k žádnému vloupání ani krádeži zbraní dnes odpoledne nedošlo.

Little položil sluchátko a zadíval se na obrazovku.

Ke dveřím dodávky přiběhl Steadman. "Co se, ksakru, děje, Marku?"

Čekáme už příliš dlouho. Jestli na ně máme udeřit, musíme to udělat hned."

Little stále civěl na monitor.

<ŽÁDNÉ INFORMACE. PROSÍM, OVĚŘTE ČÍSLO
OPERACE.>

"Marku, tak jdeme na to?"

Velitel se podíval směrem k domu. Již měli takové zpoždění, že osoby v domě mohly zjistit, že jim nefungují telefony, a začít něco tušit.

Sousedé již pravděpodobně telefonovali na místní policii s dotazy na přítomnost federálních agentů v okolí a reportéři je mohli zaslechnout při tajném odposlechu policejních frekvencí. Každým okamžikem sem mohly přiletět zpravodajské vrtulníky. Kdyby začaly přenášet v přímém přenosu záběry na dům, mohli pachatelé za pár minut sledovat sami sebe v televizi. Náhle se ve vysílačce ozval hlas: "Veliteli týmu Alpha, tady ostřelovač tři. Jeden z podezřelých se objevil na předních schodech.

Běloch, dvacet pět až třicet let. Drží ruce nad hlavou. Mám volnou palebnou dráhu. Přejete si ho zneškodnit?"

"Má zbraně? Výbušniny?"

"Nic, co by bylo vidět."

"A co dělá?"

"Pomalu kráčí vpřed. Teď se otočil, aby nám ukázal záda. Stále nevidím žádné zbraně. Ale může mít něco pod košilí. Za deset vteřin ztratím volnou palebnou dráhu kvůli listí. Dvojko, převezměte cíl, až projde za to křoví."

"Rozumím," ozval se hlas druhého ostřelovače.

"Určitě má na sobě výbušninu, Marku," řekl Steadman.

"Ve všech zprávách se píše, co se chystají udělat - zneškodnit nás co možná nejvíce. Tenhle chlápek na sobě odpálí nálož a ostatní se vyhrnou ze zadních dveří a pokusí se prostřílet pryč."

<ŽÁDNÉ INFORMACE. PROSÍM, OVĚŘTE ČÍSLO OPERACE.>

Mark Little řekl do mikrofonu: "Veliteli týmu Bravo, přikažte podezřelému, aby si lehl na zem. Dvojko, pokud nezalehne do pěti vteřin, zneškodněte ho."

"Rozkaz, pane."

O chvíli později zaslechli hlas z reproduktoru. "Hovoří k vám FBI. Lehněte si čelem k zemi a roztáhněte ruce. Ihned, ihned, ihned!"

ŽÁDNÉ INFORMACE...

"Lehl si, pane," ozval se po chvíli agent. "Máme ho prohledat a zajistit?"

Little pomyslel na svou ženu a dvě děti a řekl: "Ne. Udělám to sám."

Odmlčel se a dodal: "Všechny týmy, stáhněte se do úkrytu."

Otočil se ke spojovacímu technikovi. "Spojte mi zástupce ředitele ve Washingtonu," řekl a ukázal prstem na rozporuplné vzkazy na schvalovací kód vytištěný z počítače a na hlášení "žádné informace" na počítačové obrazovce. "A zjistěte mi přesně, jak se tahle věc vůbec mohla stát."

00101110 / 46

Wyatt Gillette ležel v trávě, cítil vůni hlíny, deště i jemný závan šeříku a mžoural do oslepující záře reflektorů, které se na něj zaměřily.

Sledoval, jak se k němu obezřetně přibližuje nervózní mladý agent a přikládá mu na hlavu obludně velkou pistoli.

Agent hackera spoutal a důkladně ho prohledal. Uvolnil se teprve ve chvíli, kdy ho Gillette požádal, aby zavolal státnímu policistovi jménem Frank Bishop, který mu potvrdí, že se někdo nahackoval do počítačového systému FBI a že lidé v domě nejsou pachatelé v případě MARINKILL.

Agent následně vyzval Elaninu rodinu, aby vyšla z domu. Elana, její matka a její bratr pomalu a s rukama nad hlavou vystoupili na trávník.

Agenti je prohledali a spoutali, a přestože se k nim nechovali hrubě, bylo z jejich pohřebních výrazů naprosto zřejmé, že ponížení a hrůza jsou pro ně téměř stejnými muky, jako by utrpěli fyzické zranění.

Nejhorší sklíčenost ovšem pociťoval Gillette, přestože nijak nesouvisela s chováním agentů FBI vůči jeho osobě. Ze všeho nejvíce teď Gilletta trápilo vědomí, že žena, kterou miloval, ho po těchto událostech neodvratně opustí. Ještě před chvílí se zdálo, že Elana zvažuje rozhodnutí odstěhovat

se do New Yorku s Edem, ale počítače, které před lety způsobily rozpad jejího manželství, jí nyní téměř vyvraždily rodinu, což bylo pochopitelně neodpuštělné. Nyní Ellie dozajista uteče na východní pobřeží se zodpovědným a výdělečně činným Edem a pro Gillettea se stane pouhou sbírkou vzpomínek, pouhou skupinou souborů .jpg a .wav - obrazových a zvukových souborů, které se vytratí, když v noci vypnete počítač. Agenti FBI pobíhali sem a tam, absolvovali řadu telefonních hovorů a znovu pobíhali sem a tam. Nakonec dospěli k závěru, že zásah byl skutečně nařízen neoprávněně, a propustili všechny zadržené - pochopitelně s výjimkou Gillettea, přestože i jemu pomohli vstát a o chloupek mu povolili pouta.

396 397

Vtom ke svému bývalému muži přistoupila Elana. Gillette před ní stál bez hnutí a ani nehlesl, když mu Elana uštědřila pořádnou facku. Jeho někdejší manželka - smyslná a nádherná dokonce i ve vzteku - se poté beze slova otočila a pomohla matce vyjít po schodech zpátky do domu. Její dvaadvacetiletý bratr obdařil Gillettea poněkud nesouvislou výhrůžkou "soudní žalobou a nejen to", odešel za ženami a práskl za sebou dveřmi. Když se agenti chystali k odchodu, dorazil na místo Bishop a zjistil, že Gillettea střeží obrovitý policista. Přistoupil k hackerovi a řekl: "Poslední zhasne'."

"Halenová sprcha." Gillette přikývl. "Přesně to jsem vám chtěl říct, když nás přerušili."

Bishop pokýval hlavou. "Vzpomněl jsem si, jak ses o ní zmiňoval na OPK. Když ses poprvé ocitl v dinosauřím výběhu."

"Utrpěl nějaké další škody?" zeptal se Gillette. "Myslím Shawn."

Doufal, že se tak nestalo. Nesmírně ho ten přístroj zajímal - jak funguje, co dokáže, jaký operační systém tvoří jeho srdce a duši.

Bishop mu vysvětlil, že počítač nebyl příliš poškozen. "Vyprázdnil jsem do té kraksny dva zásobníky a skoro vůbec jsem jí neublížil." Usmál se. "Jen povrchová zranění."

V oslepující záři reflektorů k nim kráčel podsaditý muž. Když se přiblížil, viděl Gillette, že je to Bob Shelton. Přivítal se s Bishopem a věnoval Gilletteovi typicky opovržlivý pohled.

Bishop mu popsal, co se stalo, ale zamlčel, že jej chvíli podezírali, že by mohl být Shawn.

Policista zavrtěl hlavou a hořce se zasmál. "Takže Shawn byl počítač? Ježíšikriste, někdo by měl ty krámy naházet do oceánu."

"Proč to pořád říkáte?" nevydržel to Gillette. "Už mě to trochu unavuje."

"Co?" štěkl Shelton.

V tu chvíli již Gillette nedokázal ovládnout vztek z policistova hrubého chování vůči němu v posledních několika dnech a zabručel: "Při každé příležitosti shazujete počítače i mě samotného. Jenže to zní trochu nevěrohodně od člověka, kterému doma leží winchester za tisíc dolarů."

"Cože?"

"Když jsme byli u vás doma, viděl jsem ten harddisk, který vám ležel v obýváku."

Sheltonovi zaplály oči. "Ten patřil synovi," zavrčel.

"Právě jsem ho vyhazoval. Konečně jsem chtěl uklidit jeho pokoj a zbavit se

všech těch počítačových nesmyslů, které doma měl. Jenže manželka nechtěla, abych vyhazoval jakékoliv jeho věci. To proto jsme se hádali." "Váš syn byl na počítače?" zeptal se Gillette a vzpomněl si, že chlapec před několika lety zemřel.

Shelton se znovu hořce zasmál. "No jo, byl na počítače. Trávil celé hodiny na síti. A jediné, o co měl zájem, bylo háčkování. Jenže pak členové nějakého kybernetického gangu zjistili, že je to kluk policajta, a mysleli si, že se je snaží prásknout. A tak po něm začali jít.

Rozhlásili o něm na internetu snůšku žvástů - že je gay, že má záznam v rejstříku, že obtěžuje malé kluky... Vloupli se do počítače jejich školy a narafičili to tak, aby to vypadalo, že si změnil známky. Vyloučili ho. A pak poslali nějaké holce, se kterou chodil, oplzlý e-mail s jeho jménem a ona se s ním kvůli tomu rozešla. V den, kdy se to stalo, se opil a vrazil na dálnici do sloupu. Možná to byla nehoda, a možná spáchal sebevraždu. Každopádně ho zabily počítače."

"To mě mrzí," řekl Gillette tiše.

"Hovno." Shelton přistoupil k hackerovi a jeho vztek jako by ještě zesílil.

"Právě proto jsem se dobrovolně přihlásil na tenhle případ. Myslel jsem si, že pachatelem by mohl být některý kluk z toho gangu.

A proto jsem se taky toho dne připojil na síť - abych zjistil, jestli k nim nepatříš i ty."

"Ne, nepatřím. Nikdy bych něco podobného nikomu neudělal. Proto jsem nehackoval."

"Jasně, to říkáš pořád. Ale jsi stejně špatný jako všichni ostatní, kvůli kterým můj kluk uvěřil, že ty pitomé plastové krabice jsou celý svět. Jenže to jsou kecy. Svět je úplně někde jinde." Popadl Gillettea za klopu. Gillette se nebránil a jen civěl rozběsněnému detektivovi do obličeje.

"Život je tady!" soptil Shelton. "Maso a krev..., lidské bytosti... Tvoje rodina, tvoje děti..." Hlas se mu přiškrtl a do očí mu vyhrkly slzy. "Toto je realita!"

Odstrčil hackera zpátky a otřel si oči do dlaní. Bishop k němu přistoupil a dotkl se jeho ramena. Shelton se však odtáhl a zmizel v davu policistů a agentů.

Gillette sice s nebohým detektivem soucítil, ale zároveň se nemohl ubránit myšlence: Počítače jsou taky reálné, Sheltone. Stále

398 399

více se stávají součástí onoho plnokrevného každodenního života a to se už nikdy nezmění. Otázka, kterou si musíme klást, nestojí tak, zda je tato přeměna sama o sobě dobrá, či špatná, nýbrž kým se stáváme, když vstupujeme skrz počítačovou obrazovku do modré sféry.

Detektiv s hackerem osaměli a otočili se čelem k sobě. Bishop si všiml, že má vykasanou košili. Zastrčil si volný cíp do kalhot a pak ukázal na vytetovanou palmu na Gilletteově paži. "Možná by sis to měl nechat odstranit. Myslím, že se to k tobě moc nehodí. Tedy alespoň ten holub. Ta palma není tak špatná."

"To je racek," opravil ho hacker. "Ale když už o tom mluvíte, Franku... Co kdybyste si ho nechal udělat vy?"

"Co jako?"

"Tetování."

Detektiv se chystal něco říct, ale pak jen zvedl obočí. "Víš co? Možná to vážně udělám."

V tu chvíli Gillette ucítil, jak ho zezadu sevřely čísi paže. Na místo dorazili státní policisté, aby ho přesně podle plánu odvezli zpátky do San Ho.

00101111 / 47

Týden po hackerově návratu do vězení splnil Frank Bishop slib Andyho Andersena a i přes neutuchající námitky ředitele věznice doručil Wyattu Gilletteovi otlučený přenosný počítač Toshiba z druhé ruky.

Když Gillette spustil počítač, ze všeho nejdříve spatřil digitalizovanou fotografii otýlého několikadenního novorozence s tmavou pletí.

Titulek pod snímkem zněl: "Pozdravy od Lindy Sanchezové a její nové vnučky Marie Andie Harmonové". Gillette si zapsal do paměti, že má Lindě zaslat blahopřání. Dárek pro malou musel zatím počkat, protože federální věznice nejsou vybaveny dárkovými předměty.

V počítači samozřejmě nebyl zabudován modem. Gillette se sice mohl jednoduše připojit na síť tak, že by si vyrobil modem z osobního přehrávače Devona Franklina (který ho s ním vyměnil za několik meruňkových zavařenin), ale nakonec se rozhodl to neučinit. Byla to součást jeho dohody s Bishopem. Kromě toho si teď ze všeho nejvíce přál, aby mu poslední rok trestu co nejrychleji uběhl a aby se vyrovnal se svým životem.

To vše ovšem neznamenalo, že by byl od internetu zcela izolován. Občas ho připouštěli k zoufale pomalému počítači IBM ve vězeňské knihovně, aby pomáhal při analýze Shawna, jenž našel nové útočiště na Stanfordově univerzitě. Gillette přitom spolupracoval s univerzitními počítačovými experty a Tonym Mottem. (Frank Bishop důrazně odmítl Mottovu žádost o převelení na oddělení vražd, a aby si mladého policistu usmířil, doporučil jeho jmenování výkonným ředitelem Oddělení počítačové kriminality, které Sacramento schválilo.)

To, co Gillette našel v Shawnových útrobách, ho naprosto ohromilo. Aby měl Phate skrze Trapdoora přístup k co největšímu počtu počítačů, vybavil svůj výtvar vlastním operačním systémem.

Jednalo se o jedinečný program, jenž v sobě zahrnoval všechny existující operační systémy: Windows, MS-DOS, Apple, Unix, Linux,

400 401

VMS a řadu nepovšimnutých systémů pro vědecké a strojírenské aplikace. Phateův operační systém nazvaný Protean 1.1 připomínal Gilletteovi neuchopitelnou sjednocenou teorii, která vysvětluje chování veškeré hmoty a energie ve vesmíru.

Až na to, že Phateovi se na rozdíl od Einsteina a jeho následovníků podobné sjednocení zdařilo.

Jednou z věcí, které Shawn svým ohledáváčům nevydal, byl zdrojový kód k Trapdoorovi nebo alespoň informace, na jakých adresách by se mohl ukrývat. Ženě, která si říkala Patricia Nolanová, se podle všeho podařilo úspěšně izolovat a ukrást kód a zničit všechny jeho kopie.

Kromě Trapdoora se nenašla ani ona sama.

Kdysi bývalo zmizení snadné, protože neexistovaly počítače, které by člověka vypátraly, oznámil Gillette Bishopovi, když se tuto zprávu doslechl. Nyní je naopak zmizení snadné, protože počítače dokáží vymazat veškeré stopy po vaší staré totožnosti a vytvořit totožnost zbrusu novou. Bishop hackerovi sdělil, že Stephenu Millerovi byl vystrojen oficiální pohřeb se všemi policejními poctami. Linda Sanchezová i Tony Mott si stále dělali výčitky, že se někdy domnívali, že je Miller zrádce, zatímco on byl ve skutečnosti smutnou postavičkou, jejíž vývoj se zastavil ve starých časech výpočetní techniky - člověkem, kterému dávno ujel vlak, ale jenž stále čeká, až v Silicon Valley nastane nový velký třesk. Wyatt Gillette však mohl policistům s klidným srdcem oznámit, že si nemusí vůbec nic vyčítat: modrá sféra sice toleruje podvod, ale neschopnost neodpustí nikdy.

Hacker však dostal také další povolení připojit se na síť. Tentokrát měl za úkol přezkoumat obvinění proti Davidu Chambersovi, sesazenému šéfovi Oddělení kriminálního vyšetřování při ministerstvu obrany.

Frank Bishop, kapitán Bernstein a státní zástupce totiž dospěli k závěru, že se Phate nahackoval do Chambersova osobního i služebního počítače tak, aby dosáhl jeho odvolání a na Chambersovo místo byl dosazen Kenyon nebo některý z jeho poskoků, kteří hodlali okamžitě odvolat Gillettea z případu.

Gilletteovi trvalo pouhých patnáct minut, než našel a stáhl důkaz, že Phate skutečně cracknul Chambersovy soubory a zfalšoval údaje o zneužívání vnitřních informací a jejich prodeji zámožným firmám.

Veškerá obvinění byla stažena a Chambers opětovně dosazen do funkce. Žádná obvinění nebyla naopak vznesena proti Wyattu Gilletteovi za prolomení Standardu 12, ani proti Franku Bishopovi za napomáhání k Gilletteovu útěku z OPK. Státní zástupce se rozhodl vyšetřování ukončit - ne snad proto, že by uvěřil historce, podle níž to byl Phate, kdo uhackoval crackovací program, který prolomil Standard 12, nýbrž proto, že kontrolní komise ministerstva obrany začala velmi důkladně prošetřovat, proč ministerstvo zaplatilo 35 milionů dolarů za šifrovací program, jenž je v podstatě nezabezpečený.

Gillette byl rovněž požádán, aby pomohl vypátrat mimořádně nebezpečný počítačový virus s názvem Polonius, který se poprvé objevil v posledních několika týdnech. Polonius byl démon, který dokázal přinutit počítač, aby se sám od sebe připojil na síť a vyslal všem osobám uvedeným v elektronickém adresáři veškeré minulé i současné e-maily.

Nejenže tento proces způsobil na internetu po celém světě obrovské "dopravní zácpy", ale vyvolal také řadu rozpaků, když lidé dostávali e-maily, které nebyly určeny pro jejich oči.

Několik uživatelů se dokonce pokusilo o sebevraždu, když vyšly najevo jejich milostné románky, pohlavní choroby nebo nekalé obchodní praktiky. Obzvláště děsivý však byl způsob, jakým se počítače nakazily.

Autor viru si byl vědom, že firewally a antivirové programy většinu virů zastaví, a tak se vloupal do sítí výrobců komerčního softwaru a dal jejich vypalovacím strojům pokyn, aby ukládaly virus přímo na CD-ROMy vkládané do softwarových balíčků, které pak počítačové prodejny a zásilkové společnosti prodávaly zákazníkům.

Federální vyšetřovatelé, kteří na případu pracovali, zjistili pouze tolik,

že virus vznikl zhruba před dvěma týdny na jedné singapurské univerzitě. Žádná další vodítka neměli - tedy až do chvíle, kdy se jeden z agentů FBI hlasitě zamyslel a řekl: "Polonius - to je jedna postava z Hamleta, ne?" Gillette si pak vypůjčil soubor Shakespeareových her a dozvěděl se, že to byl právě Polonius, kdo řekl: "Buď vždycky věrný sobě..." Gillette pak nechal policisty zjistit datum a hodinu prvního výskytu viru - bylo to pozdě odpoledne v den, kdy Patricia Nolanová zabila Phatea. Když její kolegové otevřeli první FTP stránku, kterou jim předala, zřejmě tím mimoděk vypustili virus Polonius do světa - jako Phateův dárek na rozloučenou.

402 403

Kód byl nesmírně elegantní a jeho vymýcení se ukázalo jako mimořádně obtížné. Výrobci museli od základů přebudovat systémy výroby CD-ROMů a uživatelům nezbyvalo než smazat celý obsah harddisků a pořídit si nové programy bez virů.

Nezapomeň na tuhle repliku, Valleymane. Je to rada od wizarda.

"Buď vždycky věrný sobě..."

Jednoho dubnového úterý seděl Gillette ve své cele u notebooku a analyzoval část Shawnova operačního systému, když ke dveřím přistoupil dozorce.

"Návštěva, Gillette."

To bude Bishop, pomyslel si hacker. Detektiv stále pracoval na případu MARINKILL a trávil mnoho času severně od Napy, kde se podezřelí podle zpráv ukrývali. (Ve skutečnosti nikdy nebyli v okrese Santa Clara. Ukázalo se totiž, že většinu informací o pachatelích zasílal policii a tisku Phate, aby vyšetřovatele ještě více zmátl.)

Přesto se Bishop v San Ho zastavoval, kdykoliv měl cestu kolem.

Naposledy přinesl Gilletteovi koláčky a pár meruněk ze sadu, které mu Jennie zavařila. (Meruňky nebyly Gilletteovou oblíbenou pochutinou, ale ve vězení představovaly mimořádně drahocennou komoditu - tuto konkrétní dávku vyměnil Gillette za walkmana, z něhož by se dal vyrobit modem, což se ovšem nestane. Pravděpodobně.)

Frank Bishop však jeho návštěvníkem nebyl.

Gillette seděl v návštěvní místnosti a sledoval, jak do dveří vchází Elana Papandolosová. Měla na sobě tmavě modré šaty. Tmavé vlasy měla stažené dozadu a byly tak husté, že zlatá spona, která je držela pohromadě, jako by se měla každou chvíli rozpadnout. Když si Gillette všiml jejích nakrátko ostříhaných a pečlivě upravených nehtů nalakovaných tmavě červeným lakem, uvědomil si něco, co ho ještě nikdy nenapadlo.

Že také Ellie, učitelka klavíru, mění tento svět pomocí svých rukou - stejně jako on -, a přesto jsou její prsty nádherné a neposkvřené byť jen náznakem mozolu.

Posadila se a přisunula si židli dopředu.

"Ty jsi pořád tady," řekl Gillette a lehce sklonil hlavu, aby mohl hovořit přes otvory v plexiskle. "Vůbec ses mi neozvala. Předpokládal jsem, že jste odjeli už před pár týdny."

Elana neodpověděla. Zadívala se na dělicí sklo a po chvíli řekla:

"Tohle tu posledně nebylo."

Když Gillettea před pár lety naposledy navštívila, seděli za stolem bez

příčky a jejich rozhovoru přihlížel dozorce. Nový systém se již bez dozorců obešel - člověk získal soukromí, ale ztratil bezprostřední kontakt. Gillette si pomyslel, že by měl raději Elánu nablízku. Vzpomněl si, jak se během minulých návštěv k smrti rád dotýkal jejích konečků prstů nebo jak se tiskl botou k boku jejího chodidla - a jak v něm tento tělesný kontakt vzbuzoval elektrizující mrazení, jež mělo blízko k milování.

Nyní se Gillette přistihl, že zběsile píše prsty do vzduchu. Zarazil se a strčil si ruce do kapes.

"Mluvilas s někým o tom modemu?" zeptal se.

Elana přikývla. "Našla jsem si advokátku. Neví, jestli se ta věc prodá, nebo ne. Ale jestli ano, zaplatím jen její honorář a svou polovinu domu, o který jsme přišli. Zbytek bude tvůj."

"Ne, já chci, abys..."

Elana mu skočila do řeči. "Odložila jsem plány. Na odjezd do New Yorku."

Gillette mlčky vstřebával její informaci. Nakonec se zeptal: "Na jak dlouho?"

"To ještě nevím."

"A co Ed?"

Elana se ohlédla. "Čeká venku."

Gillettea píchlo u srdce. Je od něj moc hezké, že odvezl Elánu za exmanžilkem, pomyslel si hořce a celé jeho tělo začala spalovat žárlivost.

"Tak proč jsi přišla?" zeptal se.

"Myslím na tebe. Na to, cos mi tehdy řekl. Než se objevila policie."

Gillette kývl, aby pokračovala.

"Vzdal by ses kvůli mně počítačů?" zeptala se.

Gillette popadl dech, zhluboka vydechl a vyrovnaně řekl: "Ne."

To bych nikdy neudělal. Počítače jsou mi zřejmě v životě souzeny."

Čekal, že Ellie vstane a odejde. Její odchod by zabil část jeho osobnosti - možná její většinu -, ale Gillette si přísahal, že bude-li mít ještě někdy příležitost se svou ženou hovořit, nikdy už jí nebude lhát.

"Ale můžu ti slíbit," dodal, "že počítače už nikdy nevstoupí mezi nás dva tak jako kdysi. Nikdy v životě."

Elana pomalu přikývla. "Já nevím, Wyatte. Nevím, jestli ti můžu věřit."

Můj táta vypije jednu láhev za večer. Neustále nám přísahá, že už přestane pít. A taky přestane - zhruba šestkrát za rok."

404 405

"Někdy se to musí risknout," řekl Gillette.

"To nezní moc přesvědčivě."

"Ale myslím to upřímně."

"Ujištění, Gillette. Než o něčem takovém vůbec začnu uvažovat, potřebuji ujištění."

Gillette neodpověděl. Nemohl své ženě předložit přesvědčivé důkazy, že se změní. Seděl ve vězení a navíc téměř zapříčinil zavraždění své bývalé manželky i její rodiny kvůli své vášni pro svět, který se od světa, jež obývala a jemuž rozuměla ona, nebetyčně lišil.

"Nemůžu odpovědět nic jiného," řekl po chvíli, "než že tě miluji, chci být s tebou a mít s tebou rodinu."

"Nějakou dobu se tu ještě určitě zdržím," řekla Elana pomalu.

"Můžeme alespoň zkusit, jak to bude klapat."

"Ale co Ed? Co na to řekne?"

"Proč se ho nezeptáš sám?"

"Já?" zeptal se znepokojeně Gillette.

Elana vstala a přešla ke dveřím.

Co mu, prokrista, asi tak řeknu? přemýšlel Gillette v panice.

Za chvíli se měl tváří v tvář setkat s mužem, který ukradl srdce jeho ženy.

Elana otevřela dveře a gestem ukázala dovnitř.

Vzápětí vešla do místnosti Elanina vždy oddaná a smrtelně vážná matka. Za ruku vedla asi jedenapůlletého chlapečka.

Prokristapána... Gillette byl šokován. Elana s Edem už mají dítě!

Elana se znovu posadila na židli a vyzvedla si chlapečka na klín.

"Tohle je Ed."

"Tohle?" zašeptal Gillette.

"Přesně tak."

"Ale..."

"To ty jsi předpokládal, že Ed je můj přítel. Ale je to můj syn..."

Vlastně bych měla říct, že je to náš syn. Pojmenovala jsem ho po tobě.

Podle tvého prostředního jména. Edward není hackerské jméno."

"Náš syn?" špital Gillette.

Elana přikývla.

Gillette si vzpomněl na posledních několik nocí, které spolu strávili, než se přihlásil k nástupu trestu a začal si odpykávat rozsudek.

Jak s ní ležel v posteli, tiskl ji k sobě...

Zavřel oči. Panebože, panebože, panebože... Vzpomněl si na sledování Elanina domu v Sunnyvale v noc, kdy utekl z OPK - myslel si, že děti, které policie v domě zahlédla, patřily Elanině sestře. Ale jedním z nich byl zřejmě i tento chlapec.

Viděl jsem tvé e-maily. Podle toho, co píšeš o Edovi, mi nepřipadá, že by z něj měl být dokonalý manžel...

Gillette se chabě zasmál. "Nikdys mi to neřekla."

"Byla jsem na tebe tak naštvaná, že jsem nechtěla, abys ses to dozvěděl. Nikdy."

"A teď už to tak necítíš?"

"Nevím."

Gillette pohlédl na chlapečkovy husté a kudrnaté černé vlasy.

Měl je po matce, stejně jako nádherné tmavé oči a kulatý obličej.

"Zvedni ho, ano?"

Elana pomohla Edovi vstát na jejím klíně. Jeho bystré oči si Gillettea pozorně prohlížely. A pak si chlapec uvědomil, že má před sebou plexisklo. Natáhl otlé dětské prstíky, dotkl se skla a fascinovaně se usmál ve snaze pochopit, jak je možné, že něco na druhé straně vidí, ale nemůže se toho dotknout.

Je zvědavý, pomyslel si Gillette. Alespoň tohle má po mně.

Ve dveřích se objevil dozorce a oznámil, že návštěvní doba skončila. Elana postavila chlapečka na podlahu a vstala. Její matka vzala Eda za ruku a odešla s ním z místnosti.

Elana s Gillettem se na sebe zadívali přes plexisklovou příčku.

"Uvidíme, jak to bude klapat," řekla Gilletteova bývalá manželka. "Co ty na"

to?"

"O nic víc nežádám."

Elana přikývla.

A pak se už oba otočili, Elana odešla dveřmi pro návštěvy, zatímco Wyatt Gillettea odvedl dozorce potměnou chodbou zpátky do cely, kde na něj již čekal počítač.

406 407

POZNÁMKA AUTORA

Při psaní této knihy jsem výrazně upravil k obrazu svému strukturu a operace federálních i kalifornských bezpečnostních složek.

Přál bych si, abych mohl totéž říci i o svém popisu schopnosti počítačových hackerů narušovat naše soukromí, ale mám pro vás špatnou zprávu: dochází k tomu znepokojivě často. Někteří počítačovní specialisté, s nimiž jsem hovořil, zastávají názor, že program, jako je Trapdoor, se v současné době pravděpodobně nedá napsat. Tak úplně mě však nepřesvědčili - po vyslechnutí jejich názorů jsem se nemohl ubránit myšlence na jednoho výzkumného pracovníka jedné z největších počítačových společností na světě, který v padesátých letech své firmě doporučil, aby se držela elektronek, protože mikročipy nemají budoucnost, nebo na šéfa jiného celosvětového výrobce hardwaru a softwaru, který konstatoval - v osmdesátých letech -, že pro osobní počítače nikdy nebude existovat trh. Prozatím můžeme předpokládat, že program podobný Trapdoorovi neexistuje. Tedy, pravděpodobně. A mimochodem, máte pravdu: čísla kapitol jsou opravdu ve dvojkové soustavě. Ovšem nemusíte si připadat hloupě, i já jsem si je musel vyhledat.